

Ketabton.com

□: #شهاب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يخ مي د بدن مغز، مغز او هډوکي ته رسيزی او زه د ډير يخ څخه لږ زيږم، داسی لږ زيږمه چي هر سوک زما د څنگ څخه تير يږی په زړه سواندي نظر راگوری. او زه چي بغير له کوم موخي او هدف څخه پر لپسي سرکونه تيره وم، او زه چي حتما موخه او لاره مي معلومه نده او بي منزله په حرکت یمه. او زه چي کورنی نلرم، او زه چي حتما يو چت د

سر له پاسه د ژوند تیره ولو لپاره نلرم، او زه چې خومره بی پناه او بیچاره یم.

او زه؟ اصلاً زه سوک یم؟ یغما؟
خو ځله په کراره دا نوم لځان سره تکراره وم
یغما، یغما...

هغه یغما چی خپل د عمر په شلم مني موسم کي پینه ایخودلي.

یو ترخه مسکا مې په شونډو باندی خپره کیږی، او لځان سره فکر کوم زما نوم او زما
ژوند خومره بنایسته ورته والي لری.

خپل د قدمو سرعت زیاته وم، داسي چي خو غټ او قوی سپی راپسی وپی او زه خپل د
ژوند د ژغورلو لپاره نه بلکي خپل د عزت او حیا ژغورلو لپاره د هغه ځای څخه د تلو
کوښښ کوم.

مگر هغوی ندی راپسی؟! ایواځی هغوي په ظاهر کي څلور پینی نه بلکي دوه پینو والا
دی، دا فکر عجیبه لږزه مې په ناتوانه وجود باندی قایمه کړه.

لاس مې خپل د کمیس جیب ته چي د حجاب پشان دی راته ننباسم، گوتي مې د یو څیز د
لټون پسې دی، او زه وپیریم چي هغه شی مې په هدیره کي لیاډه باسلي نه وپی.

د یو شی په لمس کولو چي د کلک پلاستیک پشان دی، نری مسکا کوم.

اه نو خپل ژغورونکي مې لځان سره راوړی د گولیو پاکټ ته چي اوس زما په لاسونو
کي دی گورم او بیایي بیرته په جیب کی ایږدم

شاوخوا د نظر څخه تیره وم او په ځیر سره گورم چي اوس د بنار په کوم ځای کي کرار
لرم؟ خو هر خومره چي خپل په مغزو فشار او بوج راوړم هیڅکله مې داسی ځای ذهن ته
نه راځی چی ما دی لیدلی وپی.

نو زه څومره د هغه ځای څخه لری شوی یم؟ او څومره فاصله می تیره کړی؟ ضرور ډیر لری شوی یم...

په همدی فکرونو کی نظر می د هتی او هوټلونو خواته چي یو دبل په څنگ کی موقعیت درلودو وشو او بیا ولړزیدم، پښی می بی واقه شوی او د تلو یاری راسره نکول.

دا ځل د یخ له لاسه و نه لړزیدم بلکی، د خلکو د ناپاکه نظر او مردار خندا وه چي زړه کی راته ویره واچول.

لکه چي تازه می فکر شو چي زه جنی یم او دا هم هغه وینه څکونکی بناړ د جنکیانو لپاره دی د هغه انجونو لپاره چي زما د جنس څخه دی د نرم والی او درد...

د هغه ځای څخه لری کیرم، د ناوای خواته ځم او د ږوی غوښتنه کوم اه چي څومره د ږوی گرم او خوندور بوی عجیبه ورته والی د ژوند د بوی سره لری.

ههه د کوم ژوند څخه خبری کوم د هغه ژوند څخه چي هیڅکله ماته ژوند نشو!

ږوی راځلم او د څو شپو ورو پشان یی خورم، خپل مات شوی ساعت ته گورم او تازه می فکر د وقت تیریدو ته کیری. یعنی زه پینځه ساعت بغیر له کومی وقفی او دمې څخه د یو نامعلوم منزل په لوری په حرکت یم! هک حیرانه کیرم و دی دومره توان او انرژی ته چي زه یی په پښو دره ولی یم.

په هغی تیری چي زما څنگ ته وه کیناستم او خپل په فکرونو کی ږویږم، ږویږم په هغه تور ماضي وقت کی چي سم زما د تقدیر پشان تور دی.

خپل د عمه خبری می یاد ته راغلل " پخدای که پوهیرم چي د دی لیونی او عصبی جنی سره څه وکړم؟ مور او پلار یی خپل شر کم کړو او دا مریضه جنی یی زما غاری ته را واچول اه چي د هغوی مریضه لا زما په فایده نه وه. " خو د دی خبرو هضم کول دومره هم گرانه نه وه بلکی جواب یی وو چي زما ساه یی بنده کړه.

" بنځې دومره زما د غور لاندې بنگ، بنگ مه کوه خپله خو پوهیږی چې دا مریضې
خیرنه زموږ په څه درد راځی."

په لوړ غږ خاندې او بیا وايي:

" لکه چې لیاډه دی وتي چې د دی ډنگری په سر مور دولس لک افغاني اخلو، یواځی یو
څو وخته صبر وکړه ترڅو سلیم کاپیسا ته لارشي، بیا د دی جنی شر او مصیبت خپل د سر
څخه کم کو، نجیب څلور ورځې وقت راکړي ترڅو امانت یې ورته تسلیم کړو"

صبر نجیب! دا خو هغه نجیب ندی چې څو ځله یې ماته د مزاحمت اراده درلود؟
همغه نجیب چې یو کور د بیخایه او بي پناه جنکیانو درلود همغه چې خپل د عیش او نوش
پېسي د دی جنکیانو په سر پیدا کول!

بدن مې بي ساه کیری او تازه د مصیبت لوی والي ته مې فکر کیری چې څه بد مرغه
تقدیر مې په تمه دي

که سلیم لارشي بیا څه؟ هغه کس چې زما یواځنی حمایت کونکي په هغه کور کیدی، هغه
کس چې په وار، وار یې ماته د واده وړاندیز کړی وو، په وار، وار یې د مئیني اظهار
کړی وو، او ما یواځی هغه ته ورور ویلي وه

هغه ورور چې ما خپل خور نه مني.

نه، نور نشم کولي د هغه په مرستي حساب کړم عمه هیڅکله سلیم نه پریردی چې زما
سره مرسته وکړی نشم کولي هغه ته یو مصیبت وگرځم

د دی ترڅه خاطراتو په یاد راوړل چې یواځی څو ساعته مخکي د شپي په تیاره کي تیر
شوي وه حال مې خراب شو او څو څاڅکي اوبنکي مې په څهري توي شوی!
نه داسې نه کیری زه غښتلي یم، زه باید قوی اوسیرم خپل د ځان لپاره خپل د آیندي
لپاره.....

باید یو لاره مې خپل د ژغورلې لپاره لتولې وایي یو داسې لاره چې ما د هغه کور او د دی
مردار نظر نو څخه لرې وساتي خو کوم لاره؟ آیا کوم لاره هم شتون لري؟ دا پوښتنه څو
ځله لځان سر تکراره وم....

نه پوهیږم څومره وقت کیدو چې خپل ځان مې خپل ذهني خبرو ته سپارلي وو چې یو غږ د هغه ځای څخه زه وویستلم.

و دوه هلکانو ته چې زما څخه په لږ فاصله کې ولاړ وه گورم

- اوووو سترگو ته یې وگوره زما په نظر د ظالم لور د کور څخه تختیلې، ته رايه چې خدای رحم پر مور کړی!

دواړه په لور غږ خاندی او زما طرف ته را نږدی کړی....

زه څومره کرکه لرم د دی نږدی والي او د دی ناپاک کتلو څخه...
په تلوار خپل لځایه پاسیږم او په غټو گامونو د هغه ځای څخه لري کیرم، یواځی خدای، خدای کوم چې زما پسې نه ويی راغلي، د څو دقو وروسته خپل شاته گورم او کله چې ډاډمن کیرم چې د هغوی څخه هیس کوم خبر نشته یو هوسا نفس اخلم

هوا په تیاره کیدو ده او زه تر اوسه نه پوهیږم چې شپه چیرته تیره کړم ترڅو د دغه وحشي ځناورو بنسکار نشم..

بغیر له کوم فکر څخه لځان سره وایم کاش جنی نه وایي! لاس خپل په اورده وینتیانو چې د تکرې لاندی دی تیره وم او یو فکر مې مغزو ته راي، څو دقي خپل په فکر کې بنده پاتی کیرم، او لځان سره وایم دا یواځني لار ده چې ماته پاتي مگر بله چاره هم لرم؟

په بیرو بار کې داخله کیرم بنار پک دی د لیلا مې د هر ډول وسایل او کالیو څخه. خپل په فکر شرمیرم او له خدایه بخښنه غواړم.

د یو کراچي خواته ځم

- ورور د دي قیچي قیمت څو دی؟

- خوري ما بنام شوي او ځکه چې نن ما کوم خرڅلاو ندی کړی تاسو 150 افغانی

راکړی.

بغیر د کوم چانه وهلو د قیمت په سر قیچي اخلم او د سړیانو د کالو پسي گرځم. تول دوکانونه کرار، کرار په بند کېدو دی، او زما تشویش او ویره په زیاتیدو..

مخکې ځم او نظر مې په یو دوکان چې یو د عمر پوخ سړی پکې شتون لری پریوځي، په منډه د دوکان خواته ځم چې هغه دوکاندار په حیرت باندی وایی:
- لوري خیرت خو دی؟ کوم شي دی په کار وو؟
- هو کاکا یو جوړه مردانه کالی او یو د غاری پتو مې پکار دی!

سړی ما د نظر څخه تیره وېي بیا وایی:
- صبر اوس درته یو څو جوړی راوړم.
د څو دقو وروسته د څو جوړو کالو سره راځی او وایی:
- دا دي لوري وگوره یواځی تلوار کوه چې دوکان بنده وم.

په غور باندی کالی گورم، دلبر دمې وروسته یو جوړه تور کالی دهغه خوا ته نیسم
- د دی قیمت څو دی کاکا؟

- ستا لپاره 800 یواځی یو دوه ځلي اغوستل شوی نوي دي.
- سمده، کولي شي یو د غاری پتو هم د دی سره راته حساب کړی؟

- ځکه چې ناوخته ده او ته هم یواځی یې منم یې زما له خوا تاته ډالي. یو سپین دسما پتو
مې خواته نیسي
- همدا سم دی؟

مننه کوم، کالی را اخلم او د بیرو بار څخه ځان باسم، اففف او س خالی ځای له کومې کړم
چې کالی بدل کړم؟

یو زري غرفي ته مې فکر کیری چې یو کونج کي ولاړه ده، شاوخوا گورم کله چې د خلکو په نشتون ډایمنه کیرم، نو د فرصت څخه استفاده کوم، او د غرفي خوا ته ځم او په تلوار خپل کالی بدله وم او یو هوسا ساه اخلم.

او څومره خوشحاله يم چې کوچني او ماشومانه بدن لرم د عمه په خبره چې ويل يې: د هلکانو پشان صاف يې!

بنه اوس د وينتنيانو نوبت مي دی چې د شر څخه يې ځان بېغمه کړم، زړه نازړه غچې خپل د وينتنيانو خوا ته وړم سترگې مي پټې کوم، او په بيخ کې غچې کوم، د لږ خوا ديخوا جوړه وم يې. البته داسې فکر مه کوي چې د فلمو پشان بنايسته او شتيلې مي قيچې کړي نه! يواځې شکل مي ورڅخه ماشومانه او لنډ او پورته کړی.

يو ځل بيا ځانته گورم او کله خپل د کالو په منظم اوسيدو ډاډمنه کيږم، د مسافر خانو خواته قدمونه تيزه وم، د يو کلک څيز په لگيدو باندې په سپرک و غورځيږم

- اخ پښه مي ماته شوه خدای دي ستا جزا درکړي چې زما پشان غټ پت انسان دی ونه ليدو!

ځان سره لگيا وم او بنگ بنگ مي و، چې يو مردانه غږ د هغه ذهني جنجال څخه وويستم. - بنه ياست ورور؟ وبخښی له قصده نه و تاسو ناساپه د موټر مخي ته راغلي.. هغه خبری کول او ما خلاص خوله د حيرت څخه ورته کتل دا اوس انس دی يا حور! لور قد، بيحده توری سترگې، اوږد بانډه، قلمي پوزه، سپين مخ او تور بنواره وينتنيان...

د ژبې لاندې داسې چې يواځې خپله يې واورم وايم: خدای دی واخله د خلکو زوی دي وخورى، ليونې جينې اصلاً زما د ورور لځايه دی وي!

خلک زموږ شاوخوا راټول شوي او بنگ، بنگ يې وو... د خلکو خواته گورم او به کلکه لهجه وايم.

- هيله کوم خپل کارونو ته ورسيري يو حادثه وه تيره شوه مننه ستاسو ټولو څخه!
د ځای څخه د پورته کيدو کوښښ کوم چې د پښې په بند کې مي سخته درد احساس کوم.
- بنه ياست؟

- مننه تاسو هم تلې شې.
په سترگو کې حيرت گورم

- یعنی تاسو خپل د پښې تاوان نغواری؟
خلک تیت پرک کیږی او زه راحتہ نفس اخلم.

- پرې شوي خو نده وروره، خپل کار ته ورسیري. استغفرالله څه لیوني خلک دی.

پداسې حال کي چې زما لاس نیسي وايي:

- پاسیري ډاکتر ته څو یو معاینه وکړی چې مات شوي نه وي؟!!

د هغه د لاس په لمس کولو مي تندې تروش کړو او په تلوار خپل لاس د هغه د لاس څخه
کښه وم.

- وایم بنه یم نه یي آوری؟ توبه خدایه

په قهر او بیر کلک لهجې باندی وايي:

- محترم وروره زه هم بېکار نه یم اوس چې ستاسو د پښې مسؤول یم باید تاسو ویسم نو
زر پاسیري.

د هغه په جدی لهجه مي خوله بنده شوه او بي له خبرو لځایه اوچته شوم. او گوډه گوډه د
چنار گل بابا(دا هغه لقب دی چې د هغه په لیدو مي ذهن ته راغلي و) د موټر په طرف
روانه شوم. (په دی لقب ایخودو خندا هم راتله) خو کوبښښ می کولو چی بنکاره
نکړم. موټر خپله چوپتیا خوره کړی وه، نه ما او نه هغه خبرې کولي!
د تلفون زنگ چوپتیا ختمه کړه.

- بلی مور جانی اورم.

د هغه طرف غږ مي وانه وریډو، بیا ده ورته وویل:

- یو مشکل کی یم شاید لږ ناوخته کورته درشم.

- هو مور جانی خیرتی ده زه وروسته زنگ و هم.

- خدا پامان.

یو څو دقیقې وروسته شفاخانې ته ورسېډو.

بیا یي لاس رامخکی کړو چی راسره مرسته وکړی. او زه فکر کوم چی دا ولی دومره

غور نه کوي. زه جلی پم او دا هم افغانستان؟؟

مخکی له دی چی زه انکار وکړم، زما لاس نیسي او زه تازه خپل خان ته مي خيال کيزی چی زه خو د هلکانو په جامو کي پم !

نو هغه گناه نه لري حکه هغه فکر کوي زه هلک يم، نو د يو هلک لمس د مرستي کولو لپاره گناه لري؟ نه نه لري...

ولی زه څه؟ زه خو پوهيرم چی جلی پم، او هغه نا محرم دی. خو څه وکړم؟ بله چاره نشته اول دا چی زه په دي پيني تللي شم. او دويم دليل دا چی ما په خپل وجود کي د جلی توب تول حس وژلی دی او تر اخره به د هلکانو جامو کي به ژوند کوم.....

ز مور د يو بل لمس کول د هوس او شهوت څخه پاک دی. نو بيا څه ستونزه ده؟ په همدې خبرو باندي ځانته تسلي ورکوم او نه پوهيرم چی څه وخت د ډاکټر کوټي ته ورسېدو. د دروازي ټک،ټک و هلو وروسته کوټي ته داخل شو! په کراره سلام کوو.

ډاکټر - عليکم السلام مهرباني وکړي. هلک زر وايی: ډاکټر صايب د ورور پيني مي ستونزه پيدا کړي يعنی له موټر سره يی ټکر کړي يو ځلي که وگوری چی کوم خاص مشکل خو نلری؟ او زه د چنارگل بابا د ژبي د تيزوالی په حيرت کي پاتي کيرم.

ډاکټر - سمه ده راشي دلته کيني.

د چنارگل بابا په مرسته زه په چپرکت کي ناستم. او ډاکټر په معاینه کولو باندي لگيا شو.....

ډاکټر - کوم خاص مشکل نه لري يواځي لږ ضربه يي خورلي چی گچ کوم يي ورته تر يو هفته خلاصه نکړی او هو ونه گرځی ورباندي.

په تلوار وایم: یو هفته ډېر وقت دي بي له گچ نه کیری؟
 ډاکټر- نا نه کیری که گچ نشي نو مشکل يي زیاتیری.
 بیا چنار گل بابا جواب ورکوي.

چنار گل بابا- گچ يي کړي ډاکټر صایب!
 بد، بد چنار گل بابا ته گورم چی هغه خپل اوږه اوچته وي (معنا دا چی ماته څه)
 لږ وخت لپاره په چپرکت کی کینم او هغه پیسي حسابوي یو ځل بیا د نامعلوم راتلونکي په
 فکر کی ډوبه شوم، نو د دي لاري پای به څه وي! د دروازی غږ شو او چنار گل بابا دننه
 راننوته لاس يي راته راکړو او زه يي پوره اوچته کړم، د زینو په طرف ځو او کرار کرار
 لاندی بسکته کړو!

په کوچنیو گامونو موږ تر موټر ورسیدو، چنار گل بابا د موټر دروازه خلاصه کړه او زه
 په مخامخ څوکی کی ناستم.

چنار گل بابا- نو اوس راته ووايه چې ستا کور په کوم لوري دی؟

غلی پاتي شوم او نه پوهیږم چې څه ځواب ورکړم، له لږ ځنډ وروسته مي خوله خلاصه
 کړه چې خبري وکړم:

- زه د بدخشان يم او مسافر يم، یو نسبتاً ارزانه میلمستون ته لار شه پیسي نه لرم، باید
 کار ته ولاړ شم، یوازي هغه شپږ زره افغانی مي راوړي چې په خزاني کې مي وی. او
 بس.

زما د خبرو وروسته بیا خاموشي حاکمه شوه!
 چنار گل بابا- که تاسو کوم مشکل نه لری، زموږ د کور میلمستون لوي دی، تاسو کولي
 شی زما سره لار شی!

نه پوهیږم چې څه ووايم، زما په اند دا بده خبره (وراندیز) نه ده، اوس چې زه هلک يم،
 دا ماته څه توان رسولي شي! په هر صورت، زه د خپلي خونې خلاف وایم:

- نه مننه، زه تاسو ته تکلیف نه درکوم!
چنار گل بابا- نه د څه تکلیف دنده می ده اوس چی ستاسو د وضعیت سبب شوی یم. اوس
تاسو ته څه فرق کوي چې مسافر خانې ته لارشي يا که زما کور ته!

خبرو سره یی موافقه وم هغه صحیح ویل ماته نو څه توپیر دهغه کور او مسافر خانې کې
و؟ نو ځکه مې ورته وویل: سمه ده که کوم مشکل تاسو ته نه وي او آرام یاست، زه کوم
خبره نلرم.

هغه ماته په فکر مند نظر راگوري او بیا په کراره لځان سره یو څه وايي چې زه یی نه
آورم.

او زه لځان سره وایم هغه زما پښه ماته کړی اوس دی نو ما وزغمي خود نو.
د نږدې شل دقیقو سفر وروسته، چې بغیر له کوم رابندون او ترافیک څخه وه، هغه د یوه
لور بالا منزله ودانې مخکې ودرېدو! او ساتونکو دروازه خلاصه کړه، تقریباً، 6,5 دانې
ساتونکي وه! ما په خلاصه خوله هک حیرانه خپل د مخ منظری ته کتل

داسې خو نده چې دا کور نه نه وبخښي دا ماني د دی چنار گل بابا ده!
دنده ننوځو او زه د پخوا څخه لا پیر حیرانه شوم، دا اوس کور دی که ماني ده؟!
د دې ماني په لیدو اخته کیرم، څومره هم غټ او فراخه دی، دا زما د عمه د کور څخه
تقریباً پنځوس چنده لویه ده، یو لوی باغ د ونو پک، یو حوض او دوه کوتي چې له دې ماني
څخه په څو مترې کې لري موقعیت لري. د حویلی او د هغو دوو کوتو تر منځ یو لوی
چمن شتون درلود..

د کور د لیدو په حال وم چې د توخي آواز د دی سبب شو چې د هغه بڼکلي منظرو د کتلو
څخه لاس واخلم..

چنار گل بابا- که ستاسو کتل خلاص شوي وی نو، مهرباني وکړئ دنده لارشي (او د
ماني په لور یی اشاره وکړل) دواړه یوځای دنده لارو او هغه زه یوې لویې کوتې ته چې
شاید میلمستون یی و راوبللم.

عمران، د مېلمه بڼه راغلاست وکړه، هغه دا خبره وکړل او پخپله لار او زه یوازې پاتې شوم د یو نالي خوا ته ځم او پر هغه کینم.

په وجود کې مې یو حس پېدا شو، شاپد دا کینه وه، د چنار گل بابا سره. د گیلې په توگه لځانه سره وایم، چې ولې خدای هر څه یو چا ته ورکوي! بڼکلا، پیسې، شتمني او خوښۍ! یو غټه ساه اخلم ترڅو له دې بې ځایه فکرونو څخه ځان خلاص کړم په هر صورت، هغه زما سره مرسته کړی وه. د هغه د موټر ماډل څه وو؟ نه پوهیږم یو لوی تور موټر څومره آرام وو!

زه به د موټر په ماډل له کومه خوا خبره شم؟ کله چې په ژوند کې مې داسې موټر نه وو لیدلی، افسوس کوم په خپل حال باندې. هغه هلک چې عمران نومیده، د اوبو کوزه په لاس کوټی ته راداخل شوو، د هغه په راداخل کېدو زه وشرمیدم، چې یو هلک دی زما لاسونه پریوی...! لاسو منځلو وروسته دوه ځوان هلکان له یوډی سره رانوتل! حتماً دا شاهي ماني ده، او زه یې په خوب کې وېنم! یعنې دا ټول د چنار گل بابا د کور نوکران دی..؟

چنار گل بابا د کور ساده کالو کې کوټي ته رانوتي او زما څنگ ته کې ناستو، د هغه په کیناستو زما څنگ کې زه پغذابه کیرم خو د دی خبرې په یاد راوړل چې زه اوس هلک ېم یوه لنډه موسکا مې په شونډو خپره کیري. یوډی دومره خونوره وه، چې ما لکه قحطی و هلو خلکو پشان په یوډی حمله کړل او پر خورلو ی اخته شوم!

کله چې بڼه مور شوم، سر مې پورته کړ، چې د چنار گل بابا د حیرت څخه ېک نظر باندی مې سترگو ولگیده، اوږه مې پورته کړه. او ومي ویل: زه وړی وم! هغه یو کم رنگه موسکا وکړه، چې ژر یې خپل مسکا له منځه وپورل. له میز څخه یوډی نوکرانو ټوله کړه، او میوه او د هغه څخه وروسته چای راوړل..

زما په لاس کې د چای پیاله وه چې یو بل ځوان هلک راغی، هغه هم بڼکلی وو، خو د چنار گل بابا د بڼایست په اندازه نه. ځان سره وایم: اه سترگي دی و تیره لیونی جلی.

- زید، ته چیرته یې وه هلک؟
چنار گل بابا- په رښتیا چې روند یې، رضوانه.

د هغه نوې راغلي هلک مور ته پام کيزی، او مخکې له دې چې څه ووايي، سترگې يې زما په لور ټينگې شوي.

چنارگل بابا خواته يې (چې زه تازه خبره شوم چې د هغه چنارگل بابا نوم زید دی اشاره وکړل او ويې ويل: نه يې رامعرفي کوی زید؟

چنارگل بابا- ته خپله ورڅخه پوښتنه وکړه، زه نه پوهيرم چې نوم يې څه دی؟
رضوان په حيرانۍ ماته گوري!

زه په چټکۍ سره توخۍ کوم، او آرامه ورته وایم: زه يوسف يم، او اوس دلته مسافر يم!

د رضوان جواب مې په يو نارينه غږ چې ډير زحمت مې وباسو د هلکانو پشان واوسيری ورکړو، تر څو څوک راباندی شک ونکړی چې جلي يم!

رضوان- له پېژندگلوی څخه مو خوشحاله شوم، يوسف جانه.
ما په مسکا جواب ورکړو: زه هم.

رضوان د چنارگل بابا په لوری گوری او په سترگو تری پوښتي کوي چې څه خبره ده؟

چنارگل بابا- دا همغه هلک دی چې په موټر مې ورسره ټکر کړی.

چنارگل بابا دا خبره کوی او په بی حوصلگی د کوتې څخه وځی.
رضوان چې اوس يې سترگی د حيرت څخه د توپ په شان راوتې ماته گوری

چې زه بي اختياره مسکا کوم او وایم: داسی مه راگوری اوس بڼه يم!
زما په خبری رضوان خاندی او د ناستی لپاره راته اشاره کوی او زه هم ورسره په ډير واټن کې کينم. د چنارگل بابا څخه رضوان ډير اخلاقي هلک وو او ډير ژر ملگری شو، له خپل حاله ورته وایم او رضوان يې أوری او په ډير زړه سواندی نظر راته گوری البته د ويلو وخت کی لگ مالگه مرچکې پکې زياتوم او يو د دروغو قيصه ورته کوم..
" دلته به د جنې نوم چې يغما ده او ځان يې يوسف معرفي کړی په همغه د يوسف په نوم په مکالمه کې ليکو پام کوی چې غلط نشي "

یوسف- زما مور او پلار مړه شوی او زه د هغوی یواځیني اولاد وم هلته راته شرایط
بیچده سخت ول نو ځکه ددی خوا په لور راغلم تر څو یو کار پیدا کړم چی د چنارگل بابا
په مهربانی " خپلی پښې ته اشاره کوم" چی داسی شوم.

رضوان لومړی په حیرت راگوری خو یو دم په کرس کرس خاندی او وریځې پورته
اچوی او وایي: چنار گل بابا!؟

د هغه په خبره تازه مې فکر شو چې څه مې وویل او د شرم څخه تکه سره شوم، او
کوبښن مې وکړو خپل خبره اصلاح کړم خو رضوان همغسی بی واکه له خدا څخه پر
ځمکي پروت وه.

یوسف : هغه... هغه زما مطلب زید جان وه..
په مظلومانه ډول دا خبره وایم: دا خبره دی زموږ تر مینځ پاتې شي سمدې.

چي دا ځل رضوان نور هم په کرس خاندی او وایي: هلکه ! ته څومره د نجونو په څیر
یی!

د رضوان پدی خبره رنگ مې د څیري څخه الوځی خو کوبښن کوم ځان له لاسه ورنکړم
او په کلکه لهجه وایم: نه هیڅ هم داسی نده فقط تته مې وړه ده چې مخکي مې درته دلایل
یی وویلي.

رضوان: کوم هدف مې نه درلوده فقط ټوکه مې وکړه!
ورته مسکا کوم او وایم: پوهیږم ستونزه نشته

اوس پوهه شوي وم چې رضوان له زید نه مشر دی، دوه وروڼه او یوه خور یې لرله
پلار یې د ښار نامتو سوداگر وه چې ما نه پیژنده! د ډیر خبرو او خدا گانو وروسته
رضوان د پورته کیدلو اراده وکړه او په همغه حال کې په خدا وویل: وینی دا چنارگل بابا
څومره بی پروا او بیعقل دي؟ میلمه یې د خدای په هیله پرینودی او دي لاړ.

د رضوان پدی خبره چې زما ورکړل شوی لقب یې زید ته استعمال کړو دواړه په خدا

شو چي رضوان په همغه حال وويل: البته که رښتيا ووايم زما خو ستاسره ښه سات تير شو.

يوسف: زما لپاره هم گرانه وروره
زما په دي خبره رضوان په زوره زوره وخنډل او د اشاري گوته يي زما په لور ونيول او ويي ويل: تر يوي اوني پوري هيڅ ځاي ته نشي تللی گرانه وروره...

داځل دواړه خاندو! رضوان شپه پخپل وایي او ځی، عمران هم زما ځای جوړوی او ځی، بیا هم زه پاتی شوم او اندیننی دا څو ساعتونو کی لکه چي هر غم او اندیننه می هیره کړی وه. زه یو شوخ او خوشحاله مزاج لرم تل هڅه کوم چي د نورو په شونډو مسکا میلنه کړم خو له دننه نه ددي سرچپه يم سترگي مي درنډيري او د خوب نري ته ځم.

رضوان- يوسف.. يوسف! پورته شه سهار شوی یوسففففف...
سترگي مي غروم او د رضوان په لیدلو له خوبه راپورته کیرم، بیا هم په خپل شوخ پوستکي کي ورننوځم دا چي زما حال ښه ندي، غم لرم، درد لرم دلیل نه کیری چی نورو ټولو ته هم دا بی معنا حس ولیردوم..

يوسف- مرگ يوسف اوس يوه شپه دي پوډی راکړه داسی یی بیرته رانه وباسی؟
زما په خبری د رضوان قهقهه پورته کیری، آیا دا مخلوق غیر له خدا هم ژوندی پاتی کیدلی شی؟!

رضوان- ای يوسف پخدای په يوه شپه کی درپسی خپه شوم، ما هيڅکله ستا په څير ملگري نه درلود.
يوسف- مهربانی مو ده اوس صبا نارې راکوی یا نه؟

رضوان پداسي حال کي جواب راکړو چي په غږ کی څپي وهلی: رآه پورته شه مخ او لاس دی پریمینځه صبا نارې چمتو دی!

پورته کیرم او د حمام په لور ځم، په ائینه کی ځان ته گورم، دا زه يم! یغما؟! یو هلک په گډوډو او تیټ او جیگ وینستو وینم! غټي سترگی نه خو اوږدی او د نورو په وینا ښکلی

توری وریځې، منحوی پوزه چې له مخ سره می جوړبنت لری، لور قد البته د نجونو په مینځ کې لور شمیرل کیږم او د شیدو په څیر سپین. پوستکی؛ مسکا کوم هغه کس ته چې په آئینه کې یې گورم چې نیو هیږم څه یی په انتظار کی دی؟

له آئینه نه مخ اړوم او کوتی ته ورځم رضوان ناست دی، او لکه چې ماته په تمه وو؟

رضوان- څومره دی وقت تیر کرو؟ بڼه ده چې ته انجلی نه یی کنه څه به دی کول!
(رضوان هم زما په څیر شوخ طبیعته وه)

یوسف: ستا په څیر خو بدرنگه او بدشکله نه یم چې آئینه پرینودل راته آسانه وی!
زما په خبری رضوان خاندی او په ویار وایی: نه رښتیا ووايه تر اوسه دی زما په څیر بڼکلی هلک لیدلی؟ (او خپلی سترگی ډیر په ناز اړوي، په دې حالت یی زما په ستونی کی کری گوله الوځی او توخیرم او د ډیری خدا له امله لکه لبلبو (چو غندر) سور اړم..

په رښتیا چې بڼکلی وه مگر نه د چنارگل بابا په کچه او اندازه.....

یوسف: بڼه ده چې انجلی نه یی کنه په دی سترگو اړولو په دېی څو نفره تباہ کری وای؟

دا ځل ما په قهقهه وخنډل او رضوان راته هک پک کتل!
یوسف: څه دی گرانه وروره تر اوسه دی ژوندی موجود ندی لیدلی؟
رضوان د مربا مری پورته کولو حال کې په مسکا یی وویل: ژوندی موجود می لیدلی خو ستا په څیر نه..!؟

هیښ می ونه ویل او ډوډی مو وخورل، د صبا نارې وروسته رضوان دفتر ته ځی او زه یواځې پاتی کیږم، بیا هم غم می د زړه په لورې برید کوی، او زه خپل د دی بیخایه ففکرونو څخه د نجات لپاره د چمن او باغ لوری ته ځم!
نیو هیږم څومره وخت تیر شوی وو چې د یو کس غږ اړم..

__ یوسف یوسف

د رضوان غږ وه، په لور غږ وایم: بلته یم.

په غوصه زما په لوری راځی او وایی: چیرته ورک یی!

یوسف- دلته ورک وم.(د باغ په لوری اشاره کوم)

رضوان- غرمه چیرته وی؟

یوسف- همدلته وم نو.

رضوان د خولي څخه یو پوف کوي او وایي: نو ولی دی ډوډی نده خوړلی؟؟

د رضوان په خبره تازه می د هوا تیاره کیدلو ته پام شو! او په کراره وایم: وبښې وخت

می بیخي له لاسه وتې وو، دا ځای ډیر ښکلی دی.

زما په خبره رضوان راته په مسکا گوری او وایي: ډاکټر درته نه وه ویلی چی یوه هفته له

ځایه مه پورته کیږه!؟

□:##شهاب

د ډاکټر خبره می تازه یاد ته راغله، خو ځان بی خبره نیسم او د رضوان خبره بدله وم او

وایم: دفتر کی کار څنگه تیر شو؟

زما په خبری رضوان خپل سر په دواړو خوا وخوره ویي او ویي ویل: په رښتیا چی ډیر

سپین سترگی یی خبره ولی تیروی!

د هغه پدی خبره دواړه خاندو او د کور په لور ځو

چنارگل بابا- سلام یوسف خان.

مخ می اړوم او تازه می چنارگل بابا ته پام کیږي او وایم: علیکم سلام ښه راغلی.

رضوان زما د څیری او د خبرو طریقې ته په کتلو هڅه کوی خپله خدا تیره کړی!

او بریالی کیږی او چنارگل بابا ته مخ اړوي او وایي ورته.

رضوان- زید پخدای که یو سم کار تا خپل په ټول ژوند کی کړی وی نو هغ همدا د یوسف

راوستل دی.

چنارگل بابا داسی لکه چی د رضوان خبره یی نه وی اوریدلی وایي: مور چیرته ده؟

رضوان- د ترور دوی کره تللی.

چنارگل بابا- ډوډی مو خوړلی؟

رضوان- نه عالیجناب ته په تمه وو.

چنارگل بابا بی له کومی خبری ځی او خدمتگارانو ته غږ کوی.

د شپې پوډی تیارپړی او په پوره آرامتیا کې خورل کيږي
زید- عمران چای راوړه
عمران- په سترگو بڼاغلپه.
چای راوړل کيږی د وچې میوې سره؛

هغه دواړه په تېلفون کې مصروف ول او زه لکه د لیونو په څیر می ورته کتل
رضوان خپل سر پورته کوی او زما په لیدو وایي: راکړه تېلفون دی چې د وای فای کوډ
درته ووهم

په حیراني وایم- وای فای څه دی؟
دا ځل بڼاغلې چنارگل بابا هم سر راپورته کړ او دواړو په حیرت ماته را وکتل او
رضوان په همغه حیرت وویل: په قرآن رښتیا ووايه ته یی نه پیژنی؟
یوسف- نه پخداي.
بیا هم زما په خبری دواړه هک حیران شول.
رضوان- ته راکړه تېلفون دی.

یوسف: نه یی لرم
دا ځل نو په واضح ډول د دواړو سترگې د توپ په څیر د حیرت څخه راوتلل او رضوان
ووویل: له غره نه راغلی یی یوسف جانه؟
یوسف- هو رضوان جانه بدخشان ډیر بڼکلی او سمسور غرونه لری!

زما په دې خبری رضوان په کرس وخنډل او چنارگل بابا هم لږ غونډی مسکا وکړه.
رضوان بیا وویل: درس دی ویلی؟
یوسف- هو تر دولسم ټولگي پوری.

رضوان-انگلیسی څنگه؟
یوسف: لږ لږ می زده ده.

زما په خبرو رضوان په فکر کی پوښی او هیڅ نه وایي. په دی دوه شپو کی ولی د

عصبی حملی پته نه لگيري؟ نپو هيرم ورته حيران يم! څلور شپي تيريري او رضوان له ما سره عادت کړی دواړه خاندو خو چنارگل بابا لږ وينم، يو ځل هم د چنارگل بابا مور زما پوښتنی ته راغله په رښتيا چي بنکلی او زړه سواندی بنځي وه.

د چنارگل بابا مور- زويه څنگه يی؟
يوسف- بڼه يم ترور جانی وښيني ستاسو مزاحم هم شوم.
د چنارگل بابا مور- دا څنگه خبره ده زويه زمور د سترگو په سر ځای لري.
وروسته له لنډو خبرو کولو له کوتي نه لاړه
په دا څو ورځو کی هيڅ ورځ نه وه چي د دوی ميلستون خالی ووسی ډير قومی خلک ول...

نن شپه می دلته پنځمه شپه ده !
نور بايد ورو ورو تللی په همدې فکرونو کي وم چي رضوان دهليز ته راغی او مخامخ ماته کيناسته کرار يي سلام کړو.

يوسف- عليکم سلام
په تيلفون کي بوخت شو، په يو څه لور غږ می وويل: رضوان!
رضوان- وايه!
يوسف- صبا ځم
زما په خبری رضوان په جدی نظر راوکتل او ويي ويل: چيرته؟

يوسف- د کار او مسافر خوني پسې.
رضوان- چا درته څه ويلي؟
يوسف- نه خو ميلستيا هم يو حد لری.
مخکی له دی چي رضوان کومه خبره وکړی د چنار گل بابا غږ پورته شو چي ويي ويل: رضوان دا باغوان چيرته دی؟
رضوان- کلی ته ولاړ.
چنارگل بابا- بيرته نه راځی؟
رضوان- نه فکر نکوم.

رضوان لنډ ځوابونه ورکول گواکی فکر يی گډوډ وه

چنارگل بابا پوف کړو او ويې ويل: نو بايد يو بل باغوان پيدا کړم!

باغوان باغوان له فکر نه چې په سر مي درلوده وړه شانتی مسکا می وکړه خو په ويلو يې باوری نه وم بيا هم جرأت می وکړ او ومی ویلی: که ستونزه نه وی زه باغوانی کولی شم؟

دواړه حيران شول چنارگل بابا څه ونه ويل خو رضوان په نه زړه وويل: څه وايي يوسفه! ته زموږ میلمه يی او تر اوسه بڼه شوی هم نه یی!!

يوسف- میلمستیا هم حد لری څنگه چې گوری زه هم کار پسی گرحم او صبا می پښه هم له گچ نه خلاصیږی.

په تمه د دواړو طرف ته گورم چې رضوان وايي: بيا پاتي کيږی؟

خاندم او د سر په بنورولو يې خبره تاييد کوم، يو دفعه الوخی چې غيره راکړی چې زه هم پورته کيږم او لاسونه می مخي ته نیسم او وایم.

يوسفچ- عه عه نو حیا دی چيري زما خورکی نه گوری زه نامحرم یم هوم؟
رضوان: هههههه زه دی وډار کړم چې څه خبره ده لیونیه!

چنار گل بابا چې تراوسه غلی ناست وه وی ويل: په دی ډنگر او ضعيف ځان دی دومره لوی باغ د کارونو له ضماواري وتلی شی؟
يوسف- هو ما هلته هم باغوانی کوله!

سر بنوروی او څه نه وايي چې رضوان وويل: نو بڼه راغلاست باغوان يوسفه!!!!!!
ومو خندل او دا ځل چنارگل بابا هم زموږ سره وخنډل، څومره په مسکا باندی بڼکلی بڼکاري دا مخلوق، البته د ورور په ځای می دی وی!
په دی فکر می په کراره ځان سره وخنډل....

نن له چنارگل بابا سره ځم چې پښه می له گچ څخه خلاصه کړی، له مخکي نه اوس

راسره بڼه شوی کله چې څوک نه وی راسره خاندی او توکی کوی خو له نورو سره رسمی خبری کوی؛

- مهربانی وکړی.

یوسف- سلام.

همغه ډاکټر می چې مخکې لیدلی وه په کراره یی وویل:

ډاکټر- علیکم السلام پښه دی څنگه ده؟

یوسف- بڼه ده شکر..

وروسته له دې چې پښه می له گچ نه وباسی له روغتون نه وځو چنارگل بابا په خدا وایی: زه وایم ته یو دفعه انجلی ونه اوسیری یوسفه!

په لاس می د هغه په سر گوزار کوم او ورته وایم: سړی شه چنارگل بابا.

زما پدی خبره هغه 180 درجی زما خواته را وڅرخیده او په حیرانتیا یی وویل: څه دی وویل چنارگل بابا بیا څوک دی؟

د هغه پدی خبره تازه خپل خبری ته می فکر شو او په ډار می وویل: مخ دی واره. چې اوس ما غوندي بل څوک په موټر ونه وهي او معیوبه یی نکړی.

چنارگل بابا- خبره مه بدلوه ووايه چنارگل بابا څوک دی؟

یوسف- زید جانه وایم چې له رضوان نه احوال لری؟؟؟

چنارگل بابا- یوسف سړی شه ووايه چنارگل بابا څوک دی؟

موټر یی ودر وه او زما تازه پام شو چې کور ته رسیدلی یو.

چنارگل بابا- نه یی آوری وایم چنارگل بابا څوک دی؟

تینسته می پر پاتي کیدلو بڼه وگنله په هغه حال کي چې د موټر دروازه می خلاصوله په

خدا می وویل: خپله دی یی گرانه ورور جانه خپله دی!

د دی خبری نه وروسته می د ماني په لور منډه واخیسته! او چنارگل بابا هم راپسي شو په

هغه حال کی چی زما پسی مندی وهلی، په لور او از سره د خدا یی وویل:

چنارگل بابا: مگر زما لاس به درته ونه رسیری یوسفه وژنم دی!
په منډه مانی ته ورننوتم چی رضوان می ولیده خواته می ورمنډه کړه او شاته یی پت
شوم، په داسی یو غږ چی هیجان او پاریدنه پکې پته نه وه ومی ویل: هله چی وژنی می!!

د چنارگل بابا آواز پورته شو: یوسففففف!!!!!!
زما په لیدلو چی د رضوان شاته پت وم شیطانہ مسکا یی وکړه، رضوان بیچاره هک پک
زموږ دواړو تر منځ لیدونکی وه. چنارگل بابا له فرصت نه گټه پورته کړه او زما خواته
یی رامنډه کړه، چی ما په لور او غټ غږ وویل: رضوان خاوری دی په سر شه ددی
چنارگل بابا مخه ونیسه یوه نړی ارامونه لرم!

زما په خبری رضوان په کرس وخنډل او ویی ویل: آخر دی هم خپل کار وکه!؟

لا د رضوان خبره خلاصه شوی نه وه، چی چنارگل بابا رضوان یو لوری ته تیل واهه او
زما په خوا یی حمله وکړه چی زما د چیغه پورته شوه، په لاس یی زه د شا لخوا له کالیو
ونیولم او لکه ماشوم یی پورته کړم!

د رښتیا هم د هغه چنارگل بابا پهمخکی زه یو ماشوم ښکاریدم نور هیس.
چنارگل بابا-ووايه وگورم څه دي ویل!؟ چاته دي چنارگل بابا ویلی هوووم؟؟؟

د ډار څخه په پک غږ می ورته وویل: زید جانه ته چیرته چنارگل بابای یی په توکو دی
هم سر نه خلاصیری او نه پوهیږي هان؟؟؟

زما په خبری دواړو په جگ غږ وخنډل او ما ادامه ورکړه: سمده زما په اندازه جذاب نه
یی ، خو بیا هم ښه یی په خدای زه خپله درته ښځه پیدا کوم سمده وروره په زړه مه نیسه
اوس می رابښکته که..!

زما پدی خبرو اوس نو دواړو خنداوی د گاونډي کورته رسیدلی وه، زه دي زید په
لاسونوکی داسی وم لکه ماشومه اوس باید جزایي شم دي شرم احساس می وکه او ومی

ویل !

یوسف- هی ځمکه ته می بنکته که، اوس سمدہ چنارگل یی هی خپل قد زما په مخکي مه راوړه یاالله ځمکه ته می بنکته که.

دواړو خپله خندا ټوله کړه چنارگل بابا زه ځمکي ته بنکته کړم. او ما ناساپه مخ د رضوان خواته کړو او ورته می وویل: اووو تور ماره ولی خاندي! هیخ دي کولی نشوو ما دي آدم خوار له لاس څخه راخلاصه کي زما ټول حیثیت دي سوال لاندي لار! بیا می پام شوو چې گل ته می اوبه ورکړل...

خدایه بیا می څه وویلي نن حتماً مړه کیرم دي دي ژبی ده لاسه، خاوري دي په سر شه یغما خاورررر دي په سر شه یغما... دا ځلی دي رضوان نوبت شوو ما پسي مندي ووهي، وای خدایه بیا دی مورگ او پیشو لوبه پیل شوه، چنارگل بابا په زوره، زوره خندلي او رضوان سترگي سری وي مایسي مندي وهلي او ویل یی: اووو لنډیه اوس زه درته بنایم څوک تور مار دی؟! آیا تا زما په شان داسي جذابه او بنایسته انسان لیدلی ده لنډیه؟! ودریره!

باید یو بل تخنیک وکاروم، داځلي د چنارگل بابا شاته می پناه وپوره، او په خوړه او شیرنه لهجه می ورته وویل: زید جانہ صدقه دي شم الهي، څومره مهر بانه یی خدای ته وگوره ماڅه ورته وویلی هغه ته (اشاره می رضوان ته وکړه) چې د څه پشان راپسي مندي وهي..!؟!

چنارگل بابا د حیرت څخه په خلاصو سترگو ماته کتل. رضوان کرار، کرار رانیږدي کیده چي ما په لور غږ ورته وویل: په قرآن که زما دسر یو وینننه وشکوي، زید دی ژوندي نه پریږدی. نور دي زړه وروره (او بیا می مخ د چنارگل بابا خواته کړه او می ویل: کنه زید جانہ؟؟؟)

والای بیا دوی د ډیر خندا څخه خپل پښتورگي نیولي وه، زید په جگ غږ وویل: هرڅوک که زما بنځي ته نیږدي شو پښي ورته ماتي کوم خیر

خلاصه..

د چنارگل بابا پي خبره داخل ما در حيرانتيا څخه بنكرو نه پيدا كړل! او رضوان نور رانيردي نشوو هملته حكمي په سر كيناسته او خندل يي، چي ما څو سوكه د چنارگل بابا په اوږه وكړل او ومي ويل: سپين سترگيه، لږ حياهم بنه شي ده (د هغه په شان خو لږ د خولي او سترگو په كږه كولو مي په مسخره لهجه د هغه پيښي وكړل او ورته مي وويل: هر څوك زما بنخي ته نيردي شي وژنمي. تا چنارگل بابا ته نو څوك بنخه دركوي؟

دا خبره مي وكړل او ماني په لورمي پښو ته زور وركړه ، او د دواړو څخه لري شوم، او يواځي رمي د هغوي د خنداگانو غږونه د شاخوا څخه اوريدل..

زما يوه مياشت ده راتگ څخه تيره شوي وه، خو تر اوسه د دي كورني د پلار سره مي كتلي نه وه؟! مور ټول پوځاي په يو دسترخوان ډوي خورل. زيد خور 23 كالو عمر لري، او ډيره بنه او با حجابه جلي ده. رضوان 28 او زيد 26 كالو دي، بنه اخلاقي او بنه كورني لري، اوس زه هم د دي پنځه نفرې كورني يو غږي حساب كيدم! دي يو مياشت كي تقريباً 2 حلي عصبي حملې راته پيدا شوې خو ډيره شديده او دوامداره نه وه....

نن شپه د زيد پلار د سفر څخه راغي، مهربانه سړي وه رښتيا هم نېكبخته كورني وه. او زه بيا د ليونيانو پشان د داسي يو ژوند حسرت او آرمان خورم...

نن شپه د ټولو شپو پر خلاف ژر خپلي كوتي ته راغلم، يوه د هغه دوه كوتو څخه چي د ماني څخه د باندي وي د اوسيدو لپاره مي انتخاب كړي وي، دلته مي د آرامتيا احساس كوه. ترڅه اندازه ټول شيان په دي دوه كوتو او اشپزخاني كي موجود وه، تريخ چاي مي ځانته واچوه او په تخت كيناستم لاس كي كتاب ته مي كتل
د كتاب نوم څو حلي لځان سره تکراره وم... بينوايان... بينوايان.

بيا هم تير وخت كي ډوبه كيرم تياره ماضي كي مي او خپل راتلونكي ته په انديښني كي

شوم، څومره په نور حقیقت پت پاتی شی؟ څو ځلي می دا پوښتنه لځانه څخه وکړل خو په ځواب باندی نیوهیږم.

دروازه غږ زما خیالونه په نیمه کې پاتی کوی...

د زید لور قد او چهارشانه قامت په دروازه کې ښکاره شو چې ویې ویل: ولی دومره وختي راغلي، ښه یی؟
یوسف- ښه یم لږ می یوازي توپ غوښته!

زید راځی او زما په تخت باندی ځان اچوي او په ستړی لهجه وايي: یوسف زړه می تنگ دی، فکر کوم زړه می د سینی څخه د باندی راوځی!

نیوهیږم ولی! خو احساس کوم چې د زید زړه نیولې دی او اړتیا لري ترڅو یو نفر و ته غوږ ونیسي، نو ځکه ورته وایم: کوم څه شوي دي؟

زما د پوښتنې په جواب کې هیس نه وایي، چې زه خپل لځاي څخه پورته کیرم، مخ د زید خواته گرځه وم او وایم: چای که قهوه؟
هغه آرامه وایي: قهوه.

آشپزخانی ته ځم او دیوی پیالی قهوې سره راحم، د هغه څنگ ته په تخت باندی کینم، هغه بیا هم په فکرونو کې یوب شوي او خاموش دی، ورباندی غږ کوم: زید!

خپل توري سترگي را پورته کوی او ماته راگوری، په کراره بانديچ خپل سر زما پر پینو کیردی چې زه ورخطا کیرم او ټول بدن می لکه اور گرم کیری. تر اوسه پوري هیڅکله کوم هلک سره دومره نیږدي نه وم، کولی می نشوو د هغه سر خپل د پینو څخه لري کړم، هغه یواځي دیو ورور په شان دا کار وکړ او زه هم په دي شرایطو کې هلک یم، نور باید نورماله اوسم.....

زید- ته څومره ظریفه، کمزوری یې هیڅ زموږ په شان نه یی!
یوسف- ښه اوس د دی خبرو لپاره خپل ځان دي لکه خرس زما په تخت اچولی؟

زما په خبری باندی په آر امه خاندي او بیا خاموشه کیری. څومره بنکلی وینستان لري، تک تور بی اختیاره وایم: ده کومی شامپو څخه گټه اخلي؟ څومره بڼه وینستان لري

زید- ذاتی همدا رقم دی شامپو پوري اړه نلري.

د زید پدی خبر لځان سره وایم هو رښتیا وایی د فرشته خاله (د زید مور) وینستان هم همداسی تک تور دی، هغه لږ خاموشه پاتې کیری او بیا وایی: ستا وینستان ولی بی نظمه دي؟ ما تر اوسه لیدلی ندی فکر کوم وینستان دي یو اندازه صاف ندی همداسی نده؟؟

نبايد هم هغه زما وینستان لیدلی وای؟! ځکه هر وخت به په سر مې خولی او دستمال تړو، په کراره ورته وایم: هو بی نظمه دي تیت والي او جگ والي لري، ځکه چې زه یې خپله اصلاح کوم او جوړه وم یې.

زما په خبری هغه خپل سر را پورته کړو، او بڼه په ځیر، ځیر یې راته وکتل خو بیا هم خاموش شوو، نن شپه ډیر په فکر کی دی حتماً کوم څه شوي دي؟ کوبښ کوم ترڅو د کوتي درانه چوپتیا ماته کړم او وایم: چنار گل بابا، هله زر پورته شه ځان دي زما غیری کی اچولی نه شرمیزي د بل چا ځای دی اخیستی بل سبا بڼه کوم د خلکو حق مه خوره سپین سترگه!

هغه په خندا وویل: بلکل په یو سم ځای کی شتون لرم یوسف خان!
د هغه په خبره تکه سره کیرم، او فکر کوم د غورونو څخه می دود پورته کیری خپل ځان کنترول کوم، وینستان ورته کش کوم، چې هغه یو "اخ" وای

یوسف- دا زما د بڼې حق دی بی ادبه لار شه حق دی بل ځای که پیدا کړه،
دا خبره کوم او په تلوار د هغه څخه لري کیرم، زما پدی کار د زید خندا د کوتي فضا ډکه کوي.

زید- ته راشه ستا وینستان وگورم.

یوسف- ولی د خاله کور خوو ندی محترم وروره.

زما په طرف راځي تر څو د سر څخه مې خولي لري کړي خو زه ورڅخه لرې کيږم.
زید- اه ندی خورمه یوسف دوه دقیقه آرامه اوسه.

په سل جار او جنجال باندې زما له سر څخه خولي لري کړه، حیرانتیايي په سترگو کې
وینم په حیرانه غږ وایي: یوسف په خدای وینستان دي هم د جینکیانو په شان دي څنگه
اورده دي، تیت والي جگ والي سره هم بنایسته بنکاري لاسونې زما په وینستانو کې
ننباسي لکه په گوتو باندې وینستانو سره مې لوبې کوي

زید- څنگه نرم دی کومې شامپو څخه گټه اخلي؟
یوسف- اه بس ده لري که لاسونه دي لکه چې غل دی نیولی وي ټول وینستان دي راته
و شکول لري شه لري ...

زما په خبرو خاندې او وایي: د همدې لپاره دي وینستان چاته نینکاره کوي بناغلي یوسف!
یوسف- په خدای و هم دي چنارگل بابا انسان په شان کینه قهوه دي زهرکه
او داسې هم ما غیر کې مه نیسه لکه چې خپله بنځي غیږي نیولي وي، بی حیا هلکه.
(پدی خبرې مې دواړه خاندو او زه بیا وایم: بده ده زما وروره ، بده ده

زما په خبرو زید خپل لاسونه د تسلیم په نښانې پورته کړل او ویي ویل: سمدې تسلیم
مولوي صاحب.

دواړه په تخت باندې کیناستلو هغه خپله قهوه په لاس کې ونيوله، او ما خپل یخ چای بدل
کړو د چای څکلو حال کې وم چې زید وویل: یوسف سهار لار شوو جامي یا کالي درته
واخلم یوه میاشت کيږي د عمران کالي او جمپر اغوندی، زما کالی ستا په اندازه ندی ټول،
ژمي دي همدا دوه جوړه کالو و جمپر کې تیره کړل.

زید رښتیا ویل ما ټول ژمي همدې دوه جوړه کالو لو جمپر کې تیر کړو، خو نیمکرغي دلته
وه چې کوتي کې دننه د کالو مینځلو ماشين درلوده یو به مې ماشين کې اچوه بل به مې

اغوندي.

په صاف غږ ورته ووايم: نه همدا دوه جوړط کالي زما بس دی څه ضرور...؟!
زید- د ماسپینین وروسته څلور بجي په تمه اوسه.

زید دا خبره و کړل او خالي پیاله د قهوه یې د میز په سر کینوده او د دروزاه په خوا روان شو او ویې ویل: شپه پخیر.
یوسف- شپه پخیر.

ژوره ساه می واخیسته او لُحان سره می وویل: چنارگل بابا هم لیونی راوخته! سهار وختي پاسیلم دي منبو غږ می غورونه ته راورسېده، د کړکي دباندې می وکتل ژمي هم هیڅ خلاصیري نه! زید په ورزشي کالو کې د ماني په لوري منډي وهلي، لارم کالی می بدل کړل او کالو لاندي می ډبل شي هم واغوستو ترڅو کوم شی مشخص نشي، کنه هر وخت می اغوستلو، خولی می په سر کړه عمران جمپر می واغوسته او ماني په لوری لارم.

تقریباً ټول راتول وه په جگ غږ می سلام وکو، ټولو علیکم وویل او په خندا یې راته کتل،
آسما غږ وکړ (آسما دي زید او رضوان خور ده)

آسما- یوسف لالا راحه رضوان سره کینه.
په خندا ی می ځواب ورکو: سمده.

د رضوان څنگ کې کیناستم، هغه په تلوار، تلوار او نیزه ډوډی خولی ته کوله.
یوسف- زهر دی شه انسان په رقم یی وخوره ټوله دي خلاصه کړل.

زما په خبری رضوان د خدا څخه سور شو او ویې ویل: یو ورځ هم انسان په کراره نه پرېږدي مزاحم لنډیه!

زید غږ وکړ: آسما د یوسف ناسته څه شوه؟
آسما- دغه ده لالا جانه ظریفه ترور یی راوري.

روسته د څو دقیقونه ترور یو پتوس سره راغله د ناسته وروسته، چمن او باغ می یوځل وکته، د گلانونه څخه باید بیحده زیات محافظت وشي ځکه ډیر حساس دی. رښتیا هم دا کورني په ما باندی ډیر احسان کړي او هیڅکله ماته یی د یو نوکر په سترگه ندی کتلي هغوی لپاره دي کورني غړي وم، تر مابنما په باغ کي مصروفه وم د موټر غږ راغی شاید زید وي!

زه لا په باغ کې وم چې هغه د څو ثانیو وروسته غږ وکړ: یوسف ته تراوسه پوری تیار شوی نه یی؟

یوسف- سلام دي څه کړو بی ادبه؟
زید- سلام می دي یوسف خان په بنکلا او جمال باندي.
خاندم او ورته وایم: زه تیاریم اوس درځم.

لاسونه می د پیپ په اوبو ومینځل او دواړه د زید د موټر په طرف چې اوس پوهیږم لندکروزر دي روان شو، څومره موټر یی گرم دی! مارکیت ته تر رسیدو دواړه خاموش وو. یو نارینه مارکیت مخي ته ودریده.

زید- بنکته شه.

د موټر څخه بنکته شو او د مارکیت په خوا روان شوو، یو دوکان ته ورغلو

زید- وگوره او خوبني کړه.
یوسف- زه پتلون او بلوز نه اغوندم.
زما په خبری زید په حیرانتیا وایی: هغه وخت ولی؟
یوسف- ځکه خوبنیري می نا.

زما په خبری زید پوففف کوي او د یو بل کالویو دوکان په خوا روان شوو.
زید- اوسی واخله خوبن کړه!

یوجوره نقره یی کالی می سترگی نیسی غاړه یی نازک وه، وایم: اوبخبنی هغه نقره یی

کالي رابنکته کړي.

دوکاندار کالي رابنکته کړل تقریباً نو زما په اندازه وه صرف لږ لوی وه، خو زما بلکل همدا لویوالي آزاد والي زما خوښ شول.

یوسف - دغه زید دغه همدا واخله.

زید په سترگو باندي کالي اندازه کړل او وویل: په تاباندي لوی دي.

یوسف- تاته یی څه ؟؟؟؟

زید زما په خبری په حیرانو سترگو راته وکتل او وویل: بی ادبه!

یوه خاکستری چمپر، جگری کړتی، او یو جوړه نخودی کالي د زید په انتخاب باندي می واخستیل او د مارکیت څخه راووتو.

زید- رآه یو رستورانته ته لاړشوو پوډی به وخورو څه وايي؟

د زید په ځواب کی می وویل: نیکی او پرسش عجبه!

زما په خبری زید خاندي خو څه نه وايي، چ موتر درپړي او پیاده کړو رستورانته ته ننوځو، رستورانته پیر لوکس وه دوم منزل ته یی ورغلو یو کوچ او د نظر څخه لری میز مو خوښ کوو او کیناستو، د څو شپو وروسته گارسون راغی ترڅو سفارش یا فرمایش واخلي، چي یوه پله جینکانی راځي، او یو میز مخکي بلکل د زید مخامخ کیناستلی او د خدا غبرونه یی پورته شو.

زید زما خواته ته مخ کوي وايي: ځای څنگه دي؟

یوسف- زما په رقم جذابه او بنکلي.

زما په خبری زید خاندي او وايي: په ځان مینه.

مور دواړو خبری کول چي یوه جلی وویل: جینکیانو خدای هم څه بنکلاگانی خلق کړي.

د هغه جني پدی خبری باندي زما سترگی د حیرت څخه خلاصی کیری او زید خواته

گورم، خو زید پیر جدي ناست وو او مایل که مصروف وه، د بلي جلی غږ راغی...

آسيه که بد ورته وگوري سترگي دی درياسم اوښي د دی!
بلی انجلی په غوسه وویل: دواړه چوپ شي په کوڅه کی خو نه یاست.

د هغوی په خبرو زما سترگي د حیرت څخه خلاصې پاتي وي،! انجلی هم دونه بي حیا
اوسیدی شي! د زید غږ لور شو.

زید- څه شوی ولی لکه بیزو غوندي شوی یې یوسف؟
یوسف- بیزو به پخپله یې وادی وریدل هغه انجونو څه وویل؟

زید خپل اوره پورته کړه او په شیطاننه مسکا باندی وویل: نا کون يم.
یوسف- ښه شو وادی وریده ما درته ویل وه چې زه سومره جذاب يم دا هم ثبوت یې.

اوس نو د چنارگل بابا نوبت و چې سترگی تر اخیر حد خلاصی شوی، زما په خبره او په
لور غږ یې خندا شروع کړه او همغه حال کې وویل: یوسف جان کولې شي ماته ووايي دا
دومره په ځان باور دی له کوم ځای څخه سرچشمه اخلي؟

مخکی له دی چې زه جواب ورکړم زمور غوښتل شوی شيان راورسیدل، په خورلو
بوخت شو چې زید یو دم په توخی شروع وکړل، سترگی می پورته کړی او کوم څه می
چې سترگو ولید خوله می خلاصه پاتی شوه! یو انجلی میز ته نږدی ولاړه وه او یو کاغذ
پر میز ایخي و؟! زید ته یې خپله شمیره ورکوله!؟ زه دومره په ږوږی بوخت وم چې بیخي
می پام نه و شوی. له یو توپ سره زید څنگ ته ځان رسه وم او په کلکه باندي پر شایي
وهم چې هغه نور هم سور شو او اوبه یې په یو نفس وڅکلې په کراره وایم: خاوری دی په
سر شه زید یو عالم خلکو ته دی و شرمه ولو.

داسی می وویل چې یواځې زید واورید مخ می انجلی ته واړوه او مسکی شوم ومی
ویل: اغلی که غواړی مونږ سره ږوږی خوری شي.

انجلی نامحسوسه خندا وکړه او بغیر له کومې خبری د دی سره راغلي هغه نور انجونو ته

وویل: راځي انجونو بساغلو سره ډوډی خورو.

چنارگل بابا په غوسه ماته را وکتل خو ما ځان تیر باسو، دري واره انجونى راغلى
گارسون ميز له سره ډک کړو ټولو په آرامه خپل خواړه خوړل هيچا خبرى نکولې، چې
انجلى په ډير ناز زید ته وویل: وبخښئ کولې شم ستاسو نوم باندى پوهه شم؟!!

زید په نه زړه وویل: زید!

انجلى- څه بسکلي نوم.

زید د دروغو موسکى کيرى او خپل خواړه خوړلو باندى مصروف کيرى. خواړه په
خاموشى کى خوړل کيرى د قهوى سفارش مو ورکړو، دري واره انجونى چې نومونه يي
آسيه، فرخنده او زيبا وه د زید سره په خبرو بوخت شول او دا جناب يوسف صيب کډو
تشریف فرما وو؟!!

د هغه انجونو د تلو ورسته مې وویل: څومره بى حيايى زياته شوى په خدای نمبر يې هم
واخيسته!! خاورى مو پر سر شه انجلى بايد لږ سنگينه وى کنه زید؟
زید په غوسه وویل: ودى خوره! خپله شپه دى هم خرابه کړه او زما ده هم.

په شیطنت مې وخنډل او ومې ويل: ما خو ستاله عذاب درکولو څخه خوند واخيست.

چنارگل بابا خپل سر وخورو او ويې ويل: ولا حول ولا قوت پاسيره يوسف له مخې مې
لرې شه کنه وهم دى.

د هغه په خبره مې وخنډل او د ډوډى د پيسو ورکولو لپاره د حساب صندوق خوا ته لاړو
حساب دار وویل: ستاسو حساب ورکول شى..!

د هغه پدى خبره په حيرانتيا مور يو بل ته وکتل او بيا پوى شو چې هغه انجونو حساب
کړى..؟! د هوټل څخه د وتلو په حال په خدا مې زید ته وویل: زید وایم بلاخره پيسه دار
خوند دى پيدا کو ده ډوډى پيسى هم درته حساب کړى. هههههههههه

زید د غوسې څخه سور واوخت او زما خواته يې حمله وکړه

چې ما په خندا وویل: په خدای توکې مې کول ولی اوس وحشی کیری خو ته یې خوښ شوی زه څه وکړم.

زید هیس نه وایې او زما لاس نیسي او موټر طرف ته مې وړی او د توپ په څیر مې د موټر مخکې سیت کې مې اچوی. او موټر حرکت کوی، او شکر ژر ورسیدو، همدا چې بنکته شو رضوان زموږ خواته ته ورختا رامنډی کړل او په لور غږ یې وویل: چیرته وي لنډه غرانو..!

یوسف- هوی تور ماره څه شوی دی؟ خرید ته تللي و څه ځان په زمکه او آسمان وهي!
د زید د خندا غږ اورم او رضوان چې په غوسه وایې: بد دی وکړل لنډیه ماته مو ولی ونه ویل ها؟!

کرار مې د زید د غوږ څنگ کې وویل: په خدای که دا تور مار ما ووهي نو مور جانی ته دی هر څه وایم نور خپله پوهیږی!
□: #شهاب

زما په خبرې د زید خندا د غږ یې چوپ کیری او ماته گوری، چې زه وایم: رینتیا رضوان پوهیږی رستورانټ کې څه وشو..؟

زما په خبرې رضوان وویل: څه شوی بیا مو کوم گل ته اوبه ورکړی؟!
په خندا مې وویل: له دی ورور نه مو پوښتنه وکړه.

زید چې وضعیت خراب ولید ډیر جدی وویل: رضوان بس که ماشوم خو نه یې لارو یوسف ته مو کالی واخیستل یو میاشت شوی د عمران کالی او جمپر اغوندی، ته په کور کې نه وی نو ځکه تنها لارو.

رضوان خپل سر و خوځه وه او مشکوکه غوندی چوپتیا اختیار کړل او کرار یې وویل: زید! عمه راغلی.

د هغه پدی خبرې زید په لور غږ وویل: څه؟! ولی !!
رضوان عاجزانه ورته وکتل او ویې وویل: آرام اوسه زید!!!

زید په غوسه باندې د مانی طرف ته لارو، ما مخ د رضوان خواته کو او ومی ویل: ده باندې سه وشو؟

رضوان زید ته چی د مانی خواته تلو وکتل او ویی ویل: قصه یی اوږده ده. خپل اوږه می پورته کړل او خپل د کالیو پلاستیک می واخیست او کوتی ته می لارم او حمام می وکړو، نوی کالی او نوی چمپر می واغوست هوا ریښتیا هم سره وه، دی خلکو ریښه وباسی، ویښتیا می وچ کړل خولې می په سر کړه، داسی چی څو تار دی ویښتیا می د باندی را ووتل، مانی خوا ته لارم او آښیز خانی لاره می ونیوله

اسما په جیگ غږ وویل: سلام لالا.

په خندا می وویل: علیک سلام زیدا او رضوان چیرته دی!

اسما په خفگان وویل: د زید کوټه کی دی.

سر می ښکته پورته کو د سمد په توگه او زینو خواته لارم، د زید کوتی ته ورسیدم دروازه می ټک ټک کړه له لږ زڼد وروسته غږ وشو: رآه.

ننوتم او دروازه می بنده کړه، مخ می د هغوی دواړو خواته کړو او ومی ویل: دلته مو سنگه باندار اچولی خیریت خو دی؟؟؟

پرته له کومی خبری دواړو په حیرت کتل راته خپل وریخی می پورته کړی او په حیرت می وویل: هوی څه شوی؟؟ پیری مو لیدلی!؟

زما په خبری رضوان وخنډل او ویی ویل: څنگه ښایسته او دلکش شوی یی!؟

مغرورانه می تعظیم وکړو او ومی ویل: وروره گله زه همدا یم نو او دری وارو وخنډل، چی ما بیا وویل: ولی ښکته نه رآهی؟

رضوان په عاجزانه توگه زید ته وکتل او آرامه یی وویل: خان صیب ضد کړی او وایی ښکته نه ځم.

په حیرت می ویل: وای..! ولی څه شوی؟؟؟

رضوان غټه ساه واخیسته او ویی ویل: قصه یی اوږده ده.

یوسف- خو ووايه چې پوه شم!
منتظر می د رضوان خواته کتل چې زید پاسیدو او د کړکی خواته لاړو، او بیرون ته په
کتو شو چې رضوان خپل ستونی صاف کړو او ویې ویل: دی عمه لور مریم د
ماشومتوب څخه په زید مینه ده...!

بی لدی چې زید ته پام وکړم رضوان ته وایم: بڼه بیا؟!
رضوان- خو زید نده قبوله بناغلی وایی چې هغه می د خور په شان ده، هر ځل یی رد
کوی چې د هغې بیچاره حالت خرابیږی. حتی یو ځل یی د ځان وژنی کوبښس وکړو خو،
وژغورل شوه..!

زه د حیرت څخه خاموشه وم او غور نیولی منتظره وم خو رضوان څه ونه ویل چې بی
طاقته می پوښتنه وکړل: بیا؟؟؟
زما په خبری رضوان په کراره وویل: دری میاشتی مخکې جنجال وشو او ترور غوسه
شوه او لاړه اوس د دری میاشتو وروسته راغلی خو زید خان حتی نغواری هغوی
وگوری بیچاره گناه لری بیا د مریم حالت خراب نشی.

د رضوان د خبرو وروسته خاموشی په کوټه کی خپره شوه، چوپتیا می ماته کړه، او
رضوان ته می وویل: دا مریم او ترور دی مانه مخ پټه وی؟؟؟

رضوان- نا فکر نکوم مور می ستا په اړه ورسره خبری کړی.
یوسف- سمده نو ته ورځه زه زید راوړم.

زما په خبری رضوان سر وښوره و او ویې ویل: بڼه نو لږ زر چې ناوخته شوی.
په خندا می د تاکید په ډول سر و خوځه وو. چې رضوان په نرمه مسکا د کوټي څخه
ووتی، د هغه په تلو په کراره می وییل: زید، زه چی څو ښکته.

زما په خبری هغه په غوسه وویل: د بحث حوصله نلرم ته زه' زه نه ځم.
خواته یی ځم په سختی تر وری رسیدم لاسونه می د هغه له متو تاو کړل او ځان خوا ته
می کش کړ ترڅو لاندی ویسم خو هغه لږ شور لا ونخور په دروغجنی غوسه وایم: انسان

غوندی بنسکته لار شه! ترور دی پتمه ده.

هغه زما خواته را وکتل او ویې ویل: نشم کوی، په خدای نشم کولی پریمیردی یو دوه دقی آرامه ساه واخلم.
دهغه پدی خبره زه لځان سره وایم: یعنی زید هم ستونزه لری؟؟ خپل فکر بیرته بدله وم، او وایم: یو ځل زما لپاره کوبنس وکړه هغه گناه نلری (او په لاس می د زید زړه خواته اشاره کوم او وایم: د زړه گناه یی ده.

زید جواب رانکړو چې ما بیا وویل: هرو مرو درسره پیره مینه لری، کنه هیس انجلی خپل غرور د یو هلک لپاره د پینو نه لاندی کوی!

زما په خبری زید په شیطانت وویل: ته له کومه پوهیری لکه چی انجلی یی؟؟
په سر یی وهم، او وایم: اپلاتی مه وایه زه چی څو ناوخته شوه.

زید نرمه مسکا وکړه او زما سره یوځای د کوتی څخه را ووت د هلیز ته په رسیدو د هغه لاس خوشی کوم او جدی انداز باندی ورته وایم: آرامه اوسه هغه انجلی بی گناه ده عادی رفتار وکړه سمده!؟

زما په خبرو هغه خپل سر وبنوره وو، چې د هغه پدی کار ما وخنډل او دهلیز ته داخل شو، چ ټولو ته مو سلام ورکړو او ورسیدو مریم او د هغه مور ته،
مریم ته به رسیدو هغی ته په کتو شوم، غنم رنگه څهره، غتی سترگی نری پوزه، گرد مخ او، جیگ قد، په ربنیتیا چې بنسکی وه، نپوهیگم د زید ولی نده خوښه؟! که واده یی ورسره کړی وایې سومره بنسکی جوړه به وه!! خپل فکرونه می هخوا کړل او مریم ته می وویل: ستړی مشی خوری.

مریم- ته هم ستړی مشی وروره.
یوسف- ستړی مشی ترور جانی پخیر راغلی
عمه- خیر ویسی زویه.

د مریم مور مهربان او نورانی څهره لرله چی په لیدو یی انسان ښه احساس پیدا کو، پر یو

کوچ کیناستم او د زید ستره مشی می کته چی سرقم ستره مشی کوی...!؟

زید- ستری مشی ترور جانی!
عمه- خیر ویسی د ترور گرانه سنگه بی؟؟

عمه دا خبره کوی او د زید مخ بشل کوی.
زید- بڼه یم مننه ترور جانی ستاسو بڼه والی هم غواړم.

په مسکا له ترور نه تیریزی او مریم ته مخامخ دریزی، چې د مریم رنگ د گچ په خیر
کیری او لاسونه بی لړزیزی، د وریم د حال په لیدو په زړه کې وایم: اه چی سومره زید
ظالم دی!

مریم- س سلام زید بڼ... بڼه بی؟؟
زید- علیکم سلام مننه، شکر ته بڼه بی؟ (مریم همغسی د زید په کتو کی ډوبه وه وویل):
مننه د اوس څخه نور شه نشم اوسیدی.

زید خپل سر وښورو او راغی زما څنگ ته کیناست، زړه می په مریم وسوزید بیچاره
مریم! سترگی می په مریم ولگیدی د زید په کتو کی ډوبه وه او ټول مجلس ته یې هیس پام
نه وه، مجلس گرم و هر چا خپل د همزولو سره خبری کولی خو مریم بیا هم د زید په کتو
کی ډوبه وه چې ما آرام د زید غور سره وویل: پیر ظالم یی یو نظر خو ورته وگوره..!

زما په خبری زید د مریم خواته گوری او موسکی کیری (نظر نشی اول حل جنار گل بابا
زما خبره ومنل. د زید په موسکا مریم په تلوار له ځایه پاسیده او لاره پخلنخی ته! د هغی
په تلو آسما هم پاسیده او لاره! د هغوی پدی کار باندی زه لږ کنجکاوه کیرم او د لږ زڼد
وروسته د اوبو څکلو په پلمه پاسیدم، چې زی وویل: چیرته ځی؟؟

یوسف- اوبه څکم؟ ته یی هم څکی؟!
زید- نه.

پورته شوم، د پخلنخی په لور لاړم.

کله چې، پخلنځي ته ورسېدم د يو چا د ژړا غږ زه ودرولم.

مریم- ودې لیده قسم په خدای اسما ويې خندل!
 او بیا يې ژړا هغه سکون او آرامتیا یوړل هق هق يې پورته شول، او د اسما ځواب ته تم نه شوم، په چټکو گامونو د هغه ځایه څخه لاړم، نور مې د پاتې کیدو توان نه لرلو، د خپلې خونې په لور روان شوم، نه پو هیږم، خو د مریم حال ما د خپلو بدبختیو په سوچ کې بیایي. دوی میاشتی کیري، چې هره شپه زه په ډارونکو

خوبونو، وینبیرم، دوی میاشتی وشوي، هره ورځ تمثیل کوم، خاندنم او خندوم يې خو شپه په بې رحمۍ سره در دونه زما په لور راکاږي. اخ ژونده! سترگې مې له خوبه درني درني کیري، بیا ویده شم، سهار بیا د تیلیفون په غږ را وینبیرم. هغه زور تیلیفون چې رضوان راکړی و! زید زنگ کوي خو ولې؟ هغه پرونی شپې ته په سوچ کولو سره غوسه کیرم، او زنگ پرې کومه! او خپل ځان سمبالومه، د ودانۍ په لور روانبیرم. او ننوتلو وروسته د خپلې څرمنې، توده هوا مورم

یوسف- سلام

ټول مې د سلام ځواب راکوي. د میز لري برخه ټاکم، او خاله صباح نارۍ راوړي. مشغول خوردن صبحانه میشم نگاهم سوی مریم کشیده د صباناري په خورلو بوخت شم. او سترگې مې به مریم ولگیده چې بیا هم د زید په سوچ کې یوبه ده!

له زید څخه یې ځانته بت جوړ کړی، خو زید یې ارزښت لري؟
 ددې بت عبادت کول کومه گټه لري؟

ولې خپل ځان ته درد اخلي هم؟؟ یو غږ مې د زړه له تله پورته کیري او وایي کله چې ته د مریم په درد روږدې نه یې، نو پریکړه مه کوه! سر خوځوم چې ترڅو خپل خیال مې په نورو سوچونو بوخت شي. صباناری خلاصوم، پورته کیرم، دمریم د باغ(بن) په لور، گلونه چک کوم، ونې چک کوم، زیرې پانې له روغو پانو را ټولوم.
 تر شپې پورې ځان په کار بوختوم، هو تیاره کیري، او د ودانۍ په لور ځم.

ډیر په آرامه په خپل ځای کې کښینم، چې رضوان راځي او زما تر خوا ځای خوبسوي، او

په آرامه غږ سره وايي: څه شوي په سوچ کې يې؟
 يوسف- نه يوازي لږ ستړي يم.
 وروسته له نيم ساعت څخه زید راځي، سلام کوي، راځي زما تر خوا کښيني، په چټکۍ سره پاسيرم، د خونې په لور روانيرم. وروسته له نيم ساعت رضوانه غږ کوي: يوسفه چرته ځي؟ يوډی چمتو ده.

يوسف- وړی نه يم!
 د خونې په لور بغير له خبرو روان شوم، د ننه کيرم، چای ږدم چې له کيک سره مې خوښيري، گولی مې هم د خلاصيدو په لور وي، خدايه! په پخله رحم وکړه، له دغې لعنتي ناروغۍ څخه مې وژ غوره مرکز گرمي روښانه کوم، او کښينم، چای په لاسونو کې نيسم، په تلوسې سره يې مزه مزه کوم. له خدايه شکر کوم، له بد څخه بد تر هم شتون لري، خداي (ج) مې دې له بدو څخه وساتي.

خندا مې په، شونډو ښکارندويي کوي، د لاسونو لړزه مې حس کوله، نه، خدايه، نه!
 ساگانې مې ټکنې ويستلي، خو گټه هم نه لري؟ د وره غږ سره ما توپ کړو

زید ډير په غوسه سره د ننه کيږي او په لور او عصبي غږ وايي: وگورم چې څه په تا شوي؟ زما نه مخ پټوي کم عقلي. زړه دې ورته وسوزيدو نو زه بدبخته څه ها؟
 زړه دې ماته نه سوزيږي؟ (چيغې وهي وايي ځواب راکه!)

په بې حوصلگۍ وايي: ووځه بهر تا ته حوصله نه لرم ويده کيرم.

زید په لوړو قدمونو زما په لور راځي، ډاريرم ورڅخه نه پوهيرم ولي داسې وحشي شوی؟
 زما اوږه په کلکه نيسي او په غوسه وايي: نو حوصله نه لري؟ زما حوصله نه لري کنه!
 زما زنگ ته ځواب نه راکوي؟؟؟

زید دا خبری په غوسه کوی او نور هم زما لاس کلک نيسي چې په درد ورته وايي: وحشي
 توب مه کوه ستړي يم لاس مې خوشی که.
 زید- زما سره سمې خبرې وکړه، پوهيري؟ زه په نړۍ کې د هيچا په کيسه کې نه يم،
 هيچا!

زما په خبری زید په چټکی سره د میز څخه اوبه را واخیستی، او ماته یې ونيولي، غرپ، غرپ له اوبو څه مې وڅښلې، او لږ په حال شوم، زړه مې لکه لیونی په سینه سینه مې وهي، ای لعنت دې په دغې حمله وي، چې هر ځل ما ددغې مصیب سره مخ کوي. کوبښ کوم چې د زید له غیری را ووځم، خو هغې زه کلک نیولی يم په غیره کې په سخت وایم:

یوسف: هډوکي مې مات شول خوشي مې که، زید په لږ زیډونکی غږ وویل: ولې داسې شوی؟ مریض یې؟

د زید په خبره مې تندي تروش کیری ما د مریض د نوم څخه بد راتلل په تنده لهجه وایم: هو عصبی حملې او دوری راباندی راځي کله ناکله.

زما په خبری هغه لږ خاموش پاته کیری او بیا وایي: سهار چمتو اوسه ډاکتر ته ځو! یوسف- اړینه نه ده بڼه يم!

زما په خبری زید په کلکه وویل: کله مې چې وویل چې چمتو شه، نو بیا چمتو شه پوه شوی؟

په بې حوصله گۍ وایم. ډاکتر ته لارم، دغه یې هم دوا ده، ځینې وخت ورسره مخ کیرم، خو بڼه کیرم!

زما په خبری زید وایي: ډایمن یې چې سم تکره ډاکتر ته تللی یې؟ یوسف- هو سم ډاکتر و اوس ورځه غواړم ویده شم، مږ شوم له بیخوبی څخه.

زید زما د خبری په جواب کې یواځې خپل سر پورته او بنکته کوی او وایي: بڼه شپه بې حاله په تخت لویږم، او نه پوهیږم، څه وخت ویده شوم. سهار گڼه گڼه شوه وینیرم په چټکی سره، مې خپل کالي بدل کړل، او د ودانی په لوري منډې وهم، غږونه اوریدل کیری! د ځانه سره وایم یعنی څه شوي؟؟ گامونه مې تیز کوم د ودانی په لور، د رضوان غږ راځي.

رضوان-انسان اوسه، زیده څه په ځان نازیري، نه ویني چې حال یې څنکه دی؟
لعنتي!

د زید په خبره لځان سره وایم: یعنی د مریم حال بد شوی؟
دا ځل د زید د چیغو په ډول آواز می تر غور شو چې ویي ویل: ما وویل حالیت یې بد شي
ها! ما بد بخت څه کړي، مه مجبوروی می چې دا کورته تاسو ته پریردم!

زما په ور رسیدلو دواړو ساه تیزه تیزه باسله، چې پوه شوم د ډیر خبرو څخه دواړه ستړی
شوی. د زید مور په کوچ کي ناسته وه او سر یې په لاسو کي نیولی و
عمه او مریم نه وه نو چیرته تللی؟

د رضوان پام ماته کیري. او کرار وایي: یوسفه ته یو څه دغه ناپوه ته ووايه چې په خدای
کم پاتي هه بیچاره جني ځان مړه کړی، او د دغه ناپوه (زید ته اشاره کوی) هیس فکر او
خیال نشته.

زید زما خواته راگوی خو زه هیس نه وایم او ځم د فرینتي خاله خواته او وایم: بنه یې
خاله جاني؟

زما په غږ هغي خپل سترې سترگي را پورته کړی او په ستړي انداز یې وویل: هو بچی
می بنه یم، صباناری دی خورلی؟

د خاله پدی خبره زه ځانته شرمنده کیرم، زه څومره ددی کورنی پوروری یم، په جنگ کي
د خاله فکر زما خوراک ته دی! دهغي جواب خپل د سر په خوځه ولو ورکوم او د
رضوان خواته ځم او وایم: بیا څه شوي؟

رضوان- د بناغلي زید څخه وپوښته (او په غوسه د زید خواته گوري. زید پرته له خبرو د
باغ خواته ځي؛ چې رضوان به همغه لهجه ویي: مور می د مریم په اړه د هغه سره خبري
کولي چې بیا وحشي شو. (او مات شوي گلاس ته یې اشاره وکړه،) دا هم بنه کار د
بناغلي!

د رضوان په خبرو زه ځان سره وایم بی له شکه کله چی زید په غوسه کیري نو د کنترول

څخه وځي او وحشي کيږي. په کراره رضوان ته وایم: مريم خو د زې انکار اوگ خبری وانه وریدل؟

زما په خبری رضوان په غمژن لهجه وایي: وایي وریدل فشار یې بنکته شو، کمزوری شوی اوس هم د آسما کوته کیده.

رضوان دا خبره وکړل او چوپ شو د مور خواته یې ځي او زه زړه نازړه د باغ په لوري گورم چې زید شته که تللی. نه نشته تللی

نو بیرته د ودانی په لور ځم! ټول غمژن او فکر مند حالت کې دي، د رضوان خواته چې بیجده په سوچونو کې غرق دی ځم او وایم: رضوان رآه آسما او مريم بهرته وباسو کیدای شي سوچ یې بدل شي!؟

زما په خبری رضوان سر پورته کړو او په مسکا یې وویل: بڼه خبره ده.

رضوان دا خبره کوی او د زینو خواته ځي، د څو شیبو ورسته درې واړه، بنکته راځي، د مريم رنگ زیر و بې کراره انداز له زینونه رابنکته شوه. مور د رضوان په موټر کې روان شو، څلور واړه لکه د زید موټر داسې نه و خو بنکلی و، زه په مخکې سیت کې کښیناستم، مريم، او آسما د شا په سیتونو کې کښیناستي. چې رضوان وویل:

رضوان- بڼا نو اغلو میرمنو کومې خواته ځو؟
مريم چوپه وه، خو اسماکرار وویل: نه پوهیږم لالا، هر ځای چې تاسو وایي.

د اسما د خبری وروسته رضوان موټر روښانه کړو او حرکت یې وکړو، او زه نه پوهیدم چې چرته ځو؟ خو بلاخره د یوه پلورنځي مخې ته ودریدلو.

رضوان- دادی ورسیدو!

ټول بنکته شوو، او د پلورنځي خواته مو حرکت وکړ، او د دوکانو په کتلو بوخت شولو. د مريم غږ و چې د خاموشی لړۍ یې ماته کړه.

مریم- اسما.. اسما ته راشه چې دا څنگه بنکلي گوتمي لري!

اسما ودریدله او بیا دمریم خواته چې د هغه شیانو په کتلو بوخه وه ولاړه او په خندای ورته وویل: ریننتیا وايي، یو ځل یې وگورو..

د نقرې د پلور ځای ته راغلي یو.مریم او اسما دواړه د گانو په کتلو بوختي شوي.
مریم- اسما وگوره څنگه ده؟

اسما وروسته له لږ ځنډ، ځواب ورکړ: اي دا خو نارینه ده لیونی(اسما لږ چپتیا غوره کړه، او بیایي کرار وویل: د زید لپاره یې اخلې؟

د اسما په خبره مې په زړه کې وویل: اوووووووف زید زید څومره مې له دغه نامه څخه بد راځي، هغه نر چې خود خوا دی! هغه چې مغروه دی.

اسما کرار وویل: بنکلي ده !

رضوان زما خواته ودریدو او وپي ویل: یوسفه ته کوم څه نه اخلې؟

خپل معاش مې اخیستی و په ډاډه زړه مې وویل: راکه وگورو چې څه مې خوښیږي که نه؟

رضوان مسکی شو او وپي ویل: راکه دواړه د گوتمو او بنکلو زنجیرونو په کتلو بوخت شو.

رضوان- یوسفه دغه گوتمه څنگه ده؟

یوسف- کوم یو؟

رضوان- دغه تور غمی والا.

یوه نارینه گوتمه چې د غمی یې څلور کونجه او چار چاپیره یې ورو ورو غمیو چې رنگونه یې تور وو، ریننتیا هم چې ډیره ښایسته وه.

یوسف- ولا دا ښایسته ده، ته ورته ووايه چې را و باسه گوتمهچ.

گوتمه یې را وویستله، رضوان چټکی وکړه او گوتمه یې واخیسته!

د رضوان پدی کار په دروغجنه غوسه وایم: هوی دغه ما خوبنه کړې وه نو را یې کړه!
رضوان خاندی او وایې: بنا داده واخله، مه غوسه کیره.

گوتمه اخلم او په گوته کوم یې، چې زما د گوتو له اندازې څخه غټه وه، مایوسه غوندي
گوتمي ته گورم او رضوان ته وایم: رضوانه ته یې واخله، دا زما د گوتو له اندازې غټه ده.

رضوان- ته یې را وښییه؟

رضوان زما د لاس د گوتو په لیدو په شیطنت باندی وایې: پخدای چې لاسونه دې لکه د
نجونو ښایسته دی حتا د مریم او د آسما څخه ډیر ښایسته دی (دا خبره کوی او په خدا
کیری او بیا په همغه خدا وایې: یوسفه! رینتا راته ووايه! انجلی خونه یې؟

د رضوان په خبره په غوسه ورته وایم: ورځه ورک شه نر توبې خو په لاسونو او قد او
قواری نده) رضوان زما په خبرو خاندی او دوکاندار ته غږ کوی او ورته وایې: وبخښې
دا گوتمي کوچني کوی؟ (او زما لاس ته اشاره کوی، چې دوکاندار وایې:

دوکاندار- هو، شل دقیقې وخت نیسي.

زه گوتمي د گوتي څخه باسم او خپل د گوتي اندازه اخلم، مریم او اسماء په خپل مینځ کې
لیکا ویې او خبری کول چې رضوان غږ پورته شو او ویې ویل: اوس نو یوسف ماته هم
یو گوتمي خپل په نوق خوبنه کړه.

د رضوان خواته گورم او په خدا ورته وایم: ولې خپله سترگي نلری؟
زما په خبری رضوان خاندی او وایې: زه ستا نوق او انتخاب گورم.

د رضوان په خبره ما خپل سر وښور او وایم: سمه ده رآه.

یوه حلقه چې د تور گردې جواهر سره د جواهراتو لخوا محاصره شوی او سپینه وه او
زما سترگي یې ونيولې زه حلقې ته په اشاره وایم: وگوره دا څنگه ده؟

زما په خبری رضوان په خیر، خیر هغه گوتمي ته گوری او وایي: بده نده.
د رضوان په داسی بی خونده لهجه زه ورته وایم: سمه ده زه یی یو بل چاته اخلم.
رضوان- بد کوی زه یی خپله اخلم.

د رضوان پدی غوسه ناکه لهجه ورته وایم- و دی خوری بیا ته ووايه بده ده.
رضوان څه نه وای او اسما و مریم خواته گوري پداسی حال کي چي خپل غږ کرار کوی
ترڅو یواځي زه یی واورم کرار وایي: یوسف پخدا دغه دوه داني زما جیب خالي کوی.

زما سترگي په یو مردانه زنجیر پریوت چي یو کوچنی قفل سره د زنجیر په پای کی وو
او د بنیښي په منځ کي کیخودل شوی و، زه په لاس زنجیر ته اشاره کوم او وایم: کیدی
شي هغه رابنکته کړی؟ (څومره د پام وړ او بنایسته زنجیر دی..)

د شل دقیقو وروسته، همغه زما انتخاب کړی گوتمي راته په لاس برابره کړی راوړه،
زه د رضوان، مریم او اسماء خواته چي دواړه لگیا دی خبری کوي حُم او وایم: خلاص
نشو ستاسو خرید؟

رضوان راته وایي: یوسف ټول دوکانونه دوی دواړو تش کړل.

د رضوان په خبره د هغوی خواته گورم چي د مریم په لاس کي څلور پلاستیک گورم!
اسما ته اشاره کوم او وایم چي مریم څه اخیستی؟

اسما د مریم خواته گوری او ورته وایي: مریم خپل خرید دوی دواړو ته وښايه چي څه دی
اخیستی؟

مریم پلاستیکونه خلاصه وی، په یو کي یو دانه څلور کونجه زمردی گوتمي وه، چي مور
ټول پوی شو هغه یی د زید لپاره اخیستی، او یو همغه ډیزاین خو بنځینه گوتمي چي جوړه
یي د هغه مردانه گوتمي سره خپل ځانته اخیستی وه. او په بل پلاستیک کي هم دوه داني
دسبندونه وه چي بیا هم جوړه یی وه یو یی مردانه او بل زنانه...!

اسماء هم د غاړگي، گوتمو او دسبندو یوه بشپړ سیټ او جوړه اخیستی وه، لاړو ترڅو پیسی

حساب کړو رضوان اول د آسما او مريم خريد پيسی ورکړل کله چې زمونږ د خريد پيسو ته ورسيدو نو ما پوښتنه وکړه څو شول؟

دوکاندار: 4600

ما تلوار وکړو او د رضوان د پيسو ورکولو څخه مخکي ما پيسی دوکاندار هه ورکړل، چې زما په کار رضوان په غوسه وويل: واخله بيرته خپل پيسی شابه. بغير له خبری رضوان د کورتي څخه نيسم او د دوکان څخه د وتلو په حال ورته وایم: بل ځل بيا ته يې حساب کړه.

رضوان څه ونه ويل خو تندي تروش وو، د دواکن څخه چې ووتلو يو څه نور هم وگرځيدو خو د اغلو ميرمنو نور شي خوبش نشو، البته ما د هغوی څخ په پټه يو عطر ځانته واخيستو ترڅو د چانه وهلو لپاره فرصت ولرم هسی دا خان خلک دی د دوی په مخ کې د خريد په سر چانه وهل بده ده.

کله چې خريد مو خلاص شو د يوډی خورلو لپاره يو بنيایسته هوټل ته لاړو، يوډی خورو وقت کې ما او رضوان بڼه ټوکي او مجلس وکړو، او بيا د کور په خوا روان شو نگهبانانو دروازه خلاصه کړه او کورته ننوځو هغوی د مانې په خوا ځي او زه خپل کوتي خواته حرکت کوم، د ما بنام د لمانځه وروسته کالي مي چې يو څه نمناکه وه بدله وم چې نظر مي د زنجير په قطعي ولگيدو، په ډير زحمت هغه زنجير خپل په غاړه کوم او خپل خولي په سر جوړه وم او خپل د اخيستل شوی عطر څخه يو څه لږ به ځان وهم.

جمپر مي را اخلم او د مانې پخوا روانيږم، کله چې ننوتلم ټول مي به دهليز ناست وليده زید خپل د مور څنگ کې وو، د رضوان خواته ځم او د هغه څنگ ته کينم. چې زما به کينستلو رضوان راته وایي: چيرته ورک شوی ناساپه؟

په شیطنت وایم: روند خو نه يې تور ماره کالي مي بدل کړل. زما په خبری رضوان خاندی او وایي: ولی نو به قهر کيږی کدووو(لنډيه)

د رضوان نظر زما په غاړه کې اچول شوی زنجير ته کيږی او وایي: دا څه دی؟

یوسف- زنجیر.

رضوان- تر څو دقو مخکي خو ستا په غاړه کی هیس نه وه؟
په شیطانه خدا وایم: ځکه چې نن ماښام مې په طلا فروشی کی واخیستو.
زما به خبری رضوان په دروغجنی غوسې او قهر وایي: ای ناخوانه زما څخه په پټه دی
واخیستو، اوس سم وبنایه څنگه دی؟

پداسې حال کې چې زنجیر مې خپل کالیو دننه اچو په خدا مې وویل: خوند یې په همدی
خاص والو کې دی ورور ..

مور دواړه خاندو چې زید ز مور خواته راگوری او هغه هم لږ مسکې کیری، ټول د میز
خواته څو ظریف خاله پودی راوری، د پودی وروسته بنځي په دهلیز کې پاتی کیری خو
مور د میلمه خانی خواته څو، میلمه خانه کې د زید پلار رحیم کاکا هم وو رضوان او زید
خپل په موبایلو موبنتي وه او ما و رحیم کاکا بیکاره پاتي و چې رحیم کاکا ماته وویل: بچیه
سنگه یې د باغباني سره؟ به تکلیف خو نه یې ورسره؟

د رحیم کاکا جواب په خلاص تندی ورکوم او ورته وایم: نه کاکا جانه باغباني ماته ساتیر
او وخت تیره ولو پشان ده.
رحیم کاکا- پیر بڼه که کوم څیز دی بکار وو ماته ووايه.
یوسف- په سترگو کاکا جانه.

□: #شهاب

لږ مجلس وروسته رحیم کاکا ولاړو او یواځې مور درې پاتي شو، خپل د چای پیاله مې
راوخیسته او چای مې څکو چې رضوان وویل: سهار ځم د ځمکو کتو ته راځي راسره؟
د چای پیاله د یو لاس څخه بل ته راځلم او د رضوان د خبری به جواب کط وایم: نه سبا
نوی نیالگي راوری او چمن هم باید اصلاح کړم.

رضوان- سبا ته زما سره راځه بل سبا بیا دواړه یوځای چمن اصلاح کو، زه هسی هم بل
سبا بیکار یم.

یوسف- نه نکیری ته یواځې لاړشه.

رضوان- دومره ناز کوی بیخی مه راځه. (رضوان ته هغه بالښت دی راکړه. چی زه
ورته وایم: رښتیا رضوان هغه سفر دی سنگه شو؟ کله لڅیره د کور څخه ځی او ورک

کیرۍ؟

زما په خبرۍ رضوان په خندا وویل: اخ ستا آرمان دی پوره نشی، زه نه ځم زما لځایه زید ځی هغه سفر ته.

غوښتل می د رضوان جواب ورکړم ی یو دروند څیز می به پښو کیخودل شو! به حیرت می وکتل چې زید خپل سر زما په غیر کی ایخودلې وو! د زید پدی کار رضوان ورته وایې: اووو نر غواي ځای کم وو چې تا خپل د ده بیچاره په پښو کیخودو؟

رضوان په خندا وایې: تاته ولې زور درکوی؟ زما بالښت به دی نه وایې اخیستی. رضوان- ما بد کړی راشه بالښت دی واخله.

زه چې تراوسه د زید پدی کار باندي هک حیرانه وم، خپل غږ می پورته کړو او ومی ویل: هوی خیرتی ده زر ځله می درته ویلې چې د نورو حق مه خوری، او دا غیره هم ستاسو د وریندار ده نو هله پاسیره. (زما په خبرۍ رضوان به قهقهه خاندی خو زید کرار مسکا کوی او وایې: یو نن مراعات وکړه، سبا سهار ځم هلته ستاسو پسې می زړه تنگ کیرۍ.

د زید پدی خبره نه پوهیږم ولې خو بیحده خوشحاله شوم او په همغه خوشحاله لهجه می وویل: رښتیا څومره وقت پاتې کیرۍ هلته؟؟!

نه پوهیږم ولې زما به خوشحاله لهجه زید خفه شو او په خفه لهجه یې وویل: زما تگ دومره تا خوشحاله کوی؟

همدا چې خوله می جواب ورکولو ته جوړه کړه، زید پاسیدو او لاړو!؟ په حیرات می رضوان ته وویل: په ده څه وشو؟ ما بده خبره وکړل رضوان!؟

رضوان پداسې حال کې چې خندل او زما خواته راروان وو ویې ویل: زه ښه شو چې لاړو بالښت یې زه نیسم. (همدا چې رضوان غوښتل خپل سر زما په غیر کې کیردی زه پاسیدم او ومی ویل: فکر یې هم مه کوه گرانه ورور جاننه ورځه خپل ځای ته.

زما په خبری رضوان وخنډل او ویې ویل: هلک خو نه یې چې داسې وویږیدی. بد بد مې د رضوان خواته وکتل او ومې ویل: بیخایه خبری مه کوه ځم ویدیرم سبا کار لرم.

بغیر د نور خبرو د مانې څخه ووتلم او خپل کوتې ته ور غلم، اول مې خپل گولې وخورل او بیا بې حال خبل بر ځای پریوتم... چې خوب مې لیدو.....

منډی مې وهل او چغې مې وهل، خو هیچا زما غږ نه اوریدو عمه او نجیب راپسې و د هغوی څهرې د خوگ او بدنونه جسم یې د انسانانو پشان و، د خولو څخه یې زگ بهیدل او زما پسې منډې وهل، دومره چیغې مې وه چې خوب کې مې احساس کو چې ستونې مې د پیر چغوله لاسه زخمې شوی، ستړی شوم خو د منډی وهلو څخه ونه دریدم، لځان څخه مې یو څه لري یو نفر ولیدو چې مخ یې سم نه معلومیدو راته خو مخ یې د لمر پشان ځلیدو..

د هغه کس په لیدو بی اختیاره د هغه خواته ځم او هغه کس ته پناه ور وړم، عمه او نجیب رارسیری خو د هغه کس په لیدو شاته ځې او تختې سر مې پورته کوم او خپل نجات ورکونکي ته گورم زید....! هغه کس چې ماته پناه راکړل هغه زید وو؟ غواړم د هغه د غیر څخه لری شم خو د هغه سترگې د غوسې څخه تکی سړې کیری او وینه ورنه په بهیدو شي...

د خوب څخه را وینه کیری زړه مې د ویری څخه به تلوار درزا کوی، او نفس مې نه پورته کیری د تږی احساس کوم د میز له سره گیلان او به راخلم او یو نفس به سر یې پورته کوم، لځان سره وایم: څومره ویرونکي خوب وو؟ د سهار آذان مې تر غوږ کیری او زړه ته مې آرمیتیا حاصله کیری، اودس کوم او په لمانځه دریرم، او خپل ځان د خدای سره په خبرو او مناجاتو کې اخته کوم د کوتې په روښانه کیدو پوهیرم چې هوا روښانه شوی..

خپل ځان سم کوم او به هینداره کې ځانته گورم، ځم د مانې خواته ټول د میز سره راټول شوی وه، بڼه احساس نلرم د دوی سره په یو میز پوډی خورلو ته خو هغوی اجازه نه راکوی او هر ځل وایې زموږ سره یوځای پوډی وخوره. عمه او مریم نن لکه چې

غواړی لارشی سلام کوم او ټول بغیر له زید څخه جواب راګوی.

خاله فرشته- علیک سلام بچیہ راشه دلته زما څنگ کی کینه.
مسکا کوم او د خاله فرشتی څنگ ته کینم، سبا ناری خورل کیږی او هر یو خپل په کارو
اخته کیږی چې اسما زما خواته راځی او کرار وایی: یوسف لالا د دوکان څخه ماته چپس
او کاکو راوړی؟
په خندا ورته وایم: ولی نه کیږی ځم.

باغ پریردم او د دوکان خواته ځم چې د کور څخه پیر لری دی، دا کور یا هم بهتره ده
ووايم دا ماني په يو ارامه او ساکنه کوڅه کې شتون لری.

داسی چې یو دوکان یی لا شاوخوا نشته، دلس دقو ټلو وروسته یو دوکان ته رسیرم هغه
شیان چې آسما ویلی وه هغه اخلم، ځانته هم یو کاکو اخلم او خپل جیب کی پته وم د کور
خواته ځم ماني ته به ننوتلو خپل غږ پورته کوم او وایم: اسما چیرته یی؟

د دی څخه مخکې چې بیا ورته غږ کړم زید وینم چې د زینو څخه رابنکته کیږی، داسی
ځان جوړ کړی سوک که خبر نه ویی فکر کوی زوم دی؟! زما خواته راځی او
وایی: رضوان چیرته دی؟
یوسف- زه څه خبر یم ورشه پیدا یی کړه.

زما پدی خبره بد بد راګوری چې زه هم به جواب کی خپل اوږه ورته پورته کوم، آسما
راځی خبل غوشتل شوی څیزونه اخلی او د مننی پر ویلو باندي ځی....

نن زید لارو چین ته تر څو خپل شرکت ته نوی اجناس او مواد راوړی. یو میاشت تیره
شوه او ما د زره څخه د آرمتیا او خوشحالی احساس درلود ځکه زید نه وو چې کله ناکله
می په عذاب کړی، د زید د ټلو وروسته عمه او مریم هم خپل کورته لاره او سنگه چې د
مریم حال ماته معلومیدو هیس بنه نه وه... بیچاره مریم.....

په باغ کې د لاله د گلانو په کینولو بوخت وم، د سپرلي موسم هم رارسیدلی وو، څلور

مياشتې زما د راتلو څخه تير پيرى خو ما تر اوسه عادت ندى كړى پدى ژوند، د رضوان غږ راځي چې نارى وهى راته:

رضوان- يوسف راشه چې زید راغلو.
د هغه پشان په لور غږ وایم: پخیر دی راشي زه څه خدمت ورته وکړم، نه چې پیر مې خوښیږی..
زما په خبرو رضوان خاندی او وایي: تاسو دواړو تر اوسه آشتي نده کړی؟ تر اوسه د مریم په موضوع د زید سره جنجال لری؟
يوسف- زره مې د مریم لپاره سوز پیری خو اصل موضوع د زید کبر او غرور دی چې د بیچاره انجلی زره ماته وی.

رضوان چې په ونې باندی تکیه وهلي وه ویي ویل: کاش ټول ستا پشان وای، که جنی وایي ستا سره مې واده کو (رضوان دا خبره کوی او خندا ته شروع ورکوی)
يوسف- چا ویل چې هغه وخت ما ته تور مار کولی؟ او بن دی په خوب کې وگوری پنبه دانه.

زما په خبرو رضوان خاندی او وایي: ته یو ځل جنی شه بیا وگوره په زوره د سره واده کوم.

د رضوان پدی خبرو په غوسه ورپسې کیزم چې هغه ماني ته ننوځي، د هغه پسې زه هم داخلیرم چې په دهلیز کې په دری منه میلمنو سترگي لگیری او ژر بیرته را وځم او لځان سره وایم: ای خاوری دی په سر شه تور ماره د ده له لاسه ماته حیثیت پاتي نشود خلکو لورگاني راباندی ولیدل!! خپل پدی خبره خاندم نه چې اوس زه هلک یم داسی وایم د خلکو لورگاني راباندی ولیدل زه خپل په فکرونو کې وم چې یو چا وویل:

زید- ستری مشي نکوی يوسف خان؟

ناساپه ځاي کې مې دریرم ای دا د زید غږ نه وو؟ یو همدی کم وو دی وخت کې کرار ورته وایم: سلام پخیر راغلي.
زید- همدغه وچ کلک سلام هوم؟

خپل د دی خبری په کولو رامخکې کیری او ناساپه ما په غیر کې نیسی، ټول پېښې د نور په تیز والې سره کیری، داسې چې ماته د هیس کار اجازه نه راکوی زید کرار وایې: ناخوانه د نیمې لاری ملگریه راپسې دیغ نشوی؟ تراوسه راڅخه غوسه یې؟

زه تراوسه د هغه پدی کړی کار باندی حیرانه وم خو ځان مې کنټرول کړو او لاس مې د هغه په ملا ووهې او ومې ویل: نه د اول څخه هم په غوسه نه وم، سفر پخیر تیر شو؟

زید خپل لاسونه خلاصه وی او زه یط د غیر څخه وځم چې هغه په ځیر، ځیر راگوری او وایې: د یو میاشت وروسته دی هم گیره را نغله؟ هیس بدلون دی ندی کړی.

پوف کوم او وایم: بڼه نو څه؟ یو کال خو نه وو یواځې یو میاشت وه.

زید- سمه ده خو زما لپاره په ډیره سخته تیره شوه.

یوسف- خو سرچپه زمر لپاره په ډیر خوشحالی او زبردست تیره شوه.

شیطان مسکا کوم او خپل د کوتې خواته روانیږم، د زید د راتلو دوه ورځې تیریری کوم خاص خبره نده شوی، ټول کورنې، فرشته خاله رحیم کاکا ټول را ټول شوی زه ډیر د مانې خواته نه ځم، خپل کوټه کې یم کله ناکله رضوان راځي مجلس کوی ټوکې کوی او ځي، نن د رضوان سره د باندې لارو د شهر انجونې څومره سپین سترگې شوی..!

نږدی و بیچاره و خوری بنایست پدی کورنی کې ضرور یو ارثي موضوع ده، ټول کورنې په بنایست کې کمې نه لري، اسما، مریم، رضوان او انجونې او هلکان د عمه او د خاله زامن د رضوان ټول شایسته او لوړ قدونه یې درلود، زید خو بیخي په بنایست کې وړی وه.

یو محلي ته ننوتو چې ما ته لږ لږ آشنا غوندی وه، د موټر څخه بنکته شو او د یو کاری ډبرې خواته ځو رضوان د یو سړی سره خبری کول، زید او رضوان دواړه انجینران دی خو زیات یې په تجارت کې نوم باسلي وو، د رضوان خبری د هغه سړی سره خلاصی شوی زما خواته راغلو او ویې ویل:

رضوان- یوسف نظر دی د دی خای په اړه څه دی؟
یوسف- د څه لپاره دا ځمکه مو اخیستی؟
رضوان- د سمنتو فابریکې لپاره.

د هغه په خبره په پوره غور شاوخوا گورم، بڼه خای دی ځکه د شهر څخه پیر لری دی
کرار وایم: بڼه دی. مناسب خای د سمنت جوړه ولو د فابریکې لپاره دی ځکه د شهر څخه
لری دی، او ضرر یې بیچاره خلکو ته نه رسیری.

دواړه د کور خواته روانیږو، د څلویښت دقیقو وروسته کور ته رسیرو. بیحده زیات ستړی
شوی یم. رضوان ته مخ اړوم او وایم: رضوان زه ځمه ستړی شوی یم غواړم ویده شم.
رضوانچ- یوډی نخوري؟
یوسف- نا همالته به کوم څه وخورم

ناوخته راغلی وو او یوډی هم رانه خوړل شوی وه، اوس د دی تور مار سره څوک
یوځای یوډی خوری، د خپلې کوتی لور ته لارم د یوډی خوړلو حوصله نه وه چای می
تیار کړه خوشبختانه بیسکت او ککو می هم وه، په چای څکلو مصروفه وم چې زید یو
دفعه یی او ورخطا را باندی راننوت یا (داخل) شو په لاس کي سگرت هم وه
غریبی غیر نورماله او په غوسه وه..

زید- چیرته ورک وي؟ دا دری ورځی کیزی راغلی یم ماته هیڅ گوري هم نا! بیا څه
شوي یوسف خانه! (یوسف خانه به جگ غږ وایی، د هغه پدی لهجې ډاره شوي وم. ډاره
شوي وم خوو ځان می شاته نکړو او ومي ویل: اوله خبره، ستا پوري اړه نلري چې
چیرته ورک وم، دومه خبره ځکه دی لیدلو لیاقت هم نلري د باندي لار شه.

سگرت یی خپل په موتی کي خاموش کړو سترگی یی د کاسو د وینو په شان شوي وه او
لاس یی کلک موبت کړی وو، د زید پداسی لیدو نور لږ پاتی وه همالته سگته وکړم زه
چیرته او دا ځناور زما دوه برابره دی چیری؟

ناساپه زید په لور غږ وویل: څه دي وویل؟ زه ستا د لیدلو لیاقت هم نلرم؟ هغه رضوان یې لري؟ هان؟

د هغه په شان مې په جگ غږ وویل: رضوان په تا شرف لري خودخواه مغروره زما په خبرو زید له غوسې څخه قهقهه وکړه او ویې ویل: بڼه نو زړه دی په مریم وسوځیده؟ یو طرفه قاضي ته ځی یوسف خانه..!؟

هیس ورته نه وایم چې زید خپل لاسونه د ډیرو، تورو وینتانو کې ننباسي په دواړو لاسونو خپل وینتوان کلک کش کوي، په زنگنو باندې په ځمکه کیني په جگ غږ ناری وهی او وایي: لعنتیانو ولی نه پوهیږیږی هغه آسما په شان ده ماته (لکه خور) تاسو هیڅوک ما نه درک کوي مور مې زما سره سمې خبرې نکوی، پلار مې... ملامت کوي، رضوان راته نصیحت کوي، ترور مې رانه زړه بد دی ته ولی یوسف؟ دی مینځ کې زما گناه څه ده؟

دواړه چیتیا کوه په لږزانده غږ زید بیا خبرې پیل کوي او وایي: پخدای، په پیر او په پیغمبران زه نغوړم د هغې بت اوسیرم زه نغوړم زما عبادت یا پرستش وکړي پوهیږیږی اوکنه؟؟ د هغې د مینې تاوان زه باید ولی ورکړم؟ ما مجبوره کړي وه ماسره مینه وکړه؟ ولی بی گناه مې محکوم کوي فکر کوي زما زړه د تیری زړه دی؟ نه سوځیږي ورباندې هان؟

زید خپل د خبرې سره یوځای خپل موبت شوي لاسونه په ځمکې ووهل، چې ما حیرانه ورته کتل لځان سره مې وویل: دا هغه زید دي چې د چا سره به یې سمې خبرې لا نکولی؟ هغه زید دي چې د چا څخه به یې لا غوښتنه هم نکوله...!!؟

ما زید تل د زور ویلو په حال لیدلی وو؟ یعنی دا مات خوړلې سړی همغه زید دي یا زه. یو جدی غلط فهمی کی یم..؟ زید چې په زنگنو په ځمکې باندې ناست و د هغه په داسې لیدو ماته درد راغلو، زړه مې په وسوځیده، رښتیا وایي زید گناه څه ده؟ دا هغه انسان دی هغه کس دی غوښتلی یا نیغوښتلی زه یې د عمه د کور څخه وژغورلم...

خپل کورکي را پناه راکړه زما حق کی سړی توپ وکه هغه انسان دی مریم زړه په بایلی میینه شوي ورباندې، رښتیا هم زه یې نو ولی محکوم کوم؟ آیا مینه هم په زور کیري..؟

کولی می نشو داسي حالت کي وگورم خو بیا هم د بت په شان ورته ولاړه وم ، هغه هم ځمکي ته بوکسان نیولی وه، خواته یې ورځم نیږدي کیرم ورته نارینه لاسونه یې په خپلو دواړو لاسونو کي کلک نیسم، تکی سړی سترگي را پورته کوي او په کراره وایي: زړه دی راباندی وسوځیده؟

لاسونه ته یې زور ورکوم او په کلکه ورته وایم: مکوه لاسونه دي شنه شول غټ سړی یې شل کلن ځوان خو نه یې..!

زما په خبری هغه په ځیر باندی خپل شنه لاسونو ته گوري چې د ډیر و هلو له لاسه زخمی شوي خو څه نه وایي.. یوسف- خپل ټول وینستان دي وشکول اوس به څوک خپله لور هم نه درکوي. (په لاسونو باندی می وینستان ورته جوړ کوم هغه همداسی راته گوري. زما گوتو هغه وینستان خوښ شوی وه او وینستانو سړی لوبي کولي په ډیر سخته می زړه تری صبر کړو او شونډو لاندي لاهول ولاقوه وایم، ولی شیطان ځانه لري کړم؟ کله چې هوس په نامه مینځ کي څه نه وي شیطان کار څه شی دی؟ زید غږ دی ستونزه او دي فکر کولو نه وژغورلم ویي ویل:

زید- زما نه دي بد راځي؟

د خپل فکرونو څخه راوځم او د زید سرو سترگو ته چې په سور والو کي بیچ بڼکلایي څو برابره شوي، گورم زید ماته د یو بی مور شوی کوچني ماشوم پشان گوری، داسی چې کوم گناه یې کړی وي او اوس خپل د جزا په تمه وي.. اوس هم په سترگو کی غوسه بڼکاري! لاسونه یې پریردم او وایم: نه چا ویلی؟

زید- چا ندی ویلي زه خپله پوهیږم

یوسف- نو اشتباه پوی شوی یې، ولی به می ستانه بد راځي..؟

زید جواب رانکړو لکه چې د خبرو حوصله یې نه درلود، ځان سره وایم!
ولی خپل ځان کنترول کولی نشی؟ ولی خپله غوسه ځان باندی خالی کوي او ځانته تاوان
رسه ویې هان؟ آرامه ورته وایم: پورته شه "کت ته اشاره کوم) هلته کینه.

روسته له لږ ځنډ څخه پورته کیږی او زما څنگ ته په کت کینی. چې زه دهغه لاسونو ته
اشاره کوم او ورته وایم: درد کوی او که سوځیږي؟
زید- هیڅ یو.

یوسف- ولی په خپل غوسه باندی مسلط نه یی کولی دی شوو همدا خبري په آرامه راته
ووايي.. (او د زید د جواب ورکولو څخه مخکي می وویل: چای یا قهوه ؟
زید- قهوه

دوه دانی ترخي قهوه تیاری کوم او کوتي خواته روانه شوم، په کراره مننه کوي
خاموشي! بیا هم چوپتیا د کوتي فضا باندی حاکمه وه.. چې زید وویل: کولی شم دلته سر
کیدم؟ (په سترگو باندی بالبت ته اشاره کوي)

په سر می ورته اشاره وکړه چې هوو. په یوه ساه یې ټوله قهوه وڅکل او خالی پیاله یې د
میز په سر کینوده، خپل سر په بالبت باندی کیدی او اوږد څملي زه یې څنگ ته وم زما
لاس نیسي چې زه ورته حیرانه گورم زید په کراره وایي: گوتمی دی بنایسته ده
یوسف- مننه یوځای رضوان سره می واخیسته.

پداسي حال کي چې لاس می د هغه په گوتو کي بند وه ویې ویل: ولی دی ماته اخستی نده
؟

یوسف- مریم درته اخستی وه هغه دی څه کړه؟ گوتمی او دستبند وه .

زید- وا می نخستیل!

یوسف- ولی څنگه بنایسته وه.

زید- نور دي څه واخستیل؟

د زید په خبره د ماشومانو پشان چې خبل د خوبني خرید یو چاته بنکاره کوی خپل زنجیر

می د کالو لاندې څخه ورته راباسم او ورته بنکاره کوم او وایم: دغه دی و گوره دغه می د رضوانه په پټه اخیستی (او په خندا ورته وایم: که لیدلی وای ضرور هغه تور مار هم اخیستو.

زما په خبرو زید مسکا کوي او زنجیر په لاس کې نیسي او وایي: بڼه دی وکړل هغه تور مار ته بنکاره نکړی.

په خوشحالی وایم: بڼکلی دی کنه؟
زید- پیر بڼکلی دی دا به ماته رانکړی؟

د زید په خبره په تلوار زنجیر خپل د کالو لاندې کوم او وایم: څه د خاله کور خو ندی چې درکړم تاته.

زما په خبری دواړه خاندو او زید وایي: ولی دی د سر څخه خولی نه لري کوي؟ ژمي خو هم خلاص شوو!؟

زید په لاس باندی زما د سر خولی لري کوي، چې زه په تیز انداز ورته وایم: نه می خوببیري زما وینستان څوک وگوري.

بدی خبری غواړم د زید څخه خپل خولی واخلم او به سر کړم خو هغه اجازه نه راکوی او وایي: مکوه یوسفه گوره څومره بڼکلی وینستان لري لکه ابریشم پشان نرم دی !

زید دا خبره کوی او زما په ویننتیانو کې گوتې وهې چې په تروش تندی ورته وایم: عه زیده پورته شه بیخی دی زړه راته تنگ کړ ټول ویننتانچ دی راته وشکول لاس ندی توره ده ولا.

زما په خبرو زید په لور غږ خاندی او وایي: ولی غوسه شوي لندی صحیح ده نوري نکوم.

او بیا خپل لاسونه یې د سینه سره قفل کوي، زړه نا زړه وایم: نکیری لږ ورسره مهربانه

شي گناه لري پخداى (مریم ورته یادوم)

زید زما خواته راگوری خوو څه نه وایي د څو ثانویو سکوت وروسته کرار وایي: د
مهربانه او بڼه والي نه می غلطه گټه اخلي لیونی فکرونه کوي.
یوسف- گوره یو څه درته وایم ځناور کیږي به نه!؟

زید څه نه وایي چې زه نامطمینه په خبرو باندې پیل کوم او وایم: ولی دی نه خوبیږي
هیڅ کمی نلري بڼکلی ده ، تحصیل هم کړي او تر ټولو مهمه تاسره مینه لري

زما په خبرو زید یو ژوره ساه اخلی او وایي: درته می وویل د خور په نظر ورته گورم
نشم کولي...!
یوسف- خو یو ځل کوبښن وکړه گوره چانس دی د لاس څخه ځی درته ویلي می اوسي.

زید- یوسفه انسان شه څه زور خوو ندی چا باندی (خپل په زړه وهي او وایي: دا لعنتی نه
مني. زر واری می کوبښن کړی خو نکیری هر ځلی په لیدو سره یې عذاب وجدان اخلم
خو نکیری!

هیس نور نه وایم د زید ټول خبري منطقي دی نو د خبرو او بحث بدلو لپاره وایم: رښتیا
هغه بڼکلی فرخنده او هغه نوري ملگري څه شوي؟

د هغه شپه په یادولو باندی خاندم چې زید هم په خدا وایي: مرگ لیونی کړي وم هغه می
بلاک کړي دي...

په مشکوکه انداز ورته وایم: څه یې ویل؟

زما په خبری زید خپل تلیفون راته نیسي. او وایي: واخله پخپله وگوره.

تلیفون می ترې واخست، درې نامعلومي شمېرې وې، لومړی پیغامونه می خلاص
کړل(سلام څنگه یی بنايسته) د پیغام په لوستلو سره د خدا څخه شنه کیږم او زید ته وایم:
ته ماته را وگوره، ستا کوم ځای بنايسته دی هوم؟

زما په خبری زید وایي: زما د بنایست د لیدو لپاره د بصیرت سترگي غواړي، چې ته یې اوس نه لري..
په سر یې ووهم او ومي ویل: بی ادبه چنار گل بابا.

په تیز غږ باندې پیغامونو لوستل شروع کوم او وایم: (ولی جواب نه راکوي) (غرور له خدای سره بڼه بنکاري) (زما ورک شه خاوری دی په سر شه ستا او ستا دی.....)

د اخیری مسج په ویلو چې ماته یې کنخل کړی وه په حیرت وایم: عه عه دا څه وایي؟؟
اوس ما څه کړي!؟

دا ځل زید دومره وخنډل، چې زه له خپل ځای څخه پاسیرم او وایم: مرگ خوله دی بنده کړه، ستا د لاسه بیاب بیابه شوم ته و خدای اوس زه قاق روده یم؟
زید خپله خندا کنترول کوی او وایي: نا هر چا چی ویلی هسی بد یی کړی خوله ورته ماتوم خپل ملگري لپاره!

ما وخنډل او په عجیبه توگه ما په دې کور کې خپل غمونه هیر کړل. د زید په خبرو ورته وایم: نا اوس هم ستا لاسونه مات شوی دی. (او بل بلاک شوی نمبر ته ځم. چط لیکلی وه (سلام، څنگه یې، لور قدیه)، (ستا سترگو زما زړه وړی دی)، (حتا ستا غرور هم بنکلی دی)، (واه، دا هم بلاک شوی دی. راحم دریم شمېری ته. (ای تاته وایم که زما د ملگرو جواب د ورکړ تا او هغه جلي شکله ملگري ته د اور اچومه)

د دی مسج په ویلو بیا د چنار گل بابا په خندا پیل کړو چې ما وویل: پاک خلک لیونی شوی جواب یې څوک ورکوي، او دوی بیابه کوی سوک؟

زید زما پوزه په دوو گوتو راکش کوي. او وایي: غم مه کوو، ته لوی سړی نه یې، زه به پخپله یوه جلی درته پیدا کوم.

د هغه پدی خبره په خندا وایم: اول دی خپل غم وخوره، چی نور بوډا شوی، زه نوی شل کلن شوی یم.

زما پدی خبره زید په حیرانتیا باندی سر د بالښت څخه پورته کوی او وایي: رښتیا ته د شل کالو یي؟

په توکو باندی خپل لاس د هغه په سر باندی کیدم. او وایم: ستا په سر قسم. هغه زما لاس خپل د سر څخه لری کوی او وایي: ته ولې په ما قسم خوري، زه زر ارمانونه لرم،

په خندا ورته وایم: چنار گل بابا، زه خو دروغ نه وایم چې ته به مړ شي، رښتیا، رښتیا زه د شل کالو یم. زید- نو ته ولې بریره نه لري؟ یوسف- مور کورنی همداسې یو، یعنی چې مور بریره نه لرو.

زما په خبره زید په فکر مند لهجه وایي: نو دا میراثي ده! یوسف- دقیقاً

شپه نیمه ته رسیدلی وه، چې ما زید ته وویل: لار شه، ډیر ناوخته دی، زه ویده کیرم. زید- زه به هم همدلته ویده شم، څه ستونزه ده! یوسف- هله پورته شه، دا چې تراوسه مې اوس وزغملی یو شاهکار وو، لار شه ته خپله کوته نه لري؟ زید په خندا وایي: ښه زه ځم، ته ولې خپله قواره کړه کوی؟

زید پورته شو او د دروازی په طرف روان شو، د کوتي څخه د وتلو مخکې وپي ویل: زه یوه کوته لرم، خو کوم ارمیتیا او سکون چی زه دلته لرم، بل هیڅ ځای کي نه لرم،

زید دا خبره کوی او د کوتي څخه بهر ځي، او زه په گډوډ فکرونو کي ډوبه کیرم یعنی زید دلته آرام دی؟ عجیبه ده!

په همدې ډول یوه بله هفته تیره شوه،

رضوان- یوسف راءه، چې ډېر ناوخته ده.

د رضوان په غږ د موټر په لور منډه کوم، زید او رضوان دواړه په موټر کې ناست وو زه په نلوار شاته سټ کې کېنم. او وایم: دومره بېړه لري، فقط شوله سپړی. رضوان- هغه نفر ځی، اوس هم نیم ساعت ناوخته شوی. یوسف- بڼه بڼه ډیرې خبرې مه کوه، حرکت وکړه!

نیم ساعت وروسته یو لوړی ودانی ته ورسیدو، له موټر څخه راووتو او رستوران ته لاړو، زید په جدي ډول وویل: رضوان، دیکخوا راءه هلته ناست دی.

زه او رضوان د زید په طرف لاړو. هغوی تجارتي خبری کولي څومره صادر شول او څومره وارد؟ زما په مزاج بڼه نه لږېدو دا بحث نو کرار مي وویل: زید زه ځم یو چکر ووهم، ترڅو چې ستاسو خبرې ختمیږی، زه بېرته راءم. زید- سمه ده، خو زر بېرته راشه!!

سمه ده مط وویل او د هغوی څخه لارم د دوکانونو په کتلو بوخته شوم، بڼه ځای دی چې په کتلو کې دومره ډوبه شوی وم، چې د یو نفر سره ولږېدیم او په ځمکه وغورځیدم. چط هغه نفر وویل: او بڼه! وروره ژوبل شوی خو نه یاست؟

د هغه کس غږ څومره آشنا دی، خو څوک دی؟ په تلوار خپل سر پورته کوم، چې د مخام سپری په لیدلو مي بدن یخ پخ شو کرار لځان سره وایم: سل.....یم! د هغه په سترگو کې هم حیرانتیا بنسکاره کیږی، زما لاس نیسي او د ځمکې څخه مي پورته کوی او په حیرانتیا سره، هغه وایي: "یغم.... یغ.. ما.... ته خپله یي؟"

زه هڅه کوم چې خپل غږ غټ او مردانه پشان کړم او وایم: نه تاسو تیروتنه کوی.

غواړم چې د هغه څخه وتختم او لری شم خو هغه زما لاس په تینګه نیسي او به نا باوره غږ وایي: یغما چېرته ورکه وی؟ دا څه حال دی، ولی دی د ځان څخه هلک جوړ کړی!!

د سلیم پدی خبرو پوه شوم چې هغه زه وپیژندلم؟؟ خدایه اوس څه وکړم سلیم غوښتل، چې ما غیږه کې ونیسي خو ما په کلکه لځان څخه لرې کړو. او یو ځل بیا ناکامه هڅه کوم او وایم: تاسو تیر و تنه کوی ورور، زه یوسف یم توبه خدایه عجیبه خلک دی..؟

خپل لاس مې د هغه د لاس څخه جلا کړو چې سلیم بیا تینګ و نیو او په لور غږ یې وویل: یعنی څه چې تیر و تنه کوم؟؟ یوسف څوک دی؟ (سلیم زما لاس ته اشاره وکړه، چې غټ تور خدای خال وه، ورباندې او ویې ویل: له دی خال نه هم منکره کیږي یغما؟ له وینستانو سره دی څه کړي لیونې جلی؟

د سلیم پدی خبره پښې مې بې واقه کیږي هغه زه وپیژندم نور انکار کول فایده نلری په لږ زېږېلي غږ مې وویل: س... لي...م سلیم پریده چې زه لاره شم.

سلیم- مرګ سلیم، ته چېرته ځي؟ ته پوهېږي، چې له څومره وخته ستا په لټه کې وم؟ پوهیږي! د پیر تشویش او اندیښنې څخه سل ځله مړ شوم او ژوندی شوم. یوسف- پخدای هر څه چې پېښ شوي! زه یې درته وایم. سلیم- راحه کور ته ځو، کور کی بیا وایه، خدای دې وکړي، چې کوم غلط کار دی نه وي کړي، کنه هم تا وژنم هم ځان....

په لږ زنده غږ ورته وایم: زه نه ځم! ستا سره هغه کور ته!

□#شهاب:

هغه زما لاس په ټیځه نیسي، او ما د هوټل د دروازی خواته کش کوی. او چیرته زما زور او چیرته د سلیم زور؟ په زوره مې د ځان پسې کش کوی.....

- خیریت خو دی چیرته یې بیایي!؟

د زید غږ وه چې په غوصه یې زموږ په لور کتل په زړه کې وایم: خدایه د بدبختي له پاسه بدبختي کاش د زید په ځای رضوان وای اوس به ددی غم چیرته وړم..!

سلیم- ته څه کاره یې؟ په کورني موضوعاتو کې کار مه لره.

سليم دا خبره زید ته کوی او زما مټ کلک نیسي او ځان پسي مي کشوي مخکی له دی چی پوه شم چی څه وشول سليم په ځمکه پروت وه! ټول خلک راټول شوي ول او مور ته یی ری ری کتلي چی د زید په غږ ټول تیت او پرک شول...

زید- خیریت دی فلم خپریري ځی خپل کارونو پسي..

سليم لا په ځمکه پروت وه، او له شونډو یی وینی رواني وي له ځمکی پورته کیري او ماته مخ را اړوی او وایي: د همدی هلک لپاره د کور څخه تختیدلي وی؟ (بیا چغی وھی: د همدی پخاطر وتبنتیدی لعنتي!؟ هیڅ فکر د ونکر چی پر مور به څه تیریري؟ ځواب راکړه یغما!

زید چی تر دی دمه غلی ولاړ وه په غوسه یی وویل: (ولی فکر کوم زید هیڅ حیران شوي نه وو؟ ولی یی غږ کي هیڅ حیرانتیا نه معلومیري؟) څه رشته ورسره لري؟؟

زما د څه ویلو مخکي سليم په بی ادبانه لهجه وویل: کله چي درسره تبنتیده پوښتنه به دی کری وه) زه لا د سليم پدی خبره دریدیم چي هغه بیا وویل: مور مي رشتیا ویل چی دا ناروغه انجلی دی په درد نخوری، تا پدی کار دی زما د مور خبره په ثبوت ورسوله په رښتیا چی ذات دی خراب وه یغما!

ایا دا نو کیده چی چپه پاتی شم هان؟ هغه زما ذات ته سپکاوی کړي و، خو په کوم جرم؟؟ نه اوس یی وخت دی چی دردونه مي په ژبه راوړم ټوله کرکی ته مي په خبرو او سترگو کی بنکارندویه ورکړه نور راته اړین نه وه چي زید مي په راز خبریري او که نه! هیڅ هم اړین نه ووپه لور او از مي سليم ته وویل: له کوم ذات په اړه خبري کوی سليم؟ ستا ذات بنه دی؟ کله چي عمه لکه د سپي داسي وهلم هغه وخت چیرته وی ووايه؟ کله به یی چی یوه شپه هم ټوپی نه راکوله چیرته وی؟

زه می د پلار او مور په مرگ گرمه وم هان؟ ایا ما خپله و غوښتل چي تاسو ته پاتی شم او ستاسو غلامي وکړم ولی د خوله بنده ده؟ هغه وخت چی موټر وو هلم چیرته وی؟ گونگی شوي ځواب راکړه...

سليم هک حيران راکتل غوښتل يې چې زما په لور راشی خو لاس می د مه رآخه په نښان پورته کړو او ور زیاته مي کړه: د عمه خبره ناروغې انجلۍ! تا پوښتنه وکړه چې زه چا په دغه ناروغۍ رورډې کړم؟ هان؟؟؟

اوسنکې مي پرلپسې له سترگو څڅېډې! بيا مي وويل: اصلا کله چې نجيب د مزاحمت کولو کوښښ وکړو ته چيرته وي؟ کله يې چې غوښتل ما په هغه نجيب چې کار يې د همدوی په شان مردار دی د یوی نوکری په څير ويلوري چيرته وي؟ اوس دې غيرت را وپارېدو هوم؟ پوهيرې؟ د څه لپاره د مور پر وړاندې درېدلې؟ ځکه چې د ميني دعوه دې کوله په مادي د مينتوب دعوه کوله خو ماته تل ورور وي او يې.

زما د انکار کولو وروسته دې ماته پام کول کم شول دا دې ذات دی ووايه؟ زه اړ شوم چې ستاسو هلکانو له امله دهلکانو په شان جامې واغوندم ترڅو د نجيب په شان د هلکانو ناپاکو نظرونو څخه خوندي اوسم، (د ژړا څخه مي سلگې پورته شوی او همغه حال کې مي وويل: چيرته وي؟ د عمه زو چې کله مي له بيخه قیچي کړل خپل ويښتياں د جبر او مجبوری څخه؟؟ گونگی شوي هان ځواب راکه ووايه!!!)

په سختي مي ورته وويل: ماته د ښه ذات په اړه مه وايه تاسو ټول لکه د لاس ورغوی داسي پيژنم، (او خپل لاس ته اشاره کوم)

د سليم غږ پورته شو او ويې ويل: گراني يغما!!؟ په خدای قسم چې له هيڅ يو هم خبر نه وم زهزه کاپيسا ته تللی وم کله چې راغلم ستانه مي احوال نه لرلو..... ويل يې د يوه هلک سره وتښتیده.....

د سليم په خبره لکه ليونيان پشان عصبي خنديرم اوسکو او ژړا آرمتيا او سکون نه راکولو بايد زړه مي تش کړی وايې په غوسه مي وويل: وتښتيدم؟ زه چې يو وخت مي لمونځ هم نه قضا کولو؟ زه چې حتا ويښتان مي تا په عمر کې کتلې نه وه، زه چې پدې موسم کې خولی په سرکوم ددی پخاطر چې ويښته مي ښکاره نشی زه وم چې څلور نيمې مياشتې مي د هلک په څير ژوند وکړو (ساه مي واخيسته او بيا مي وويل: خو تا څه! د خود غرضی لپاره د حماقت لپاره زما راز (اشاره مي زید ته وکړه) ټولو ته وويل..

سلیم- جبران کوم یې په خدای چې جبران کوم یې دواړه یو لري خای ته خو قسم کوم

سلیم دا خبره وکړه او غوښتل یې چې ما له خآن سره بوځي، خو بیا هم زید غبرگون ښایي او وایي: لاس مه وه یوس... (زید خپل خبره پری کوی او وایي: حق نه لري چې په زور سره یې بوځي، یا لا خپله لار نیسه او زه...

سلیم- ته څوک یې؟ مننه کوم د یغما د ساتلو لپاره زه اوس راغلي يم تاته ضرورت نشته. بحث ته ور د ننه شوم او سلیم ته وایم: بیخي ډیر وروسته راغلي ډیر!

لاس مې په تیزی سره د سلیم د لاسه واخیستو چې هغه په غمژن لهجه وویل: یغما مه کوه دا سي کار زما سره زه در سره مینه لرم ولي نه پوهیږي؟ ولي نه پوهیږي هـا؟؟؟

په غوسه ورته وایم: څو ځله ووايم زه یې نه لرم. او نور هم څوک د یغما په نوم شتون نه لري، زه یوسف يم! یوسف!
سلیم- یوسف! څه؟ کم عقلي؟ له فکر دي ووځه!

(ملگرو نور به یوسف ته یغما وایو ځکه زید پوی شو هغه جنې ده نو ستاسو د آسانتیا لپاره په مکالمه کې به د یوسف لځایه یغما لیکو.)

یغما- ما نوره پریرده.. پریرده چې آرامه ساه واخلم.

او پرته له نور خبرو د دروازي لوري ته لاړم سلیم منډه را وکړه چې زید په یو سوک سره سلیم په ځمکه ووهي او دا ځل هغه زما پسي په منډه شو او ناری کړی: ودریره یوس....

بیایې خبرې بندې کړې او ویې ویل: تاته وایم ودریره...

په زړه کې وایم اه لعنت دي وي سلیمه، په تال لعنت دي وي. اوبنکې مې پاکوم خدایه اوس چرته لاړ شم!؟ سترگو می رضوان لتوه د زید موټر خواته ولاړ و خواته یې ځم او ورته ناری کوم چې هغه وایي:

رضوان- چرته وي ليونۍ ؟
يغما- هيچرته چکر مي و هو...!

زيد ستري تر مور راورسيدي چي رضوان ورته وويل: په تاڅه شوي ولي دي منډي
کړي!

زيد ماته را وکتل پرته له ځوابه لارو په موټر کي کښيناستو مور هم کښيناستو او موټر
حرکت وکړو چي رضوان وويل: يوسفه ولي دي سترگي سرې دي؟ ته ښه يې؟

يغما- هممم ښه يم لږ سر مي درد کوي.
رضوان- ډاکترته لار شو؟
يغما- نه!

تر کوره هيا نور خبرې ونه کړې، موټر ودریدو له دواړو نه زه ژر را ښکته شوم بايد
ودانۍ ته تللي وای، له زيد څخه ډاريدمه..

فرشته خاله- سلام ښه راغلاست بچۍ.
يغما- سلام خاله جاني مننه تاسو هم ښه اوسئ
فرشته خاله- ښه شو چي را غلي تاسو ته په طمعه و ږوډۍ چمتو ده

په خدا مي سر پورته او ښکته کړو ټول د ميز چار چاپير را ټول شول، رحيم کاکا چوپتيا
ماته کړه او ويې ويل: زيد زويه، کارونه څنگه دي؟ وادي خيسته هغه ځمکه؟

زيد- هو پلار جانه کارونه يې پای ته رسيدلي دي!
رحيم کاکا- ډېر ښه.

فرشته خاله- د رضوان پلاره زما په نازولي فشار مه راوړه.
د فرشته خاله په خبري رحيم کاکا خاندی او وايي: سمه ده د رضوان موری.

رضوان د نيوکي په ډول وايي: موری خي زه دلته مولي يم خير ده که زيد ښايسته دی.

د رضوان په خبرې ټولو وخنډل خو زید مسکا هم ونکړه، خواره وخورل شول د چای په طمعه نه شوم او خپل د کوتي په خوا مي گامونه ټکني کړل....

کوتي ته د ننوتلو سره سم دروازه مي بنده کړه، د ماخوستن لمونځ مي وکړ جای نماز باندی د سجدی حالت مي ونيوه او دومره مي وژړل چی نور سترگو کي مي اوبنکی پاتي نشوی! د ژړا په حال مي د خدای سره خبری شروع کړی. خدایه مگر زه ستا بنده نه يم زړه دی پر ما نه سوځیږی؟ بیا هم بی وار مي وژړل! په خدای نور نسیم کوی اته کلنی کی دی مور او پلار راته واخیستل بس نه و؟!

د عمه په منگلو کی دی واچولم بس نه و؟! شپی مي په بد خوب پیل کولی بس نه و؟! د نجیب مردار نظرونه بس نه و؟! نفس مي بند شو او ژړا مي زور واخیست! خدایه مکوه !له ماسره داسی قسم تاب یی نلرم، دا ځل مړه کیگم مکوه داسی راسره نور زغملی نشم. تر سهار مي وژړل، چیغی مي ووهل، ځان مي ووهه، خپل ویننتیان مي وشکول، مور ته مي غږ وکو او ومي ویل:موری راشه خپله لور دی وگوره سومره بیچاره ده!!

چیرته یی؟؟ موری— پلاره راشه چی لور دی مړه کیږی پلاره ولی نه یی؟! ولی باید زه د کور سپری اوسم؟ پلاره زما اوږی څومره توان لرم؟! قسم نسیم کولی پلاره راشه او ما په غیر کی ونیسه اړتیا لرم درته موری !!ستا محبت ته محتاجه يم!! نو ولی نه یاست؟؟؟؟!! خدایه!!! ولی غږ مي نه آوری؟؟؟ ولی نگوری؟! بیا مي هم ژړا غږ پورته شو!

هییس سوک نه و چی مرسته وکړی راسره هییس سوک نه و چی ماته محبت او دلداری راکړی هییس سوک نه و چی پورته مي کړی بیا هم شپه وه تنهای وه او زه وم او بیا د ظالمی نری زما یواځي توب راته په گوته کړو، بیا هم پوهه شوم سوک نسته چی تکیه پری وکړم. او سومره کرکه لرم له دی پوهیدلو نه!!! خپل اوبنکی مي پاکی کړی او د کت خوا ته مي لایرم لاسونه مي لږزیدل..

تریخ مي وخنډل لکه خپل تریخ ژوند پشان مي، خدایه!!! مننه حمله دی راولیږله شکر گزاره دی يم مهربانی دی ده. لاسونه مي کاره شول خوله مي زگ وکړل سترگی مي

عادی حالت نه ووتل! په سختی می دوا وخوره. نیم ساعت د مړ جسد غونډی پرته وم. له کاره پخو اولاسو سره، بی اختیاره اوبنکی می د څڅیدو په حال زما تر غوړ ورسیدل او اخیره کې زما په نالی و ولیدل..!

شپه په ټوله بدبختی خلاصه شوه، په هینداره کی می ځانته وکتل رنگ می الوتی، و پرسیدلی سترگی پریشانه وینستیان، او په اخر کی وچی شونډی چی د وینو رنگ و. سومره د مړو په شان شوی وم! لیونیانو غونډی می وخنډل!! حمام می وکړو تور کالی می چی لومړی ځل اغوستی وا غوستل خولی می په وینستیانو کی کیخوده کوم زنځیر چی د رضوان نه په پټه می اخیستی په غاړه کرل، د خوشحالی تمثیل

می کو چی خاله فرشته او نور کورنی غړی راباندی پوه نشی، مانی خوا ته لایم ټول ناست وه او سبا ناری خورل په لوړ غږ می وویل: سلام.....

ټولو په خوبنی سره سلام جواب راکړو بغیر له زید څخه چی په ډوډی خورلو بوخت و او بیخی راوه نه کتل، رضوان په خدا وویل: یوسف! اراځه دلته کینه! موسکی کیرم او د رضوان څوکی خوا ته ځم او څنگ ته یی کینم. رضوان ماته گوری او کرار وایی: یوسف! ولی سترگی دی سری دی!! ولی پرسیدلی!!

کرار جواب ورکوم: نه پوهیگم! ما بنام سم نه یم ویده شوی شاید همغه خاطر وی؟ زما په خبرو رضوان خپل سر بورت ته شکته کړو او په سبا ناری بوخت کیری. ظریفه ترور زما سبا ناری راوری لاس می اوږد کوم پیتوس تری اخلم او مننه کوم تری. همدا چی غواړم ډوډی وخورم سترگی می په زید ولگید چی په مسخره نظر راگوری.....

یعنی زما او د رضوان خبری یی آوریډلی؟ خاوری دی په سر شه رضوان چی عزت دی ماته پاتی کړو دغه اوس پوښتنه وه چی ده وکرل؟ د سبا ناری وروسته ټول خپل په کارونو بوخت کیری، زید او رضوان هم د همیشه پشان شرکت ته ځی رحیم کاکا می نن ونه لیدو ضرور هغه وختی تللی وو؟ د باغ لاره مخ ته نیسم او د درختو به بلک کولو لگیا کیرم چمن اوبه کوم او د غرمه تر اذانه هملته ځان بوخت کوم.

د موبایل غږ پورته شو خپل دست کشي د لاسونو څخه باس موبایل مي د جيب څخه راخلم د رضوان د نوم به ليدو خولي ته مي مسکا راځي، جواب ورکوم او وایم؛ سلام رضوان- علیک سلام چیرته یی؟
یغما- باغ کې یم ولې کوم کار دی وو؟
رضوان- هو ورځه حمام وکړه خپل یو جوړه بڼایسته جوړه کالي واغونده او زما کوتي ته راشه رښتیا د شاه د لاری زما کوتي ته راشه سوک دی ونگوری.

په حیرانتیا وایم: ولې څه شوی؟
رضوان- افغ څومره خبری کوی څه چې وایم همغه وکړه، او ژر خپل ځان را ورسه و.

موبایل بنده وم او د ځان سره وایم، عجیبه لیونی خلک دی! خپل د کوتي خواته ځم حمام کوم او خپل نقره یی جامي اغوندم لږ عطر هم وهم، وینستان مي وچوم او جامي مي تن ته کوم مانی ته ځم او د شا دروازی څخه ننوځم او مستقیم د رضوان کوتي ته ځان رسوم، دروازه وهم د رضوان غږ پورته کیږی: رآه.

کوتی ته ننوځم او د رضوان په لیدلو حیرانیږم د رضوان د خدا غږ پورته کیږی او وایي: هی څه دی بڼکلی دی نده لیدلی؟
په ملنډې انداز وایم: ورک شه تور ماره فقط چې واده دی دومره دی په ځان گوتی وهلي.
رضوان- بڼه ډیری خبری پریږده وگوره څه می راوری؟
پلاستیک خلاصوی او د کاغذ په څیر کوم څه بهر کوی، چې زه وایم: دا څه دی رضوان- د چرگ کباب.
وریځي پورته اچوم او وایم: په کومه خوشحالی؟!
رضوان- همداسی زړه می ورته شوی وه که نه یی خوری چی زه یی یواځی وخورم یوسف خانه!!

په هغه حال کی چی د رضوان د کت په لور ځم په دروغي غوسی وایم: بد کوی چی یواځي یی خوری تور ماره..(دواړه خاندو او د ډوډی په خوړولو لگیا کیږو، څومره وږی وم چمن او بڼ کی دومره بوخته وم چی هیر شوی می وه د غرمی ډوډی وخورم.

یغما- هی تور ماره ټول دی خپله زهر کرل خاوری دی په رنگ شه بس که نور.

رضوان په خندا وایی: ولی په غوسه کیږی لنډې واخله ټول ستا

مور د خبرو په حال وو چې د کوتې دروازه خلاصه شوه او، او زید په حیرانتیا مور دواړو ته په کتو شو چې رضوان په ټوکو وویل: ستا برخه هم دی لنډې وخورله

زید په جدی انداز وایی: مور وایی بنکته راشی ټول تاسو عالیجنابانو ته په تمه دی.

او ددی خبری په ویلو سره سم دروازه په کلکه بنده کوی، چې زه رضوان ته وایم: ده وویل ټول؟ مطلب څوک؟ بیا ټوله کورنی راتوله شوی، رضوان څوک راغلی؟

رضوان په شیطانی مسکا وایی: رآه بنکته لار شو خپله به یی وگوری. څه چې پاتې ول په ډېر تلوار مې وخورل چې رضوان وویل: مور شوی یغما- هو پخدای ډېر خونډور وه.

زما به خبری رضوان خاندی او مور دواړه له زینو بنکته کیږو د هر قدم په بنکته ایښودلو د خندا غږ له سالون نه لاپیر رآی، د ننوتلو سره سم می سترگی په یوه ډله خلکو او یو غټ کیک لگیزی، څلور کنجه کیک په تور او سپین رنگ، سالون یی څومره بنکلی سینگار کری وه مگر خبره څه ده؟! دومره خلک ولی ټول شوی؟!!

رضوان : چیرته یی؟

د رضوان غږ مې فکر لاهو کړو او کرار مې وویل: د کوم چا کلیزه ده؟

په هغه غږ کې چې خندا پکی څپې وهل رضوان راته یی وویل: همداسی خو بنکاری! بد بد ورته گورم او وایم: سړی غونډی خبری وکه شف شف نه شفتالو ووايه د کوم چا کلیزه ده؟

رضوان په خندا وایی : خپله دی پیدا کړه!

رضوان دا خبره کوی او د برق په چټکتیا راڅخه لری کیری، ترور او مریم ته می پام کیری په ورو گامونو د هغوی په لور خم او وایم: سلام ترور جانی!
 ترور - علیکم زوی چیرته یی هیڅ زموږ احوال نه اخلی؟
 په مسکا یی خواب ورکوم: همدلته یم ترور جانی خو تاسو د 14 سپوږمی شوی یی ترور خاندی او وایی: امان دی وی له تاسو خوانانو هیڅ بند نه راخی.

یواځی په سر خوځولو او مسکا یی خواب ورکوم او د مریم په لور خم، د مریم په لیدلو حیرانیرم څومره بڼکلی شوی وه له تور رنگ سره حتما د ټولو زړه وری کرار یی لور ته گام اخلم او کرار ورته وایم: سلام خوری!!

نظر له نورو اړوی او ماته راگوری او وایی: علیکم السلام وروره بڼه یی؟
 په مسکا یی خواب ورکوم: ستاسو په دعا...

لا می خبری خلاصی نه وی چی د چک چکو او اشپلاق غرونه په سالون کی خپاره شول مریم ته می وکتل لکه بت پر خپل های ولاره وه آن پلک یی نه واهه او یواځی یی مخی ته کتل، د هغی نظر لوری نیسم او رسیرم زید ته په لیدو یی خوله می خلاصه پاتی کیری ظالم څومره بڼکلی شوی لکه د مجلس سپوږمی مکمل یی تور اغوستی ول توره درېشی تور بوتان توره گری تور وینسته او توری سترگی تور رنگ یی له سپین پوستکی سره عجب یورنگی کوله لکه چی دوی ټولو لاس یو کری وه چی د مریم زړه ودروی مریم همداسی د زید په لیدلو غرقه وه زید چی په سترگو یی د چا پسی گرځیده...! ټول د زید شاوخوا ته ټول شوی ول او ورته مبارکی یی ورکوله مریم په لور گامونو زید خوا ته لاره..

کیک پری کیری او زه یواځی د یو کنج نه ټولو ته گورم د چا په ولاړ کیدو می څنگ ته له لیدو لاس اخلم چی رضوان په خدا وایی: اوس پوهه شوی د چا کلوزه ده؟
 په غوسی وایم: مړ شی رضوانه ولی دی له لومړی ونه ویل اوس دالی له کومه کړم؟
 رضوان - بڼه نو یوسف جانه څه چی بدله لری گله نلری حساب مو برابر شو او زما

غاړی زنجیر ته اشاره کوی او وایی: اوس نو د چنار گل بابا خواب دی په خپله ورکړه رضوان دا خبره کوی او په لور غږ خاندی او د زید خواته ورځی د هغه د تلو سره په زړه کې وایم: خاوری دی په سر شه تور ماره، ټول په خپل وار باندی زید ته مبارکی وایی مریم د زید خواته ولاړه وه او دواړو یو رنگ اغوستي ول څومره هم له یو بل سره بڼکلی بڼکاریدل! مریم خپل لاس اوږود کوی او په لږزانده غږ وایی: کلپزه دې مبارک آن.....ن شاء الله سل... ل کلن شی

زید آن لاس نه ورکوی او په سوړ انداز وایی: مننه کوم مهربانی مو ده مریم کرار خپل لاس موټي کړو او له یوې انجلی سره په خبرو شوه خو ټول پام یې زید ته وه

آسما- یوسف لالا ته زید لالا ته مبارکی نه ورکوی؟

راگرځم او تازه مې اسما ته پام کیری ولې مې دا ټوله شپه نه وه لیدلی؟ یو جوړه ژیر رنگ کالی اغوستي وه بڼایسته بڼکاریده، یعنی ټول راغلی کسان په محفل کې بڼایسته وه خو د هغوی په مینځ کې، رضوان، اسما، مریم یو خاص بڼایست یې درلود او زید خو د مقایسې وړ نه وو په بڼایست کې.

په مسکا باندی جواب ورکوم: راځم اسما جانی.
اسما- رآه دواړه یو ځای ورته مبارکي ورکړو.

سر مې د سمه ده په توگه بنوره وم او د اسما سره یوځای د زید خواته روانیږم، اسما د مریم خواته ځي او د هغې سره په خبرو او قیصو بوخته کیری، زید ماته بام کیری او په خوله یې یو لویه مسکا راځي چې زه خپل ستوني صاف کوم او وایم: کلپزه دی مبارک شه انشاءالله د سل کالو شی.

زید کرار ککرار څو قدم زما خواته رانږدی کیری او په کراره لهجه داسی چې یواځې زه یې واورم وایی: عه عه یوسف خان ملگری داسې مبارکي ورکوی!؟

په تروش تندي وایم: نو څنگه ورکوی؟ (بیا مریم ته په اشاره په طعنه وایم: د ځینی کسانو لاس نه نیسي شاید مور د هغه شانتي مبارکي لایق نه یو؟ (زید د مریم وړاندی کړی لاس خوشی پریخودلی وو هغه می ورته یاد کړو)

لا زما خبره خلاصه شوی نه وه چې به ناساپه حرکت کي زید زه غیر کي و نیولم او په خدا یی وویل: خپل ځان د هغی سره مه مقایسه کوه، زما زړه، جسم، روح، غیره، لاسونه او هر څیز چې د روح او جسم سره می تر او لری د یو نفر دی او هغه یو نفر مریم نده!؟..

دا چنارگل بابا څه وایي؟ بلا دی دده د خبرو پسي شي، پر ما یی څه چې د چا مربوط دی، ولې یی زه په غیر کي نیولی یم؟ اوس خو هغه پوهیری چې زه جنی یم؟! زید خپل د خبرو د خلاصیدو وروسته زه خپل د غیر څخه جلا کړم او ویی ویل: ملگری داسی مبارکي ورکوی!

غوښتل می یو داسی جواب ورکړم ترڅو دا خدا یی به خوله کي وچه شي خو تور مزاحم مار را ورسیدی او په لور غږ یی وویل: قندو جان هسی غور روغن داره مبارکي خو دی ورکړه!

په مسخره توگه وایم: رضوان جان ځینی کارونه په خوښه یا نا خوښه توگه مجبور باید ویی کړی، کنه د بعضی کسانو حق دا دی چې خپل د ژوند څخه یی وباسی پلیت داسی نده زید خان!!

زما په خبرو د زید رنگ د غوسی څخه بدل شو او خپل غاښونه یی په کلکه یو پر بل وچپل خو زما زړه یخ شو غشي می په هدف لږیدلی وو، په زړه کي می د ځان سره وویل: و دی خوری ته بیا ما غیر کي ونیسه چنارگل بابا د رضوان غږ پورته کیری او وایي:

رضوان- څه وایي زه خو بیخی پوی نشوم؟
په مسکا باندی وایم: هیس.

رضوان- زه دا خبری پریرده دا ووايه زید ته دی څه ډالی اخیستی؟

رضوان دا خبره کوی او مضره خاندی، ای فسادی خپل کار یې اخیره وکړو. په کراره ورته وایم: تا ورته څه اخیستی؟
رضوان د میز خواته چې د قیمتی ډالېو څخه ډک دی اشاره کوی او وایي: هغه وگوره یو برنډ او بنایسته ساعت.

ما د هغه ساعت پسې کتل چې زید وویل: اوس ستا د ډالې نوبت دی یوسف جان!
خپل ستوني صاف کوم او په کلکه وایم: امم خبره داسې ده چې ستا ډالې زما کوټه کی ده بیا وروسته یې درته راوړم.

زما په خبر رضوان به لوړ غږ خاندی او وایي: ډایمن یې چې ډالې کوټه کیده؟
یغما- بیخی بیخی زیات ډایمن یم.

رضوان ریشخندی کول او زید خپل لاسونه د پتلون په جیب کی کیخودلی وه، او مور دواړو ته یې بغیر د کوم خبری راکتل، نظر مې په مریم لگیزی زموږ څخه په لږ فاصله کې ولاړه وه او د زید په تماشیا وه، د هغې پدی شانتي لاسو په زړه کې وایم: خاوری دی په سر شه مریم چې تا بیا ځان د زید به لیدو باندی ډوبه کړی، نه پوهیږم څومره د مریم د لیدو په حال کی وم چې زید په شیطنت باندی زما خواته سترگه ووهل او مریم ته یې وویل: مریم جانی ماته یو پیاله اوبه راوړی؟

د زید پدی خره د مریم رنگ یو دم و پریدی او په ماته گوډه ژبه د ورختای یې وویل: ماته وایي؟
زید- هو دلته همدا یو مریم شتون لری، (بیا ماته یې مخ راوگرځه وو او په همغه شیطانه لهجه یې وویل: کنه یوسف جانه؟

مریم د ډیر خوشحالی له لاسه ورباندی لاره ورکه شوه، او به خلاصه خوله د خدا او خوشحالی وویل: په سترگو اوس یې درته راوړم.

او په منډه د آشپز خانی خواته لاړه ما او رضوان دواړو په حیرت زید خواته کتل چې د زید په خوله یو مضره خدا وه، رضوان په حیرت وویل: زید ته خپله یې؟ یا بدل شوي

یې؟ تا مریم ته "جان" وویل؟ او ورته و دی خندل؟ قیامت رانشې اوس؟!

مریم د باد په سرعت د یو پیاله اوبو سره راغله، او گیللاس یې زید ته ورکو چې زید ورته وویل: مننه.....

او زه د دروازی خواته ولاړم او نور مې دهغوی خبری وانه وریدل، زید څه پلان او هدف لری؟ د باغ خواته په یو څوکی کیناستم، آسمان نن شپه ولې دومره نیولې لکه زما د زړه پشان؟ جواب می نه درلود خاموش شوم آسمان ته مې کتل چې د یو چا د پینو آواز مې تر غور شو د آواز پسې می وکتل،.. زید وو دوه پیالې چای او یو قاب کی لړ کیک په لاس زما خواته راروان وو د هغه په لیدو می تندی تروش څو چې هغه په مسکا باندي وویل:

زید- عه یوسف جان بغیر د کیک خورو را ووتلی مشکل نشته اوس دواړه یې یوځای خورو.

کیک او چای د څوکی څنگ ته به یز کیخودل او زما څنگ ته کینستی چې زه په تلوار پاسیدم او روان شوم چې د هغه په خبری ځای پر ځای و دره ولم، پداسې حال کې چې مخامخ درختي ته یې سترگې نیولی وه او د چای پیاله یې لاس کی کلکه نیولی وه ویې ویل: مریم بنایسته شوی وه کنه یغما؟!

یغما؟! د پیر وقت وروسته مې خپل نوم واوریدو ناشنا غوند وو راته، بیگانه گي کوم د دی نوم سره، خاموشي ماته وم او وایم: مطلب دی ددی خبرو څخه څه دی؟ اصلا دا راته ووايه څه پلان لری؟

زید د چای پیاله په میز کیردی او په مسکا وایي: یغما هوبنیاره ده د یوسف په پرتله کنه؟ صحیح وایم؟ (خپل څنگ څوکی ته اشاره کوی) کینه

په سل زړه نازره او شک کینم چې هغه بیا وایي: د اول څخه مې ستا په انجلی توب شک درلود خو ډایمن نه وم، د انجونو غږ، نازک لاسونه، جسم بدن دی حتا د خبرو انداز دی ټول د انجونو پشان وه خو فکر مې نکوی په دومره لږ عمر به دی و غواړی داسی کوم کار وکړی؟! (خاموش شو اسمان خواته یې سترگی و نیول او بیا یې وویل:

زید- خو خیر دا خبری اوس مهمه ندی، ماته کوم توپیر نکوی چې ته انجلی یې که هلک!
یواځې د انسان پشان به زما سره خبری کوی پوه شوی!
یغما- مطلب؟

زید- مطلب بنکاره دی زه دی ناز او نخری نه اخلم هر خبره چې کوم بغیر د څه؟ چشي؟
ویلو څخه به یې مني. البته غلطه پوه نشي دا خبری ما درته غوښتل ډیر وقت مخکې وکړم
خو وقت او فرصت په لاس رانغلو نو فکر مه کوه چې ستا د راز پوهیدو لپاره داسی وایم.

په بیچه تروش تندی او کلکه لهجه وایم: هوی ورور چا ویلی چې زه ناز کوم؟ هغه هم پر
تا باندی؟

زما په خبرو دهغه لاسونه موبت کیزی او په غوسه ناکه لهجه وایي: اول خو زه دی ورور
نه یم دوهم دا چې ستا ناز د رضوان په سر چلیزی خو پر ما نه.

د هغه پدی خبره کنترول می له لاسه ورکړو او په لور غږ می وویل: خپل ژبی ته پام
کوه! خپله پوهیزی څه وایي؟ رضوان زما د ورور پشان دی راته هغه ستا پشان خود
خواه او مغرور ندی، هغه خبر ندی چې زه هلک نه یم او دیو ورور پشان راته احترام
لری.

زید- که خبر شو ته هلک نه یې بیا څه؟ بیا هم آیا دیو ورور پشان ستا سره مینه کوی؟
یغما- د رښتیا په پوهیدو تاته کوم څه توپیر وکړو؟ کنه ویی نکړل! نو هغه ته هم کوم توپیر
نه کوی، او هو که ته دی خپله خوله بنده ونیسی هغه د کوم خوا خبریږی؟
□#شهاب

زید خپل لاسونه د تسلیم پشان پورته نیسی او وایي: بغیر له شکه زه کلک راز ساتونکي
یم.

یغما- خدای دی وکړی.

زید- دننه دی د نورو پشان زما خوله کي کیک رانکړو په تمه یم (او کیک ته اشاره کوی
چې زه په غوسه ورته وایم: زور خو ندی نه یی درکوم، زره می نغوښتو و می نکړو
اوس هم مجبوره نه یم.

زما په خبری هغه په لور غږ خاند او وایي: تخو نغواری د مریم حالت خراب شی کنه؟

د هغه پدی خبره کړی ټول فکرونه مې صحیح ثابتېږي او په مسخره لهجه ورته وایم: تر کومې اندازې ته رزیل کیدی شي؟ نه گوری هغه بیچاره جنی د ډیر مینې څخه ستا عبادت کوی، روند یې؟ ته حق نلری د هغې د احساساتو سره لوبې وکړی پوی شوی څه مې درته وویل؟

زید- که زه ووايم زه د ډیر مینې څخه د یو بل چا عبادت کوم څه؟

د هغه په خبره به حیرت و ته گورم! یعنی داسی سوک شته چې د زید زړه یې ځانته اخیستی وي؟ نا امکان نلری؟ بی اختیاره وایم: انشاءالله چې هغه کس دی ددری منه خاورو لاندی شي ترڅو ت....

ناساپه احساس کوم چې غابونه مې مات شول، خبره مې نیمه کي پری شول او د زید خواته گورم چې د غوسې څخه په سرو سترگو زما خواته راگوی او د لیونیانو پشان په چغو وایي: څه دی وویل؟ بیعقلی؟ ته یو ځل بیا ووايه زه یې واورم؟!

بیجده ویریدلی وم کاش دا خبره مې نه وایې کړی کاش خوله مې ماته شوی وایې البته ماته هم شوه داسی ټک مې وخورى، یعنی دومره ورسره مینه لری چې د هغې په اړه په یوه خبری زه یې ووهلم؟! په ویری باندی ورته وایم: ه....ی...س... زید- یو ځل یواځې یو ځل بیا داسی خبره وکړی خپل د ځان څخه گيله وکړه نه زما څخه) او به چغو وایي: پوه شوی؟

د ډیر ویری څخه یواځې ورته سر بنوره وم، درنه خاموشی زمور مینځ کي بنوره شوه هغه خبری نه کول او ما د تلو جرئت نه درلود د بت پشان ناسته وم چې هغه وویل: خپله دی وغوښتل که د انسان پشان کیک دی را کړی وایې نه دی وهل خورل او نه هم د مریم شپه خراب کیدل.

هغه دا خبره وکړل او د ماتي خواته روان شو پوهیدم چې زید ټوکي نکوی او د رښتیا د هغې بیچاره گي شپه ور خراب کوی؟ نه نشم کولی پریږدم داسی کار وکړی په تلوار د هغه خواته ځم چې تراوسه د حرکت په حال کیدی، د لاس څخه یط نیسم چې دریری او

راگوى په ورختا يې وايم: سمده هر څه چې ته وايي.

هغه خپل لاس زما د لاس څخه کش کوى او وايي: درته ويلی مې نه وه چې بر به ناز نکوى!؟

يغما- پخداى ناز نه وو يواځي...يواځي...يواځي...

زيد- يواځي څه؟

يغما- هيس.

زيد- اخيرى ځل دى و اوسيرى بل ځل همغه کار كوم چې وايم يې.

(ژر ژر خپل سر ورته خوځه وم، د ميز خواته ځو دواړه په څوكي بيرته كينو د كيك قاب په لاس كې راخلم قاشق كومه ده؟ لكه چې زما په خبره د ويلو څخه بغير پوى شوى ويې چې ويې ويل: په لاس يې راكړه..

د كيك يو كوچني برخه خپل په لاس جلا كوم او پداسي حال كې چې لاس مې په بڼكاره باندې لړزېدو، شرميدم په سل نه زړه د هغه او په زحمت كيك مې د هغه خولې كې كيخودو چې هغه سرگي پټې كړل او ويې ويل: امممم

چې ما په زړه كې وويل: مررررگ امممم زهر دى شه، په ستوني كيدى بند شه، ما لا ورته بنيرا ويې كول چې هغه سترگي خلاصى كړى او ويې ويل: څه دى وويل؟
يغما- ما؟ نه څه بايد ووايم؟ نوش جان دى شه.

زيد كومه خبره نکوى او زما پشان د كيك يو توطه راځلى او زما د خولي خواته يې نيسى په حير ورته گورم چې هغه وايي: څه رډى رډى راگورى ويخوره.
يغما- خپله يې خورم.
زيد- خلاصه كړه خوله دى.
په غوسه ورته وايم: ومې ويل خپله يې خورم.

زيد هيس نه وايي او راگورى ناساپه په هغه بل لاس يې زما خوله د څلور كلن ماشومانو پشان ونيول او كيك يې په زوره زما خوله كې تخته كړو او په خدا يې وويل: خوند يې وكړو...؟
يغما- مرگ يې خوند يې وكړو تول مخ دى راته په كيك ولرو.

زید- راشه پاک یې کړم درته.

او بیا یې خپل په لاس زما خوله پاکه کړه او ویې ویل: دا دی پاک شو اوس کومه دی زما ډالی؟
په حیرت وایم: ډالی دی؟
زید- هو.

څنگه وکړم چې بیا لیونی نشی؟ چوپتیا می اختیار کړه او ډیر په عاجزانه ډول می وکتل ورته شاید د تېږې په شان زړه یی راته وسوځیږی.

زما پداسې کتلو هغه وایې: ندی ده اخیستی؟
یغما- پخدای خبره نه ومه چې نن ستا کلیزه ده ځکه ضرور می درته یو څه اخیستل هغه تور مار زما سره چل وکړو ځکه ما درته اخیستل.
خاندی او وایې: توپیر نکوی په بدله کې یو بل څه راکړه.

په حیرانتیا می وویل: لکه څه؟
زید- د غاړی زنجیر دی.
یغما- چې شــــــــــــــــــــی؟ (په غصه می دوام ورکړو: فکر یی هم ونکړی.
زید- چیشی دی چی واوریدل.
یغما- سهار درته یو بنایسته ډالی اخلمه سمه ده؟
زید- نه همدا غواړمه راکوی ځکه؟

د هغه پدی ضد باندی په زړه کې وایم: د موټر د تیر لاندی شي زیده اور واخلي زیده، جنازه دی راشه زیده، انشاءالله د نن شپې څخه تیر نشي زیده، ویده شي بیا روینش نشي لڅیره " ههههه دا یو نوه بنیرا وی ما ورپسې کرل هسی عصاب یې راخراب کړو بخشه کوی"

په کراره ورته وایم: نه کیږې له دی زنجیر څخه تیر شي؟
په جدی لهجه یی وویل: نه همدا غواړم.
یغما- او ففففففف راشه وایخله گدایگړه وړی سترگی..

هغه خاندي او وايي: څه وکړم خوښ شوی می دی.

په غوسه باندی ورته گورم او په زحمت باندی زنجیر ختا کوم او به تروش تندی د هغه خواته نیسم او وایم: هومم واخله.

زید خپل وربځي پورته کوی او وايي: همداسي یی واخلمه. دالي همداسي څوک ورکوی؟ یغما- هو څه رنگه یی ورکوی نو؟ زید- ته یی راته په غاړه کړه.

دهغه پدی خبره بیا می خوله د حیرت څخه خلاصه پاتی شوه، نن شپه به ده څه شوی؟ په هوښ خودی؟ بی اختیاره می لاس پورته کړو او په تندی می ورته کی بنوده په حیرانتیا یی کتل راتهر او زه ورته وایم: تبه هم نلری چی اپلاتط ووايي؟! نو په څه دلیل فکر کوی چی زنجیر به زه درته په غاړه کوم؟!

په همغه حیرت باندی زید وايي: لاس می نه رسیزی ژبه مه وه ژر یی راته په غاړه کړه. یغما- که ونکړم؟ زید- بیا پوهیږی نو!.

د هغه پدی خبره د غوسی څخه تکه سره کیرم او په زړه کی بنه کنخل ورته کوم، په زړه می زنجیر د هغه د لاسه څخه واخیستو چی هغه په خندا راوکتل چی جواب کی ما ورته بد وکتل او زنجیر می ورته بند کړو.

یغما- هومم وشو.
زید- افرین.

زنجیر یی لاس کی ونیو او په ځیر یی ورته وکتل چی ما وویل: که پوهیږمه چی دومره دی خوښ شوی دی وختی می درکوی!.

هغه جواب رانکړو څو ثانې په ځیر، ځیر زنجیر ته وکتل او بیا پرته له کومی خبری له ځایه پاڅیدو او ویی ویل: هیر نکړی ته ماته هماغه یوسف یی یواځي لږ ادب کولو ته

ضرورت لری.

آیا دا حُما د پوښتنو خُوابونه ول؟ ولې بې غیږه کی و نیوله؟ حُکه خه ورته یوسف ومه ولې دا کارونه کوی؟ خپل په نظر ما ادب کوی؟ یو راحتہ نفس می وویستو خه بنه ده جلی توب می په مخ نه راوړی. حتا په پت راز می نه تهدید کوی. هر خُومره چي مغرور او خود خواه دی بیا هم زه ورباندی باور کولی شم، همدا چي جلی نه یمه ورته یوه دنیا خبره ده په ذهن می هر رنگه پوښتنې راتلل.

خدای دی لاس مات کړه چنارگل بابا بی وهلو دی حُما خوله راماته کړه. لاس خو ندی توره ده توره کوتي خواته می ولاړمه له حُان سره می وویل: هوا بنه شوي خپل د وپښتانو غمه می وخورمه. نور نشمه کولی خولي په سر کړمه پرته له زید نه نور چا حُما وپښتان نه وو لیدلی. وروسته له لمانحہ نه د خوب نړي ته تللی ومه چي د وحشت له دنیا نه کمه نه وه. سهار 7 بجی ول لمونځ قضا شوي وو مجبوره شومه قضایي می را وگرځه وو.

د تل په خیر سبا ناری لپاره ودانی ته ولاړمه. سبا ناری د رضوان په توکو مو وخورل. نن جمعه وه او ټول په کور ول. رضوان ته می باید ویلي وایي؟! د رضوان د کوتي خواته ولاړمه او دروازه می وټکول چي هغه وویل: راشه.

داخل شوم او ومي ویل: د وپښتانو ماشين لری رضوانه؟
زما په خبری هغه سر د موبایل خخه پورته کړو او په حیرانتیا یی وویل: د وپښتیانو د اتو کولو یا وچ کولو؟
په حیرانتیا می وویل: خاوری دی په سر شه انجلی خو نه یی چی دا شیان لری.

زما په خبرو رضوان وخنډل او خپل غږ یی د بنخو پشان کړو او ویي ویل: یوسف خانه جهیزیه (د ناوی کور) می مکمله ده. زما سره واده نکوی؟ دومره بنایسته انجلی یم زما د بنایست مثال به په دنیا کی پیدا نکړی.

د رضوان په خبرو خاندن او ورته وایم: ندی کوم ته د سکاره غوندی تور یی..
د دی خبری وروسته دواړه خاندو او زه ورته وایم: غواړم وپښتان می لنډ کمه.

په لور غز بی وویل: ولی؟ ته بسکاره کړه وپښتان دی څه وگورم ما بیخي ندی لیدلی.
 یغما- اړتیا نشته ته هر څه وگوری ووايه لری ماشين کنه؟
 رضوان- نه لومړی وېنایه راته ژر کوه.

لاس بی راوچول او خولی بی راته وویستلو او په حیرانتیا بی وویل: بی عقله ولی دی تر
 اوسه دا وپښتان پت کول؟ اوس بی هم کم کوی؟!
 په غصه می ورته وویل: رضوانه ډیر خبری مکوه لری ماشين او کنه کار لرمه؟
 رضوان- زما د وپښتانو ماشين خراب شوی زید بی لری (بیا کرار وایی: نکېږی لنډ بی
 نکړی؟

یغما- نه ولاړ شه له زید څخه بی راته راوړه.
 رضوان- نه راوړم.
 یغما- نه راوړی؟
 رضوان- نه

یغما- خپل خوبه دی ځمه ترور ته وایمه هیر شوی خود ندی؟

دا خبره کوم او کرار کرار د زینو خواته ځمه چی رضوان په غوسه وایی: یوسف خدای د
 ونه وهه چی ما گواښه وپی، ما یو ځل سگرت ووهل او کنه تا بدبخته ولیلم اوس می نه
 ایله کوی...

یغما- وخت نلرمه ژر راوړه!
 رضوان بد بد راوکتلو او د څو دقیقو وروسته ماشين په لاس زما خواته راغلو او لکه
 ماشوم پشان بی وویل: نکېږی لنډ بی نکړی؟
 یغما- ومی ویلی نه اوس دا واخله د استعمال طریقه بی راته وېنایه.

رضوان زړه نازړه د ماشين چل راته وښودو، ماشين می واخیستو او خپلی کوتی خواته
 لاړمه ماشين په لاس هینداری ته ولاړه یمه د هینداری مقابل کس ته په لیدو می غم تازه
 شو. زړه می په خپل حال وسوځیدو او ومی ویل: ضرور قسمت همدا وو.
 ماشين می روښانه کړو او اوښکی می بی واره روانی وو. ولی دا اوښکی خلاصون نه
 لری..؟! هر شپه د سیل په شان روانی بی. ولی نه وچیری؟!!

وېښتان می لاس کې نیولې او لکه غنم له بیخ نه یې وهم، شاوخوا می ماشین شوی وینتان نیولې او زه په سرو سترگو هینداری ته گورم، د بی وینتانو کس کې غرق کېږمه بهتره ده ووايمه شوپا شوی کس په هینداره کې...

په لاس باندی هینداره لمس کوم او خاندم، د ژړا څخه په نیولې غږ په هینداره کې د ننه کس ته وایم: یغما تا په کومه نحس ورځ پینه ودی نری ته کیخودل؟؟؟ خپل د ځان څخه بل کوم بدبخته دی لیدلی؟؟؟ لگیا وم ځان سره، خپل د تقدیر او خپل د خدای سره می گیلې او شکایتونه کول د 12 کالو د شکنجې او زجر پوښتنه می ورڅخه کول چې ناساپه دروازه په کلکه خلاصیږی، زید ساه ساه و هلو باندی کوتې ته را داخل کیږی..

د هغه د حال څخه معلومیدو چې د مانې څخه تر دی ځای مندی وهلې، لاس یې د دروازی په بند پاتې بغیر له کومې خبر راگوری کرار وایې: څه کار دی وکړی خپل د ځان سره؟

نه پوهیږم ولی خو احساس کوم زما په لیدو د زید قدمونه ولږزیده، ولی باید داسی شی؟ ضرور زه غلطه پوه شوم؟! کرار کرار زما خواته راځی ولی لاسونه لږزیږی؟ په سل نه زړه زما د سر په پوستکې لاس کښه وی او وایې: ولی؟ یغما؟

نه پوهیږم څه ورته ووايم ورته ووايم د دی لپاره چې نه می غوښتل وینیان می څوک وگوری؟ د دی لپاره چې نور خولې نشم په سر کولی ځکه؟! پداسې غږ چې کوښښ کوم عادی اوسیری وایم: ډیر وینتیاں می نه خوښیږی

زید کرار وایې: ندی خوښیږی؟

نه پوهیږم ولی نن زید دومره کرار او مهربانه دی؟ او زما سره مهربانی کوی؟ طوفان هم مگه آرامیږی؟ په خندا ورته وایم: هو خو. (خپل سر ته اشاره کوم او وایم: بنایسته بنکارم؟ گنجی؟

هیس نه وایې تراوسه یې لاس زما په سر دی، د ختا کارو ماشومانو پشان ورته وایم: بڼه

نښکاري زید؟ نور هم بدرنگ شوم؟

بی حرکت ولاړ دی کرار د هینداری مخکې په څوکې کینې او خاموش کپړی، فکر کوم هغه هم زما پشان په فکرونو کې ډوب دی آرامه غږ یې اورم چې وايي: ويې وهه. یغما- څه؟ زید- زما ویننتیان.

حیرت مې کړی دومره حد چې مغز مې د هیس کار دستور او فرمان نه راکوی، یعنې زید زما لپاره خپل ویننتیان غواری ووهي؟ مغز مې راته وايي: خیال پلوم مه وه ضرور یې زړه درباندي سوځیدلي! پدی فکر په تروش تندي ورته وایم: ضرورت نشته ماته زړه سواندی وکړی. زید- ويې وهه. یغما- نشم کولي.

خاندی داسی خندا چې د هر څه پشان ده خو د خندا پشان نه وايي: خپل د دی څنگه ووهل؟ (دا ځل په کلکه وايي: ويې وهه. یغما- د ښکلا څخه دی کم کپړی مریم زړه مات کپړی.

غمژن او زړه نیولي زما خواته راگوری او ويې: هغه ښکلا چې د یو نفر په نظر رانشي په څه درد خوری؟ نخوری!؟

څه وايي؟ یعنی امکان لری سوک زید وگوری او د ښکلا تعریف یې ونکړی؟ آیا داسی سوک هم شته چې د زید ښایست یې و زړه ته ننوځي نه؟؟ د ځان سره وایم: ضرور هغې د زید زړه مات کړی (مطلب مې هغه وه چې زید دهغې په سر زه وهلي وم) خپل گوتې د هغه په ویننتیانو کې وهم سومره نرم د کوم شامپو څخه استفاده کوی؟ څه فرق لری زه خو گنجي یم شامپو څه وکړم؟ څو دقې ویننتیان اړوم را اړوم او بیا ماشین روښانه کوم او د هغه د تور او ښایسته ویننتیانو په وهلو شروع کوم..

د څو دقو وروسته زید هم زما پشان گنجي کپړی خاندم او لځان سره وایم د دی وروسته ورته د چرگ سر ناری وهم خو د حق څخه تیر نشو دا بشر د ویننتیانو څخه بغیر په

همدی گنجې سر هم بنایسته او زړه رابښکونکې وو البته د ورور له نظره، بدې فکر مې خاندنم چې هغه خپل مخ زما خواته را تاو کوی او وايي:

زید- زما گنجې سر خندا لری؟ چې ته خاندی؟
په خندا ورته وایم- سم د دی مافیا کسانو پشان شوی یې د چرک سر هغه هم خاندی او وايي: چاته دی د چرک سر وویل؟
خانتنه او هغه ته اشاره کوم، هغه بغیر د کوم خبری را گوری او وايي: که خبر وایې ستا د خندا سبب کیری ډیر وخت مخکې مې ویننتیان وهل.

په ده باندی نن څه شوی؟ ضرور احساساتي شوي دا چنارگل بابا نه د هغه وهلو او خبرو څخه یې او نه هم د دی مهرباني او نرم خوی څخه ما بیخي دا چنار گل بابا سم ندی پیژندلی تراوسه.

زید- ویننتیان دی ددی لپاره کم کړل ترڅو خلک یې ونگوری؟
یغما- نه...

زما خبره یې پریکړل او وپي ویل: دروغ مه وایه
غټ نفس اخلم او وایم: خپله بهتره پوهیری نو ولي پوښتنه کوی.

هغه څه ونه ویل او مخامخ هینداری ته په کتو شو، نن مور دواړه زړه نیولی وو زه د تقدیر څخه خو نه پوهیرم زید د څه څخه خفه دی؟ خاموشي ماته وم او وایم: له کوم ځایه خبر شوی؟ (مطلب مې دا چې زه خپل ویننتیان وهم؟)
زید- دا مهمه ده؟

ما ځواب ورنکړ، مور دواړه غلی وو، او یواځې د ساعت ټک ټک اوریدل کیده، زړه مې عجیبه د ژړا آرمان کړی وو، هغه شی چې ما ډیر نفرت کاوه هغه زما په سر راغله، همیشه مې بدې راتله چې په ما څوک زړه وسوځوي.

خو اوس ټول ماته د په زړه سواندی نظر راگوری، حتا زید...کاش زما یو ورور وای، یو څوک چې ما پرې تکیه کولای شو، نه کیری چې رضوان یا زید زما ورور وی؟؟ کیری؟
زه په تیټ غږ زید ته مخاطب شوم او ومي ویل: زید کولی شي چې ورور په څېر مې

غېړه کی ونیسي، لکه اسماء په څېر یا رضوان په څېر...؟

له سترگو څخه مې د اوبنکو څاڅکي وڅاڅيدل، زید چې په ژور فکر کې و، ورو یې سر پورته کړ، څوکې یې شاته کېښود او ودرېده. او په آرامه غږ یې وویل: د ورور بېشان نه خو د یو مهربان دوست بېشان، ته خپله هم خپل ځان لپاره یو سړی یی، بېر سړی د دی وخت د نرانو څخه.

څومره دا جمله زما لپاره چې لځان څخه ورکه وم آرامه کونکې وه. ځان سره وایم چې کاش هېڅکله مجبوره شوی نه وایې چې ځان څخه نر جوړ کړم کاش ما هم یو مرسته کونکې او ملاتې لرلی، جینکو په شان مې نازونه غوښته، غوښتل مې له دی دنیا نه بې خبر اوسم. زید خپله غېړه خلاصه کړه، او ماته یې اشاره وکړه! او ویې ویل: رآه چرگ سره

ما د اوبنکو په منځ کې په لوړ غږ وڅنډل، زید زما په یو قدمې کې ولاړو وو، گناه په غاړه اخلم او د هغه غېړه ته پناه وړم، کرار زما په شاگ لاس وهي زمور د قد تفاوت زیاد وو شاید 30/25 سانتې زه د هغه تر اوږی رسیدم، زه آرام وم، لکه څنگه چې د له اوږو څخه مې یو دروند وزن پورته شوی وی، ما خپل سر پورته کړ، یو گام شاته ځم، او هغه خندا سره ماته وکتل.

زید- رآه بهر ځو،

یغما- ونې ته اوبه ورکوم!

-زه عمران ته وایم هغه به اوبه ورکړی ته ژر تیار شه.

مور بحث کاوه، چې رضوان راغلو، زمور په لېدو وچ ودرېده، سترگې یې توپ په څېر شوی، زما او د زید په لېدو په لوړ غږ یې وڅنډل او ویې ویل: مرگ په تاسو دواړو څه شوي؟

زید په خندا وویل: ولی! بنایسته شوی یو!

رضوان- ها زیات بنایسته شوي یاست د بنایست مجسمو

یغما- خانو تاته ولی بیا زور درکوی؟

رضوان ماته داسی بد بد گورئ چې زیده وایې: په هر حال، زه او یوسف بهر ځو، ته له

مور سره ځي؟
رضوان- چېرته ځي؟
زید- د کباب خورلو لپاره.
رضوان- هو ولی نه ځم، صبر چې زه مې تیلیفون او بتوه راواخلم.

رضوان لاړو د هغه په تگ زید وویل: پتو لري؟
یغما- هو لرم ولی؟
زید- راوړه.
الماری څخه تور پتو راخلم، او زید طرف ته لاړم او وایم: دا دی واخله.
زید- راشه دلته.

د هغه په خبره مخامخ ورته ودرېرم، زید پتو زما د سر څخه را تاو کوی لکه د عربانو په څېر او وایي: اوس بڼه شوو، بهر خو همداسی نشی تللی.

زه د بڼینې مخی ته ودرېدم، وقعاً بڼه معلومېری د ځان په لیدو په خندا وایم: لکه د فلم هلك شوم ولا کنه زید!
زید په خندا وویل: هو صیب.
د الماری په طرف ځم، د کالیو منځ څخه فولادی پتو راخلم، څه چې مې زیات لرلو همدغه خولی او پتوگان وو.

یغما- دا واخله ته هم وتره!
زید خاندی او پتو اخلی پتو تاو کوی او ماته وایي: څنگه شوم!
په خندا ورته وایم: بد نه یې.
زید- هو نو تاته خو رسیدلي نشم لنډی..
په جعلی غوسه کې ورته وایم: هووی چنار گله، زه لنډی نه یم، 168 سانتی چېرته لنډی وی هوم؟

سترگې کړی کوم، چې زید په لور غږ خاندی او وایي: ولی خپل ځان داسی کور اوږ کوی؟ راځه اوږده چې ناوخته کیري.

له کور نه بهر کيږو، د کباب پخولو په طرف حرکت کوو، رستورانته چې خلاصه فضا درلود، ځینې خلک یوازې راتلل او ځینې کورنۍ یا پلې راتلل، ټولو په حیرانتیا باندې ما او زید طرف ته کتل، البته چې زیات یې زید طرف ته کتل، د ځوانانو یوه پله رستورانته ته رانوتل کله چې دوی غوښتل تیر شي. دوی زمور میز ترڅنگ ودریده،

چې یو له دوی رضوان څخه په حیرت پوښتنه وکړل: اوبخښی دا عربان دی یا اورپایان؟؟؟

مخکې له دې چې رضوان جواب ورکړي، څنگ کې ملگري ولاړ وو وویل: احسان: ستا عقل چېرته دی؟؟ د عربانو رنگ تور یا غم رنگه وي، نو دا حتماً اروپایان دي!

ما او رضوان پیر په سختې خپل ځانونه کنټرول کړی وو چې د بم په شان د خدا څخه منفجره نشو زید هم حیران حیران دوی طرف ته کتل، رضوان په داسې غږ سره چې خدا پکې څپې وهل وویل: ملگرو دا زما ورور زید دی، یعنی د افغانستان څخه دی.

هغوی حیران حیران کتل، ما او رضوان په خدا شو، زید چې خپل غږ صاف کړ او په خدا یې وویل: ستاسو د ټولو په لیدو خوشحاله شوم! هغه هلک چې احسان نومیده وویل: بیشکه مور هم خوشحاله شو زید جانه.

زید یوازې خپل سر و خوځاوه، هغوی لاره زه او رضوان هم له خندانه تک سره شوي وو! زید پ جدي توگه وویل: ولې څه شوی چې د بیزو په څېر تک سره شوی یې؟ مور دواړو کنټرول له لاسه ورکړو او په لور غږ مو خنډل، رضوان خواته گورم وایم: په خدای د زید په وړاندې مور د تور سکر و (زغال) په شان معلومیږو، هیڅوک زمور طرف ته نه گوری.

رضوان په خدا وایي: رښتیا وایي مجبوره نور مور د دغه (اشاره زید ته) یوسف د زمانې سره چیرته لاړ نشو کنه زمور بازار خراب کوي!
د رضوان په خبره زید هم په آرامه خاندي او شونډو لاندي څه وایي خو اوریدلې کیري نه گارسون ته غږ کوي، سفارشونه ورکوي او په تمه کینوو زید مخکې د څخه ډوډی جوس راغوښتي وه، د رضوان غږ پورته شوو او ویې ویل: یوسف افسوس پر ویښتیانو

دی.. د ویننتانو سره داسې بڼه بڼکاره کیدی لکه شوخه جلی پخداى که ته جلی واي ما به ضرور خائنه کولی (رضوان دا خبره کوی او په خندا کیری

چې زه په زړه کې ورته وایم ای خاوري دي په سرشه دا ژبه دي هیخ دریري نه دی ویننتانو خبره د کوم خای شوه؟ د رضوان په خبره جوس د زید په ستوني کې بند شوو او په توخي شروع وکړه، زید د توخي په حال کې په کلکه لهجه وویل: بد به وکړي چې ته یې خائنه کوی.. د خبرو کولو په چل هم نه پوهیرر غت سړی یی دا نو خنگه خبره ده...

رضوان د زید مشر ورور دی، خو هر وخت رضوان د زید د کشر ورور پشان خب ه مني او یو بل مینخ کې راحتته دي.

رضوان- ته ولی وحشي شوي چنارگل بابا ته وایي همدا اوس هغه رښتیا جلی وی او زه یی خائنه کوم.؟؟

یغما- غلی شه تور ماره ته څه رښتیا زه دي کوم خیال پلو مه ووهه.
د رضوان د خندا غږ پورته کیري او وایي: ته جلی شه بیا وگوره ...!
د خبري د بدل کولو لپاره وایم: ای دا یوډی څه وخت رسیري
گارسون ته غږ کوم: وروره نیم ساعت کیري ناست یوو یوډی رسیري اوکنه؟

بیا هم د تور مار غږ پورته شو: یوسفه یو خوو ته هیخ نه مریري
لور ته یی کاره کاره گورم او ورته وایم: تا ته ولی زور درکوی ستاله جیب یې نخورم
زیدی روپی ورکوي کنه زید جانه؟؟
زید چې تراوسه پوري آرامه وه او خبري نکولی په خندا باندی سر پورته او بڼکته کوی
او وایي: هغه خبرو ته غور. مه نیسه دو هډوکي پاتی یی هرڅومره څه غواړي وخوره.

د څو شیبو روسته کباب یی راوړ په آرامه فضا کی خورل کیري، زید بیا هم چوپ دي
نیوهیږم ولی؟ یوډی خورل کیري، دري واړه پورته کیرو مخکي دي تللوونه یوه
کوچنی جلی په تیزی زموږ لور ته راغله په جگ غږی یې وویل: کاکا کاکا !

دري واړو ورته گورو کوچني جلی طلايي ویننتان او سمندر په شانی غتي سترگي درلود

مندو و هلو څخه بنکاره کیده ساه یی بنده بنده کیده یعنی ستړي وه، زید ته یې وویل:
کاکاجانه کولی شي داواخلي؟؟

لاس مخته کوي او یو گل او کاغذ ورته نیسی، بیچاره زید زموږ خواته گوري
جلی- خیر دی کاکاجانه دا واخله کنه خور می غوسه کیري.

زید په خنداى د هغه کوچني جنى مخکې په زنگانه کینې او ورته وایي: کاکا دی درنه
قربان شي خور دي چیرته ده؟؟

جلی یو لري ميز ته اشاره کوي او وایي: هغه ده کاکا جانه هغه جلی چې شنې سترگي او
سره کالی لري.

زید کوم ميز ته چې جلی اشاره کړی وه ور وگوري او کوچني جلی د لاسه څخه نسئ او
وايي: رآخه ورشو
ما او رضوان یواځي ورته کتل.

جلی د زید لاس نیسي او په خندا ورسره د ميز خواته ځي، د هغری تلو ته گورم زید چې
هغه ميز ته ورسیدو هغه د سروکالیو جلی پورته شوه، زید د کوچني جلی لاس پریردي،
گل او نامه د ميز په سر کیدی نیوهی پر م هغوی مینځ کي کومي خبری وشوي چې د جلی
رنگ ثانیه په ثانیه بدل کیده

رضوان ته مخ کوم او ورته وایم: څه نیکبخت د دی زید چې د تولو پام ځان ته گرځوي او
دومره غوښتونکی لري.

رضوان په خندا وایي: لیونیه دا نو ستا په نظر نیکمرغي او خوشحالي لري؟ هغه نه
پوښتنه وکړه بیچاره زړه یی د وینو ډک دي، زید د ځان بنودلو بنایسته هلک یم دا کارونه
نه خوبسیري.

یغما- عجب ده! هغه درک کول هم مشکل کار دی؟

پام می نه وه زید خبري کله خلاصی شوي؟ زید زموږ لور ته راوان وه
رضوان په ریشخند ورته وویل: زید جانه د خاستگارانو او مرکو حساب دي درته معلوم
دی!؟

زید په کلکه لهجه ورته وویل: اپلاتي مه وایه رضوانه.
 غږ می صاف کوم آرامه ورته وایم: څه یې درته ویل؟
 زید- هیڅ شی.
 یغما- اوووهی څومره ناز کوي ته ووايه په اندېښنی شوم !

زید هیس ونه ویل او د تلو لاره یې غوره کړل، دري واړه په آرامه زید موتر ته راوان شوو، رضوان ریشخندی کوي کله دستمال رانه کش کوی کله په اوږه باندی زما اوږه وهله، زید په غوسه ناکه لهجه ورته وایي: بس دی ماشومان خوو نه یاست انسان په یو دبل څخه لار شي.

خپل ځان زموږ مینځ کي ځای کوي یو ځای موږ سره روانیږي، رضوان په سترگو راته اشاره کوی زید باندی څه شوي؟ او زه مې اوږی پورته اچوم او د زید سره یوځای روانه کیږیم او وایم: هووی چنارگل بابا چپشته غوسه یی ؟
 زید- نه یم غوسه.

په توکور ورته وایم: د ورینداری سره دی جنگ کړی؟
 دي خبري سره می زید حرکت څخه دریږی او مخامخ راته مخ کوی او په کلکه لهجه وایي: ورینداره دي څوک ده ؟
 یغما- د خدای یوه بنده!

زید په غوسه وایي: یوسفه اعصاب راته مه خراب کوه
 یغما- ولی اوس ماڅه وویلي ؟
 زید ژوره ساه اخلي بیا وایي: آخر ځل دی وی زما مخکي ورینداره وایي
 □#شهاب

حیرانه حیرانه ورته ورگورم دا انسان ولی په یو سور ندی !
 یغما- ولی ؟ ستا بنځه خو زما ورینداره کیږي (مخ رضوان ته کوم او وایم: کنه رضوانه؟
 رضوان خپل سر راته خوځوي او وایي: ربنتیا وایي ولی غوسه کیږي بیا دي زړه په چاباندی پک دي؟گ

زید زما لور ته بد بد گوري او په جگ گامونو باندی موتر خواته ځي، خدایه بیا د ده پیریانان راغلل؟ ترکوره، پوري هیچا خبری ونکړل، د هلیز ته ننوتلو فرشته ترور او

آسما هلته وي رحيم كاكاه نه وه هغه تاشكند ته تللی وه

فرشته ترور په خنداى زموږ بڼه راغلاست وكړو او ويې ويل: بڼه راغلی راځي دلته كيني
آسما هم روسته فرشته ترور نه وايي: پخیر راغلي.
آسما د زید سر ته پام شو په حیرانتیا او لور غږ وايي: ولی دی وینستان وهلي په
خداى څومره افسوس دی.

فرشته ترور هم فكر كيری او وايي: د مور گرانه دی فصل كیدی ولی وینستان خراب
كړي؟

خوشبختانه د هیچا ماته پام نشو ځكه زما وینستان مخکي هم چالیدلی نه وه؟
زید په آرامه غږ وویل: موری اوږد شوي وه په تکلیف وم وسره.
فرشته- بڼه دی وکړل زویه هسي نظر كیدی.

آسما د زید خواته ورغله دستمال يې د سر څخه لري كړو او ويې ويل: كاش پريښودی
وي څنگه ورسره بڼكلی بڼكاره كیدی ..
زید په خندا ورته وايي: خیر ده خورجانې همداسی كل نپاتی كیرم بیرته راځي وینستیان
مې...

بحث خلاصیږي خادم چای راوړي په چای څښلو بوختیږو...
رضوان غږ كوي: یوسف هغه غاړکی دي راښکاره كړه انځور يې اخلم!
یغما- ولی؟
رضوان- د ځان لپاره هم همداسي جوړوم!
زید لاس مخکی كړ او دكالیو له لاندې يې غاړکی را وپیسته او رضوان ته يې وویل: دا
اخلي رضوانه؟
رضوان د غاړکی د لیدلو سره سم په بالښت باندي پرما يې گزار وكړو..
یغما- هي؟ ولی گزاركوي؟ ووزي؟؟
رضوان- له مانه پت د زید سره ملگرتیا كوي انسان پلورنكیه! ولی دي غاړکی دغه

چنارگل ته ورکړه؟ زمانه خو دې بڼه په پټه اخیستې.

زید په جگ جگ آواز وخنډل د غوسې په شان رضوان ته وایم: ټول ستا د لاسه دي که تا هغه شپه ډالې ډالې نه وای کړی زه به نه اړ کیدم چې غاړکې مې ورکړې وای زید په خندا کې وایي: رضوان جانه کینه مه کوه هر وومر زه ورته ډېر گران یم.

ناساپه مخامخ وایم: دروغ وایي هیڅ یو مو راته گران نه یاست.
رضوان وخنډل او وپې ویل: ته څومره مخامخ ویونکی یې! یوسفه!
زید- زړه زړه ته لاره لری. (زید دا خبره وکړه او سالون یې پرېښودو)

ماهم د شپه په خیر ویلو سره خپل کوټي ته لارم تیلیفون ته مې زنگ راغی نا پیژنده شماره وه په نه زړه مې جواب ورکړو: بلي!
وروسته له لږ چوپټیانه د یو چا غږ پورته شو: یغما!!!!

ددې نوم په اوریدو مې بدن کې مې یخنی ونیولو لاسونو مې په لږزیدو پیل وکړو په لږزنده غږ مې وویل: ت...تاسو؟
-یغما موبایل مه بندوه سلیم یم هیله کوم غوږ شه.

باید ځان له لاسه ورنه کړم هغه هیڅ هم نه شي کولی کلک او جدي وایم: زما شماره دي له کومه کړه؟

سلیم- د رضوان د ملگري څخه مې واخیسته
یغما- څه وایي زر ووايه کار لرم.
سلیم- نه غواړې چې بیرته راشي؟ قسم کوم هر څه جوړه وم. یو چانس را کړه

په لوړ غږ وایم: ولې نه پوهیږې؟ زه نوره یغما نه یم په خدای چې نه یم هر څه بدلون کړی حتا احساس مې د ژوند څخه مې خوښه یم پرېږده چې ژوند مې وکړم سلیم- ولې د مور تیروتنې مې زه وگالم؟ دومره بي انصافه یې؟

یغما- وگوره سلیمه تاته انجونې کمې نه دي زما شا پرېږده.
موبایل بند کوم او څو دقیقې سترگې پټې نیسم نه پوهیږم په خیالی نړۍ کې څه وخت پوبه

شوي او خوب وړې وم...! د سهار د لمانځه په اذان وپيښيرم لمونځ کوم او د بڼ په لور ځم، تر اوه بجو د گلانو د بوټو په سمبالولو بوختيرم هوا روښانه کيږي د ځان سره وایم: شکر خلاصه شوه ..

د ودانۍ په لور ځم خو هيڅوک وپيښ نه وو يوازې فرېشته خاله هلته ناسته وه.

يغما- سلام خاله جاني!

فرشته خاله چې د قرانکريم په تلاوت لگيا وه سر را پورته کوي په مسکانه ډول وايي:

عليکم سلام وپيښه شوي بچي؟

يغما- هو خاله جاني رضوان او زيد چرته دي؟

فرشته خاله- وپده دي ورشه را وپيښ يې کړه.

يغما- په سترگو

د زينو خواته په پورته کيدو ځان سره وایم: اوس کوم يو را وپيښ کړم؟ د زيد د کوټه د زينو تر خوا وه او د رضوان څخه څو گامه لرې نو اول به چنارگل بابا را وپيښ کړم بڼه ده، په زينو پورته ځم چې د اسما غږ اورم په خپل ځای ودريرم.

اسما- وگوره مريم ځان مه بايله په ځان وژنه هيڅ هم نه سميري (لږ چپ پاتي شول او بيا پيل کوي: زيد خو زموږ نه ته بڼه پيژني د زور خبرې نه مني.

د مريم غږ مې نه اوريدو ځکه لود سپيکري نه وي! اسما له لږ چوپتيا وروسته بيا وويل: مريم جاني ولې نه پوهيري؟ مينه په زور نه ده لالا مې څه گناه لري؟؟ ته دې په دغه کارونو هغي ته ډېر آزار ورکوي ايا همدا مينه ده؟؟؟

بيا هم لږ چوپتيا غوره کوي او په ستري ډول وايي: اففف مريم ته يواځې خپلې خبرې کوي تاته ولې د نورو خبرې اړينې نه دي؟ يواځې يوه خبره دې کلکه نيولې ده، چې زه مينه ورسره لرم..! لکچي دا بسنه کوي...؟؟؟ په دغه مينځ کې د زيد نظر څه کيږي هان؟؟؟

بيا چوپتيا غوره کوي، اسما ژوره ساه باسي او په نرم انداز وايي: مريم صدقه دې شم خورمې ژاړه مه هيڅ کمښت نه لري! لوري زده کړې دې کړې دي بنايسته يې د هر څه

نه اړینه داده چې ښه کورنۍ لري، ځانته او نورو ته آزار مه ورکوه کيدای شي قسمت مو همدا وي هيله کوم!

د اسما غږ نور نه اورم په سوچ کې غرقېږم هر څوک ستونزه لري خو ډول ډول.
د مريم ستونزه او درد يې هيڅ دی که همداسې نه ده؟ او يا هم کيدای شي مينه مې نه وي تجربه کړې او يا هم دهغه درد زما درد او غم څخه لوړ وي؟ په هر حال د خلکو کورنۍ موضوع گانۍ ما پورې اړه نلري.

زید هم حق لري زور نه دی مجبور نه دی چې په ځور دغه پیوستون ته غاړی کړی دی.
ورو ورو د زید د خونې خواته ځم ور خلاصوم، لومړی خپل سر دننه کوم او هرخوا گورم، نه ښه ده امن شته دی څوک نشته! زید ویده دی او په لاس کې یې یو څه د انځور په ډول دي؟! ولې یې خونه د لوګي څخه ډکه ده سترګې مې سگریټو په نیمه سوو توټو ولګېدې ای په رنگ دې خاورې واوړه کم عقله ولې سگریټ وهي؟ افسوس دې په ځوانۍ..

پوزه مې نیسم او د خونې کړکۍ خوشي کوم د زید د تخت خواته ورځم لکه د درې کلن یا څلور کلنو ماشومانو په څیر ویده و، ورو ورو وایم: زید پاسیږه لمانښت شوی دی.

غږ یې ونه کړو شیطان راته وسوسه وکړه په سوچ کې شوم مری مې تازه کوم او په زوره غږ کوم: زییییییییده پaaaaااسیږه.
زما په چغو بیچاره یو توپ کوي او ماته گوري.
د هغه پدی شانتي پاسیدو زه په خدا وایم: ودې خوړه لکه انسان داسې خو نه را وینیري...

انځور ته مې پام کيږي او په تيزي د انځور په لوري ځم په خدا وایم: وریندار ده چنارگله؟
مخکې له دي چې انځور وگورم د زخمي زمري په څیر راباندي حمله کوي او له متي نه مې نیسی په عصبی غږ وایي: چا درته وویل چې زما کوټي ته راشه؟ ما درته نه وه ویلي چې وریندار وریندار مه وایه بیعقله؟

د لاس زور یې زیاتوی مخ مې له درد نه غونج کيږي او په کرا غږ وایم: لاس دي

راوشکوه وحشی خوشی می کړه
 زید- په کوم حق زما شخصي شيانو کي گوتي وهي؟ (په سترگو يی هغه انځور ته اشاره
 کوی او په غوسه يی رانه اخلی)
 په لور غږ وایم: وخورل شو؟ وړي گدايگره بڼه کوم بيا يی هم وایم وريندار.....وريندار
 صحی شو...!؟

لاس می په هغه حد کلک نیسی چی فکر کوم هډوکي يي مات شول
 غابڼونه یو پر بل چیچي او په غوسه يي وویل: یو ځل بيا ووايه؟

وډاریدم او په کرا غږ کلمه په کلمه مي وویل: وری ن د ا ر ... " ههههه وویریدل بيا هم
 وایي دا د ضددد یغما"

په سرو سترگو راگوری خپل ازاد لاس د څپيري په نیت پورته کوي چي زه می سترگي
 پتوم، څپيري ته په تمه کیرم چي په نه باور لاس مي خوشي کوي
 او پر ځای يی مالکه سپک څيز له کوتي نه بهر اچوي، تر څو چی په خود راتللم له کوتي
 نه می بیرون تشریف درلوده او وری يی په کلکه بنده کړه، د وړ د ویشتلو سره سم د کوم
 څيز د ماتیدلو غږ راځي چي د زید له غږ سره یوځای وه ورخطا مي ور خلاصه کړله
 سترگي مي په زید لگیری چي په ځمکي ناست دی او د لاس نه يی وینی بهيري...!

په لور غږ وایي: بهر ووځه
 په ډار ډار يي خواته ورځم او کرار وایم: د لاس نه دي وینی بهيري؟!
 د ملنډو په ډول خاندي او وایي: زره دي وسوځیده ها یغما؟ (په لاس کی کینسکل کوي او
 وینه يي له لاسونو بهيري تقریبا يی خواته منډه کوم او هغه شیشه په لاس کی کینسکل کوي
 او راته خاندي لاسونه ته يي لاس اچوم او وایم: روانی خوبني يي که لاس نه دی وینی
 بهيري.

زید فقط کتل په سختی می ورته لاس خلاص کړو، لعنتی څومره يی ژور پري کړي
 وارخطا وم نه پوهیدم څه وکړم هر وخت مي چي وینه لیدله بی حاله کیدلم

د رضوان په چغه د وړ په لوري مي وکتل: زیددندد

زید بی له کومی خبری خپل سر د تخت په اړخ کینود، خدای دې وکړي چې فرشته ترور نه وي خبره شوي. رضوان ز مور په لوري منډه کړه او په وار خطایي یې وویل: څه شوي؟ یوسفه هله منډه کړه د اولیه مرستي صندوق راوړه

بنکته مي منډه کړه بی له دی چی فرشته ترور ته خبر ورکړم صندوق مي پیدا که او کرار پورته لارم، که فرشته ترور خبره شوي واي هر و مرو یې فشار پورته کیدو ځان مي د زید کوتي ته ورسوه او پانسمانونه مي رضوان خواته ونيول او ومی ویل: دا دي واخله.

رضوان صندوق واخيسته او د ويني په پاکولو بوخت شو، د زید خواته کینم اوس یی هم تخت ته تکیه کړي او سترگي یې پتي دي رضوان په اندیننی وویل: لیونیه! څومره دي ژور پري کړي بیا ولی وحشي شوي یې؟

زید خپلی سترگی خلاصوي او ماته گوري رنگ یې لکه گچ سپین شوي وه جور لاس یې نیسم او په ژر غوني غږ وایم: بنه یې؟ لاس مي کلک نیسي او کرار خپل سر زما پر اوږو کیردي

رضوان- زید پورته شه چی ډاکتر ته لار شو ډیر ژور پري شوي وینه یې نه ودریزي کیدای شي کوک و خوري..؟! د رضوان خبره تایید کوم او زید ته په کتلو وایم: ربتیا وایي پورته شه چی لار شو وگوره څومره وینه تري بهیدلي..؟!

هیڅ څه یې ونه ویل چې زه رضوان خواته مخ اړوم او وایم: ورشه ظریفی ترور ته ووايه چې راشي کوته پاکه کړي زه زید بنکته بیایم.

رضوان سر د سمده په نیت بنوروی او د ور په لور ځی، چې زه ورته غږ کوم او وایم: گوره فرشته ترور خبره نشي د شا ور څخه یی درولم.

رضوان بیا سر وبنوره ویې او ولاړی، زید ته په کتلو وایم: هله پورته شه.

غلی پاتی کیري ځان سره وایم ضعف یی نه وي کړي؟ اوږه یی بنوروم او نارۍ ورته وهم: زید بنه یی؟ خبری وکړه.
سر یی زما پر اوږې سم کړ او لاس یی راته کلک ونيوه، پوه شوم چي ضعف یی ندي کړي خو که همداسي کینو حتما ضعف کوي کرار وایم: بیا یی نه وایم سمدې اوس نو پورته شه چی لار شو.

خپل سر پورته کوی او په ځیر ځیر راته گوری چي زه په تلوار وایم: په قران که نور ورته ووایم اوس پاسیره (مطلب د نه ویل همغه ورسندار لفظ.)

زید خپل سپین وچي شونډی و خوځه ول او کرار یی وویل: وعده کوی چي نور نه وایي؟ په تاور سر خوځه وم او وایم: وعده ده.

پاسیرم او زید د لاس څخه نیسم په سل زور او زحمت باندی پاسیری، لاس یی په دسمال کلک ترم، او کرار د زینو خواته زم د شاله دروازی وځو ترڅو فرشته خاله زید په داسي حال ونگوری، د رضوان د موټر خواته روانیرو شکر فرشته خاله خبره نشوه.

رضوان موټر کي ناست وو د شاله دروازه خلاصه وم او زید بیا خپله کینم چي رضوان مخ راگرځه ویی او وایي: زید ورورمې قربان دی شم بنه یی؟ د کمزورتیا احیاسا خو نه کوی؟
زید- بنه یم رضوان حرکت وکړه.

رضوان موبایل راخلي او یو چاته زنگ وهي او وایي: ستانکزی ته ووايه رضوان د زید سره راځي لاس یی بیر پری شوی هو څو دقو کي در رسیرو.

خپل پام د رضوان څخه اخلم او زید ته گورم، لاس مې ورنه کلک نیولي خو تراوسه وینه بند کیری نه، هغه خپل سر د موټر په سیټ تکیه کړی او سترگی پټي دی. کرار ورته وایم: زید دلته کیرده سر دی (او خپل اوږی ته اشاره کوم څو دقي بی خبری راگوری بیا سر بنکته کوی او زما پر اوږه یی کیردی، تر شفخانی یو هم خبری نه کو، فکرونو کي پوبه کیرم، ولې تر دی حده په غوسه شو؟ بیچاره زید د گچ پشان سپین شوی شونډی یی وچ کلکي شوپچ لږ وینه خو یی له لاسه ورنکړه، شفخانی ته رسیرو.

د یو کوتي خواته خو زمور د داخلیدو سره سم ډاکټر پاسیدو او د رضوان خواته راغلو زه زید د کت خواته ورم، زید مې په کت وځمله وو چې ډاکټر وویل: سلام خیرت خو دی؟

رضوان غټ نفس اخلې او وایې: خپله خو یې گوری د لاس څخه یې ډیره وینه تللی ده.

زه په خلاصه خوله نوی دواړو ته مې غور نیولی؟؟؟ (هغه ځکه چې دا ناول فارسی دی او ملگرو ډاکټر او رضوان پښتو خبری کوی خو مور ټول پښتو ژباړلی کنه فکر وکړی فارسی ژبه کی ناساپه پښتو...!؟) ډاکټر د رضوان په خبرو سر وڅوځه وو او د زید د لاس په لیدو شو، او بیا په افسوس یې وویل: هلکه ډیر دی ژور وهلی!

ډاکټر یو سیروم د زید په لاس کې وهې او شروع کوی د هغه د لاس په پانسمان کولو باندی، باید داسې ووايم د هغه د لاس په گڼیلو باندی، تل د داسی ضحنو په لیدو مې حال خراب کیدو مخ گرځه وم او د رضوان خواته ځم وایم: څومره بنایسته دی پښتو خبری کول له کوم ځای دی پښتو زده کړی؟

رضوان د زید څخه نظر اخلې او ماته په خندا وایې: د پلار لخوا پښتانه یو...؟! زما پلار دوه قوم څخه دی مطلب زما د پلار مور تاجیکه او پلار یې پښتون وو.

په حیرت باندی ورگورم نو ولې زه تراوسه نه وم پوه شوی؟ زما د حیرت به لید رضوان خاندی او وایې: زما د نیکه د وفات وروسته زمور کورنې کې په پښتو باندی خبری کول کرار کرار ورک شو، زما پلار زما انا یعنی خپل مور ډیره ورباندی گرانه وه نوو ځکه خپل د مور لهجه کوی البته پښتو زمور ټول کورنی زده ده، خو کور کی ټول فارسی خبری کو.

زید خواته اشاره کوم او وایم: هغه هم پښتو زده؟
رضوان کرار خاندی او وایې: زمور ټولو مینځ کې زید بنایسته پښتو لهجه کوی سم د اصل پښتانو رقم.

د رضوان د خبرو وروسته ځان سره وایم: بڼه نو بڼه دا د بنایست سر چینه چې د دوی په

کورني كیده دا اصل كې د دوی د نیکه څخه ورته پاتې! خپله رحیم کاکا پدی عمر باندی تر اوسه د بنایست نښې نښانې په څهره كې معلومیري، نو مطلب ویلی شو دا د پښتون د قوم ذاتی بنایست دی اوس چې بل قوم هم یوځای شوی دوه متفاوت نسلونه خرابات یې کړی" هههههه بخشه کوی خو د رښتیا هم خرابات دی"

د رضوان غږ زه د فکرونو څخه وویستم: ته پښتو خبری کولی شی؟
 یغما- ای داسی کم او زیات خبری کولی شم.
 د ډاکټر په غږ زموږ خبری خلاصیري: زید خانه اوس سنگه یې؟

زید په خندا او سر بنوره ولو، ځواب ورکوی، د زید لاس څلور کوکه خوړلی دی، یو ساعت شفخانه کې وو ترڅو د زید د لاس سیروم خلاص شي رضوان لاړو او جوس یې ورته راوړو خو هغه ونخوړو، بیخی خبری نکول لکه چې گونگي شوي وو؟ رضوان د زید اوږه ونيول او تر موټره یې ویوړو بیا مور شاته څوکی مي کیناستو

او رضوان موټر واني کول په کراره غږ رضوان ته وایم: رضوان فرشتي خاله ته څه ووايو؟
 رضوان- نه پوهیرم ولای مجبور ستا کوتي ته یطیو څو کنه ادی داسی وگوری فشار یې آسمان ته پورته کیري، داسی د جنازی په شان.
 یغما- امم شه خبره کوی.

جوس د زید خولي ته نږدی کوم او وایم: واخله لږ وڅکه.
 بیا هم هیس یې ونه ویل چنارگل لیونی ژبه خو دی نده پری کړی چې خبری نکوی؟ بیا جوس خولي ته یې نږدی کوم او وایم: ستوني دی وچ شوی لږ وڅکه.

د لږ کتو وروسته سر بنکته کوی او ټول جوس نوش جان کوی، رضوان د موټر د هینداری څخه زید ته کتل او ویي ویل: زید ولي خبری نکوی؟ څه شوی؟ یا چا درته څه ویلي؟ ورورمي؟
 زید په وچ غږ وویل: نه ستړی یم.

زید دباندی په کتو و چې پر اوږه یې وهم او وایم: زید؟

سر يې زما خوا راوگرځه وو او ويې ويل: ها؟
 يغمما- يو شئ په پښتو ژبه ووايه.
 په بې حوصله انداز وايي: حوصله نلرم.
 يغمما- رضوان ته ورته ووايه.

رضوان خاندی او په شیطنت باندی وايي: زيد جانه يو ترنم خو وکړه.
 زيد لږ چپ پاتې کيږي. چې زه په عاجزی سره وایم: هیله کوم..

زيد څو دقيقې زما سترگوته کتل او په چټکی سره يې سر واړولو او بهر ته گوري..!
 لږ چپ کيږي او خپل مری تازه کوي او وايي:

ر به داسې لیوني شوم
 په یو خیال باندي مین شوم
 زه پوېږم سمندر کې
 په یو لعل باندي مین شوم!!

خوله مي خلاصه پاتې وه احمق څه يو بنايسته غږ لري! د ځان سره وایم خدایه! ډیر بې
 انصافه یې یوه بنده ته دې هر څه ورکوي او نور له هر څه محروم کوي!

د رضوان غږ مي واورید چې ويې ويل: څنگه وه یوسفه زمزمه؟؟
 يغمما- ډېر بنايسته وه ..!

زيد ته مي پام وړ اوږي چې گورم په خیالونو کې پوب دی اوستړی هم دی.
 تر وادنی پورې زمور یو بل سره خبرې نه کيږي. زيد غږ مي همداسې په غوږونو کې
 مي پاتې و او گډېدو..! نه پوهیږم څه وخت کورته ورسیدو رضوان مو تر یو څه لري
 ودرولو او ويې ويل:

رضوان- یوسفه ته زيد در سره بوځه زه مور خواته ځم او بیا د خوراکي موادو سره در ځم
 تاسو هم د باغ له لوري لاړ شئ!
 زيد ته مي مخ کړ ومي ويل: تللی شئ؟

سر خوروي او حرکت کوی زه زید پسي وم نه پوهیږم سنگه و غورځېده هیڅ پوهه نشوم
ورمنډه مي کړه او ومي ويل: خاوری د په رنگ شه زید خو انسان غوندي ووايه چي نشم
تلی ولی د خوارلس کلنو انجونو غوندي ناز کوی غټ سپری یی نور بوډا کیږي او نازونه
د نه خلاصیږی! لاس یی گورم بڼه وه ژوبل شوي نه وه.
ژوبل شوي خو به نه یی؟

دا چنارگل راته ولی داسی گوری؟ کرار وایي: نه.

په زحمت یی پورته کوم بڼه و کوته باغ ته نژدی وه دروازه خلاصوم او خوني ته دننه
کیږم بڼه وه خونه مي منظمه وه تخت د زید لپاره خالي کوم او د تخت په سر پری وځی او
د بني لاس سنگل په سترگو ایزدی چي زه وایم: سر خودی گرځي نه؟
سر بڼکته او پورته کوي چي بیا وایم: ویده نشی درته سوپ پخوم هغه وخوره او بیا ویده
شه.

د پخلنځي په لور روانیږم بڼه وو یخچال کي بعضی شیان ول. وروسته له شل دقیقو سوپ
تیاریري پنتوس اخلم او خوني ته دننه کیږم او وایم: ویده یی؟
زید- نه
یغما- بڼه ده.

د تخت په سر کینم او پنتوس د زید مخ ته کیدم او وایم: وخوره
په ځای کی کینی او پنتوس په لور گوری چي بیا وایم: خورلی یی شی؟

زما په خبره زید خپل سر د نه په معنا بنوره وی، تازه مي فکر کیږي چي بني لاس یی
ژوبل کړی پنتوس د میز په سر کیدم او لوښي لاس کي اخلم د زید په لوري ځم او تر
څنگ یی کینم او وایم: حال دی سنگه ده؟؟
په ارامي سره وایي: بڼه یم.

د سوپ قاشقه یی خولی ته وړاندی کوم: هه واخله.
د ماشومانو په څیر یی خوله خلاصوله او سوپ یی خوره
خندا مي راغله او وایم: زید بیخي د ماشومانو په څیر یی هسی دی قد اوږد شوی ولا...
زید ورځي پورته کوي او وایي: سنگه؟

یغما- هسی پوډی د وخوره.
زید د سوپ د خوړولو وروسته ویده کیږی.

د باغ په لور ځم خو ورځي شوي وي چي صحي او پوره اصلاح مي نه وه کړی
کار مي تقريباً درى ساعته ونيول، زړه کي مي تيريري چي زید به ويخ شوي نه وی؟
کار پرېږدم او د کوتې په لور ځم کرار دننه کيږم چي ويخ نشی، د خونى دروازه کراره
خلاصوم گورم چي لا ویده دی، لستوني یی بد وهلی وو، کین لاس یی د سر لاندي او بني
لاسه یی په خپو ايښي وو، د کین لاس ځنگل ته یی متوجه کيږم شکاری شوي وو لکه
دپيشو د پنجو شکاری.

ور د زید خواته ځم او کرار خپل لاس د هغه په ځنگل کښه وم چي د زید تندي تروش
کيږی، زما فکر هغه ته ندی او د هغه خوږ لاس ته گورم، ضرور کله چي غورځيلى
داسي شوی رواني تل ځان ته زیان رسوی د زید کت ته نږدی په څوکي کينم. او د ملت
عشق کتاب په ویلو بوختيږم د وخت د تيريدو په فکر کی نه وم
د دروازی غږ د دی سبب شو چي نظر د کتاب څخه واخلم، رضوان کرار وویل:

رضوان- یوسفه یی؟؟
د دهلیز په لور ځم او وایم: هو یمه راشه
رضوان دننه راځی او ورسره خوراکي مواد او ځیگر یی راوري ول کرار یی وویل: زید
سنگه ده؟

یغما- بد ندی ویده شوي.
په فکر کی ډوب شو او کرار یی وویل: ډیر وخت شوي وو چي داسي نه لیونتوب یی نه
کو.

په حیرنتیا سره وایم: یعنی مخکی هم داسي شوی وه؟
رضوان- زید په نورماله توگه بنه ندی کله چي غوسه کيږي نو داسی کيږی کنترول له
لاسه ورکوی خو ډیر وخت شوي وه چي داسي غوسه شوي نه وه، اخر ځل یی پنځه کاله
مخکی وو هغه هم د مریم د جرگی له امله....

تقریباً یو ساعت مو د زید اړوند خبرې وکړې وکړې رضوان زید ته اندیښمن وه...
 رضوان- یوسفه زه باید لار شم پلار می زنگ وهلی وو باید شرکت ته ځان ورسوم!
 ته خو زید ته متوجه یی نو؟!
 سر می بسکته پورته کوم او په اطمینان سره وایم زړه: زړه دی بیغمه ورور جانه!
 رضوان مننه کوي او ځی..

د کوتې په لور ځم چیرته چې اوس زید ځان ته ځای خوښ کړی، گورم چې ویخ شوي او
 که نه! دروازه ورو خلاصوم اه سومره دروند خوب ته تللی کم او زیات دری نیم ساعته
 شول! نه چې څه پری شوي وی! ورو یی څنگ ته ورځم او ورته غږ کوم:
 زید...!

ویخ نشو او بیا ځلي غږ کوم: زید پاڅیږه باید یو څه وخورئ!

ددی خوب سنگه دروند ده بیا غږ کوم: زید (په لاس یی خوروم سترگی یی خلاصوي او
 زه وایم: ویخ شوی؟
 سترگی ځبیځی او پورته کیږی
 یغما- لاس خو به دي درد نکوی؟
 زید- نه بنه دی.
 یغما- پوډی خوری؟
 زید- وړي نه یم.

د پخلنځي په لور ځم ځیگر می ورته پوخ کړ یو گیلان د منی او به چې مخکي می ورته
 خکلی وی په پنتوس کي می کیښودل او د خوني په لور می روانیږم، زید اوس هم د تخت
 په سر ناست وو او بهر یی کتل زما شتون ته یی فکر شو او ویی ویل: وادي نه وریدل
 ومي ویل وړي شوي نه یم.

ما پنتوس د هغه څنگ ته په میز کې بنوده، او ومي ویل: رضوان ویل، چې باید وخورئ،
 چې رنگ دی بهرته خپل ځای ته راشي. هغه بی چاره، درته په اندیښمن دی!
 په رشخند وایي: فقط رضوان زما په اړه اندیښمن دی؟

یغما- که خاله هم تاسو په دی حالت کې وویني، هغه به هم اندیښمنه شي!
زید- او ته څنگه؟ یواځې رضوان او خپلې خاله په خاطر زما خدمت کوی هوم؟

زه د هغه څنگ ته کېناستم، دسترخوان خپلو پښو باندې هوار کړم، ډوډۍ او کړایې ورته مخکې کېدم او وایم: زید ته ښه یې؟ ته ولې د ماشومانو په څېر خبرې کوی، معلومداره ده چې په اندیښنه کې یم!

گوله راخلم او د هغه د خولې خواته یې وړم او وایم: واخله وخوره شپې ته باید کور ته لاړ شي چې خاله به حتماً اندیښمنه وي! ستا پدی جنازی شکل رنگ بیچاره خاله باندې د زړه حمله راکې که و دی گوری.

د څو ثانویو وروسته زما نیولې گوله خوله کې کوی، او زه پرلپسې څو گولې ورکوم او زید زما په لیدلو کې غرق دی! نه پوهیږم ولې دا لیونی داسې راگوری؟! بیخي سترگی پټه وی لا نه داسې نه چې زما دی وژلو پلان جوړوی...!؟

ځان سره وایم: وای وژل هغه هم د زید د لاسه څومره به درونکي وي! خدایه، ما سره مرسته وکړی، خدایه، زه یو نیمگړی خوبونه لرم! په دی سوچ مې خنډل، لیونی دومره ظالم نه دی، وگوره بې وزله، خپله د جسد په څېر شوی! خواره یې پای ته رسیري، د منو جوس ورته ورکړم، چې هغه یې په یو ساه وڅکل!

د ژبی لاندې یو شئ وایې خو زه یې نه اورم! دسترخوان په پنتوس کې کیدم، او د پخلنځي په لور ځم، ځان سره وایم: پخدای دا هلک پاک لیونی شوی، افسوس په دی ځوانی خپل ځانته چای کیدم، چټل (مردار) (ناولی) لوبښي منځم، او پخلنځي راپاک کوم، او به جوش شوي او د هیل داره چای چمتو کوم، له پیالي سره زید پسې لاړه شم په صوفه کې ورته مخامخ کېنم، تر څو چای دم شي.

زید- ولې هلته ناسته یې دلته راشه زه هم چای څکم.
یغما- چای ستا لپاره ښه نه دی، چې ټوله انرژي به درته وسوځوي!
زه خپله پیاله پک کړم او یو څه وڅښم،
زید- فقط زما قصه کې یې راوړه!

ماته يې څه پریده چې مړ شي روانی چنار گل، په دی حال کې، زه په شیطانیت وایم،

یغما- زید خان شرط لرم!

زید په حیرانتیا ماته گوري او وایي: ووايه!

خپل ستونی صاف کوم او په مظلومانه ورته وایم: ته ما ته زمزمه کوی؟

هغه هم په حیرانی راگوري او وایي: نه په بدل کې راته بیا څه رسیږي!

چای ته اشاره کوم او وایم: هیل داره چای چې په خپلو جادویی لاسونو، هممم

څومره خوندر دی، چې مه کوه پوښتنه!

□: #شهاب

زید ورو وخنډل او وپي ويل: سمه ده، لومړی ته راشه دلته کينه!

خپل څنگ ته اشاره کوی زه د بریا په موسکا سره پاڅیرم،

ترموز او پیاله وېسم او مېز په سر یی کیدم او وایم: صبر چې پیاله درته راوړم.

لا قدم می هم نه وو ایښی، چې زما لاس کش کړ، او په څنگ کې وغورځیدم...

یغما- ای د چرگ سره، بیا څه وشو؟ ځم چې پیاله درته راوړم، ترموز په سر خو نه څکل

کیري او یا که ته یې څکی؟؟

زید زما پیاله اخلی او یو غرپ کوی او وایي: ضرور نه دی همدا یو دانه هم بسنه

کوي، بي له هغه هم په لاس کې نشم نیولي.

پیاله زما طرف ته نیسی چې په حرانتیا ورته گورم او وایم: سومره ته بی سترگو بی حیا

بی زه د چا په خوله وهل شوی پیالی څخه چای نه څکم.

زما پدی خبره زید بیا د غوسی څخه سور کیری، او زه وویردم چې هسی نه داخل د پیالی

لځایه زما مغزی رامات نکړی، زید کرار وویل: یعنی زما په خوله وهلو ستا پیاله مرداره

شوه؟

تلوار کوم ددی څخه مخکې چې لیونی شي پیاله یی د لاس څخه اخلم او څکم یې او وایم:

نه ولي مردار شي توکي مي کول.

زما په کار او خبرو زید یواځې وخنډل خو څه یې ونه ویل چې ما ورته وویل: ښه اوس
زمزمه وکړه البته پښتو سندرې!
زید منتظر راگوری چې زه وایم: داسې مه راگوره تا خپله وویل زمزمه کوی.
زید خپل سر خوځه وپي او یو ژوره ساه اخلي او وايي:

ستا د سترگو بلا واخلمه جانانه زما وه
د زړه قراره راشه مهربانه زما

ستا د سترگو بلا واخلمه جانانه زما
وه د زړه قراره راشه مهربانه زما

جانانه راشه په خدا شه
جانانه راشه په خدا شه

ټوله وفاشه چې پوره می شي سوالونه وه جانانه زما
وه د زړه قراره راشه مهربانه زما

جانانه ستا په جدایی کي
لکه مجنون سربه زنگون ژړا کومه وه جانانه زما
وه د زړه قراره راشه مهربانه زما

داسې په غږ کي ډوبه شوي وم هېڅ پوه نشوم څه وخت سندرې خلاصه شوه، ولی دومره
غږ کي درد وه؟ داسې سندرې وپلي چې انسان فکر ورته وکړي غږ یې د حنجره څخه نه
بلکي د زړه څخه راوځي، زید په زیر زیر ماته کتل خپل ځانته راغلم او چک چکي می
ورته ووهل او ومي ویل: واه واه خدای ته وگوره دا غږ دی پتولو دي هوم!

خپل سر لاندی اچوي هېڅ نه وایي، نپوهیږم دي ورځو کي په کوم دلیل باندی دومره
پریشانه خاموش دي!؟

کرار ورته وایم: زید کوم مشکل لري ماتي ووايه لکه یو دوست، اصلا ته ولې هغه خبری سره دومره ماته غوسه شوي؟ وگوره په غوسه کېدو هیڅ شی نه جوړ کيږي کولی شور دواړه لکه دوه عاقله او پوه نفرانو پشان یو بل سره خبري وکړو یا رضوان ته ووايه دا رقم حرکات دي بی دلیله نه دي!

مخکي لدی چې زید جواب را کړي زما د تلفن غږ پورته شوو...؟

ای خاوري دي په سر شه، بی وخته مزاحم، لږ پاتی وه د زید نه خبري اوباسم! شمیره می ولیدله وډاره شوم خو اول ځل په شان نه... شمیري ته می کتل دوه لارو کي پاتي شوم جواب ورکم یا نه؟

زید جدی وویل: څوک دی؟
زړه نازره می ورته وویل: سلیم
زما په خبره په لور غږ یې وویل: بلنگو وهه (لاوډسپیکر)

څو دقي حیران پریشان ودریدمه او بیا می لوډسپیکر ووهه جواب می ورکړو. سلیم- یغما جانی اوري گراني؟ بنه یی؟ هغه بل واری زما خبري خلاصی شوي نه وي، ولی دی بند که مایل؟
تیزه می ورته وویل: څه وایي؟ څه غواړی؟

سلیم- دومره رانه بيزاره یی؟
یغما- وخت نلرم بند کوم.
تیز وایي: راحه منطقي فکر وکړو خیرده زما خبروته سم غور ونیسه.
یغما- اورم.

سلیم- تر آخر عمره پوری همداسی غواړي ژوند وکړي؟ دپته فکر دی کری که یو ورځ درباندي هغوی پوی شي څه به وایي درته؟ فکر کوي تابه قبوله کړي؟ یا به لکه یو بی ارزښته شي پشان د باندي به دی واچوی؟؟

د سلیم خبري لکه تیرو پشان زما په زړه او روح لږیدی، خو هغه نه خاموشه کیدو او ویل یې: آیا فکر دی کری هغه فلم هلک (مطلب زید) نپوهیږی ته جلی یی؟؟ باور وکړه

هغوی ځانونه ناگاره اچولی ته څه کوم فکر ورته کوي ډیر تیز، هوبنیار دي.....
 لږ چوپتیا نه روسته ادامه ورکوي: مانه غفلت وشو سمدې قبوله می ده! خو بیا هم پوهیږي
 آخره عمري پوري درته انتظار کوم! مینه می یوه ورځ دوه ورځي نده! لس کاله کیږي
 په تمه دي یم یغما لس کاله پوهیږي ته نپوهیدی زما مینه دی درک کولی نشوه کوچني
 وی بی پروا وي سمدې زما او ستا د عمر ډیر توپیر دی خو باور وکه بغیر له تازه نشم
 کولی ژوند....

هره شپه به یوازي ستا دی لیدلو په آرمان کورته درتلم یوازي په دي آرمان ستا غږ
 واورم د لري نه پام مي درته وه ترڅو مور می درد درنکړی خو بیا هم غافله شوم
 بیا می هم خپله سزا تر یو حده ولیده، غرور می مات شوو کله می هغه شان ولیدی (یعنی
 هلک) فکر کوي ماته اسانه وه؟

سلیم خاموشه کیږی او څومره پدی ورځو کي ما د خاموشي د کلمي څخه بد راغلی؟! د لږ
 چوپتیا وروسته سلیم بیا وايي: که ته یی ومني او زما سره راشي لري ځای ته ځوو
 ،یواځي ته او زه ، ته کولی شي تحصیلاتو ته دي ادامه هم ورکړي...

زید موبایل رانه واخیستو او په غوسه یی ورته وویل: سلیم یی؟ هر څوک چې یی! تا بد
 کړي چې غافل شوي وي. اوس هم ناوخته ده یغما دلته خوشحاله ده نور ونه وگورم ورته
 مزاحمت وکړی پوی شوی؟! (پوی شوی خبره په غوسه ناکه او لوړ غږ وايي گ چې د
 سلیم غږ هم پورته کیږی: تا پوری هیس اړه نلري ځان څخه د شلمبو مچ مه جوړه وه،
 یغما ځانته کورني لري، کوم خیالونه په سر لري وباسه دا فکر مه کوه چې پیسه دار یی
 او د خلکو په قول باندي جذابه او بنکلی یی کولی شی یغما دي خپله کړي؟) سلیم خاندی او
 وايي:

سلیم- گوره؟ یغما لکه نورو انجونو پیسی پرسته، او بت پرسته نده حتا درته گوري هم نه
 زړه دی بیغمه کړه د فلم هلکه.. (سلیم خاندی او بیا وايي: ماتیري لکه بنیینه ماتیري هغه
 وخت بیا نه جوړیږي؟ اوس هم وخت شته زړه یغما ته مه ورکوه لکه نوم پشان یغما کي
 ډوب کیږي....

د سلیم په خبرو خوله مي د حیرت څخه خلاصه پاتی شوه، دا لیونی احمق څه وايي؟؟ دا

خبري زید پوري څه آره لري؟ په آرامه کیناستلم مي ښه ونه بلل او موبایل می د زید د لاس څخه واخیست او ومي ويل: روسته خبري کوو.

په زړه کې وایم خاوري دي په رنگ شه سلیم خیر خو دی راو نرسیدو یواځي شر او جنجالونه دی رارسیری، داسی وایي لکه چې زید هم دده منحوس پشان دی، داسي خبري ورته کوي احمق! موبایل بند کوم زید خواته گورم رنگ يې سور شوی، خپل زخمي لاس ته زور ورکوی، داسي کلک زور ورکوي چې سپین لاسونه يې په سور رنگ بدليري، او همداسی ادامه ورکوله حتما د زخم کوکونه يې شکیدل..!؟

خپل په یو لاس د زید لاس نیسم او کوښښ کوم کرار يې کړم او ورته وایم: زید هغه سلیم... (د زید په نارو او چغو خوله مي بنده شوله په غوسه وایي: نوم يې مه اخله !!

د هغه په داسي چغو حیرانه پاتی شوم، رضوان هم نشته اوس څنکه وکړم!؟ کوښښ کوم کرار يې کړم او ورته وایم: سمدې نه يې اخلم آرامه اوسه.

په دواړو لاسونو د هغه لاس نیسم کوښښ کوم گوتي ورته خلاصی کړم چیرته خلاصيري هغه گوتي داسي کلکي نیولی دی، کرار ورته وایم: گوره هغه بد کړي ته یی جدی مه نیسه هغه فکر کوي هر څوک لیونی هغه په شان دي سمدې آرامه اوسه !

بیا هم خپل لاس ته زور ورکوي لکه کون چې وي او زما خبري نه آوری، دا ځلی که وینه ورڅخه لارشي ژوندي نه پاتی کیري زما زورونه بی گتي وه اخير ورته په غوسه وایم: پخداي زیده دا ځل لاس دی وینه وکړی، کور پریردم او ځم! ماشوم خو نه یی غټ سړی یی ولی ضد کوي!

نیوهېږم ولی دا خبره می ژبه ته راغله فکر می وکړو شاید لږ ورته ارزښت ولرم ! زما په خبرو د هغه د لاس زور کم شوو آرامه یی لاس خلاص کړ، بانسمان کي وینه لیدل کیده باید ورته بدله کړم، به غوسه ورته وایم: کله چې مریض یی ، رواني یی ولی داکتر ته نه ځی..؟

په الماری کي می پانسما درلود، الماری څخه پانسما راخلم او رواني خواته راوانیرم، په غوسه باندی لاس ځان خواته راکش کوم او وایم: لاس دی راکړه.

زید حیران راته گوري، نه پوهیږم ولې زه دومره غوسه شوي وم؟ زخم مې ورنه د سر نه پانسما کړو خپل د لاس څنگله یې هم زخمې کړی وه، په غوسه ورته وایم: گوره دا هم زخمې شوی تا سره تل باید یو څوک وي تر څو ستا څخه ساتنه وکړي؟

هیڅ نه وایي یواځې لکه گونگېانو راگوري، مرحم (بت نوت د ملحم نامه وه) د بیک څخه راخلم د زید چپ لاس په احتیاط باندې نیسم او هغه ځایونه چې زخمې شوي ورته غوره وم

زید- له ماغوسه یې؟

جواب نه ورکوم چې هغه بیا وایي: یغما؟

خپل د په اوریدو تندي مې تروش کیری او وایم: یوسف یم.
زید- هغه ته (مطلب سلیم ته) یغما یې ماته یوسف یې هان؟

د زید پدی خبره ځان سره وایم: توبه خدایه دی د رښتیا لیونی شوی سلیم رښتیا وایي باید د دي ځایه لاړه شم؟! کرار ورته وایم: لاړشه نور خپل کوتي ته هوا تیاره شوي.

زما په خبره زید په ریشخند خاندی او وایي: ځم... ځم....

دا خبره کوی او زما د موبایل خواته ځي زما موبایل خپل جیب کی اچوی؟ په حیرت ورته گورم زما تلفن سره څه کار لري؟ ورپسی غږ کوم او وایم: اووی زما موبایل چیرته وړي؟

په همغه مسخره لهجه وایي: څنگه بیا دی زړه دی هغه بدقواره بدرنگ سره خبري وکړي؟

د زید پدی خبره په حیرت ورگوم! دا اوس څه وایي؟ بدقواره بدرنگ؟ سلیم ته توهین کوي؟ اصلا سلیم مهم نده ولې یو انسان ته باید توهین وکړي! خپله بنایسته دی داسي خو نه کیری چې ټول دی بنایسته وي؟ دی شایسته دی ځانته دی حق نلری نورو ته سپکاوی وکړی، په څه شي مغروره دی؟ خپل په قواری یا پیسو باندی؟
سلیم خبري مې مغزو کی پورته بنکته کیری، زید حق نلري یو چاته سپکاوی وکړي په لوړ غږ ورته وایم:

یغما- بد قواره؟ په کوم ځای دی نازیږي زیډه؟ لور قد باندي؟ یا تورو سترگو؟
یا قلمي پوزه؟ یا سپین والي باندي؟ یا ثروت باندي؟ په کومو یو یې داسې مغرور یی؟ که دا
بنايست ستا قیمت وي نو په یوه روپی لا نه ارزي..

زیډ په تروش تندي او ترلی وریځو راته گوري، څوک یی په قیصه کیدی زه هیڅ ورته نه
د ده څخه ځان ورک شوي او زما په سر بورته شو بووو...

زیډ- بده درباندي ولږیده؟ یا شاید...

د زیډ خبره و رپری کوم او وایم: زما موبایل راکړه ستا ندی رضوان راکړي.
زیډ خاندی او وایي: زه په یوه روپی نه ارزم؟ هغه ارزي؟ نو خبره شه ډیر خلک شته چي
زما عبادت کوی د ډیر مینې څخه...

د زیډ پدی خبره په پسڅند ورته وایم: پوهیږی ولی؟ ځکه کره (معیار) د عبادت یی ستا
څیره (بنايست) ده یا هم ستا شتمنی چی دواړه یی د وخت په تیریدو له منځه ځیر خو
اصل مینه او عبادت باید ددی ځای څخه وي (خپل زړه ته اشاره کوم).

زما د خبرو خلاصیدو وروسته زیډ موبایل زما خوا ته راچوی او خپله ځی، بیا کوم
لیونتوب ونکړي؟ خپل جواب خپله ورکوم ماته یی څه؟ که د عصابو تکلیف لري علی اباد
ته دی لارشی وی....

کوټه منظمه کوم او ویده کیرم، یوه هفته کیري زیډ می لیدلی ندی رضوان سره هم سمی
خبري نکوم، سلیم خبرو ته می فکر کوه رښتیا وایي آخره پوري نکیريگ دا راز پت
وساتم. ژوره ساه می واخیسته داسي فکرونه له ذهن نه باسم، رضوان سره باید خبري
وکړم نکیري یو دم لارشم!

کالی می بدل کوم وینتانو باندي لاس وهم وینتیاں می اوس لږ رسیدلی د ستمال سر څخه
راتاو کوم او د مائی خواته ځم، نن شپه ترور مریم هم راغلی ده ځکه رحیم کاکا د تاشکند
څخه بیرته راغلی وه، خدای وکړي زیډ د بیچاره مریم سره سمی خبري وکړي! زړه نا
زړه دهلیز ته ځم او وایم: سلام

ټول په خندا جواب راكوي ځم د رحيم كاكا ته لاس وركوم جوړ پخیر ورسره كوم او وایم:
پخیر راغلی كاكا جانه ...

رحيم كاكا- ژوندي اوسي يوسف جانه څنگه یی ؟
یغما- مننه كوم كاكا جانه ستاسو د برکت بڼه یم تاسو څنگه یاست ؟

رحيم كاكا- ژوندی اوسي زویه.

د مريم مور دي فرشته ترور څنگ كې ناسته وه هغې ته هم وایم: سلام ترور جانی
زما په غږ هغې په مسكا راوكنل او وپې ويل: عليکم سلام بڼه یم زویه ته څنگه یی
یغما- مننه بڼه یم!

خبري می وسره بندي كړي مريم خواته ور غلم د آسما سره په كيسه كولو لگيا وه زما په
لیدو آسما وويل: سلام يوسف لالا
یغما- عليکم السلام
مريم- سلام وروره بڼه یی؟
یغما- عليکم خوري مننه بڼه یم ته څنگه یی؟
مريم- مننه

هغوی یواځې پرېزدم او د یو کوچ په سر کېنم، دا مريم څومره بڼکلی شوی ورځ په
ورځ بڼکلی کیری په رښتیا چې بڼکلی او با حیا نجلی ده افسوس یی!! (گران وجدان می
بحث ته داخل کیری! یغما چاته بی انصاف وایی؟؛ لکه چې خپله ډیره با انصافه یی!! انو
سلیم څه؟! هغه هم 10 کاله ستا انتظار وکړ نو د هغی فرق له مريم سره په څه شو؟! خپل
وجدان ته وایم: ډیر فرق لری مريم مېنه ده او زید هم پوهیږي او بل ځکه چې زما له
جنس نه ده زړه می ورته سوځیری...

مگر زه د سلیم په مینه باور نلرم او د مريم په څیر په پیسو هم نه یم مېنه! اووو ځان ته
دې په دی خبرو دوکه مه وركوه دواړه په یوه کښتی كې یی نشی کولی هر وقت چې
وغواری زید قضاوت کړی که داسی وی اول دي ځان محاکمه کړه وروسته هغه!! اولی
می دی خبری ته فکر نه وه شوی چې مینه په زوره نه کېږي زه لا خپل د وجدان او فکر

سره په جنجال وم چې د رضوان غږ پر خود کړم:!

رضوان- سلام يوسف خانه.

يغما- عليكم السلام

رضوان: چيرته ورک وي؟

يغما- همدی خوا کي يو.

رضوان راځي او زما څنگ ته کيني چې ورته وایم: زيد څنگه ده؟
رضوان- بڼه ندی بهاني کوی خدای دې وکړی چې نن شپه بیا گلان ونه کړي.
يوډی تياريزی خو زيد تر اوسه کور ته ندی راغلی، په ارامی يوډی خوړل کيږی ميز
ټول کيږی او د چای تياری نيول کيږی، رحيم کاکا شپږني او ځيني ډالی له تاشکند نه
راوړی وی د چای د څښلو وخت کی وو چې زيد راغی او ټولو ته يی سلام ورکړه
رحيم کاکا ته غيږه ورکړه او يو سه يی وويل چې خبريما وانه وريدل..

ترور د زيد په ليدلو خوشحاله کيږی او بسکل کوی يی، د زيد او رضوان بختوري ده ټول
خلک ترور لری او زه هم ترور لرم دا ترور چيږی او زما ترور چيږی...! بیا هم د
ترور د نوم په راوړلو می د زړه داغ تازه شو زيد د مريم خوا ته ولاړ او سلام يی وکړ

چې زه رضوان ته وایم: رضوان د مريم پلار څه کار کوي؟

رضوان- معماري شرکت لری.

چنارگل زمور خواته راغی او زما او د رضوان تر منځ کي ناست. رضوان په اعتراضی
ډول وويل: اووو سړيه نور ځای قحط وه چې راغلی دلته کښي ناستي؟
زيد- خوند يی په همدی دی کنه يوسف خانه؟

هيڅ می ونه ويل او واټن مي زيات کړو، ټول بوخت ول او زه هم د مريم په ليدلو بوخته
وم ولی دا نجلی دومره مينه ده؟ ولی د زيد په ليدلو هرڅه له ياده وباسی؟
خپل موقیعت له ياده وباسی خلک هيروی؟! یعنی مېنه داسی يو څه ده؟ په رښتيا مريم
زيد لکه بت عبادت کوی؟

د زيد په غږ د هغه خواته گورم: د بت عبادت ليدل لري؟

د زید پدی خبره ورته وایم: کاش چی ستا پر خای یی خدای عبادت کوه هر و مرو کرامت ته رسیدله..
 زما په خبری زید خاندی او وایی: ولی دی دومره زړه پک دی؟
 یغما- تاته اړه نلری.
 زید- د سری پشان غریزه حوصله نلرم.
 بغیر له خواب ورکولو پورته کیوم او رضوان ته وایم: یو خو دقیقی راشه کار لرم درسره.

رضوان پورته کیوی او زید راته بد بد گوری د چمن په لور خم او په چوکی کېنم
 او وایم: رضوان زه باید لاره شم؟
 په حیرانتیا وایی: چیرته؟
 یغما- دنده می پیدا کری
 رضوان- تتخا (معاش) دی کم دی بیروم یی درته! نور ووايه!؟

یغما- نه ستونزه دا نده هلته می یو خپلوان دی.
 رضوان- یوسف توکی کوی؟
 یوسف- نه جدی یم یواځی می غوښتل ته خبر اوسی.
 رضوان- چا درته څه ویلی؟
 یغما- نه ولی راته څوک څه ووايي!
 رضوان- تللی نشی.

رضوان دا خبره وکړل او مخکی له دی چی زه خواب ورکړم د دهلیز ته لاړو، زه ورپسی ورخم د زید ترڅنگ کینی زید یی غور کی کوم څه وایی او رضوان یی لنډ خواب ورکوی، د رضوان ترڅنگ کینم او کرا وایم: ماشوم کیزه مه ولی په غوسه یی؟

رضوان خواب نه راکوی وروسته له لږ کیناستلو پورته کیوم او خپل د کوتی په لور خم، دوا می خورم حالت می دی ورخو کی بنه ندی! شپه بنه تیریری د سهار لمونځ کوم او د بڼ (باغ) په لور خم، په مسکا ورته گورم! بنه ساتنه می تری کری وه هغه گلان می چی کرلی ول شنه شوی ول او ځینو یی یواځی سر (نوی راختلی) کری وه وروسته د بڼ د لیدلو د مانی په لور خم صبا نارې خورل شوی وه رضوان د دفتر په لوری روان وه او زید له زینو رابنکته شو!

سرمه ای رنگ کالی یې اغوستې وه، دا بلا وهلی حتما غواړی د لمر په څېر ځان بنودنه وکړی!

د مولانا شعر می ذهن ته راغی:

تا که سرو از شرم قددت قد خود پنهان کند!
تا زبان اندر گشود سوسن که تو سوسن تری!

خپل په دی شعر می خندا راغله خدای دې ما ونه وهي بیخی می د مینانو په څیر ورته صفت وکړه، سترگی می د زید نه رانگارم او د رضوان په لوری ځم کرا ورته وایم:
رضوان په کار می بیم.
رضوان- پرون شپه می وویل همغه یوه خبره ده.
یغما- ما درک کړه.

رضوان هیس ونه ویل او بیا یی هم د غوا په څېر سر بنکته واچوه او لاره په تمه وم چي شپي بیرته راشی، یوه اونۍ تیره شوه خو رضوان آن اجازه نه راکوی چي ورسره خبری وکړم نن اتمه ورځ ده باید ورسره خبری وکړم ما پوری اړه نلری چي منی یی یا نه! د دهلیز په لور لارم خو رضوان نه معلومېده د حویلی په لور لارم رضوان په موټر کي ناست وه ورمونده می کړه او د موټر بنسینه می په گوته ووهله ماته یی پام کیري او بنسینه بنکته کوی...

یغما- رضوان چیری ځی؟

رضوان- یو ځای کي کار لرم

یغما- ما هم بوځه موټر کي خبری کوو.

رضوان- پورته شه.

مخکی سیټ کي کینم او موټر حرکت کوی او رضوان وایي: ووايه اورم.

یغم- ولی غوسه یی تورکیه!

رضوان- ومی ویل خبره دی وکړه.

یغما- صبا ځم

رضوان : په سلامتیا تنخا (معاش) دی له ظریفی ترور نه واخله.

خوله مې خلاصه پاتې شوه په دا رضوان څه شوی؟ خبره مې خوله کې پاتې شوه
موټر ودریده او رضوان بنسکته شو او رضوان ماته وویل: کینه بیرته راځم.
وروسته له څو دقیقو نه رضوان په ورخطا یې راځی او په سرعت حرکت کوی
چې زه په ورختای وایم: څه شوی رضوانه ولی وارخطا یې؟
رضوان- زید...!
په تشویش وایم- زید څه کړی؟

رضوان په غوسې وایي: شل ځلې مې دی لیونی ته وویل چې له دې میرمنې سره په
نرمې چلیره خو زما خبره هیڅکله نه مني.
مخکې بنسینه ته گورم چې رضوان وایي: مورن څاري لعنتی....

رضوان دا خبره کوی او سرعت زیاتوی یو موټر زموږ مخې ته ودریږي نږدی وه چې
ټکر مو کړی وای چې رضوان بریک ونيوه پنځه قوی سپرین بنسکته کیری او زموږ
خواته راځی، رضوان بنسکته کیری او مخ ماته را اړوی او وایي: بنسکته نشي یوسفه د موټر
ور وټره (بندی کړه) هر څه وشول بنسکته نشي پوه شوی؟؟؟

د موټر کیلي یې زما خواته راواچوله د بید د ونې پشان د ډیر ویری څخه لرزیدم...
رضوان د پنځو سپریانو په وړاندې؟ اصلا انصاف ندی رضوان د هغوی سره خبری کولی
چې یو یې تېلفون راواخیست او رضوان ته یې ورکړ تقریبا 20 دقیقې تیری شوي وي
چې یو موټر راغي ودریده یوه بنځه تری بنسکته شوله چې سر تر پینو پوري یې تور کالي
اغوستی ول، مخ یې له دې ځایه نه بنسکاریده.....

د هغه پنځه سپریانو څخه یو یې رضوان ونيوه او موټر ته یې ننویست، په سرعت بنسکته
شوم او منډه مې ورواخیستله او په چغو مې وویل: رضوانه!!!!!!
واړو شپږ نفر و ماته راوکتل بنځې زما په لیدو په نری غږ وویل: رضوان جانه فکر مې
نکوه چې څوک مل ولری!
رضوان په هغه حال کې چې خپل غږ یې د غوسې څخه کنترول کوه ویې ویل: مرسل له
هغې سره کار مه لره پریرده چی لاړ شی میلمه ده.

د بنځی څیره چې نوم یی مرسل وه په توجه گورم، یوه بنځه تقریبا څو ډیرش کلنه په بنځلی څیره خو دا چیری او مریم چیری! مرسل په خندا وایی: اول دا چې مرسل نه میرمن رستمی؟! او دویم دا چې ستاسو میلمه زما میلمه ده بڼه میلمه پالنه ترې کوم.

خپل یو کس ته وایی: مسعود ددی بناغلی موټر یو سم ځای ته یوسه (د موټر کیلی زما د لاس څخه اخلی او موټر روښانه کوی، ما او رضوان خپل موټر ته پورته کوی او یو نامعلوم ځای په لور مو بیایی...

رضوان په غوسی وایی: ومی نه ویل مه بنځته کیره بیعقله! یغما- خو ته یی بوتللی.. رضوان- ورلم چې ورلم تا باید زما خبری ته غور نیولی وی.

نور یی هیڅ ونه ویل وروسته له نیم ساعت نه موټر ودریدو او مور دواړه بنځته کوی او یو کور ته مو بوځی مرسل په نری غر وایی: بڼه راغلاست زما د غریبی کور ته.

هیڅ څوک خبری نکوی چې مرسل بیا وایی: کینی نابلدی مه کوی. زه او رضوان په یوه توشکه کینو رضوان مرسل ته په کتلو وایی: گوری زه پوهیږم چې زید څه ویلی خپله بڼه پوهیږي حق لری چې قرارداد له منځه یوسي، خو ته داسی نشی کولای مور سره داسی وکری.

د رضوان په خبرو د مرسل د خندا غر پورته کیری او وایی: دومره اسانه ده؟ (دا ځل په غوسی کلمه په کلمه وایی: زما ستونزه قرارداد ندی...! زه . زید . غواړم پوهیږی که نه؟ هیڅوک نشی کولای زما غوښتنی ته نه وایی هیڅوک! رضوان - لکه چې زور ده؟ خپل شخصی متلی کورنی کوی مه عجب خلک یی! مرسل - درې ورځی کیری ورته زنگ وهم خو ځواب نه راکوی ته ووايه څه وکړم؟ آن نغواری راسره خبری وکړی زه د نورو نجونو په څیر یی پښو ته نشم لویدلې! رضوان په بی حوصلگی وایی:

رضوان- آیا پوهیږی ستاسو تر منځ څو کاله عمر کې واټن دی؟ 5 کاله له زید نه مشر ه یې ولی منطقي فکر نکوی؟

د رضوان په خبره مرسل خپل زړه ته اشاره کوی او وایی: دا په منطق نه پوهیږی څه کمې لرم؟

رضوان- خپله دې زید بنه پیژنی له اول نه پوهیدم د څه لپاره دې دا قرارداد ومنه مگر غلطی دې وکړه. خپله دې هم بنه پوهېدی زید بنه انتخاب ندې، پوهېدی هېڅ انجلی ته نه گوري ولی توقع لري ته استثنا ووسی؟

مرسل غلي وه وروسته له لږ خاموشي نه یې وویل: که پلار مې پوه شی زید مړ کوی وی!

د هغې په دې خبره ناساپه زه وایم: ته خو نغواری چې ستا پلار زید مړ کړی کنه؟
مرسل ماته راگوري او په خندا وایی: یو یې انجلی ته نه گوري (زید یاده وی) او بل (مطلب رضوان) یې انجلی هلک کړي او لځان سره یې گرځوي عجب!!!

د مرسل په خبره مې لږزه وجود ته راغله یعنی مرسل پوهه شوی چې زه انجلی یم؟ نه دا امکان نلری ...!!

رضوان په لور غږ وایی: تا پوری اړه نلری چې سوک څه کوی هر څوک پوه شه قبر یې ټول کړي دا عشق مشق مووو...؟!

مرسل خاندی او وایی: یعنی ته په دې انجلی مین یې رضوان خان..؟!
رضوان- هو ستونزه لری؟ ډیره له تا بنه ده!

دا ځل مرسل په غوسی وایی: د خولې په خبره دی پوه شه که اوس د زید ورور نه وای یو جور غاښ به دی په خوله کې نه درلوده!!!!!!!

مرسل خپل د خبرو په دوام زما په لور په کتلو وویل: نوم دی څه دی؟
پوهېدلې ددی لپاره چې رضوان ددی بنځی مخکی کم رانشي او صفایی ورنکړی داسی وایی کنه هغه له کوم ځایه پوه شي؟ هر ډول چی وی نباید رضوان دروغجن ثابت کړم
رښتیا وایم هر څه چی کیری نور بادا بادا!!
یغما- یغما!

زما په خبره مرسل په ملنډې مسکا وايي: یغما جانی ستا کورنی پوهیږی چی ته له دې سره گرځي؟

د همغی په څېر په ملنډو خاندې او وایم: ستا خپله کورنی پوهیږی چی مور دی ددې 5 نفرو په مرسته دلته راوستلی یو او یو هلک خواستگاري کوی هوم؟

زما په جواب د رضوان په خوله نرمه مسکا راغله چې مرسل په غوسې وویل: پیره دې ژبه اوږده ده مگر فرق نکوی زه یی درته پریکوم!!!

او مخ رضوان ته په اړولو وایي: رضوان جانه دا نجلی نن شپه ز مور میلمنه ده هغه دوو نفرو ته چې زما خواته ولاړ ول اشاره کوی چې رضوان په غوسې وایي: په دویم ځل وایم خپلې شخصي شخړو کې دی مور مه رامنځ ته کوه!

رضوان دا خبره کوی او لځایه پورته کیږي ما له لستوني نیسی او ځان خواته یی کش کاري، د ور په لور څو چې دوه نفره ز مور مخی ته ودریږي او مرسل وایي: چیری لځیره؟

رضوان سخت ځواب ورکوی: خپل د ژوند په لور!
مرسل په ملنډو خاندی او ماته اشاره کوی او وایي: ژوند دې زما میلمه ده ته تللی شي (مرسل راځی او ما له لاس څخه نیسی چې زه به ورخطای رضوان ته وایم: رضوان یو څه ووايه..!

رضوانه له پیږی غوسې لاسونه موتي کړی ول، له لستوني می نیسی او خپل شاته می پتوي دا ځل دوه نفره د نفرانو یی ز مور په خوا راځی او نږدی کیږی....

احساس می وکړ چې نږی پای ته ورسیده.
په وېره سره وایم: رضوان ورته ووايه چې رانشي ماته نږدی..

رضوان غلی پاتي شو، ورو می وویل داسي چې یوازي رضوان یې واورئ:
رض...ضو...ان م.....زه زه دربنثیا...انجلی یم!

څومره ستونزمنه وه زما لپاره دا اعتراف! احساس مې وکړ چې ټوله نړۍ زما په زړه او روح باندې کینودل شو! هغه ټول فکرونه مې خراب شو! اصلاً، زما په اړه څه فکر کوي؟! رضوان بې حرکت پاتې شو په حیرت سره چې غږ یې پټ نه و، هغه هم زما په څیر وویل: څ... ه څه؟ ټوکي کوي یوسف!

ما خپل سر دوه طرفه وڅوخواوه، معنا دا چې نه! هغه دوه کسان په دوه قدمه کې مور ته راوړسېدل، چې رضوان په وارخطا وویل: سمه ده زه به زید ته زنگ ووهم. مرسل بالبنست ته تکیه وکړه او وپې ویل: افرین زنگ ووهه. رضوان خپل ټیټی فون راواخست او زید ته یې زنگ وواژه: هلو چیرته یې زید؟.... (د دغه ځای ادرس ورکوی او وايي: ژر راجه، ناوخته نه کړی. #شهاب □:

ټول کېناسته یو نفر چای راوړی مرسل په خندا سره وايي: یغما جانی، په زړه یې مه نیسه چې سمه میلمه پالنه مې ونشو کولای، که رضوان ضد نه وایي کړی او اول یې زنگ وهلی وی نو داسی به نه کېده، بیا بل ځل ان شاءالله، په سمه توګه میلمه پالنه کوم.

د مرسل په خبرو په زړه کې ورته وایم: مړه شي د میلستا سره دی، بې حیا بنځي! او بد بد ورته گورم، ځواب ورته نه ورکوم! چوپتیا حاکمه شوه! یوازې د چای څښلو غږ اورېدل کېده، رضوان په ژور فکر کې تللي وو او څه یې نه ویل! د دروازې غږ راغی، فکر کوم چې زید راغلو...؟! څو شېبې وروسته زید په دروازه کې رابنکاره شو، زموږ په لیدو حیران شو.

مرسل پورته شو او د زید خوا ته لاړ او به خوشحالي وویل: پخیر راغلی، زید خان، مور میلمانه لرو (او زموږ خوا ته اشاره وکړه! له لږ چوپتیا وروسته د زید غږ پورته شو او په حیرت یې وویل: دلته څه خبره ده؟ رضوان په قهر وایي: اغلي مرسل څخه پوښتنه وکړه!

د رضوان په خبره زید دغوسی څخه غاښونه چیچي او د مرسل په لور گوري! او پوښتنه کوی: رضوان څه وایي مرسل؟

مرسل په خندا د یو توشک خواته اشاره کوی او وایي: کېنه چې خبری وکړو.

زید زړه نازړه د رضوان څنگ ته کیني. او وایي: اورم.

مرسل ماته اشاره کوی او وایي: نه پوهېدم چې رضوان خان کوژدن لري!
زید سترگي تر اخر حده خلاصی شوي. چې رضوان په قهر باندی وایي: تا پوری اړه نه لري، او ضرور هم نده چې ته پوهه شي، اصلی موضوع ووايه.
مرسل- زید ته پوهیږي چې مینه.....

مرسل خپله خبره یای ته نه وه رسولې، چې زید په غوسه وویل: نه، زه نه پوهیږم، په دې بې ارزښتي موضوع په خاطر دی مور تر دی خای را کش کړو؟ نه غواړم چې بیا دا موضوع را مخکی کړی(او بیا د رضوان خواته مخ را اړوی او وایي: پاسیره.

مرسل د زید په غوسه ویریدلې ده او هیس نه وایي یواځې د زید خواته گوری، نه پوهیږم ولې فکر کوم د مرسل سترگو کې اوبنکې دی؟ کله چې وایي: خو زه ستا سره مینه لرم ته نشي کولې ما رد کړی.

زید په مسخره توگه د مرسل خبره تکرار کوی او وایي: ته نشي کولې ما رد کړی؟ ولې نشتم کولې؟ ایا ما تاته کوم امید درکړی وو؟ نه نو مې درکړی. ایا ته کوم خاص پورته والې لری بغیر خپل د پلار د پیسو څخه؟ نه نې لری. نو بل حل ونگورم د داسې یو بی اربنت موضوع لپاره زما کورنې ته مزاحمت وکړی پوه شوی؟

مرسل په لوړ غږ وایي: زید خان دا خبره په دومره آسانی نه خلاصیږی.
زید- ته دا راته ووايه چې کله شروع شوی وه؟ (مرسل خاموش پاتي کیری او یواځې زید ته دوه سترگي نیسي چې زید وایي: پاسیږی چې په کافي اندازه مو وخت بیخایه لاړو.

د زید په خبره دری سره د دروازی په خواروان شو او مرسل مو هملته هک حیرانه پریخوده، زید زموږ څخه په تلوار خپل د موټر خواته ځي، چې د دومره وقت وروسته رضوان خپل چوپتیا ماته وپي او کرار وایي: رښتیا وه؟
کرار وایم: هو.
رضوان- زید خبر دی؟
یغما- امممم هو.

زما د هو په جواب رضوان په ۱۸۰ درجې سرعت باندې زما خواته مخ راگرځه وپي
 ا په غوسه وايي: بي شکه ستاسو مينځ کې يو زه ببيعقل تشریف مي درلود.
 په تلوار وایم: توضیح درکوم پخداي زید هم تازه خبر شوی د اول څخه خبر نه وو)
 رضوان هیس ونه ویل او د موټر خواته لاړو زه یواځې د موټر شاته سیت کې کیناستلم
 زید د رضوان خواته گوری او وایي:

زید- مرسل څه ویل؟

رضوان په بي حوصله توگه زید ته موضوع وویل تر کوره هیس خبره زمور مينځ کې
 ونشول کور ته د رسیدلو څخه مخکې ما رضوان خواته مخ کړو او ومي ويل: بڅبننه
 غواړم مجبوره وم کنه ستاسو د زوره ولو قصد مي نه درلود.

رضوان په داسې حال کې چې دباندې کتل په نیولې غږ یې وویل: ولې مو زه خبر نکړم؟
 کرار وایم: نه مې غوښتو چې سوک خبر شي زید هم توکلي خبر شو، ځکه مې تاته د تلو
 خبره وکړه.

زما خبره بوره شوی نه وه چې زید داسې ناساپه بریک کړو، چې زه د مخ د چوکي سره
 لږیرم چې زید په حیرت باندې خپل مخ زما خواته راگرځه وپي او وایي: چیرته ځي؟
 یغما- د سلیم سره ځم.

زما په خبرې زید بیا لیوني شو او وپي ويل: د چا سره؟؟؟
 د هغه په داسې لهجه پوه شوم چې باید خاموشي اختیار کړم کنه بیا لیوني کیدو، رضوان په
 خفه لهجه وویل: اوس دا سلیم یې لا سوک دی؟

د رضوان پدی خبرې مې ورباندې زړه وسوځیدی، بیچاره حق لری چې خفه اوسیری د
 هیس شی څخه خبر نه وو، ژوره ساه اخلم او وایم: غټه کیسه لری دلته ویل کیږی نه هر
 کله چې کورته ورسیدو درته وایم.

زید په بیجده تیز سرعت باندې روان کیږی، دباندې گورم او نه پوهیږم کله ورسیدو
 کورته، دری سره د موټر څخه بنکته شو او زه د چمن خواته روانیږم او هغوی ته وایم: دا

ځای د ماني څخه بهتره دی نغوایم بل سوک راباندی خبر شی.

دری سره په چمن کې کینو اول څو دقې ټول خاموشه و تر دی چې رضوان وویل:
 اورم. (غټ ساه اخلم او د الف څخه تر یا ټوله کیسه ورته کوم رضوان په حیرت باندی
 راگوری او وایي: نوم دی یغما ده؟
 یغما- هو.

رضوان- غواری لاره شی؟
 یغما- هو خپل د عمه د زوی سره ځم. (دروغ مې وویل سلیم بیخی خبر ندی، خو مجبوره
 وم دروغ ووایم زید چې تراوسه کرار ناست وو په لور غږ یې وویل: بد کوی چې ځی
 مگه ستا زړه دی لیونی جنی.

اه دا زنجیری لیونی نور نو بیخی خپل د حد څخه اوړی د هغه پشان په لور غږ مې وویل:
 په تا باندی هیس اړه نلری ورځه خپل ژوند ته ورسیره، نور خلک هم ژوند کولو ته
 پریږده البته که بیا کوم گل ته اوبه ورنکړی.

د دی خبرو وروسته تازه پوه شوم چا ته مې کړی؟ وی بیا ما د زمري د لکې سره لوبې
 وکړل خاوری دی په سر شه یغما.. زید زما خواته حمله کوی خو شکر رضوان زما
 څنگ ته ناست وو هغه زید کلک نیسي او ورته وایي: زید څه کار کوی آرام اوسه!

زید په داسې غږ چې کوبنبن کوی کنټرول یې کړی وایي: گوره رضوانه څه وایي ماته
 وایي تا پوري اړه نلري؟ بنه غوږ ونیسه یوسف (په غوسه خاندی او وایي: نه اوبخنی
 یغما ترڅو ما اجازه در کړي نه وي پینی دي باندی کینودای نشی! پخدای قسم که
 و غواری ماسره لوبې وکړي ژوندي دی درته دوزخ کوم.

زید دا خبره کوی او په پینی باندی چوکی وهي او ،لري اچوي ، مانی لور ته ځی، ما او
 رضوان دواړو حیرانه حیرانه زید لور ته لیدل

یغما- رضوان دا بیا ولی وحشی شو؟ زما تلل څه اړه په چنار گل بابا لری!
 رضوان - نیوهی یرم پخدای څو میاشتی کیري ډیر تو پیري یې کړي.
 یغما- اوس بنه شوو همدا یو رواني مو کم درلودو.

رضوان خاندي په څو کي باندي کيني او وايي: ته اوس رښتيا ځي؟

يغما- هو فعلا کومه ستونزه نشته سلیم وايي تا خپلی ترور کړه کنز کی هلته دی وړم
رضوان- دلته آرامه او خوشحاله نه یی؟
يغما- نه پیره خوشحاله او آرامه یم، خو بیا هم ټول خبري شي هغه وخت بیا بڼه نکیری
رضوان- زه می پلار او مور سره خبري کوم هغوی نه زړه ټول ونیسه.
يغما- همدومره مهرباني مو بس ده تورکیه ..

زما په خبری رضوان خاندي او وايي: دا کنځلی دی او خبري کول دي د انجونو په شان
وه چتی پوی نشوم لندي..
زه هم خاندم او وایم: بیخی هلکانو په شان شوي یم انجونې نه یو شانتي شرمیرم
هیڅ مه وایه!

زما په خبری رضوان په لور غږ خاندي او وايي: د همدې لپاره دي ویل ورور می یا
خور می حیا دي وکړه (کوټي ته اشاره کوی کله چې غوښتل لکه هلکان ملگرو په شان ما
سره شوخي او توکي وکړي بڼکلکول غیري نیول په سر باندي می خبره ومنله چې
رضوان بیا وویل: په هر ډول چې وي هر خبره چې ده د دی ځایه تللی نشي فعلا قید کي
یی!

يغما- رضوان انسان شه زید کم دی تا هم شروع وکړه.
بد بد می ورته وکتل چې رضوان وویل: بی انصافه کیره مه ، عادت می کړی
تاسره کولی نشی مور همداسی خدای ته پریردی او لارشی.
يغما- څلور طرفه دي پک دی (مطلب کورني خپلوان لري)
زما مطلب اخلي جدی کیري او وايي: هر څوک خپل ځای لري(بیا په شیطنت باندي
وايي: او هو هغه انجونې زما شاه نیسي.

د رضوان د خبری په مطلب پوه شوم په کراره می ورته وویل: سمده پوه شوم بنایسته یی
ورور.

دا خبره کوم او د کوټي خوا ته ځم چې رضوان غږ کوي: په هر حال يغما زه د زید

مخالف يا حريف كيدای نشم بڼه به وي تللو فكر دى د هغه مرغه پشان سر څخه اوباسي .
د همغه ځای څخه ورته غږ كوم او وايم: بيا به گورو....
رضوان- په ياد ولره زید رواني تكليف هم لري حنا يو مياشت بستري هم وه.

نور مي د رضوان خبرو ته توجه ونكړه دروازه می خلاصه كړه او ځان می په كټ ختا
كړو څومره بستري ورځ وه، سهار يا بل سهار ضرور ځم... سهار تر ناوخته
ويده وم نېكېخته جمعي ورځ وه، حمام می وكړو سپين كالي په ځان كړل د ستمال می په
سر وتړه مانى لور ته راوان شوم، بڼه ده ټول وين دي حتما چای به هم خوړل شوي
وي، ځكه هر څوك په خپلو كارونو بوخت دی

ټولو ته سلام كوم هر چا واوريدى جواب يې راكړو مريم او موری هم تللى ندى!
رضوان خپل لپتاپ كى كار كوه، مريم آسما خپل مينځو كي بوختي وي عمه خاله هم باندى
بوختي وي رحيم كاكا هم نه وو، چيرته به تللى وى؟! سترگو می زید باندى ولگيدى
نوي ورزش څخه راغلي وه ورزشي پطلون او شين بلوز په ځان كړي وه ويښتان هم
لږ لږ رسيدلى وه ولې پرون شپه پام می ويښتانی ته بی نشوو عجبه ده ولا!

سيده پخلنځي په لور ځم ترور نه يو گيلاس چای راغواړم چای په تمه كينم ترڅو آماده
شي بايد د تللو لار وسنجوم نن ټول كوركي دي نكيري همدى سوچ كى وم، چې د مريم د
چيغو غږ پورته شوو، ورخطا دهليز لور ته ځم گورم رضوان او آسما خاندی او
زه پوهيږم هرڅه بڼه دی.

آسما په خندا وايي: خاوري دي په سر شه مريم، پلاستيكي مورگ وه زمور پوزه
دي پريكړه.

ژوره ساه اخلم پخلنځي ته ځم چای همدلته څكم نيمه كارونو خوا ته می راوانيرم
جمعه هم تيريزي شنبه ورځى سوچ كوم لار به شم مانى نه؟ نپوهيږم څه وخت خوب
وړى وم سهار چای لپاره مانى لور ته ځم ټولو سره په خندا چلن كوم چای په ټوكو او
شوخي باندى څكوو زید اوس هم راسره خبري نكوى نن می آخره ورځده دلته نو نغواړم
څوك رانه خفه اوسيرى! ده آشتى كولو په مقصد پورته شوم او د زید خواته لور ورغلم،
پام می دهغه غاړي زنجير ته كيږي زما زنجير ساتلى!؟

یغما- چنار گل بابا؟.

سترګي را پورته کوي زیر زیر راته ګوري چې ورته وایم: خفه یی زما خخه؟
هیڅی ونه ویلی سری بنکته که دوسیو باندی مصروف شوو، چې بیا می وویل: اووهی
تاته وایم انسان په شان راسره خبري وکړه نوووووو..

زید- خه ووايم؟

ځنګی ورسره کینم په خندا ورته وایم: بنه بنه خبری وکړه لکه ووايه آشتی یوو؟!
زید- نه نه نه...

د دروغو په غوسه ورته وایم: ولی چرګ سره؟
زید- ځکه چې پیر می ځوروي.

حیرانه پاتی شوم دا خه وایي زه یی ځوروم؟ په خندا ورته وایم: تا وحشي زه بیچاره
ځوره ولي شم؟؟
زما په خبره زید خپل زړه ته اشاره کوي او وایي: وحشيان هم زړه لري يا نلري؟
زما روح آرامه نه پریږدي یغما؟

دا بیا ولی غمجن شوو؟ په کراره ورته وایم: فلسفه مه وایه آشتی کوي یانه
زید- نه

یغما- خاوري مګه ستا په زړه ده؟ په زوره آشتی کوم دی.
زما په خبره زی لږ شانتی خندا کوي چې زه خپله کوچنی ګوته ورته نیستم او وایم: آشتی؟

څو دقیقې زما ګوته ته په خندا ګوری او وایي: آشتی خو بل ځل دي نبخښم.
په خندا ورته وایم: هو سمده.

پورته کیږم د باندی خواته ځم چې د زید غږ د تللو مخه می نسئ او وایي: یغما

هیچکس کاش نباشد نگهش بر راهی.
چشم بر در بود و دلبر او در کند!

حیرانه شوم دا دویبیتی زما پوري آرہ لري؟ زید په همغه جذابه خندا ماته یی لیدل! چي ما ورته په خندا وویل: هلوووووو نفر دي غلط کړی زه یغما یم!
 زید- یواځیني کوم شی چي ټول حواس می ورته سم دی او پوهیږم همدا ده، چي ته یغما یی.

زید دا خبره کوی او خپل دوسیہ اخلی او ځی! په حیرت باندی د دباندی خواته حرکت کوم ولی فکر کوم زید بدلون کړی یوازي ماته؟! څلورو خواته می گورم رضوان می سترگو ته نه رائي اه هغه دی بیگ په لا د زینونه څخه راکښته کیري غږ ورته کوم: او تور زغاله.

زما به هغه هغه راگوری او په خندا وایي: پرده یی دومره زیادچ بنایست نشي لیدلی.
 په خندا ورته وایم: هر چا چي تاته بنایسته ویلي ضرور زړه یی درباندي سوځیدلي.
 رضوان- فلسفه مه وایه ناوخته کیري ووايه څه دي ویلی!
 یغما- هیڅ غوښتل می خداپامانی وکړم.

رضوان- خدای پامانی؟
 یغما- هوکنه شرکت ته ځی!؟

زما په خبری رضوان ژوره ساه اخلي او وایي: فکر می وکړو..(خبره نیمه پاتی کوی او وایي: خدای پامان.

زید او رضوان لارل اوس د آسما نوبت شوو جیب نه می ککو راباسم او دهغي خواته ورځم او ورته وایم: آسما راشه ککو واخله.
 بیچاره حیرانه راته گوري او وایي: لالا دا دی ماته راوري(ککو بنایي)
 په مسکا ورته وایم: هو زما خور جانی راشه واخله.

آسما د ماشومانو په شان خوشحاله کیري او ککو رانه اخلي، کوم لیک می چي پرون شپه لیکي وه ځان سره تکرار وم"اوبخښی بی خبره درنه ځم خو مجبورم وم هیله منده یم چي ما درک گری ډیر ښه وختونه مویو د بل سره درلودل په هر ډول چي وو د هرڅه لپاره

نړی مننه کوم بڼه والي مو نه هیروم."

لیک د رضوان د کت په سر باندې کیدم خپلي کوتي په لور ځم، شپې می بیگ جور کړي وه لاس کي راځلم د بڼ په لور د باندې دروازی ته رسیږم، بڼه ده نگهبانانو او د دروازی چوکیدارن چاسره کار نلري! کوڅه په غټو غټو گامونه باندې پریږدم تکسی نیسم موټر هدی خواته حرکت کوی....؟!

مسافر بری موټر خواته حرکت کوم کندز کندز ناری وهي، وروسته د ډیرو پوښتونو او معلومات څخه یو موټر ته پورته کیږم او په څو کي کینم، دا به کله پک شي؟ ضرور شپه ته رسیږم، داسي نشی دلته راشي رابشی؟ خپله خپل جواب ورکوم "نه کاکا بیکاره خلک خوندی چې زما پسې شي خپله کار لري" 40 دقیقې په تمه پاتیرم موټر پک کیري یواځي څو دانی خالي چوکی پاتی دی..

مبایل ته می زنگ راغی جیب نه راباسم د نوم په لیدولو حیرانه کیږم زید زید زید... یعنی خبرشوی؟ نه هغوی خو 6 بجي کورته راځي اوس خو 2 بجي دي! دا خبري ځان سره تکرار کوم ځان ته تسلي ورکوم! او زره نازره مبایل ته جواب ورکوم: بلي

د زیا د غوسې غږ پورته کیري: کوم دوزخ که یی؟ څه ورته ووايم اوس؟ په هر ډول رښتیا وایم ورته، هغه پوري اړه هم نلري: موټر کي. زما په جواب د زید غوسه ناکه غږ بیا پورته کیري: یغما دعا کوه لاس می درته ونه رسیږی.. لعنتی بی خبره ځی یوازي لیک مور ته پریږدي هان؟ مور ستا د خندای یو؟ اوس چیرته یی؟

یغم- درته می وویل موټر کي یم کندز لار کي.. د زید د غوسې څخه پک د ساه اخستلو غږ راځي او بیا وایي: هر چیرته چې یی په خپله خوښه موټر نه ښکته شه څه می درته وویلی پوی شوی؟ یغما- نه پوه نشوم..

زما په خبرو زید په غوسه څارډی او وایي: پوی نشوی؟ سمدې خپله دي وغوښتل؟

زید دا خبره کوی او مبابیل بند کوی، خدای وکړي دا خو دانی څو کي هم پک شي موټر
بنیښي تک تک زما پام ځان ته اړوی..

-کاکا جانه ژاولي اخلي(ساجق)

لس افغانی ورکوم او ژاولي اخلم، ځکه استرس او ویری کم والي لپاره ژاولي خوله ته
کوم! روسته له لږ ځنډ څخه موټر حرکت کوي، اه خدایه شکر دی نپوهېږم څه وخت
ویده شوی وم موټر ودریده د موټر په دریدو ما سترگي خلاصی کړی، څه شوي څه خبره
ده؟ ولی موټر ودریده؟

یو پولیس موټر ته پورته کيږي موټر تلاشي کوی او په ځیر، ځیر ټولو ته گوری بیا په
جگ غږ وايي: په دی موټر کي یوسف څوک دی؟
یو سړی پاسیږی او وايي: مهرباني وکړئ زه یوسف یم.
پولیس مبابیل ته گوري او ورته وايي: نه تاسو هغه نه یاست، بل کوم یوسف دلته حضور
لري!

دا ځل زه پورته کيږم او کراره ورته وایم: زه یوسف یم.
زما په خبره پولیس یو نظر خپل مبابیل ته گوري بیا ماته گوري او وايي: بنکته شه..!
کراره ورته وایم: ولی څه می کړی په کوم جرم باندی ما بنکته کوي؟ زه باید کنډز ته
لار شم!

پولیس- یو ساعت لپاره زموږ میلمه یی.
نامطمینه د موټر څخه رابنکته شوم، یوځای پولیس سره ودریدم چي پولیس په مسخره
لهجه باندی وویل: د هغوی د کور څخه دی غلا کړي؟
دا څه وايي؟ په حیرت باندی وایم: د چا د کور څخه؟

پولیس- بناغلی غضنفری.. رحیم غضنفری..؟!
یغما- نه تېروتنه مو کړي کولی شي تلاشي وکړي!
پولیس- صبر وکړه اوس خپله رارسیږي.
یغما-څوک رارسیږي!!
پولیس- وبه گوري!

کوم نوم چې ذهن ته می راغلی دی ټول بدن راته د وپیری څخه لږزوی (زید) نیم ساعت ډیر استرس سره تیر شو وروسته د 30 دقیقونه څخه یو موټر چې ډیر د زید موټر سره ورته والی درلوده راوړسیدی، احساس می وکړو نور په ځکه باندی ننوځم داځلی می حتما مړه کوي.. ولی؟

څه هدف لري؟

ولی ما په زور باندی ځان سره ساتی؟

زید لوړ قد بنکاره شوو چې د موټر څخه رابنکته شو، اوووهووو، دا ولی دومره غوسه دي! بلا می ورپسی وي وایم څنگه بنکلی شوی ده روانی لکه ښکته سرانو پشان که مریم یی وگوري نو ضرور خپل د بت لیونی کیری..!

خپل دا بیخایه فکرونو ته وایم: مړه شي پدي شرایطو د مرگ او ژوند کي ته د هغه چنار گل بابا صفت او تحسین کوي! زید نیردي راغی لږ پاتی وه زړه می د سینی څخه دباندی راوځي..

پولیس-سلام غضنفر صایب!

خاور دي په سر شه چاپلوسه (پولیس بنایي)

زید- علیکم سلام څنگه یی الیاس؟ پلار دي بنه ده!

اوسی خوند وکړو دوی د مخکي څخه یو بل پیژني دي ته وایي طالع! پولیس په با ادبانه لهجه وایي: شکرر بنه دی ستاسو په مهربانی.

د جوړ پخیر او ستړی مشي وروسته هغه الیاس نومی پولیس لارو، او زید زما خواته راتاو شوو پداسی حال کي چې کوبنبن یی کو خپل غږ د غوسی څخه کنترول کړي ویی ویل: راځه.

په کلکه ورته وایم: زه تاسره هیڅ خایته نه ځم.

زید- گورم گورم گورم (دا خبره کوی او زما لاس په کلکه باندی نیسي او د موټر خواته

مې په کش کولو د ځان سره وړی چې به غوسه ورته وایم: خوشې مې کړه رواني زه ستاسره نه ځم، زور خوو ندی؟

زید- هو زور دی ...

همدا یوه خبره زما سوال جواب وه؟ بیا یې په تیزی د موټر مخکې سیت ته واچولم خپله هم کیناسته او په ډیر سرعت باندی هغه ځای څخه یې حرکت وکړو چې ما وویل:ودرپزه وایم دا لعنتی موټر دی و دره وه...

او بیا په سوکاتو باندی د زید اوږه وهم او په لوړ غږ ورته وایم: درته وایم موټر و دره وه، زه نغوړم تاسره لاره شم ولی نپوهېږی!

زید زما دواړه لاسونه یې په خپل یو لاس کی ونیول او زما په څېر بې په لوړ غږ وویل: غلی اوسه ما مه اړ (مجبور) کوه چې لاس او پښې دی وتړم لیونی انجلی! د موټر سرعت یې زیات که وډاره شوم چې ټکر ونکړو په دی اندازه یې سرعت زیات وو چې فکر مې کاوه په هوا کې روان یو..

یغما - زید لیونی شوی یې سرعت دې کم کړه زه ډاریرم!
د مخکې نه په لوړ اواز چغی کړی: هو لیونی شوی یم تا بی عقلی زه روانی کړم!
او د موټر د شترنگ په وهلو یې شروع وکړه پخدای دا روانی دی د خولی لاری می په ډار تیرې کړی او کرار می وویل: ما څه کړي ته له اول نه همداسی روانی وی غواړم خپل د ترور کور ته لاره شم نپوهیږم تاته څه اړه لری؟؟؟؟

زید غټه ساه واخیسته او ویې ویل: اړه لری ډیر هم اړه لری (او مخ په اسمان یې په لوړ غږ وویل: یا الله وینی دی 20کلنی نجلی څوک په لوبو کړی...زید چی ټول یې په ساز نخیدل اوس باید ددی ماشومی په ساز وناڅی؟! ډیر عجیب حالت دی راته لیکلی منننه لاس دې درد ونه وینی منندوی یم درنه.

زید آن له ما نه هم ډیر د خپه کسانو په څېر یې خبری کولی گواکی یوه نړی غم یې پر شا دروند والی کاوه، د هر کلمې په راوتلو یې له خولی درد مې ورته احساس کوه!

خو زید څه درد لری! څو میاشتي شوی حس کوم یی خو د زید ددی خپگان لامل می پیدا ونشو کړی، دومره د خپل ژوند په ستونزو کی غرقه یم چې د زید موضوع باندې می سر نه خلاصیږي! خو ضرور زما درد او د زید درد له ځمکې تر اسمان یو د بل سره فرق لری..

سرعت یی ډیر زیات وه له لومړي هم دومره بڼه ارتقاع یی له کرار تللو سره نه درلوده په لړزه او زاری کونکې غږ می وویل: زید هیله کوم سرعت دې کم کړه زه ډاریم!

یو نظر یی راوکتل گواکی زما د لاسونو لړزه ته یی پام شو سرعت یی کم کړو! غټه ساه اخلم، په یو ځای لکه ځنگل غوندي کې یی موټر ودراره یواځی یو یو کور هغه هم ډیر لری په سترگو کېدل په کراره وایم: دا کوم ځای دی؟

زید بنکته شو او زما په لور راغی ور یی خلاص که او لعنتی زما مټه(بازو) یی راته په کلکه ونيوله او له موټر نه یی بنکته کړم په لور قدمونو هغه کوچنی کور په لور روان شو غږ ورباندی کوم: زید خوشی می کړه لاس دی را خور کړو.

خو چیرې اورېدونکی غوږونه! د کور ور یی خلاصه کړه او زه یی د کور دننه لکه د فوټبال توپ واچولم چې اخ می پورته شو: اخ لاس می!!!

ور یی وتړو او په گلدانی چې د میز په سر وه حمله یی وکړه په دیوال پې وویشتله او چغی یی کړی: نه وو می ویلی له ما سره لوبی مکوه؟ نه وو می ویلی ژوند دې درته اور گرځوم هان نه وو می ویلی؟ چیرې دی هغه هر مونی؟؟؟؟؟
څوک یی بنوده؟ ډاره شوی وم او همغه لړزانده غږ وایم: څوک یادوی؟؟

زید په غوسه خاندی او وایي: څوک یادوم؟ د ترور زوی دی!
آن نوم یی ورته نه اخیسته؟! په تروش تندی ورته وایم: تاته یی څه؟ تاته څه اړه لری؟ زه ځان ته ژوند لرم ولې نه درک کوی؟
هیڅ څه یی نه ویل یواځې په غوسه یی قدم واهه او په همغه غوسه یی وویل: لاړه شه د سترگو له وړاندې می ورکه شه لاړه شه!!!

ځان سره وایم نه نن شپه نه ډار پیرم باید دا مسئله حل شی، له ځمکې نه پورته شوم او مخې ته پې ودرېدم او وایم: بڼه غورب شه زید خانه زه مریم یا مرسل نه یم چی ستا پسی مړه ووسم زه... ی غم ایم یغما! نشی کولای په ما امر وکړی له هر چا سره هر چیری چی و غواړم تللی شم پوه شوی؟

پوه نشوم څه وخت د زید یی لاس پورته شو او زما په مخ راښکته شو، د زید سینه ښکته او پورته کیدله او زه لا تر اوسه د څپیری په حیرت کی پاتی وم...؟! خولې مې د وینې خوند کاوه! د زید غر پورته کیری: آن که وشی د الماسو په بیه دې اخلم پوه شوی څه وایم؟

انسان نو څومره زغم لری؟ اصلا د څو حیرت او تعجب زغم په ورځ کی لری!! هغه هم د ترور په وینا ناروغه (مریضی) نجلی لکه ما هوم؟؟ بیا هم عصبی حمله! لاسونه می په لړزیدلو شول له دیوال مې ونیوه. او کرار په ځمکه کیناستم کرار کرار می لاسونه او پښې د عادی حالت نه ووتل! په گیلو مې ځان سره تکراروله یا الله دا څنگه تقدیر دې چې زما لپاره دې لیکلی هر ځای ته ځم له بدبختی او غم پرته څه نه وینم!

مگم زه دی بنده نه یم په کومه گناه زه ددې سزا لایقه یم!! نو ولی زما لپاره خدایی نه کوی؟؟؟ د چا گناه دی زما په حساب لیکلی؟ څومره باید ددی نه کړی گناه سزا ورکړم؟ 12 کاله بس ندی؟ کیدای شی د تورپیکې تر سپین کېدو می!! خپل په همیشني کار کی غرقه وم گیله کول له خدایه له تقدیر نه چې دومره ډېر دردی راته لیکلی! زید په وار خطایي زما په لور منډه واخیسته!

زید- یغما..... یغما بڼه یی؟

کرکه لرم له دې عصبی حملی نه چې دومره می بی ځواکه کوی! د لاسونو په بند کی یی وم او زه بدبخته آن د مخالفت توان می نه درلوده په سختی می کلمه په کلمه وویل:

در.....ن.....ه.....کر.....ک.....ه.....ل.....ر.....م

هڅه مې وکړه د غیری له بند نه یی ځان وباسم خو شوني وه؟؟

زید چیری او زه چیری! زما جیبونه یی خالی کړل له نیکه مرغه چې دوا می هماغلته ایښی وه گولی (دوا) یی راته راکړه او وروسته له لنډ مهال نه لږ په حال راغلم او په غوسی مې وویل: خوشی می کړه اخر ځل دې وی داسی راسره کوی نشی کولای هر

وخت و غواړی داسی وکړي!

کرار یې خپل د لاسونو بند خلاص کړو د ستونۍ مړې بې بنسکته پورته کیدله کرار یې وویل: ته بې نه ټاکی چې باید خووم ځل مې ووسی!!
دواړه غلی وو چې زید بیا وویل: وگوره انجلی زه دې مین نه یم چې په تللو دې خپه شم ددی کار لامل می ته خپله بې ځکه عادت نلرم چې څوک هغه هم بیا ستا په څېر و ه نجلۍ مې په خبرې باندي خبره وکړی یا یې هم ناگاره (نادیده) ونیسی او اوس چې دومره غواړی لاړه شی نو زه په مخه دې بڼه صبا سهار لاړه شه!

په هغه حال کې چې پوې کوتې ته ننوته په ملنډو یې وویل: هان هیر می شو چې درته ووايم نن دې ترور راغلي وه او گواښ یې ورکاوه. صبر څه یې ویلی؛؛ په همغه ملنډو ډکه لهجه یې وویل (د دولت له مامورینو سره راځم او شکایت کوم چې زما ځوانه لور دې تښتولی) نور که خپله هم و غواړی کورته راتلی نشی.
□: #شهاب

د زید په خبرو لاسونه می یخ شول او نړۍ مې په سر وگرځیده! ترور مې زید کره راغلی وه؟ نه شونې نده نو هغې ادرس یې له کوم ځای نه کړي!
په لړزیدونکې غږ مې وویل: توکی کوی کنه؟ هغې ادرس له کومه کړ؟
زید- نه ډیر هم جدی یم او دا یې دویم ځل دی چې زموږ د کور شاته راځی

د څه ویل؟ دویم ځل؟ په حیرانتیا وایم: لومړی ځل کله راغلي وه؟ ولی دې راته ونه ویل!!
په بی حوصلگی یې وویل: دوه اونۍ مخکی ام ستا د ترور (کنډوز) کور ته هم تللی وه!

زید د کور ادرس دقیق وویل نو دروغ نه وایی؟! په کراره وایم: له کوم ځایه پوهه شوی زه دلته یم؟
زید- بنسکاره ده چې د ترور زوی دی احساساتی شوی او زموږ نوم یې ورکړی ترور دې هم زموږ کور پیدا کړي وه.

په فکرونو کې ډوبه شوم یعنی کنډز ته هم نشم تللی؟ اوس باید څه خاوری په سر واړوم؟
په لړزیدونکې غږ مې وویل: او..س...څه...وک...یرم؟
زید خپل لاس په ویستو کی تیر کړ او وی ویل: نپوهیرم سهار یې په اړه خبرې کوو

دا يې وويلی او د کوتی په لور لاړه! په فکرونو کې ډوبه شوم يعنی که کندز ته تللی وای څه به شوی وای؟ پېدا کولم پې؟ د نجیب د نوم په راورلو می لاسونه یخ شول! نه! نشی کیدلی چې بیرته هغی دوزخ ته لاړه شم.

ټوله شپه وینه کیناستلم خوب مې سترگو ته رانغی په واړه دهلیز کې د زید راوینس کیدلو ته په تمه ناسته وم وخت ډیر ورو تیریده یا هم زما لپار هو لاړ وو؟ په هره سختی چی وه سهار شو او روښنایی په دهلیز کې خپره شوه، لږ ځنډ وروسته زید له خوب نه پک راووته زما په لیدو یې په حیرانتیا وویل: ټوله شپه دی دلته تیره کړه؟

په سر خوځولو می ځواب ورکړه هیڅ یې ونه ویل او حمام ته لاړه، وروسته د مخ او لاس د مینځلو نه پې موټر خوا لاړه او یو پلاستیک یې له ځان سره راوړه پلاستیک یې زما خواته کینود او یو بسکویټ یې ځان ته واخیست په هغه حال کې چې د بسکویټ سر یې خلاصوه راته یې وویل: که غواړي چې د ترور کور ته دي لاړه نشي نوزه یوه لاره لرم.

په بی سا غږ مې وویل: څه لاره؟

د ور په لور لاړه او په امر کوونکي غږ یې وویل: یو څه وخوره په لاره کې خبري کوو!!!!

زید لاړه او زه د یو نړي سوالونو سره یواځي پاتې شوم، یو جوس او بسکویټ مې په تلوار او په سرعت وخوره او د زید د موټر په لوري لارم سیده مخکي کیناستم په وارخطایي مې وویل: اورم ووايه

زید موټر روښانه کړو او پداسې حال کې چې مخکي کتل ویې ویل: په کلی کی مې د ملگري کور.. (خبره یې پاتې شوه او وروسته له لږ ځنډ نه یې دوام ورکړو: خپل ملگری مې مړ شوي خو مور او خور یې هلته دي که و غواړي هلته تللی شي یواځي یوه ستونزه ده!

یغما- څه ستونزه؟

زید- کلی خپلی ستونزې لري او داسې دي هلته نشم بوتلی هر ورو پوښتنه کوي څوک ده؟ زه څه ووايم؟ خور خو یې هم راته لیدلی نو یواځي یوه لاره پاتې..!؟

یغما- کومه لاره؟

زید په نه زره وویل: کوژدنه می ده..!!؟

د زید د خبرو په اورپده بڼاخ می ویستل، زه؟ یغما؟ د زید کوژدنه؟ هههههه څه بی معنا فکر نه پوهیدم چې په رښتیا څه ووایم؟ زید په رښتیا زما لپاره غیرت او نر توب کړی البته که عصبی کېدل، زما د متي (بازو) نه شکول، او د پرون شپي څپیره په نظر کی ونه نیسم!

حتما هغې ته هم سخته ده ولی باید لکه ما غوندي نجلی خپله کوژدنه معرفی کړی! کرار ورته وایم: نه شوني نده خپله می یوه لاره لټوم اصلا نه کیږی چی په دی کالیو کلی ته لاره شم هان؟

خپل لاسونه یی په شترنگ کلک وو هل او ځواب یی راکړو: یعنی دومره درته سخته ده چی زما په نوم ووسی؟! (دا لیونی څه ویل اصلا خبره دا نه وه. هماغسی جدی یی دوام ورکړو او ویی ویل: ورستی لاره یی همدا ده خپله خوښه دی هر چیری چی غواری رسوم دی!

چیرته باید لاره شم؟ اصلا کوم ځای هم لرم تللو ته؟ بیا هم تقدیر زه په لوبو کړم کور یی ودان! غلی وم ځکه څه می د ویلو لپاره نه درلودل. زید- څه فکر کوی؟ غټه ساه اخلم او وایم: هر څنگه چې خپله غواری هماغسی وکړه هېڅ ځای د تللو لپاره نلرم! زید- سمه نو ځکه باید درته د نجونو کالی واخلم!

مخالفت می ونکړ اصلا په کوم مخ می مخالفت کړی وای؟ دیو کالو پلورنځي څنگ ته یی موټر ودراره او دواړه بنکته شولو. وروسته د پلورنځي د لټولو نه زید په خپله خوښه راته کالی، ټکری او ځینی نور توکی واخیستل ځینی ډالی یی هم واخیستی حتما د ملگری د کورنی لپاره یی وی. وروسته له څو دقیقو نه موټر ته راغلو بی غوری ویل: کالی دی موټر کی بدل کړه

خپله بنکته شو او لاره بڼه وه د موټر بنیښی توری وی او له بهر نه نه بنکاره کیده!

په زیار مي خپل کالی بدل کړل عجیبه حس مي درلوده وروسته له دومره مودې له بهر نه نجلې شوی وم د شرم احساس مي درلوده! تکرې می په خپل وینستو چی اوس رسیدلی ول واچوه....

په مخکې هینداره کې خائنه گورم، بڼه بنکاریدم، خو خهره مي راته عجیبه بنکاریده همداسې خپل په کتو بوخته وم چې د موټر دروازه خلاصه شوه، زید راته په کتو شو وشرمیدم ځکه نور یوسف نه وم د شرم څخه مي سر بنکته واچوې او خپل په گوتو باندې به لوبو کولو لگیا شوم. د زید لاس کې یو خلطه وه هغه یې زما خواته ونيول، چې مجبوره ما ورته وکتل او ومي ویل:

یغما- دا څه دی؟
زید- خپله یې وگوره.

خلطه مي د لاس څخه واخیستل او خلاصه مي کړه د ننه یې یو قوطي وو! قوطي چې مي خلاص کړو د یو چلې (د کوژدی گوتمي) په لیدو مي په حیرت باندې ورته و ویل: دا د څه لپاره دی؟
زید- چله ده په گوته یې کړه د کلې خلک پدی خبرو او شیانو کې ډیر حساسه دی.

د گوتمي په کتلو کې ډوبه شوم څومره بنایسته ده په سپینه طلا ډیزاین شوی وه او ډیر بنایسته معلومیده زه همداسې د گوتمي په کتو وم چې زید په خفه لهجه وویل: پوهیږم درته سخته ده د دی گوتمي په گوته کول خو بله لاره نشته.
یغما- مننه په زحمت شوی دا ډیره بنایسته گوتمي ده.

زید هیس ونه ویل او موټر یې روښانه کړو زیات او کم یو ساعت وروسته کلي ته ورسیدو، څومره شین او سمسور ځای دی! بنایسته خټن کورونه پکې بیحده بنایسته بنکاریده، د هغه کورو په لیدو وم چې موټر و دریدو، بنکته شو زید موټر قفل کړو او یو ماشوم ته یې د موټر د حفاظت دنده ورکړه، زما په خیال نور د موټر لاره نه وه پنځه دقي پیاده مزل مو وکړو تر دی چې یو کوچني او بنکلي کورته ورسیدو...

کور مخکې یو کوچني خو ډیر بنایسته باغچه شتون درلود زید دروازه ټک ټک کړه د لږ

خنډ وروسته د عمر پخې بڼې آواز مو تر غوږ شو چې ویل یې: سوک دی؟
زید- زید یم مور جانې.

دروازه ډیر ژر خلاصه شوه او بڼې د زید په لیدو سترګې د خوشحالي څخه وپړقیدې په
یو بڼایسته مسکایي زید په غیږ کې ونیو او بڼکل یې کړو او ویې ویل: پخیر راغلي زویه.

زید په خوش اخلاقي جواب ورکړو، هغه بڼې زه هم غیږ کې ونیولم او مخ یې راته
بڼکل کړو او ویې ویل: پخیر راغلي لور جانې.
یغما- مننه خاله جانې خوش حال اوسیري.
خاله جانې په لور غږ نارې کړل: حسنات لورې راشه زید لالا دې راغلي.

زه حیرانه پاتې وم چې دا کورنې ولې دومره د زید سره صمیمی او راحتې دی؟ تر دې
حده چې پوښتنه یې لا ونکړل چې زه سوک یم؟ یعنې دومره په زید باور لری؟ یو بڼایسته
څهری ولا جنې په تلوار د کوتې څخه را ووتل او زمور خواته راغلل زید ته یې لاس
ورکړو او ویې ویل: پخیر راغلي لالا جانې کور کې خیرت وو؟

زید- خیر یوسي خور جانې شکر خیرو خیرت وو ټول بڼه وه.
جنې چې نوم یې حسنات وه زما سره یې ستړی مشې وکړل او زما مخ یې بڼکل کړو،
خاله ما او زید د کوتو خواته دعوت کړو د کینستلو څخه وروسته خاله وویل: زید زویه نه
یې را پیژنی؟ (مطلب یغما)

زید خپل ستوني صاف کړو او کرار یې وویل: کوژدن مې ده مور جانې.
د زید په خبره خاله جانې په خوشحالي وویل: نکاح مو تړلي ده؟
زید- هو.

خاله- دواړو ته دی مبارک وي کله کوژدن شوی زویه؟
زید- هغه بله هفته ټول کارونه ډیر په تلوار وشول، یواځې نکاح مو وتړل وخت ونشو
تاسو خبر کړم مور جانې، انشاءالله واده مې جبران کوم

د زید په خبره خاله په خندا وویل: دا نو څه خبره ده زویه تاسو خوشحال اوسیري همدغه
مور ته بس دی، یو مور نو خپل د اولادو د خوشحالي څخه بغیر نور څه غواړی؟

زید په مسکا باندې مننه وکړل، څومره د دی کورني سره نرم او مهربانه دی! زید د لږ خاموشي وروسته وویل: مور جانې یو څو وخته مو په زحمت کو، کورني تللی سفر ته د یغما کورني د پخوا څخه په خارج کې وه یو دبل سره کورني اړیکې لرو، یغما د چکر لپاره دلته راغلي وه ټول کارونه ناساپه وشول، پلار مې د سفر تیارې نیولې وه چې متاسفانه ما او یغما ونشو کړی لاړشو، نو ځکه دپخوا راغلو ځکه ددی ځای څخه

بل کوم داسې بنایسته ځای مو نه ولیدلی پدی هیله چې ستاسو د زحمت سبب جوړ نشو. خاله- استغفرالله زویه خپل کور مو دی، تاسو رحمت یاست مور ته ما او دغه انجلې (مطلب حسنات) دلته یواځې یو د یغما جانې په اوسیدو خوشحالیرو زما د لور بشان ده راته.

زید یواځې خپل سر بنکته او پورته کوی او مننه کوی، د څو دقو وروسته د باندي وځي او یو چاته زنگ وهي کله چې خبرې خلاصې شو بیرته کوتې ته راننوتې او زما څنگ کې کیناستې، حسنات د لاس مینځلو اوبه او دسترخوان سره کوتې ته راننوتل ما غوښتل ورسره مرسته وکړم خو اجازه یې رانکړل.

ډیره وړې شوې وم سهار چې یو جوس او بیسکیت مې خوړلي وو تراوسه مې نور هیس نه وخوړلي، حسنات پوډې راوړل او مور ټول په یو دسترخوان پوډی خوړلو ته کیناستو، د رښتیا هم خوندوره پوډی وه زما په ډیر ټینگار حسنات اجازه راکړل ترڅو دسترخوان ورسره ټول کړم، دسترخوان مو ټول کړو او د چای ترتیب مو برابر کړو د همغه اول څخه د حسنات مینه مې زړه کې وولیده، ساده او انجلې وه..

چای مو راوړو او د چای په څکلو لگیا شو د څو دقو وروسته د حسنات غږ د کوتې خاموشي ماته کړه او وپي ويل: ورینداری که چای دی څکلي وې نو رآه تاته باغونه او چینی در بنکاره کړم.

د ورینداری د نوم په اوريدو مې عجیبه احساس پیدا کړو نه پوهیږم درک کولې مې نشو چې بد دی که بنه؟ په مسکا مې حسنات ته وویل: حسنات جانې کولې شي یغما راته غږ کړې داسې هوسا یم او پاتې شوه د تگ خبره نو باید ستا د لالا څخه اجازه واخلم..!

او زید ته به تمه شوم چې اجازه راکوی کنه؟ په هر صورت اوس د هغه د کوژدن په نوم
مي پیژني نو نغوالم کوم ستونزه ورته جوړه کړم، د زید خواته گورم او کرار وایم: د
باندي تللي شم؟

زید خپل د پيالي چاي څخه يو غړپ کوی او وايي: هو تللي شي خو ناوخته نکړی.
خپل چاي مي ژر وڅکي او حسنات ته مي وويل: رايه چې خو چاي مي خلاص شو.

حسنات په خدا وويل: څومره ته تلواری يې ورينداری.
په دروغجن خفه او قهر وایم: بيا دی وويل وريندار؟!
زما په خبری حسنات په تلوار وويل: وبخښه نور نه وایم.

کرار د حسنات په اورې واری کوم او په خدا ورته وایم: اه جني ته سومره عاجزکه يې!
توکي مي درسره کول خو که یغما راته ووايه د ملگرتيا احساس کوم درسره (د دی خبری
وروسته يو ست گه د حسنات خواته وهم چې حسنات په خدا وايي:

حسنات- ډيره شوخه يې بيچاره لالا به مي ستاله لاسه څه کوی؟!
د حسنات په خبره زید خپل سترگي ښکته نيولي وه او زما په نظر د خدا څخه سور
اوختي وو، خپل په نوکانو يې چونگاري کوم چې يو متره لځای څخه توپ وهي داسی چې
یواځي هغه يې واورې ورته وایم: و دی خوری بيا خاندی!!؟

بغير لدی چې د زید د جواب په تمه شم د دروازی خواته ځم او وایم: حسنات رايه نو.
حسنات د دوه غټ ټکریانو سره زما خواته راغله يو دانه يې تور او بل خاکستری رنگ
ټکری مو په سر کړل او د بهر خواته مو حرکت وکړو، حسنات هم زما پشان شوخه او
خون گرمه انجلي وه ډير کم وخت کي يو د بل صميمی ملگري شو، د ډير گرځيدو
راگرځيدو وروسته حسنات وويل:

حسنات- یغما څنگه دی کلي خوښ دی شو؟
یغما- هو پخدای ډير مي خوښ شو ښايسته ځای دی خاصتاً ستاسو کور.
د خبرو په حال کي و چې زما ټکری د سر څخه مي ختا شو، ډير وقت کيدو چې نه وو
مي په سر کړی نو ځکه نابلدی می ورسره کول ټيکری مي بيرته خپل په سر سم کړو د
سر پورته کولو به حال کي مي سترگي په يو ځوان هلک ولگيدی، زمور خواته يې دوه

سترگي نيولي وه حسنات ته کرار وایم:

یغما- حسنات وگوره هغه هلک سوک دی؟
 حسنات کوم خوا ته چې ما اشاره کول گوری، د حسنات په کتلو هغه هلک به تلوار خپل
 مخ اړوی، چې حسنات وایي: ها دا خو د کلي د خان زوی دی، د چکر لپاره دلته راغلي
 ولي دی پوښتنه وکړل؟
 یغما- هیس همداسي راځه لار شو ناوخته شوی مور تر اوسه چینه نده لیدلی.

دواړه د کور خواته څو تقریبا د مانديگر مونځونه قضا کیدل چې کورته ننوتلو او د ماښام
 د پوډی تیاری مو ونيول، زید هم کور کې و د کله څخه چې راغلي و سم خبری نکول په
 نظر می قهر دی؟ کله ناکله نظر یې پر ځان گورم خو نه بو هیرم د دی کتلو او سترگو تر
 شا څه خبره ده؟

خاله جاني وویل چې قابلې پلو پوخ کړو، نو یو د بل په مرسته مو قابلې پلو پوخ کړو د
 دیگ سر می پورته کړو خوندور بوی می تر پوزی شو: امم څه روغن داره او سم
 راغلي کنه حسنات؟
 حسنات- هو ډیر سم پخه شوی، اخیر چا پوخ کړی؟ (ماته اشاره کوی)
 چې زه وایم: ځان نو کم مه راوړه دواړو یو ځای دا شهکار کړی دی.

دا خبره کوم او دواړه په خندا کیږو، دسترخان اچو او پوډی راوړو په آرامتیا کې پوډی
 خورل کیږی خاله جاني زیات زمور د دیگ صفت او تعریف وکړو خو زید یواځي
 "مننه" وویل د دسترخان مو ټول کړو او د همیشه پشان چای مو راوړل، د چای څکلو
 وروسته خاله شه شپه مور ته وویل او خپلي کوتي ته لاړه.

د زید د خوب ځای مو د میلمانو په کوته کې تیار کړو او ما او حسنات هم د خاله کوتي ته
 لاړو، شپه خپل په ټول آرامتیا سره تیره شوه سهار چې کله پاسیدم نو د کلي یو رواج سهار
 وخته پاسیدل او د چای څکل په بیلا بیل وختونو کې ځانگړی ډول د شپي لخوا! حسنات
 چای کیخولې وو او په تمه و چې دم شي د خاله غږ می واوریدو چې ویل یې:

خاله- یغما لوری.. زید زوی راوینس کړه.

یغما- سمه ده خاله جاني.

د زید د کوتي په خوا راونه شوم ویده وو کرار مي ورباندی غږ کړل: زید راوینس شه.
راوینس نشو غوږ خواته یې نږدی شوم او په چیغه مي وویل: هوی چنارگل پاسیره
سهاری دی.

توپ و هی او د خوب څخه پاسیری چې زه په خندا ورته وایم: خو د انسان پشان نه راوینس
کیری مجبور خپل په طریقه دی راوینس کړم.
زید بد بد ماته راگوری او ددی څخه مخکې چې کوم څه ووایي زه په تلوار د خاله او
حسنا خواته تختم، د سترخان مو واچو او د سبار ناری مو وکړو، شیدی د پنی سره
عجیبه خوند وکړو د رښتیا هم وطنی لښیات ځانته خوند لری او هیس شی ځای ته نشي
رسیدلی.

د تولو څخه اول زه د دسترخان څخه پاسیدم او د کور مخکې د باغ چه گکې به خوا ولاړم
څه د پاسه شل دقي هلته بوخته وم چې د یو چا د پینو غږ مي واوریدو..
زید- زه باید لاړشم.
د زید غږ و مخ مي د هغه خواته اړو او وایم: ولی؟
زید- نن په شرکت کي جلسه لرو او مور مي هم په تشویش شوی راته.
یغما- سمه ده پخیر لاړشی.

بله خبره مي د ویلو لپاره نه درلود، څه مي ویلي وایي چې مه څه؟ ولاکه بیخي ورته دا
ووایم، زید یو څو دقي په فکر کي راته ولاړ وو، خو څه یې ونه ویل او ولاړی زه هم
ورپسي شوم د خاله او حسنا سره یې خدای پاماني وکړل او د دروازی خواته راون شو
زه هم تر دوازی ورپسي ولاړم چې کرار یې وویل:

زید- بل هفته راحم څه ته خو اړتیا نلری؟

یغما- نه مننه خاله جاني او رضوان باندی زما سلامونه وایه!

خپل سر یې و خوځول او لاس یې جیب ته کړو دری زره افغانی یې راته وویستلو او ماته
یې و نیولو ما پیسو خواته لیدل..
یغما- څه وکړمه پری؟

زید وویل: چیشی ته چي ضرورت شو واخله درته پری. یغما- خپله پیسی لرمه ضرورت نشته.

پیسی یی حُما لاس کی کینودلو پرته له د چی کوم څه ووايي له دروازی څخه ووتلي په لور غبر می وویل: الله پامان. حُواب می وانوریدو ځکه چی هغه تللی وو. خونی ته ولاړمه حسنات گندنه پاکوله. لستونی می پورته کرل او څنگ ته یی کیناستلم او ومی ویل: چیشی پخوو آغلی حسنات.. حسنات- آشک

په خندا ورته وایم: ورور خو دی ولاړو چاته یی پاخه کوي ماته؟ حسنات ما پشان په خندا شوه او په څنگل یی وو هلمگر او ویی ویل: لیونی اوس خو ته حُما د ورور د سر تاج یی لکه هغه پشان راته گرانه یی.

د حسنات په خبره په حرت ځان سره واسم: د زید د سر تاج؟ هههههه څومره جالبه حسنات خبر نلري چي هغه حُما د وینو تزی دی! حُواب می ورنکړ چی حسنات دوام ورکړي. او ویی ویل: خدای پامانی مو وکړه؟ یغما- هو.

حسنات- یغما یو پوښتنه در څخه وکړم غصه کیږي خو نه راته؟ په مسکا می ورته وویل: نه گلی ولی غصه شمه سل پوښتنی وکړه. حسنات په نه زړه وویل: ولی ویننتان دی د هلکانو په څیر دی. مطلب ولی واړه دی؟؟ لکه چي پخوا دی گنجي کړی وی.!!؟!

پوهی دمه پوه ورځ به دا پوښتنه رانه کوی. ځکه زمونږ په فرهنگ او رسم کی اوږده وپښتان د جلی بنایست او زینت دی معلومه ده چي لنډ وپښتان پوښتنی لاندی راوړی ولی څه مجبوره ومه همدومره کافی نده؟ په دروغو مسکا می وویل: هو گنجي کړی می وه ځکه سوځیدلی وو.

حسنات په حیرت وویل: ولی سوځیدلی وو؟ ژبی لاندی می ځان سره وویل هغه ورځ می چی وپښتان شوتیا کرل لوی غم می په زړه وو.

یغما- کیدای شي د هغی ورځې غمځپلی واقعہ ونه وایم؟
 حسنات ځما لاسونه واځي ستلو په مسکا ټپي وویل: هو گراني که نه یې وایې هیس ستونزه
 نشته هر څنگه چې ستا خوښه ده.
 په مسکا می بسنه وکړه او خاموشی مو اختیاره کړه د گندنې پاکول خلاص شو او وره مو
 هوارولو. وروسته له نیم ساعته نه اشک تیار شول یواځی پاڅه کول یې پاتی شو.

یغما- حسنات لوبیا دی پاڅه کړی؟
 حسنات- هو هغه ځما مور پاڅه کړی.
 یغما- سمه ده اوس خو وخته ده! شېډې او کوچ لاتراوسه ندی هضم شوي، راءه اول به
 جاري وکړو وروسته به اشک به پاڅه کړو څه وایې؟
 حسنات- هو ولا رښتیا وایې لا تراوسه وخته ده څه دا پخلنځي کی ایردم او راءمه.

حسنا ت وروسته له څو دقیقو راغله او پاکاری مو پیل کړه تر غرمی پوری د پاکاری او
 باغچي ته په اوبو ورکولو بوختي وو. وخت ټیر په تيزي ټیرېدو حسنات سره می ښه
 حس درلوده لکه یو خور پشان!

د حسنات غږ پورته شو: پخدای له لوري مړه شومه بس ده نو.
 په خدا ورته وایم: ښه سمه ده خیتوری.
 یو دیگ اوبه مو په گاز کینودل او تیار شوی اشک مو پکی خوشي کړو. وروسته له
 پنځلس دقیقو څخه تیار شو حسنات ته وایم: هله قابونه راوړه!
 حسنات قابونه راوړی په چکه باندی شاوخوا جوړ کړی وه.

په احتیاط مو اشک په قابونو کی واچول او حسنات ته می ورکړ. لوبیا دنیا)
 (گشنيز) نعنا باندی مو تزیین کو په هیجان می وویل: واه واه څومره مزه داره ښکاری.
 حسنات- هو نو اخر چا پاڅه کړی دی.
 یغما- چوپه شه همدا خبری د زده کړې دی هااا!؟؟
 دواړو وخنډل او دسترخوان مو هوار کړه.
 یغما- حسنات ترور راغله؟

حسنا ت- هو لږ مخکی راغله لاسونه مینځي راځی.

ترور په ټيکري باندی لاسونه وچ کولو حال کي خونی ته راننوتل په مسکا می وویل:
ستري مشي تروري بنه راغلاست!

ترور - عليکم السلام لوري خوشحاله اوسي.
دسترخوان په ليدو ترور په مسکا وويل: واه واه د دواړو لاسونه درد ونکړی.
ما او حسنات يو بل ته سترگه ووهلو او خورلو ته مو پيل وکړه، رښتيا هم پيره خوندوره وه
حسنات په پخلی کي استاده وه! دسترخوان مو ټول که ترور ویده شوه او مونږ لوبنی
ومینځلو. څلور ورځي کيږي چي د زيد څخه خبر نشته او څه ترور کره یمه ورځ راته په
خوشحالی تیرېږي. ترور رښتيا هم پيره بنایسته او مهربانه وه.

هره ورځ مو حسنات سره په کلي کي قدم ووهلو. ولي جالبه ده هماغه هلک چي اول ورځ
کي می ليدلی وو هره ورځ د سترگو لاندې راځی. او هره ورځ یی وينمه.
آيا دا کوم اتفاق ده که قصدا داسی کوی؟ نپوهېږمه.

یغما- حسنات نن به گودر ته ځو.
حسنات- سمه ده ځو يو څو دقيقې صبر وکړه. د مور پښی می چاپی کمه.
د حسنات خبره په سر بنوره ولو تايبید کوم او هملته کینم، چي د څو دقو وروسته حسنات و
ویل: مور می ویده شوه راکه چي ځو اوس.

پورته شومه او ټيکري می په سر کوه چي حسنات وويل: هله نو جلی ته څومره سسته)
کراره) یی
حسنات ته می کاره کاره وکتلو او د هغي د خولي چل می وکړو او به ټوکو می وويل:
څومررره سسته یی جلي!
حسنات په خندا وويل: لېونی څه بد خبره خو می نده ویلی.
یغما- سمه ده پېره خبري مکوه .

دواړو گودر خواته حرکت وکړو بیا هم هماغه هلک ته می پام شو. حسنات بغیر لدی چي
هغه هلک ته پام وی د نړی بیخبره ديخوا اخوا گوری له موقع نه می گټه واخيسته او
حسنات ته می وويل: پښی می په درد شو ته څه زه کراره کراره درځم.

حسانات- سمه ده دواړه به کرار کرار لار شو.
یغما- او جلی ژر څه څومره خبری کوی څه راحمه.

حسانات سر و خوځو او خپل د گامو سرعت یې زیات کړو او لاره شاته می وکتل هلک لاهم ولاړ وو. شاوخوا می وکتل چې څوک نه وی. کله چی د خلکو نشتون نه مطمئنه شومه په غصه هلک خواته لارمه هلک رنگ د ویری څخه سپین شو خو ځان یی له لاسه ورنکړ په غصه می ورته وویل: وروره خیرت دی؟ ولی ما څاری ها؟
هلک چی ژیر وینتان یی وو او آسمانی رنگ سترگی چی اوس د نزدی څخه سم راته بنکاره شول هیس داسی نامی جذابیت او بنایست یی نه درلوده آرام یی وویل:

هلک- وبخنی چی ستاسی د خفگان لامل شومه خو د یو خیر کار لپاره غواړمه له کورنی سره ستاسی مزاحم شو.

د هغه هلک پدی خبره په حیرت می په زړه کې وویل: هییییی ژیر میری څه وایی خیر کار؟ یعنی ریباری ها؟؟ چا لپاره ضرور حسانات لپاره ها؟

یغما- وگوری محترمه وروره زما ملگری خپله کورنی لری هر وخت غواړی کولی شی راشی ضرور کور مو هم لیدلی..؟
هلک په بنده بنده ژبه وویل: نه تاسی پوه نشوی ستاسی لپاره په جرگه درحم که مناسب گنی!

له پیری حیرت څخه نږدی و په زوره خندلی وایی دا ژیر میری څه وایی؟ یا الله وینبی زما مطلب رشخند وهل ستا پر بنده ندی یواځی توکی کومه جدي یی مه نیسه جدي می ځواب ورکړو: نه مناسب نه بولمه په سلامت...

په غټو قدمو می گودر خواته حرکت وکړو کاشکی گوتمی می ورته بنودلی وایی خاوری په سر می هیر می شو. گودر ته ورسیدمه د حسانات په لیدلو می زړه آرامه شو.
یغما- حسانات.
حسانات- دلته یمه راشه ..

دحسانات خواته ور غلم د هغی څنگ ته کښینستم او پښی می او بوتته وردننه کړی
حسانات- یغما ته ښه یی؟ ولی دی رنگ داسی اوښتی دی؟
په کرار او د کلمی په ډول می ورته وویل: هو ښه یم فکر کوم فشار می کښته شوی.
حسانات په وار خطایی وویل: رآه چی کورته لار شو راو لاره سه.
یغما- نه گلی ښه یم دیکخوا اوبو سره نوره هم بهتره کیرم.

څو دقیقی نوری هم هغسی کښینستو خو دهوا په تیاره کیډو سره د کور په خوا روانی
سوو! شپه تیره سول اوسهار هم د همیشه په رقم اښایات وطنی و غورو سره تیر سو، خاله
او حسانات راسره ډیری اموختی شوی دی او وایی: چی مخکی له تا کور خوشحالی نه
درلوده همیشه ارامی وه! خو ستا په راتگ کور کی خوشحالی او شیطنت راغلی.

دوی ورځی نوری هم تیری سوی کومه خاصه پښه نه سول رامینځته صرف د شین
سترگی هلک مور په مرکه راله زما لپاره چی هغه د خاله له طرفه جواب سول په دا دلیل
چی زه کوژده سوی یم...! دکوژدی کلمه ډیره راته ناشنا او عجیبه ده هههه کمه کوژده
همم؟؟

حسانات- یغما راسه چی پزه دی سوری کړم میخک په پزه که ضرور درسره شه
معلومیژی..؟
زړه نازره وایم: نه پوهیرم ولا ستا په نظر راسره به شه معلوم سی؟؟ ستا سره خو ډیر شه
معلومیژی.
حسانات- هوو لیونی مخ دی گیردی دی پوزه دی هم وره او تیزه سر لری ښایسته
معلومیری.

خپل دځان سره می جنگ دي چی ویی کړم کنه؟؟؟ اخیر وایم هرڅه چی وسو وایم: سمده
مقصد ډیر درد ونکړی کنی وژنم دی حسانات!!!
حسانات وخنډل او په خدا کی یی وویل: سمده راسه کښی نه.

زړه نازره کښینستم سترگی می پتی وی او لاسونه می موت کړل، د ستی په داخل کیډو
می چغی کړی او ومی ویل: اخ مړه سوم، خاوری و خوری حسانات مړه دی کړم مړه سی
حسانات- وگوره یغما تار ونه کاري ښه؟؟ یوه هفته وروسته یی بیا لری کړه.

یغما- بڼه سمدې پوه سوم!!!

هینداری ته مخامخ ودریدم او خپل ځان ته می په هینداره کی وکتل، تور تارمی دپزی سره بڼه معلومیږی زما د سپین پوست سره خوند کو. حسنات- دلته د همسایگانو کورته یوه انجلی راغلی داسی بنایستی نکریزی کوی چی څه درته ووايم، راحه چی ولاړی سو چی مور دواړو ته نکریزی وکړی سمدې؟؟

داول څخه می نکریزی خوبنی وی خو عمه اجازه نه راکول، د هغه وخت په یادولو باندي می ژوره ساه واخیستل او حسنات ته می وویل: سمدې راحه ولاړی سو!!
□: #شهاب

مور دواړی خپل نکریز و ته حیرانی سوی وه، د کوچنیانو په رقم می په شوق وویل: وگوره حسنات څنگه بنایستی سوی دی کنه؟؟
حسنات هم زما په رقم وویل: هو پخدای دیر دی د لاسو سره شایسته معلومیږی. په خندا ورته وایم: ستا د هم شایستی معلومیږی زیره وانه چویی..!!

دواړی د کور په طرف روانیرو او د نکریزو لپاره صبر کو چی وچی شی دخاله غږ راځی چی وایي: انجونو څه وخت مو نکریزی وچیری چی زید رارسیري چای آماده کړی !!

دزید د نوم په اوریدلو خوشحالیرم ځکه وروسته له یوې هفتی راتلی، په دا یوه هفته کی زیاتره وخت خاله ته زنگ وهی خبری یی کولی خو زما پوښتنه یی هم نه کول لیونی چنارگل بابا. د ځان سره وایم: صحتی دی چی تلفون می مات سوی وه خو که هغه غوښتلی وایي بیایی د خاله په تلفون راسره خبری کولی سوی؟ ددی په یادولو چی ضرور د خاله، رضوان او اسما احوال ماته راوړی بی دلیل می پرشوندانو خندا راځی چی هر څنگه سی دکورنی په رقم وه!

زموږ ده دواړو نکریزی وچی سوی او مور خپل لاسونه پریوله؟ اوبه ایردو ترڅو د زید دراتگ تر وخته جوش سی، چای آماده کیری او یو قاب گوشت فیل (یو شانتي کورنی شیرنی ده) چی تیره شپه ما او حسنات پخ کړی وه آماده کوی. وروسته له یوه ساعته ده دروازی غږ راځی حسنات په لور غږ وایي:

حسناټ- یغما ورسه دروازه خلاصه کړه ضرور ورور مې راغلی دی!!

په غټو قدمو ده دروازی طرف ته خم ټکری می پر وینتانو نیم پر سر کړی او په لور غږ می وویل: څوک دی؟؟
دزید ستړی غږ راځی: زیدیم خلاصه که.

دروازه خلاصوم د زید لور قد په دروازه کې بنکاره کړی، د زیدپه لیدو می زړه ته د خوشحالی احساس په حرکت کړی لکه وروسته له څو کلونو چی می په یو بیګانه ځای کی یو آشنا شخص لیدلی یی، د یوی هفتی کی می درد او غوسه بیخی هیږه سول په خوشحالی می وویل: سلام بڼه راغلی.

زید ارام وویل: خوشحاله اوسی .
د زید لاس کی څو دانې خلطی وه چی مایې د لاسونو څخه واخیستل او اشپزخانی ته خم او وایم: حسناټ ورور دی راغی چای ور وړم.
حسناټ- سمده

هغه پنتوس چی مو مخکی تیار کړی وه هغه اطاق ته وړم! زید او خاله ناست وه فکر کوم په ستړی مشی او احوال اخیستلو مصروفه وه..

چای وړم او د پیالو په ډکولو مصروفه سوم چی په دی وخت کی حسناټ راغله او د زید په لیدو یی وویل: سلام ورور جانه بڼه راغلی.
زید په خندا جواب ورکوی: خوشحاله اوسی.

د چای ډکې پیالی د زید او خاله مخکی ایږدم او ځان او حسناټ ته هم چای اچوم. زید ډیر ستړی په نظر راتلې چای په ارامی وڅکل شوی ځینی وخت می دزید کتل احساس کوو او یا هم شاید زما وهم وو؟ چی فکر می کوی هغه راګوری؟ د ماښام د اذان غږ زموږ د ټولو غوږونه ونازول خاله پاسیده چی اوس تازه کړی، حسناټ گیلاسونه ټول کړل او ولاړه !!

د زید خواته گورم چی پر بالښت یې تکیه وهلی او وایم: کور کی خیرت وه خاله، رضوان او اسما ښه وه؟
 زید لږ ځان سم کړو او په کرار غږ چی په تکلیف اوریدل کیدو ویی ویل: شکر ټوله ښه وه رضوان هم سلام وایو.

په خدا وایم: علیکم سلام
 زید چی زما په لاسونو کی یی سترگی پاته ویی، په خدا یی وویل: نکریزی دیی کړی دی؟؟؟
 په خدا می وویل: هو!! بیخي می له هیره ووته درته ښکاره کړم !ته وگوره سنگه ښکاري؟؟

دی خبري سره سم زید خواته لارم او لاسونه می د هغه سترگو مخکي ونيول چي هغه په موسکا باندی زما لاسو ته کتل، لاس یی زما پر لاسو کی کیخود او نکریزي کتلی سر یی ښکته کړو او ویی ویل: ډیر ښایسته شوی!

د زید خبري لا ختمه شوی نه وه چی حسنات راغله، د حسنات په لیدو لکه ماشومانو غوندي په خوشحالي می وویل: حسنات راشه نکریزي دی لالا ته ښکاره کړه !
 حسنات بیچاره تکه سره شوه خو، بیا هم راغله کیناسته څنگ ته می! لاسونه می ورته په هیجان سره زید خواته ونيول، او ومی ویل: وگوره ښکلی دی؟!
 زید په خدا وویل: ده دواړو د ښایسته دي!

ساعت ته می پام شو، او په ورخطا می وویل: حسنات لمونځ قضا شو !!!!!!!

او زر جیگه شوم !! د لمانځه وروسته د شپې ډوډی تیاري مو ونيوله، زید خپل تیلون کی بوخت و حسنات دستر خوان راښور کړو! ټول په ډوډی خوړلو کی بوخت و چي د حسنات غږ پورته شو: یغما لالا می خبر دي!!!
 ومی پوښتل: د څه نه؟؟

زید ډوډی خوړل بس کړل او په تمه شو چي حسنات څه وایي؟! حسنات په شکمن

انداز وویل: همغه نه!!!

بعد له څو شیبو می ذهن کار وکړو او د سترگو په اشاره می پوهه کړه چی (ونه وایی) ځان سره می وویل که څه هم زید پوری اړه نلری چی مرکه رازی یا نه رازی راته ...خو بیبا هم بد خلق دي همدلته وحشي گری ونکړی!! هر څنگه وی د کورډنی په حیث یی دلته یم په غوسه وایم:

یغما- حسنات جانی!!! د پودی پر وخت خبری کول بنه کار نه دي.....

حسنات خپل اوږی پورته کړی او په شیطانت یی وویل: سمده ما پوری اړه نلری چی درته مرکه راغلی.

زید چی مری په خوله کی ایخی وه په توخي پیل وکړو، د اوبو گیلای می لاس کی ورکړ، او حسنات ته می بد بد وکتل، خاوری دی په سر شه، په دی بی زنجیره خوله وس ضرور و چی ته دا خبر وکړی ها!!!!!!

زید په ډیر زیار او جدیت وویل: حسنات سوک په مرکه راغلی؟؟

حسنات چی پوهه شوه چی څه گلان یی کرلی! نو په ډار یی وویل: هیس سوک توکی می وکړی لالا جانه ...

زید: سم ځواب راکړه!

حسنات په ډار وویل: د خان صیب میرمن د وریندار پسی په مرکه راغلی وه خو مور می رخصت کړه!!

مخکی له دي چی د زید غږ لوړ شی ترور جانی وویل: حسنات درته می نه و ویلی چی ورور ته دی مه وایه؟! هیس په خبره نه یی ته انجلی.. د خدای په قهر نسی ته پودی دی خپل په ورور پر زهر کړه ،،،

زید په ارامه وویل: مور جانی هیس خبره نده زه ځم د باندي لږ تازه هوا واخلم ...

زید پاسیری او د کور نه وځی حسنات ته گورم او وایم: ودي خوره لیونی!!!

حسنات پاسیری او څه نه وایی بنکاریده چی خفه شوه څه می ونه ویلی نور، تقریباً شپه

نیمايي ته ورسیده خو زید رانگی ترور او حسنات ته می وویل تاسی ویده شی زه پتمه

کیرم زید ته چی راغی درازه خلاصه کوم ورته...خبره 12 بجو ته ورسیده لږ لږ اندیبنمنه

شوم!! غوختل مي ترور ويښه کړم چي، دروازه خلاصه شوه.....

په ورخطايي دروازی ته لارم مخکی له دی چی پوښتنه وکړم سوک دی! دروازه می خلاصه کړه د زید په لیدو می ارامی احساس وکړ! خو په غوسه می وویل: ساعت ته دی کتلي؟! نه وايي چي خلک به راته اندیښنه کووي!؟

تازه می مخ ته ورته پام شو چي سومره ستري دی؟! سترگي د وینو غوندي سری شوی وي کوم څه خو به نه وي شوی؟! له دروازی لري شوم ترڅو زید کور ته دننه شي زید یو پلاستیک سره کور ته دننه شو او د ناستي کوتی ته لارو بي له کوم خبري زه هم ورپسی ور غلم په ارامه می وویل: زید خیرت خو دی؟ ولي ستري بسکاري؟ زما په شان په ارامه وویل: سردرد یم!!

پاسیدم او پخلنځي خوا ته ولاړم خواړه مي گرم کړل او دستر خوان سره لارم کوتی ته زید بالښت ته تکیه کړي وه،، او لاسونه يي په سترگو ايخي و نیو هيگم ولي خو د زید مقابل کي احساس د مسوولیت کوم؟! شاید!!! ددي لپاره چي دومره ډیره لاره يي زما لپاره راغي؟! په دي حالت کي چي هيس خپلوي ورسره نلرم!!! دا دومره مرسته دي یو پردي کس لپاره ډیر نده؟! تر څو چي توان لرم باید جبران يي کړم !!

یغما- جیگ شه پوډي مي راوري.

لاسونه يي سترگو نه لري کړه پتتوس خوا ته وکتل او ويي ويل: ني خورم وري نه یم! خوا ته يي کیناستم او دستر خوان مي هوار کړو او کرار مي وویل: ماښام دی هم څه ندي خورلی هله وخوره وس !!

خو هغه بیا هم پروت و او ارامه وویل: یغما ستري یم پریده وروسته يي خورم !!! زړه نازړه وایم: زه درته خوله کي درکړم؟ زما له لاس نه خوري؟

زید اول حیرت کوی خو څو شیبی وروسته د حیراني پر ځاي موسکا وکړه او سر يي د هو په معني وښورو، پاسیرم او لاسونه مي وينم،، او راحم ترڅنگ يي کینم بسم الله وایم،، او مري د زید خولي ته نیسم!! ماشومانو غوندي خوله خلاصه کړه او مري وخوره همداسي یو قاب خواړه وخوړل بیچاره سومره وري وو!؟

په موسکا مي وويل: دا يعني وري نه وي؟!
ورويي وخنډل او هيس يي ونه ويل

دا چنار گل بابا ولي داسي آرامه شوي؟ دسترخوان ټوله وم زيد خپلو لاسونه باندی خپل په
سر زور ورکوه چې زه ورته وايم: اوس دی هم سر درد کوی؟
زيد- همم هوو.

يغما- گولی دی خورلي؟

زيد- هو.

يغما- بيا ولي بنه نشوی؟

زيد- نپوهیږم.

يغما- زه چاپي کړم سر دي هووم؟

زيد- خوب نه درخي؟

يغما- اوس فعلا نه.

زيد- که په زحمت کيږي نا سمدہ !!

بالبنت څخه تکیه اخلې چې زه تلوار کوم پورته کيږم د خوب های ورته سمه وم او ورته
وايم: راشه دلته ځمله که ويده هم شي خپل های که ويده شي.
زيد- يغما اول راشه دلته کينه.

په مشکوکه انداز ځم او څنگ ته يي کينم چې زيد کوم خطه چې راوړی وه خلاص کړو
او د شرنګ شرنګ غږ می واوریده...؟
يغما- دا څه دي؟

زيد: تاته او حسنات ته مي بنگری راوړی..!

اووهی دا اوس زيد دي؟؟ خدای خير کړي مور ته يي بنگری راوړی! په خدا ورته وايم:
رښتيا؟

زيد په خدا باندی سر لاندي پورته کوي. پلاستيک په تلوار د لاس څخه يي اخلم او وايم:
وگورم کوم رنگونه دی راوړي؟
زيد- کوم رنگونه دي خوښ کړی؟

بنگری پلاستیک څخه را باسم یوه لیچه تور رنگه وه ، دومه لیچه شینی
رنگه وه، دریمه لیچه سور رنگه وه ، څلورمه لیچه آسماني رنگه وه، څلوره لیچی
راوړي په هیجان ورته وایم: اووو څومره بڼکلی رنگونه دي راوړي بیشکه دي وی کوم
یو زما دي؟؟؟

کراره وایی: زما په خوبني لاس کوي؟؟؟
حیرانه کیږم د د څومره مظلومانه لهجې څخه؟ کرار ورته وایم: وگورم ستا نوق څنگه
دي؟ که خوبن می شول بیایی په لاس کوم.

زید خاندی او وایی: سره بنگری او شنه بنگری می تاته راوړي نور اختیار لري هر کوم
چې ستا خوبن شول.

بنگروته په څیر، څیر گورم او وایم: خوبن می شول دا نور بنگری تور او آسماني رنگونه
دي حسنات.

بنگری راخلم غواړم لاسونه ته می واچوم لاس می نسئ او وایی: راکړه زه لاسونه ته
دي اچوم ځان زخمي نکړي!

دا نن شپه څه ورباندي شوی بیخی سر چپه شوي ده! عجبی کارونه کوي؟! کرار ورته
وایم: ضرورت نشته زه خپله کولی شم!
لاس می تر جلا کوم چې زید په کلکه لهجه وایی: یغما دوه دقیقي آرامه اوسه.

زید په ډیر فکر یو یو بنگری می لاس ته کوی، او زه خپل لاسونو ته گورم چې په
نکریزو او بنگریو باندي سینگار شوی، اه څومره ډیر وخت خپلي جلی توب نړی څخه
لري شوی وم 12 کاله عمه می هیڅکله اجازه نه راکوله ځواني جلی پشان ژوند وکړم
تیر ژوند په یادول ژوره ساه اخلم! سترگی پورته کوم پام مېي زید ته کیږم زما په شان
په څیر، څیر زما لاسونو ته گوری، د کوتې د فضا د بدلون لپاره وایم:

یغما- هله نو پورته شه اوس ناوخته شوی ده حسنات بنگری سهار ته ورکوم.
زید خپل سر لاندي پورته خوځوي او خپل ځای کی اوږد ځملي بالښت څنگ کې ورسره
کینم او د سر په چاپي یا مساز کولو یې پیل کوم، زید مبابیل ته زنگ راځي چاپي کولو
څخه لاس اخلم په تمه کیږم جواب ورکړي! موبایل د جیب څخه راباسي د موبایل صفحه

نوم ته گوري او خاندي !

زید- سلام رضوانه.

د رضوان د نوم په اوریدلو زید پشان زه هم خاندم خوو کرار او په پټه خاندم او کرار زید ته وایم: سپیکر وو هه!

زید خپل سر پورته بنسکه کوي او لاوډ سپیکر وهي! په کوټه کې د رضوان لور غږ اورېدل کې ده!

رضوان- علیکم السلام پخیر ورسیدی!!
زید- هو څو ساعته کیرې چې رارسیدی یم!!
رضوان- یغما څنگه ده؟
زید- بڼه ده سلام وایي!!

له دې پرته د رضوان د ځواب په تمه شم، زید لاس نه تلیفون په حمله راځلم او وایم: هلوو تورکی څنگه یې! کور کې خیرت دی!
زما د غږ په آوریډو رضوان په خدا وایي: ای ناځوانه اوس زموږ خبر هم نه اخلی!
په خدا ورته وایم: په دی خاطر چې مهم نه یې!

زید ورو وخنډل او رضوان په دروغجن غوسه وویل: سمه ده ما خو درته ډیر په زړه پوري خبرونه لرل کاغذ پیچه! خو خپله دی ونه غوښته، ماته یې څه!!

ما خپل غږ آرام کړ او ومې ویل: الا ما توکي کولي، بنایسته ورور مې، خدای دې ستاسو په کور کې برکت واچوي، خدای دی درته بنایسته بنځه نصیب کړی، خدایه...

خبره مې په خوله کې پاتې شوه چې رضوان د خدا څخه په لور غږ وویل: مکاری گېډری لومړی دی څه وویل تورکی هااان؟؟؟

زید په کراره وخنډل چې ما بیا رضوان ته وویل: ته په توکو نه پوهیږې! ووايه، راته چې

بيخی په اندیینه کې شوم!!

د رضوان غږ لور شو: زید ووايم!!
زید خندا ودریده!! او په کلکه لهجه یې وویل: رضوان مغز مې مه خرابه وه! شپه ناوخته
ده لار شه ویده شه!

هااا یعنی خبره چنار گل پوري اړه لري؟ رضوان بیا په خندا وویل: نه باید یغما هم خبرې
شي!

لږ پاتې وو چې اندیینه له امله مړه شم؟ د زید له خولې مې خبره واخسته او په جدي ډول
مې وویل: وایې که نه!!! یا صفات دی درته وړاندې کړم، گرانه ورور هوم؟؟

رضوان په خندا وایې: وایم وایم، بې له هغه هم زید رانه لری دی لاس یې راته نه رسیږي
(پتمه شوم د رضوان خبرو دوام ته رضوان خپل غږ صاف کړ او د جنکو غږ په څېر
په نړۍ غږ یې وویل: الا خوری چې یو کس ته مرکه (خاستگار) راغلي زموږ کورته او
زما پلارته یې ویل..
په حیرانتیا وایم: چا پسی؟؟؟
رضوان په همغه نړۍ غږ وایې: بناغلي زید پسی!!!

سترگې مې د حیرت څخه د توپ په څیر شوی، او خوله مې تونل په څیر خلاصه پاتې
شوه! د څو ثانیو وروسته حیرت مې خلاص شو او په قهقهه سره خاندم په داسې حال کې
چې ما خپله خندا کنټرولوله چې خاله او حسنات له خوبه راویښ نه شي! پام مې شو چې
زید بغیر د حرکت څخه په عجیبه انداز ماته راگوری، ما زید لور ته وکتل، بغیر د سترگو
رپولو ماته زیر شوي وه! په خندا ورته وایم: ریښتیا وایې؟؟! څوک راغلی!!

رضوان- په خدای، ریښتیا وایم، مرسل پلار راغلی و!
یغما- رحیم کاکا بیا څه وویل؟!
رضوان په خندا وویل: کاش چې ته وی، پلار مې سم تک سور شوی وو! زما مور ته یې
ویل فرشته زمانه سرچپه شوي، خلک جلی پسی مرکه (خاستگاری) کوي، او دوی زما
زوی پسی راغلل!

له خندا څخه تکه سره شوم! زید تلیفون زما له لاس څخه کش او په جدي ډول یې وویل:
 رضوان بالاخره راحم خو، اوس لار شه مړ شه (ویده شه) پرته له دی چې خُواب ته به
 تمه شي تلیفون په پرې کوی!

زه په همغه خندا سره وایم: زید میره درته کو، چې له تا څخه خلاص شو!

هغه څه ونه ویل او د گونگیانو په څیر یې کتل! خو ولې یې څه ونه ویل؟ که بل وخت
 وای، زما ژبه به یې را پرې کړې وایې ما خپل ستونی صاف کړو او د هغه د سر په
 چاپی کولو مې پیل کړو، خونه له خاموشی ښکته شوه!

په کرار وایم: مریم څنگه ده؟
 هغه زما په لور سر پورته کوي او په مسخره موسکا سره وایې: آغلي یغما، په هر چا پسی
 دی زړه سوځي، پرته له مانه.
 یغما- بڼه څه شوی په تا باندی، چې زړه مې په تا وسوځوم هوم؟؟ روح جوړ یې شکر!

زید- ته څه خبره یې چې څه دلته تیریری (اشاره خپل زړه ته کوی)
 په خندا ورته وایم- مئینې شوې خو نه یې چنار گل بابا؟
 زید په غمژن مسکا وایې: بت پرسته شوی یم یغما ...!(ژوره ساه اخلې او وایې: حال مې
 خراب دی، هره شپه د هغه د عکس په کتلو ویدیرم، کار مې گرځیدلی د هغې عبادت کول
 خدای ته په دومره نژدی والای ویریرم چې غافل او بی خبره نشم خپل د رب څخه.

یواځې ورته گورم نه پوهیرم ولې مې زړه غواړی چې زید خپل خبرو ته دوام ورکړی؟
 یعنی دومره راته دا خبری د زید د خولي څخه راته حیرانونکي او په عین حال شیرنه
 دی؟!

زید زړه څخه یو اه باسي او بیا وایې: یغما ډوبیرم کیرم داسې هم پدی دریاب کي ډوبیرم
 چې هیس سوک مې د ویتلو توان نلری، بغیر د هغې څخه ..! یعنی هغه پریردی چې زه
 ډوب شم؟ آیا هغه زما د ژغورلي هڅه نکوی؟

د زید خبرو ته هک حیرانه یم راته عجیبه ده دا خبری اوریدل د زید څخه،! هغه زید چې د هغه په یو اشاره باندی ټول خلک نڅیری، وس دومره ناتوان شوی چې زما مخکې د اعتراف ژبه یې خلاصه کړی...؟!

په خدا وایم: ستا بت څوک ده؟ آیا هغه تاسره مینه لري؟
 زید په غمجنه لهجه وایي: نه هغه هر چا سره مینه لري بغیر زما نه!
 کراره غږ ورته وایم: نو څه گټه لري د داسې بت عبادت؟؟
 کراره غږ وایي: گرانی مئین کسان د گټې پسې نه گرځي..

یغما- او که هغې هم د مئینې لپاره لځان بت درلود بیا څه؟
 زید- پوهیږم چې نلري ډاډمن یم، که بیا هم بت ولری نو زه یې ورته ماته وم!

د زید په دي خبرو اوریدو می ځان ورپیدی لرزه راباندې راغله زید حال لیدلو ته گورم کولی شي هرڅه وکړي! یعنی دومره مینه ورسره لري؟ نیکمرغه جلی ده

یغما- مینی لاره داسې نده؟ که د رښتیا زړه څخه ورسره ولري بیا د هغې خوښي لپاره ځان څخه تیریزی!

زید- ویل یې اسانه دي شاید هرڅه نه به تیر شم، حتا ژوند څخه می خود هغې څخه نه تیریرم، یعنی کولی شم، ناممکنه د، یواځني شی چې دلاسته راوړلو لپاره یې حریص او بیتابه یم هغه ده او بس.

به خدا ورته وایم: فلسفه مه وایه بت پرسته....!
 زید- څومره ښه بت لرم زه سومره طالع منده یم

ولی داسی عجب احساس راته پیدا شوو د زید د خبرو په اوریدلو؟ هغه ناپیژنده جلی سره می بخیلی او حسادت پیدا شو ناساپه، چې داسې نشی زید زمانه غافله شي! اول خدای بیا زید زما کلکه پناهگاه ده، که دی نه یې ځنگه مشکلات به راباندې راشي..؟! چوپتیا کوم ځکه کومه خبره دي ویلو لپاره نلرم، چې زید ادامه ورکوي او وایي: د چا مرکه راغلي وه څوک وه؟

په بنده بنده ژبه وایم: هیڅ څوک
 زید- یغما!!!
 یغما- افففف اوریدلی به دي وی د کلي د ملک بنځه راغله وه.
 زید- ته چیرته لیدلی وي؟
 بی اختیاره ورته وایم: زوی لیدلی وم هغې لیدلې نه وم..

زما په خبري زید په تلوار خپل په ځای کې کیناست او ویې وویل: څه دي وویل؟ چا
 لیدلی یی؟

تازه پوخ شوم چې گل ته می آوبه ورکړي خوو پدی حال کې می د زید ځورول می
 مغزو ته راغلل او په شیطاني خندا می ورته وویل: زوی! زما په خبره د زید تندي تروش څو خو ما به همغه شیطنت وویل: داسي شنی سترگي لري
 هیڅ پوښتنه مه کوه داسي ښکلی سترگي وي ای ای نو، کله چې ویل یی مرکه
 درلېږم تندي باندي د خولو سیلاب وه.

زید ته می ټوله کیسه وکړل د الف نه تر یا ما خندل او هغه سترگو رپ لانه وهي، او
 همداسي رکتل! نه پوهیږم کله می لاس د هغه په قوی لاس کې بندې شو؟ او هغه په
 غوسه ناکه لهجه وویل: لکه چې خوښ شوی د ده؟ ته ما ده څه لپاره راوستی یی؟ د
 ساعت تیروولو لپاره هوم؟

ای وای دا بیا وحشي شوو زید وضعیت نورماله نه وه زه ولی بیعقله شوم ورسره می
 شوخي وکړه، د دی لپاره چې خبره نوره خراب نشي زر ورته تسلیمه شوم او به کراره
 ورته می وویل: پخدای قسم هغه زما ورور په شان دي ټوکي می کول(زما پدی خبری د
 زید لاس زور یو څه زما د اوری څخه کم شو او په همغه تروش تندي وویل:

زید- یغما پخدای قسم که و دی وینم یو غلط قدم واخلي ژوندی دی په ځکه کې ښخ کوم!
 ژوره ساه اخلم کوبښن کوم ځان کنترول کړم اوس څه ورته ووايم غټ جنجال جوړیږي
 نو ځکه کرار وایم: خپله ښه پوهیږي چې زه داسي جلی نه یم چې په غلطه لار باندي لاړه
 شم.

زید- پوهیږم، پوهیږم بیا هم پدی خلکو باندی باور نلرم ستا مسولیت ما سره دی، بیا هم هوبنیار اوسه غلطه لاره خوښه نکړي کله بیا نووو... (زید ترڅو خبره خلاصوله زه پورته شوم دروازه می بنده کړه ترڅو حسنات او ترور خوب نه راویښ نشي!

نور می صبر خلاص شوي وه داسي کيږي نوو دا زید خبري ټولي تیر پشان وي آرامه اوسم ورته هوممم؟؟ ورتاوه شوم د هغه پشان په غوسه ورته وایم: کله څه؟؟ اوو څه وشول؟ ښه خوو یي؟؟ په کوم حق باندی دا خبري ماته کوي؟؟ سمده مرسته دي راسره وکړل پناه دي راکړه، خو په دي معنا نده چې زه ستا په قید یا بند کي اوسم..

زما په خبرو د زید غوسه نور هم زیات کيږی او لفظ په لفظ به کنترول شوی غږ د غوسې څخه وایي: ځکه، چې ته زما کوژدنه یی، اوس پوه شوی په کوم حق باندی دا خبري تاته کوم؟؟
په غوسه ورته خاندان او وایم: زید خان فکر نکوی خپل په دروغو او نقشي کي زیات مخته ځي؟ زه ستا کوژدنه نه یم دا یواځي یو نقشه ده پوهیږي یوازي نقشه ده.

زید د زیات غوسې څخه په کت،کت خاندی او وایي: نقشه؟ چا ویلی چې نقشه ده؟ زما په نوم دی چله په لاس ده (بیا خپل لاس هم پورته کوي او وایي: وگوره دا هم چله ستا په نوم زما په لاس کیده؟ نقشه بیا کومه ده؟

ولی تراوسه زما پام د زید په لاس چلی نه و شوی؟ په کراره ورته وایم: ویده شه؟ بی خوبه شوي یی هر رقم چتیات وایي (غوښتل می پورته شم زما لاسي یي کلک و نیوی او ویي ویل: سهار ته ځان تیار کړه مولوي راولم چې زموږ نکاح وتړی رضوان هم پوهیږي...!

د نکاح د نوم په اوریدلو زړه می حرکت څخه پاتی شو! نکاح دا کلمه زما مغزو کی زنگ وهل پیل کړو نکاح..... نکاح..... نکاح..... په کراره ورته وایم: ټوکه دی خنده داره نه وه!!

زید په کلکه وایي: تراوسه ما ستا سره ټوکی کړي چې دا یي دویم ځل وي؟
په رپیدلی غږ وایم: زیده ټوکی کوي؟ د څه نکاح؟ پخداي ما بد کړی نور ستا سره ټوکی نکوم.

دا خبره کوم او کوبښن کوم ترڅو لاس مې د هغه د لاس څخه جلا کړم خو هغه داسې کلک نیولې وه چې د ختا کسدو نوم یې نه اخیستو.

زید- یغما.. زه ټوکې نکوم همدا می آخره خبره ده! نکاح...

نه پخدای زید په کلکه و لکه مخکې پشان غوسه و او دی چې کومه خبره وکړې په رښتیا هم هغه کوی په نیولې غږ ورته وایم: خپل د مور او پلار په سر قسم خورم نور څه نه وایم پخدای بد می کړی سمدې!
زید- یغما اعصاب راته مه خراب کوه آخري خبره می همدغه ده.

غوښتل می زید قانع کړم نو په کراره مې ورته وویل: کورني به دي څه وايي سوچ دي ورته کړی؟ سمدې زه ستا د لاس نانځکه يم، ځکه کورني مور او پلار، نلرم پوښتنه می وکړی ته خوو یی لری؟ کورني ته دی څه جواب ورکوي؟ مريم به څنگه شي؟ یواځي د یو ضد لپاره زما او خپل ژوند مه تباہ کوه، تا خو همدا اوس وویل چې بت پرست یې، نو هغه جنې به څنگه شي؟ جواب راکړه.

د هر خبري سره، مې اوبښکي لکه سپیني مرغلري پشان د سترگو څخه راوانی وي چې زید په لور غږ وویل: وه لعنتی ژاره مه! مه ژاره یغما قسم درکوم د هغه چا په سر باندي چې تاته ډیر گران دی پخدای نور ستا د اوبښکو طاقت د نلرم په پیر په پیغمبر نور طاقت نلرم.

زید خاموشه کیری خو زما بدبختي اوبښکي چیرته وچیدی؟ زید ستوني صاف کوي په نیولې غږ په سختي او زر تکلیف باندي وایي: زما بت ته یی، ستا عبادت کوم ولی دومره بیعقله یی؟ ولی نیوهیږی؟؟ په کومه ژبه درته وایم هـا؟؟ ولی زما د سترگو څخه نه پوهیږي لعنتی؟ ولی زما درد نه گوري؟ باید هرڅه په خولی باندي درته ووايم؟

کله ناکله سترگې د ژبي څخه زیات خبری کوی او مقابل نفر پوه وی، خو ته بیعقله زما د سترگو په خبرو پوه نشوی....

د دي خبرو په اوریدل چې ظاهره کې الفاظ وه خو ماته د توپک د مرمي پشان وه یو دم هک حیران وم ورته چې زید بیا وویل: فکر کوي زه اول څخه نه پوهیدم ته جلی یی؟؟ نپوهیدم ځان څخه دی هلک جوړ کړي؟ نپوهیدم د کور څخه تښتیدلی یی! ستا په نظر زما په تندې باندې بیعقل لیکل شوي؟ خبري وکړه، دا لعنتی اوبنکي پاکي کړه.

زه د زید خبرو ته بی حرکت لکه بت پشان پاتې وم چې هغه بیا وویل: زما یی په مریم څه؟ مریم خپله هوبنیار جلی ده هغه د اول څخه پوهېدلې چې زما په نظر کې هغه ما ته د خور پشان ده لکه آسما! کورني می ما درک کوي د ټولو مخکي زه درېرم ته یوازي ما ومنه ما قبول کړه.

اوس هم زما لاس د زید په لاس که بند وه، هغه خپل هغه بل لاس خپل لږ شانتي رسیدلی ویننتانو کې کش کوی او په پیر عاجزه او مظلومه لهجه باندې وایي: د الله په پاک ذات باندې قسم کوم نور ز غملی نشم پخدای نور نشم پت کولي دا مېنه او لیونتوب د غرور په پلار دی لعنت وي! زه هم انسان یم پخدای انسان یم تر کله وزغم ها؟؟

آیا زه دومره د دی بدبختیو لایق یم؟؟ تا زه څو، څو ځلي خپل په بی خبری باندې مر کرم یم؟؟ آیا ته پوهیږي کله چې ته ماته نگوری زه زره، زره له مینځه ځم. (اشاره خپل مخته کوي او وایي: آیا لږ دی هم زما سترگو ته فکر نشو او دا دومره مینه دی و نه لیدل؟؟)

زید د لیونیانو پشان شوي وه، وار په وار یې پوښتنی کول زه په ځمکه باندې بی حاله ناسته وم، اوبنکي می په مخ باندې راوانی وي ځان سره په جنگ کې وم یعنی زید اول نه پوهیدی چې زه جنی یم؟ ولی هغه ورځ سلیم وویل ته جلی یی زید حیرانه نشوو؟ ولی زه هلته پوه نشوم چې زید پوهیږی؟ ولی هغه وخت چې سلیم راته وویل: ته څه فکر کوي چې زید بیعقل او نه پوهیږی؟ ولی هلته د سلیم د خبری په معنا و نه پوهیدم؟ ولی د زید د کارونو څخه پوه نشوم؟ ای لعنت دی پر ما وي..

ولی هغه وخت پوه نشوم چې ده زما په خاطر خپل ویننتان پریکړل اخیر ولی زه پوه نشوم کله چی یې هغه شعرونه ویل، ولی نه پوهیدم؟ اصلاں ولی له جنون او لیونتوب چې زما

په وړاندي درلوده نه پوهیدم؟ خا نو ددی پخاطر یی د ورینداری له نوم سره حساسیت
بنوده؟!

زید دا دومره وخت له ماسره مینه درلوده او زه نه پوهیدم؟ یعنی دومره په خپل تیر ژوند
او ستونزو کې غرقه وم چې د زید مینه می نشو لیدی! ټول خاطرات می لکه د فلم له
سترگو تیر شول! د دلایلو، سیلاو می په زړه او مغز کې څپې وهی! ذهن می له کاره
ووته او د هیڅ کار تاوانایی نه درلوده، ددی خبرو زغم راته ډیر سخت وه لاس په تیزی
سره له لاسه یی کشوم او د دروازی په لور ځم، د زید غږ پورته شو!

زید- یغما! دا د بڼه په غوږونو کې ونیسه، که زما نشوی نو د بل هیڅ چا به هم نشي خبره
اوسه!

په لوړو قدمونو له خوني څخه اوځم او د خاله او حسنات د خوني په لور ځم خوني ته له
ننوتلو سره په آرامه ساه اخلم! په ځای کې می غځیرم او د زید خبرې می ځان سره تکرار
کړی (پوهیږي چې په دی ناخبره دنیا کې د زه څو ځلي وژلي یم)
(پوهیږي چې ستا د هری اوبنګي په تویه ولو وژل کیدم) (ایا په کافي اندازه ستا سترگو
کې نه یم) ژوره ساه اخلم او ځان سره په فکر کې کیرم ولی می د ویری احساس ونکړو؟
ولی خپه نشوم؟ اصلاً ولی می زید څخه بد رانغل؟؟

کله چې سلیم راته وویل مینه در سره لرم و ویریدم، خفه شوم، بد می تری راغی تر دی
چې په لیدو یی لاسونه می متي کیدل! شپه له ټولو فکرونو او عجیبه حسونو سره تیره شوه
سهار د ازان په غږ پاڅیدم حسنات او خاله می هم پاڅول خاله په خندا سره وویل: لوری
ورشه زید هم پاڅوه چې لمونځ قضا کیري.

زړه می درب درب کوو، زه زید پاڅوم خو په کومو سترگو؟؟ د تیری شپې په یاد ته راتلو
سره می غومبري سره شول چې بیا هم د خاله را غږ کړل: یغما لور وادي نه وریدل؟
یغما- دا ده لارم.

زړه نازره د ناستي خوني ته ځم دروازه ورو خلاصوم لومړی می سر دننه کوم گورم
چې ویخ دي که نه؟ هو د مصر شهزاده ویده ده!! ورو ورو یی خواته ورځم او په ارامي

سره ورته غږ کوم: هیڅی پاڅیره لمونځ قضا کیری!

زید حتی شور هم نه خوري نوم مي نشو اخیستی ځکه شرمیدم بیا هم لکه د مخکی غوندي وایم: هیڅی نه اوری؟

اففف د دی خوب څومره دروند دی! په گوتو مي د ولو مینځ کی ووهه او په ارامي مي وویل: زید!؟

د زید غږ پورته شوو او په خندای یی وویل: زید د صدقه شه. یو متر مي له ځای څخه والوتم، او په غوصه مي وویل: ولی د اوله ځواب نه راکوه؟؟

زید- ځکه چي زه هیڅی نه یم زید یم او بله دا چی داسی غږ د راته نه وه کیری! بیا هم رنگ مي له حیا سور اوري او په لوړو قدمونو د دروازی په لوري ځم! زید ورو خاندی او وایی: ستا له حیا قربان شم گلی!

داسي حس می کولو لکه ذره ذره اوبه کیرم او په ځمکه ننوځم... زید- یغما که کوم وخت مړ شوم او ته راته داسي غږ وکړي نو شاید بیرته ژوندي شم!

په تیزی سره له خوني وځم، او شرمناکه خدا مي په مخ خوره وه... ولی خاندم؟؟؟ هسی نه چي.... نه نه امکان نلري هغه راته یوازي یو ملگري دي له دی ډیر څه نه ... مور له دوه مختلفو قطبونو یو امکان نلری فکر کول یی هم په اړه خطرناکه ده زه حتی نه پوهیرم چی مینه څه ده؟ او نه پوهیرم چی دی خدا ته څه نوم ورکړم!؟ د مینی له نوم څخه ډیره لري وم!

مینه یوه ناپیژندل شوي کلمه وه زما لپاره! زما لپاره چی هیڅکله مي هم تجربه کړي نه وه! زه چي په تیارو او کرکه کی لویه شوي یم! زه چي وجود مي د له درد او کرکه ډک دی، کیداشی د مینی کلمه له دومره دردونو سره وپیژنم هوم؟ زړه می لکه تیره وه! کلک او یخ، انورمال کیدل یی وخت او طبیب ته اړتیا لری! له دی هر څه سره فکر نکوم چی زړه خپل حریم ته د مینی د ننوتلو اجازه ورکړی!

له دی فکرونو سره می ځان ته ظاهرأ ډاډگیرنه ورکړه! له فکرونو ځان باسم او حسنات سره د جای په تیارولو بوختیرم

حسناټ- اووووو دا بنگري دی له کومه کړي و جینی؟؟
په خدا سره می وویل: بخيلي مکوه لالا دی راوري البته ستا حق یی هم نده هیر کړی!

حسناټ په خدا شوه او ویی ویل: رشتیااا؟؟ ووايه زما حق چیرته ده
یغما- اه وجینی سومره شله یی دا دی راورم یی درته.

پاخیرم او د الماری په لوري خم بنگري راخلم او حسناټ خواته رآم او وایم: هه واخله
اوس له ډیری بی قراري له وجه مړه نشی!

حسناټ بد او کتل او کڅوره یی واخیسته په حیرانی یی کڅوره خلاصوي او بنگري
دانه دانه لاس کي اچوي او وایي: یغما بڼه بسکاری کنه؟
په خدا مي وویل: ډیر زیات
حسناټ- خو له تا ډیر نه!
کرار یی چونگاری کوم او وایم: لیونی..

حسناټ په لوړ اواز غږ وکړو او ویی ویل: لالا راشه چای تیار ده

لږ وروسته زید له تورو جامو او په غاړه یی هغه نقره یی دسمال وه چی ما ورته اخیستی
وه،خوني ته دننه شو، د زړه ضربان مي داسي تیز شول چی فکر مي کوه زړه می له
سینی وخی لومړی خُل وه چی زید په وطني جامو کي گورم بسکلا یی سل چنده شوي وه
خان ته مي فکر شو خدایه د څه بلا راباندی لگیدلی ده؟؟
مخکی خو داسي نه وم؟؟؟

ایا د شپې خبرو زما ذهن خراب کړو؟ یا د پخوا څخه زما ذهن کي دا خبری وه او ما
ځانته د ویلو جرئت نه درلود؟ سترگی مي بسکته اچوم او د سبا ناری په خوړلو پیل کوم
چی زید کرار وایي: یغما هغه قیماق راکوی؟

پداسي حال کي چی سترگی مي بسکته دی قاب زید ته ورکوم چی هغه یی په مسکا رانه
اخلې او مننه کوی، چی حسناټ وایي: لالا کوم ځای ځی؟؟
زید- نه ولی؟

حسناټ- ما او ورينداره خو چينې ته تاسو هم راځي؟
 زيد خپل چای غړپ کوی او په مسکا باندی د حسناټ جواب ورکوی: ښه خبره ده راځم
 لږ به شاوخوا هم وگورم.

حسناټ جونگاری کوم او کرار ورته وایم: ای خاوری دې په سر شه بیا دی گلان وکرل؟
 حسناټ- اخ څه مې کړی؟
 یغما- ومې نه ویل وريندار راته مه وایه ها؟ دویم دا چې که د خان زوی په لاره کې زيد
 وگوری بیا څه کوی؟
 حسناټ خپل به خولې لاس ایزدی او کرار وایي: وی خاوری مې په سر شه بیخي مې
 لیاده وتلې وه.

مور لا خبری کول چې زيد دبیرون څخه غږ وکړو: زه د باندی تاسو ته ولاړیم ناوخته
 نکړی راشي.
 حسناټ کرار وایي: سمه ده لالا.

زيد ځی زه او حسناټ فکر کی پاتی کیږو په هر حال اوس څه چې کیږی هغه به وشي،
 خپل ټکری راخلو او د باندی ځووو، زيد مور څخه مخته روانیږي زه شاوخوا گروم چې
 د خان زوی راپسی نه ويې، چشمه ته.... ورسیږو ما آرامه ساه واخسته.

زيد- تاسو دواړه هروخت دلته راځي؟
 حسناټ څخه زه زر جواب ورکوم: نه کله کله راځوو.

زيد سر خوځوي او هیس نه وایي زه حسناټ خپلو کیسو کې ډوبه کیږو دنیا څخه بی
 خبري اوسیږو روسته د لږ وخت تیږولو څخه سترگي پورته کوم او دوه شنی سترگي
 گورم لاس او پیني می شروع کوي په ریپیلو مخ حسناټ خواته کوم آرامه ورته وایم:
 حسناټ هغه ده راغلي پخداي چې زيد يې اوس مړ کوی .

زما په خبرو حسناټ بیچاره گي ورخطا کیږي او وایي: یغما اوس څنگه وکړو؟
 یغما- هیس یوازي خدای دی وکړي چې د زيد ورته پام نشي!

زید زموږ څخه لږ لري ناست و ه حسنات ته وایم: هله ورشه لالا ته دي ووايه ناوخته شوی.

حسنات په تیزه پورته کيږي زید لور ته ورځي چې زه په زړه کې هغه د خان زوی ته وایم: خاوري دي په دا بدرنگه قواره شی نن زموږ تعقیبول ورځ وه شله انسانه

د زید او حسنات په لیدولو چې زما خواته راتلل لځایه پورته شوم، کالی می د خاورو څخه ټکوم دری واره د کور په لور حرکت کوه هر قدم سره شاته گورم ځان سره آرامه وایم: پخدای مور تعقیب کوي اوس زید حتما پوهیږي! تیزه تیزه حم حسنات وایي: اله یغما وېي لیدو پخدای ولیدو زید هغه شین سترگي هلک ولیدو

زر شاته می گورم زید ولاړ و او د ملک د زوی خواته یې کتل په ورخطايي سره حسنات ته وایم: ته ځان کور ته ورسوه زه زید درولم

حسنات هم بغیر د هو یا د نه د جواب څخه په تیزه روانه شوه زه زید لور ته ورغلم په تیز قدمو ځان زید ته رسوم او وایم: زید ولی ولاړ یی؟ راحه کنه ناوخته شوی. زید غوسه ناکه لهجه وایي: ته لاره شه زه درحم.

د زید لاسونه موتی کيږي او غوښتل یې چې هغه شین سترگي هلک ته ورشي چې زه په ورخطای د زید موتی شوي لاس خپل لاسونو کې نیسم چې هغه د تلو څخه پاتیري او کرار کرار خپل موت شوي لاس خلاصه وي او گوټي زما د لاس گوټو مینځو څخه تیر وي کلک زما لاس نسئ.

او پداسې حال کې چې کوښښ یې کوی غږ زید کوښښ کوي خپل د غوسي غږ کنټرول کړي وایي: همدا هلک دی؟؟؟

مخکي له دی څخه چې زه جواب ورکړم هغه هلک زموږ خوا ته راغی، او د زید سوال بی جواب راڅخه پاتی شو. هغه هلک خواته می کتل زید زما د سترگو نظر تعقیب کړو او د هغه هلک په لیدو یې زما لاس بیحده کلک ونيو، بیعقله انسان کله چې زموږ څنگ ته

راورسېدو په جگ غږ باندې وویل: دلته څه خبره ده؟ خیرتی ده کلي که داسې لاس په لاس گرځیږی!!

زید غابونونه وچپچل داسې چې مایې لا د غابونونو چپچلو غږ واوریدو او په تشویش باندې مې وروکتل د غاړه رگونه یې د باندې راوتلي وه د پیری غوسه څخه مخکې له دې چې زید څه ورته ووايي زه خپل آزاد لاس د زید د لاس څخه تاوم کوم او په غوسه ناکه لهجه هلک ته وایم: اولاً خبره تاپوری اړه نلري چې زه د چا سره گرځیدم دومه خبره دا جناب زید خان زما کوژدن دي!

او بیا خپل او د زید لاس چې کلک یو د بل سره قفل دی د ثبوت په توګه پورته کوم او خپل دواړو چله ته اشاره کوم او وایم: کوژدن مې دی تاسو ووايه کومه ستونزه لري محترم وروره؟

هلک رنگ والوته او په آرامه وایي: د همدې لپاره دی زما مرکه رد کړل؟ نور هلته دریدل مې جایز و نه بلل که یو دقه نور پاتې شوی وایي ضرور دغه بیعقل انسان د زید په لاسونو مړ کیدو نو په تلوار هغه هلک ته وایم: وروره خپل احترام وساتي.

دا خبره کوم او زید په کشه ولو کشه ولو ځان پسې د کور خواته ورم، زید هم د ماشومانو پشان زما پسې دی کله چې ډاډمنه کیرم چې د هغه ژیر میرې د نظر څخه لری شوی یو د زید لاس خوشې کوم، او کوبنبن کوم خپل لاس د هغه د لاس څخه جلا کړم خو هغه زما لاس نور هم کلک نیسي چې بې حوصله ورته وایم:

یغما- خوشې کړه لاس مې.

چې زید په خندا راته وایي (څومره دا بشر خنده روی شوی د قیامت علامه نه وي؟)

یوځل بیا ووايه؟

یغما- څه ووايم؟

زید- همغه خبره چې دی څو دقي مخکې وکړه!

پوه شوم چې کوم خبری ته اشاره کوی خو ځان ناګاره اچوم او وایم: یاد ته مې نه راځي چې څه مې ویلي و او سیری؟ لاس مې خوشې کړه چې خلک مو گوری.

زید- پریرده چې ووينې ټول بايد خبرشې چې ته صاحب لری.

په غوسه ورته وایم: زه څیز نه یم چې صاحب ولرم او هغه خبری هم جدی مه گڼه یواځی ددی لپاره وی چې جنگ جوړ نشی پوه شولې؟؟؟

لاس می خوشی کوی خپل لاس پورته کوی او په خپلو گوتو دری ځلی خپل زړه وهی او وایې: یغما له هر څه سره لوبی کوی وکړه خو له دې سره لوبی مه کوه!
د هر څه زغم لرم غیر د ستاله تیټ نظر نه! آن بی رحمی دی هم بنکلی ده!
د ځان په بیه یی اخلم!

غلی کیري! لکه بت ولاړه وم او هر ه کلمه چې د زید له خولی څخه راوتله لکه د اور مرمی می په زړه لگیله

زید- د ټولو نازونو وړونکی دی یم مگم!!!! که لږ پوه شم چې رانه لری کیری هغه وخت نور زید شتون نلری! په غرق کیدو می ټول غرق کوم ټول آن بت می!!!!

خپل د ټکری(څادر) څنډه می د غاښ لاندی نیسم او په سترگو می شاوخوا ځیر کوم! کله چې د خلکو له نشتون نه ډاډه کیرم په لور غږ وایم: مگم خپله دې نه ویلی چې مینه په زوره نه کیری؟ که زور وی نو ولی دی د مریم مینه ونه منله؟

زید خپل سترگی کلکی تری او وایې: یعنی ته.....
خبری ته یی نه پریردم او په پوره بی رحمی وایم: هو زما لپاره یواځی یو عادی ملگری یی همدومره! ته هم بنه ده چې بیرته بنار ته لاړ شي.....

زید په خپل یو لاس باندی دیوال نیسی داسی بنکاری چې د دریدو توان نلری او کرار وایې: کور ته لاړه شه.....

پوهه شوم چې باید کور ته لاړه شم کنه وضعیت خرابیری، په لوړو گامونو د کور په لوری ځم چې غږ یی پورته کیري:

به خدا کافر اگر بود به رحم آمده بود !
 ز آن همه ناله که من پیش تو کافر کردم !
 (استاد شهریار)

پښې مې په ځمکه ميځ شولې وروسته له لږ ځنډ نه مې خپلې لارې ته دوام ورکړو
 له کوم وخت را په دې خوا دومره بې رحمه او کلک زړه شوی يم؟ نه، نه زه گناه نلرم
 تقدیر مې زړه په داسې سختې ټاپه کړې دې قفل يې دومره کلک دې چې غیر له بڼه پوه
 کوښگر نه بل څوک يې د خلاصولو وړتيا نلري! ناورين دلته دې که خپله هم وغواړم قفل
 يې نشم خلاصولی، ځکه کلی مې ورته د تيارو په سمندر کې ورکه کړې!

زما د رسيدلو سره سم حسنات راباندې حمله وکړه او په وار خطايي يې وويل: ولی مو
 دومره ناوخته کړه؟ چيرې ده لالا مې؟
 غټه سا اخلم او وايم: غلی اوسه هيڅ ندی شوی لالا دې هم لاره چېرته يې کار درلوده!
 حسنات غټه سا اخلی او وايي: شکر د الله چې څه ندی شوی ما وېل اوس به يو نړيواله
 جگړه شروع وي.

خپلې اوږې پورته اچوم او د پځنځي په لور ځم يوه پياله سړي اوبه په يوه سا څښم ورځ د
 تل په څير زما او د حسنات په ټوکو او رشخندی سره د ترور د غوسه کيدو تيريري او
 هوا تياره کيږي! شپه شوه او زید لاتر اوسه ندی راغلی ډار او انديښنه مې راپه زړه شوه!

يغما- حسنات ترور څه شوه؟
 حسنات- نپوهيږم هر ورو اودس کوی!
 يغما- سمده

ترور ته په تمه کيږم چې راشی!! ترور جاي نماز په لاس کوټې ته راننوخې، جای نماز
 خپور کوی او خپل لمونځ کوی! په تمه کيږم چې لمونځ يې خلاص شی!
 لمونځ يې په ډير ځنډ خلاصيږي او جای نماز ټولوي د چای د ترموز په لوري راځي او
 خپله پياله تری ډکوی!

د ترور په لور چې په چای څښلو بوخته وه ځم څو ځلی د کوم څه ويلو هڅه کوم مگم ژبه

می راسره نه ملگری کیري آخر په پیر زیار په تیت سر او شرم وایم: ترور جانی زید نه راحی؟

ترور آرامه مسکا کوی او وایی: زما لیونی لورکی په دی کی د شرم څه خبره ده؟ نه کار ورته پیدا شوی وه بنار ته لاره هرکله چی کار یی خلاص شی بیرته راحی!!!

د بنار د نوم په اوریدو می زړه له غم نه پک شو یعنی زید لاره؟! مگم تا خپله همدا نه غوښتل؟؟ غټه سا اخلم او د موضوع د تغیرولو لپاره وایم: زه ځم د خوب ځایونه جوړوم!
ت

رور په مسکا سر پورته بنکته کوی! پورته کیرم او څه می چی ویلی ول کوم یی د هر شپي په څیر زه او حسنات د یو بل تر څنگ ویده کیرو! حسنات ژور خوب ته ځی! هڅه کوم خپل فکرونه لری کرم مگم شونی ول؟ خوب می له سترگو کډه کړی وه د سهار تر لمانځه وینه وم! پورته شوم او لمونځ می وکړه ترور او حسنات می هم پورته کړل چی خپل لمونځونه وکړی چی قضا نشی!

ورځ په ستیریا او نه زړه شروع شوه! د هیڅ څیز حوصله می نه درلوده. هغه رنگه چی حسنات هم پوهه شوی وه او اخیر ویی ویل: یغما بنه یی؟ نه چی د لالا پسی می خفه شوی یی!؟

په سختی مسکا کوم او وایم: نه گرانی یواځی د ستیریا احساس کوم لږه ویده شم بنه کیرم.

حسنات می په حالت پوهیږي او له پیرو پوښتنو ډډه کوي دوه اونۍ تیریري دوه اونۍ مگم زید آن زما پوښتنه هم نده کړی! لکه چی په پوره ډول یی له یاده ویستلی یم! هر ځل یی د نوم په اوریدو زړه می بی واره درځیری! د لیونتوب او کارونو په یاد ته راوړلو یی خدا می په شونډو میلمنه کیری! نیوهیرم څه می په لیونی زړه شوی!
مگم په دی بنه پوهیږم چی د پخوا په څیر په خپل ځای کی ندی! د حسنات غږ د خیالونو له نری نه رابهر کرم.

حسنات- هوی نجلی بیا څه شوی؟

یغما- هیڅ څه باید وشی؟

حسنات خپلی اوری پورته اچوی او وایی: نیوهیرم خو داسی بنکاریده چی په دی نری کی ونه اوسی!

رېښتيا يې ويلي د حق خبرې ځواب نه درلود! غلي کيرم! د څه په ياد راوړلو بې واکه
 وایم: رېښتيا حسنات ستا ورور ولی مړ شو؟؟
 حسنات لومړی په حيرانتيا راوکتل او ډېر ژر حيرانتيا ځای غم ونيوه او په غمجن غږ يې
 وويل: په يوه پېښه کې مړ شوی!
 کرار وایم: الله دې وبخښي نه می غوښتل خپه دی کړم گرانی!
 حسنات د غم ډکه مسکا کوی او وایي: کومه خبره نده گرانی هغه څه دی چې تېر شوی!

دواړه د بن گلونو ته ځير کيږو چې حسنات دوام ورکوی او وایي: لالا می او زید دواړه
 ډير خواږه ملگری ول ډېر له سکه ورونو آن يوه ثانيه له يو بل نه نه لری کيدل هره جمعه
 زید زموږ کور ته راته د بنوونځي له وخت نه يو بل سره ول پلار می په ماشومتوب کې
 له لاسه ورکړی وو، ارسلان په همغه کم عمر د کور سرپرست شو د زید په مرسته د
 کور له عهدی وته دوه وروڼه می درلودل ارسلان او زید!

کوچنی او خوشحاله کورنی وو. خو تقدیر هر څه په بل مخ کړل هر څه!! (غټه سا اخلی
 چې اوبنکی یې رانشي او بیا وایي: یوه شپه ارسلان زنگ وکړ چې د ملگری واده یې ده
 او له زید سره ځی کیدای شی چې شپې رانشي!) (حسنات بیا غلی کيږي مگم دا ځل یې
 اوبنکی په مخ لاره پیدا کوی په ژړا وایي: یغما وروسته له هغې ارسلان بیرته رانغی
 څلور کاله شول د کور لاره یې پیدا نکړه لاره چې لاره!!

سلگې یې پورته شو او اوبنکو یې لکه سیل په مخ لاری وکړی او په گریوان یې څڅیدی،
 غیر می ورکړه تسلي می ورکوله او د هغې په شان زما اوبنکی هم په مخ بهیدلي په
 سختې یې دوام ورکړو او وپي ويل: وروسته له واده نه ارسلان د زید موټر واخيسته او
 چلوه یې سرعت یې دومره زیات وه چې د موټر کنټرول یې له لاسه ووته او موټر کندي
 ته وغورځیده.

ژړا یې د خبرو کولو توان واخيستو او په زوره زوره یې وژړل خپل دغمونو په اندازه یې
 وژړل ما هم ورسره سم وژړل خو یو څه می ښه درک کړل هر څوک د خپل په اندازه
 غم لری هیڅوک بېغمه او هوسا ندی! کله چې اوبنکو یې د بهیډو نه زړه وښکوه ځان
 یې زما له غیر نه جلا کړه او په بند غږ یې وويل: په هغه پېښه کې ارسلان ځای په ځای

مړ شو خو زید دوه اونۍ په کما کی وو وروسته له دې چې په هوبن راغی او خبر شو چې ارسلان مړ شوی دی..

حالت یې خرابیږی او څلور میاشتي ځان په تیاره کوټه کی بندوی نه له چا سره خبرې کولې او نه له کوټې نه بهر راوته! د زید لالا حالت له مور نه بدتره وو! په پیرو ستونزو خپل عادی ژوند ته بیرته راغی د هغې پینې نه وروسته زید ز مور د کور سر پرست شو هره اونۍ یا هره میاشت ز مور احوال اخلی!

اوبنکی می پاکوم او د حسنات مخ بنکولوم او ورته وایم: پوهیږی مور ټول داسی قیصی لرو چې په ذات کی بیږی غمجنې دی خو بنه والی یې په دی دی چې هر څه تیریږی او نه پاتې کیږی! باید قوی ووسو.....

حسنات خپلی اوبنکی پاکوي او په مسکا وایي: مننه زړه می سپک شو ډیر وخت شوی وه چې ژړلی می نه ول!
لاس یې نیسم او کینس کارم یې او ورته وایم: هرکله کولې شي چې زما سره دی دزړه درد شریک کری
حسنات- یغما وعده راکړه چې هیڅ کله می لالا نه غمجن کوی! پخدای د بل ورور د له لاسه ورکولو طاقت نلرم!

یواځې د سر په بنورولو بسنه کوم لا گرم په قیصو کې وو چې ډیر ورته والی یې د غمجن قیصو ته درلوده وو چېچ د ترور غږ پورته کیږی: انجونو چیرته ورکی یې راشی چې میلمه لرو!!

زه او حسنات په حیرانتیا یو بل ته گورو او له بن نه بنکته کیږو ځان سره فکر کوم چې حتما زید راغلی او په چټکتیا ځان د ناستی کوټې ته رسوم! همدا چې غواړم ننوځم سترگی می په رضوان لگیږی وروسته له یوې میاشتي یې وینم! رضوان ماته پام کیږی او په مسکا پورته کیږی او راته وایي: وریندار جانی بیخی دې هیر کری یو

لومړې ځل ده چې د وریندار کلمه په اوریدو می خوښی په زړه کې څپې وهلې لاس می په ټکری وهم داسی نه چې ویستان می بنکاره شی د رضوان په څیر یې په مسکا ځواب

ورکوم: سلام رضوان ورور بڼه راغلاست رحيم تره، ترور جانه، اسما ټول بڼه ول؟
رضوان- هو هو ټول بڼه ول سلام يی ویلی!
یغما- علیکم سلام. ولاړ مه پاتی کیره کینه درته چای راوړم

په همغه مسکا سر بڼکته او پورته کوی! له کوتی نه وحم! او د پخلنځي په لور حم!
حسانت د چای په تیارولو بوخته وه! چي ما ورته وویل: وه نجلی تا ولی سلام ورنکر
هوم؟

غریبکي داسی خیز واچوه چي نږدی وه ترموز تری وغورځی.
حسانت- مرگ نه وینی چای تیاروم لیونی؟
په خندا ورته وایم: بڼه مقصد رضوان زما لالا دی فکر دي اوسه چي بڼه یی خدمت
وکړی کنه بیا لالا دی ژوندي ژوندي درته پوستوم (مطلب زید)

د حسانت رنگ الوځی او په بنده بنده ژبه وایی: خ..... ه..... معنا؟
یغما- ټوکی می کولی چي اوس یو ځل مړه نشي.
چای تیاریری او دواړه د کوتی په لور ځو! پتنوس په حمکه کیردم! چي حسانت رضوان
ته وایی: سلام بڼه راغلی!
رضوان- علیکم سلام خورجانی.

د حسانت څیری ته گورم فکر کوم د خورجانی کلمه پی په زړه بڼه ونه لگی ده
پیالی دکوم او په ټولو باندي ویشم! ترور او رضوان سره خبری کولی او کله ناکله د
دواړو د خندا غږ پورته کیده رضوان دلته هم خپل کار کړی تورکی ههههه د حسانت فکر
گډوډ وو! کرار می ورته وویل: حسانت کوم څه شوی خورکی می؟

حسانت- نه کوم څه باید وشي؟
یغما- بڼه ته دا پریږده دی تورکی ته وگوره چي دلته یی هم ځان ته ځای جوړ کړی
حسانت کرار وویل: کوم ځای یی تور دی؟
حیرانه ورته گورم ځینی څیزونه می تر پوزي کیری هیڅ نه وایم او د رضوان او ترور
په لوری گورم! رضوان په مسکا راگوری او وایی: څنگه یی میرمن یغما؟
کرار وایم: بڼه وم ستا په لیدو می ټول بڼه والی لاړه تورکیه!!!!!!

رضوان به خندا وايي: ولی ما څه کړی؟
 ترور پورته کړی او د الماری څخه د یخن دوزی کالی سره له عینکو راخلي او له مور
 نه لږ لری کینی چې رضوان بیا وايي: رښتیا د انجونو کالی او تکرې در سره ډیر ښکلی
 ښکاری!
 په مسکا وایم: مهربانی مو ده (مخکی له دی چې رضوان څه ووايي زه ورته وایم: ولی
 دی حسنات ته خورجانه وویل هوم؟

رضوان حیران ماته راگوری او وايي: یغما ښه خو یی؟ څه می باید ویلي وي؟!
 خپلي اووړې پورته کوم وایم: ما پوري اړه نلري زه وریندار غواړم!
 رضوان- سمده زید ته به یی وکړو ته به هم وریندار پیدا کړی.

د رضوان پدی خبره د د ترور او حسنات نه په پټه چونگاری کوم یی چې رضوان یو
 جانانه توپ وهي او زه ورته په غوسه وایم: احمقه زید یی ورور دی تا یادوم تورکي یه!

رضوان کرار خاندی او وايي: ښه دا چا ویلي چې زه ستا ورور یم؟!
 مظلومانه می وویل: یعنی نه یی؟! گوره زید دي حسنات لالا ده ته زما لالا شه سمده...
 داسی خایسته جلي درته پیدا کړم چې ستا دا تورکي توب په خپل خایست پت کی!!
 دا خبره کوم او خاندم چې رضوان هم زما سره یوځای خاندی او وايي: جلي تا دا دومره
 ژبه له کومه کړي ها؟!
 په دروغي غوسه وایم: فلسفه مه وایه راته ووايه لالا می کیري او کنه؟

رضوان- اول څخه نه وم؟!
 رښتیا یی ویل رضوان له پیل نه لکه ورور زه حمایت کو په موسکا وایم: وي!
 له جیب نه یی یو څه راباسی او ما خوا ته نیسي او وايي: واخله دا د زید امانت!

بیا دي زید نوم په اوریدو طبیعت می گډوډ شو، پاکت می تري واخیست او خلاص می
 کړو! په مینځ کی یو حلقه یی طلايي میڅکي و. په شونډو می موسکا راغله!
 رضوان- څه شی دی ته ماته رابنکاره کړه!!
 یغما- نه... نه... تا پوري اړه نلري رښتیا زید ولي رانغي ښه خو ده؟!!

رضوان یو غږپ چاپي وڅکه او ویې ویل: بڼه دي یو څه کارونو کې بوخت دی همدې ورځو کې به راشي!

یغما- ډیره بڼه ده ته ترڅو وخته دلته یې؟!
رضوان- نن ځم بیرته فقط راغلم ستا احوال واخلم ارامه خو یې دلته؟
یغما- هو خوشحاله یمه ..

رضوان خاموش شو داسې لکه چې غواړی یو څه ووايي خو زړه نازړه ویې؟ په کراره ورته وایم: رضوان غواړي څه ووايي راته؟

زما په خبری رضوان سر بنکته پورته کړو او ویې ویل: وایم خو په دي شرط چې خواشیني نشي خو دلته نه کیږی.

د رضوان د خبرو څخه پوهه شوم چې بڼه خبر مې په تمه ندي ترور ته مې وکتل او وایم: تروري که ستا اجازه وي رضوان ورور ته باغچه بنکاره کړم؟!
ترور سترگي له کمیس لري کړي، او تل په څیر یې په موسکا وویل: لوري خپل کور د ددی اجازه ته اړتیا نسته!

دواړه پاسیدو او لاړو رسیدلو سره سم وایم: وایه اورم یې!..
رضوان د لږ زند وروسته وایي: ترور او ترور خاوند دي راغلي و شرکت ته!
(د ترور نوم اوریدو سره وجود مې یخ شو په لرزي مې وویل: ولي راغلي ول؟ څه یې ویل؟

رضوان- ډیر چټي اوبیکاره خبري!
یغما- لکه؟

رضوان لویه ساه واخیسته او ادامه ورکړه: وي ویل (پوهیگی له یوي تختیدلي جلي سره محکمه سه کوي شاهد لرم چې هغه ناروغ انجلي تاسو سره ده بل حل پولیسو سره رازم)

حس مې وکړو دي سنگسار میدان کي یم او دا خبري هغه تیري دی چې په بي رحمي مې په روح لگیدل د تختیدلي انجلي نوم په اوریدو مې ستوني ډک شو ،، خو دي پولیس نوم

مي پر ځان لړزه راوسته د ترور خاوند او نجيب سر و کار يې له پوليسو سره دي او ډير ملگري لړل دي برخه کي.. کرار وایم: بڼه بیا؟
□: #شهاب

رضوان- زید د هغوي جواب ورکړو کاش لیدلي دي واي سنگه رنگ والوتو د هغوي !!
(د زید نوم په اوریدو مي خوبني زړه ته راغله پوهیدم نه پریردي د ترور لاس مي ماته ورسیري رضوان په هیجان وویل: زید ورته وویل: یغما زما قانوني میرمن ده نکاح خط لرو واي په حال مو چي که دي ناموس خبره مي حوزي ته مخ ته کړي. د ټولو حوزو د اخیستلو توان لرم او فکر مه کوي چي له ناوړه کارو بار مو خبر نه یم بڼه به دا وي چي خپل لار ونیسي او لار شي ماسره لوبې مه کوي قطعاً ظالم گټونکي یمه.

رضوان په خندا بیا وویل: لیوني داسي جدي خبرې کولي چي زه لا و ویریدم څه ورسیري ستا ترور او ترور خاوند ته دی.
یغما- بیا څه وشو؟؟

رضوان- هیس لارل خو ویل یې چي دا خبر دلته نه خلاصیري. تشویش مکوه هیس سوک تا کوم کار ته اړ کولي نشي چي ستا پکي خوبنه نه وي. په یاد ولره داسي یو ورور لري چي د غر په شان ستا شاته ولاړ دي

د رضوان خبرو ته موسکي شوم او ومي ویل: مننه پوهیگم
چي رضوان په شیطانت وویل: او هوو یو همدا رنگه لیوني کوژدن زید خان (او بیا زما چلي ته اشاره کوي)

سومره دا جملي سره له دي چي دروغ وه بیا هم راته خوبني او زړه رابڼکونکي وه
کرار مي په سر ووهه چي د دواړو دي خندا غږ پورته شو، چي رضوان په خندا وویل:
ولي می وهي فقط دروغ وایم؟!
یغما- لیونیه.

رضوان- عع عع بي تربيه خلک خپل ورور ته لیوني وايي؟

ددي بشر په سپين سترگي سره مي عادت کړي دي په خندا ورته وایم: چوپ شه توره کیه
وس چي لالا مي شوي نو آیا د ریښتیاو څخه سترگي پټي کړم؟
رضوان- لکه د څه ریښتیا؟!!

یغما- دا چې ته لیوني یې، یا تورکي یې، یا بدرنگ یې، ته و خدای د ریښتیا نه سترگي پټ کړم؟!

یچاره رضوان سترگي توپ غوندي غټي شوي! او په شیطنت یې وویل: بیزو خور ته مي تلي يم!

یغما- چوپ شه ما غوندي بنایسته خور...؟!

دواړه په لور غږ خاندو چې رضوان وایي: یغما یو څه وایم! خو وړخطا نشي سمدۀ!

او ه خدایه نده خلاص، نن لپاره بس نده ربه؟ په ډار مي وویل: ووايه!

رضوان- زید ټپي شوي و!

زړه مي له سيني نه ووت، زید!! زما بت پرست!! په بنده ژبه مي وویل: سنگه؟! سنگه دي وس؟!

رضوان- تشويش مکوه اوس بنه دي مرسل لیونتوب وکړو خو خدای ورحمیدو

د مرسل نوم په اوریدو مي د کرکي احساس وکړو داسي چې احساس مي وکړ چې نړي کي له هیچا نه د مرسل په اندازه کرکه نشم کولي په ورختای وایم: رضوانه د انسان غوندي قصه وکړه څه شوي دي!

رضوان- لږ صبر وکړه وي(دوام یې ورکړو: زید له کوم وخت نه چې ته دلته پریخودي، او خپله بنار ته راغي خفه او پریشان و. او بعد له دي چې د مرسل پلار د وصلت لپاره مونږ کور ته راغلو نو د زید پر ذهن یو بله د غوسي څپه راغله او د ډیر غوسي څخه یې مرسل ته زنگ ووه او سه یې چې په خوله راغله مرسل ته یې وویل ...

په بل سهار یې مرسل د شرکت قرارداد د فسخ کولو په پلمه زید دفتر ته وغوخته زید نا خبر له هیس لارو همدا چې دفتر ته ننوتو ناساپه مرسل دروازه بنده کړه او ټیکري لري کړو(د خبرو دی حای کي رضوان په هیجان وویل: یغما بیخي فلمو غوندي شوي و احمقه بنځه خپل وینستان یې گډوډ کړل، او زید ته یې گواښ وکړ که زما د واده وړاندیز ونه مني، نو ټولو خلکو کیدی رسوا کوم ټولو ته وایم چې زید ما باندي تیري کړي.

هغه وخت مجبور یې له ماسره واده وکړي بنه به دا وي چې په خپله خوښه واده راسره

ومني زید هم چي وکتل چي دا لیوني بنځه هر څه کوي شي نامردي نده کړي او گلدان يي راخيستي او خپل سر يي پرې وهلي!! مرسل هم د زید وینو پک سر په لیدو ورخطا کيږي او امبولانس ته زنگ وهي! سر يي سو کوک وخورل احمق پیر کلک يي ځان وهلي و.

هک حیرانه مي د رضوان خوا ته کتل هیس مي باور نکیده په ناباوره انداز وایم: څه وخت دا کار شوي؟

رضوان- تقریبا شپږ ورځي مخکي!

یغما- اوس بنه دي؟!

رضوان- هو بنه دي خوو جنون وهلو غوندي شوي!

ژوره ساه اخلم او وایم: رضوان غواړم ورسره خبري وکړم زنگ ووهه ورته.

رضوان تېلفون راوباسو او زید ته يي زنگ ووهي زنگ تلو خو هغه نه پورته کوی. چي

رضوان وویل: زما په خیال کار لري وروسته به زنگ ووهو!

یغما- نه نکیری بیا زنگ ووهه!

رضوان تېلفون ما خواته نیسي او وایي: واخله سومره چي زنگ وهي ووهه ورته یو ځل

یي چي زنگ جیگ نکړو یعنی نغواري خبري وکړي سل زله زنگ ووهي نه جیگ کوي

تېلفون مي په زور واخيست او باغچي بل خوا ته لارم تقریبا دري ځله مي زنگ ووهه خو

پورته يي نکړو! څلورم ځل لپاره مي زنگ ووهه لږ زڼد وروسته په غوسه يي جیگ کړو

او ويي ویل: رضوان خو چي لومړي ځل مي ځواب درنکړو پوه شه کار به لرم څه وخت

ته سړي کيږي؟!

کرار مي وویل: س ... سلام!!

زما د غږ په اوريدو يو دم خاموشي خپره شوه حتي د ساه اخیستلو غږ مي ورته نه اوریده

بیا مي غږ وکړو: زید! اوري؟!

څو شیبو وروسته د زید غږ راغلو: بنايستو مي !! ته يي؟ یغما مي!!

د دې خبری اوریدو سره لاسونه مي لرزي ته پیل وکړ له خبرو پاتي شوم غومبري مي

سره شول، غوگونه مي گرم شول چي زید بیا وویل: مینه مي، ای زما مغروری مینې مي

نه وایي چی له بیلتون نه دي مړ کیرم؟ حق کي مي دومره ظالمه مه اوسه ! غږ پسې دي

خفه شوي يم خبري وکړه ای بی رحمې

په لرزنده غږ مي وويل: بنه يي زید؟ رضوان وويل سر دي مات شوي او کوک خورلي دی

د زید د خدا غږ راځي او بیا وايي: مه وایه چې خپل ملگري ته انديمنه شوي؟ هو بنه يم او مړ نشوم، سر مات والي مي هم بنه شو، خو څه چې تا مات کړل هغه به سنگه شي؟! حقا چې له دردي مړ کيرم!! (مطلب د زړه درد او مات کول)

سومره دا بشر د لفظونو په کارولو کي ماهر و! له هري خبري سره يي زما زړه راته په نښه کو په کراره ورته وایم: سمدې خوشحاله شوم چې بنه يي ضرور کار لري! خدای پامان!

د موبایل بند کولو مخکې د زید بنایسته غږ مي تر غوږ شو چې ويی ويل:

گفتی به تو گر بگذرم از شوق بمیری
قربان سرت بگذر و بگذار بمیرم

زید- مگر ستا له پرستش نه بغیر بل کوم کار راته پاتي!
یغما- قطع کوم يي!

زید- مکوه!! زما له ماتولو دي څه لاس ته راځي مغروره خايستو مي!! اوایه!؟

د زید په غږ کي عجیبه غم پروت و، داسي چې هر لفظي غږ ورته بدلولو ستوني مي ډک شو دي اوبنکو باران مي له سترگو وڅڅید د زید دي داسي خبرو تاب مي نلره نپوهيرم دا حس څه دي چې زه پري اخته کيرم؟ خو دومره پوهيرم هر څه چې دی ما لپاره نا آشنا اونوي دی دا حس..! دا زه نه وم چې زید مي رد کړو زما تقدیر او زما تريخ تیر وخت و چې هغه يي رد کړو دا ځل تنها زه نه بلکه زید يي هم په لوبه نيولي و عجیبه درونکي او ويجاړوونکي لوبه!!!

د يو شئ د مات کيدو غږ راغې خو زید غږ رانغي! ورختا مي نارې کړل ورته: زید!!

یواځې د نا منظم نفس اخیستلو غږ مي ورته اوریدو، لومړي د اوبنکو قطره مي پر مخ

وڅڅیده ،،، دا لعنتي اوبنکي د څه دي؟ لعنت دي پر ما وي چي هميشه درد او مشکلات جوړوم !! بيا مي غږ وکړ: زید!؟

د هغه د غږ په اوریدو مي ډیره نرمه هوا زما پدی کلک د تیرو پشان زړه ولگیده !!

زید- جان !! نفس مي ووايه؟

خپل ژړا مي کنترول کړه او وایم: زه باید لاړه شم کار لرم!

زید- رینتیا امانت درور سیده؟

یغما- هو بنکلي و مننه...

زید- ستا په اندازه نه هغه ورځ تور تار نکړيزي او بنکړيو سره زړه رابنکونکي شوي وي که دا میڅکي په پوزه کړي په لیدو دي ضرور لیوني کیرم.

ورو يي وخنډل غمجن يي وخنډل هیس سوک پوه نشي زه پوهیږم د زید دا خندا هر څه کیداي شي پرته له خندا!!! حتی ټوکی هم ویرونکي وي په غوسه مي وویل: ترور راته غږ کوي باید لاړه شم بنه وخت. پرته له دي چي ځواب يي واورم تېلفون می بند کړو دا تشویش او دا د زړه درزا مي يعني څه؟ دا اوبنکي څه تعبیر کړم؟!

خدایه!! داسي خو به نه وي چي زه هم ورو ورو د زید په درد اخته کیرم؟ هسي نه قفل وخت مات شوي وي او زه خبره ونه اوسم! ویریرم ، ویریرم دا چي هسي نه دا ځل داسي ځمکي ته وغورزیرم چي بیرته د پورته کیدو توان ونلرم او نه هم غرور مي اجازه راکړي چي په ځمکه پاتي شم !!

خپل د اوبنکو ښکې سترگي پاکوم او د رضوان خواته ځم رضوان د بن د گلانو په کتلو کي ډوب وو چي ومي ویل ورته: رضوان موبایل دی واخله.
رضوان د گلانو د کتلو څخه لاس اخلي او په همیشني مسکا باندی وایي: څومره ډیر مو خبری وکړل؟!

خپل اوږی پورته اچوم او په دروغجنه مسکا وایم: هو هغه ځکه چي د کور د حالاتو په اړه مي ورسره خبری کول.
رضوان- اهانو دا خبره ده..؟!!

په خندا ورته وایم: هو توره کې همدا خبره ده.
رضوان په دروغجنه غوسه وایي: بلا او توره کې هیس انسانیری نه، دومره لاره ستا
لپاره راغلم اخیرم توره کې راته وایي!؟

یغما- توکي کوم اصلاً ته د مصر یوسف صحیح شو؟
رضوان خپل څهره مظلومه کړل او وپي ويل: نه هغه د زید لقب دی.
خپل سترگي اړوم او په شیطانه لهجه ورته وایم: بڼه ده چې خپل پوهیری! اوس هم ځان
راته کور اوږ کوه مه، همدغه قواری باندی د دې شکر اوباسه او صبر وکړه بغیر له کوم
شک څخه چې خدای د صابر خلکو مددگار دی.

دا خبره کوم او په خندا کیزم چې رضوان وایي: بلا بلا ته اوس دا بیزو پشان خندا ته یي
وگوره.
په داسې حال کې چې د زینو خواته تلم وایم: اوس قهر مه کوه راحه زه خپله درته یو جني
پیدا کوم غم مه کوه.

رضوان یواځې په خندا باندی خپل سر بنسکته پورته کوی او څه نه وایي، ترور پیر ټینگار
وکړو ترڅو رضوان پاتې شي خو هغه و نه منل او کار یي بهانه کړو او د غرمې ډوډی
خورلو وروسته لاړو، د رضوان د تلو وروسته مې حسنات ته فکر شو هغه تر اوسه خپل
فکرونو کې ډوبه وه کرار ورته وایم:

یغما- حسنات څه شوی؟ ولې دومره په فکرونو او سوچونو کیدی ډوبه یي؟
حسنات کرار وایي: نه پوهیرم لږ مریضه یم د تبي احساس کوم.
خپل لاس د هغې په تندی ایزدم تبه یي نه وه؟ کرار ورته وایم: حسنات تبه خو نلری.

حسنات جواب رانکړو او د کوتي خواته روانه شوه؟! شپه بیا راوړسیده او آرمتیا یي زما
په وجود کې خپره کړل، خو پیر د دی آرمتیا څخه تیر شوی نه وه چې بیا همغه خوب
ولې دا یو خوب زه پرلپسې توگه باندی وینم؟ زما خوبونه یي تعبیره نه پاتې کیری همغه
خوب وو....

منډی می وهل او چغې می وهل، خو هیچا زما غږ نه اوریډو عمه او نجیب راپسې و د

هغوی څهري د خوگ او بدنونه جسم يې د انسانانو پشان و، د خولو څخه يې زگ بهيدل او زما پسې منډې وهل، دومره چيغې مي وه چې خوب کې مي احساس کو چې ستوني مي د پير چغو له لاسه زخمې شوی، ستري شوم خو د منډی و هلو څخه ونه دريډم، لځان څخه مي يو څه لري يو نفر وليدو چې مخ يې سم نه معلوميدو راته خو مخ يې د لمر پشان ځليدو..

د هغه کس په ليدو بي اختياره د هغه خواته ځم او هغه کس ته پناه وړم، عمه او نجسب رارسيری خو د هغه کس په ليدو شاته ځې او تختې سر مي پورته کوم او خپل نجات ورکونکي ته گورم زید....! هغه کس چې ماته پناه راکړل هغه زید وو؟ غواړم د هغه د غير څخه لری شم خو د هغه سترگي د غوسې څخه تکی سرې کيری او وینه ورنه په بهيدو شي...

د خوب تعبير

زما پيدا کول د سليم لخوا، د عمه پيدا کيدل، او اخيره کې د زید مينه ليوننتوب او جنون سم د خوب پشان مي واقع شول، خدايه خپله رحم وکړه. د رضوان د تلو دري ورځې کيری، سهار د تل پشان د چای او سبا ناری په خوړلو تيريری نن د حسنات حال بنه دی خاندی توکي کوی.

حسنات- يغما پاسيره چې د باندی لار شو يو چکر ووهو بيخي مي زړه تنگ دی.
يغما- سمه ده لږ صبر وکړه خپل ټکری راوخلم.

په تلوار د کوتي خواته ځم چې سترگي مي په ترور لږيری چې د يو شي دگنډلو په حال کيده کرار ورته وایم: ترور جاني ما او حسنات د باندی څو اجازه شته؟
خاله په مهربانه مسکا وایي: هو لور جاني لارشي خو ناوخته نه کړی او زر راشي.
په خوشحالي ورته وایم: په سترگو.

ټکری مي خپل په ويښتياو باندی چې اوس لږ زيات شوی لکه د ماشومانو د ويښتياو په اندازه راکش کوم، او د حسنات سره د کور څخه وڅو شکر د هغه ورځې څخه وروسته څو ځله د باندی چکر ته راغلي يو خو هغه ژير ميری مي ندی ليدلی د باغونو او شنو

درختو په لیدو وو دواړه چې د لیوه په غږ د هغه بنایسته سمسور طبیعت څخه مو نظر واخیستو چې د حسنات ویریدلې غږ مې وا وریږیو:

حسنات- یغما ز غله دا سپې ډیر وحشی او لیونې دی پخداى مور دواړه یو گوله کوی. د حسنات لاس کلک نیسم او وایم: شور مخوره، اول خو سپې ندی او لیوه دی، نویم کرار اوسیره.

حسنات د ویری څخه رپیده زما حال هم دهغي څخه بهتره نه وو حسنات په همغه لږزنده غږ وویل: دا د خان د زوی سپې دی دا د ندیم سپې دی. یغما- حسنات درته وایم لیوه دی، لیوه او نادیده.

خاوری دی دده په سر شي خپله کم وو لیوه یې هم پیدا شو، لیوه په لوړ غږو ز مورن خواته رانږدی کیدی او هر ثانیه نږدی وه چې مورن دواړه به هغه غټه خوله او تیره غابنونو و داری!

حسنات- اوس هر څه چې دی پر مورن یې څه؟ مهم دا ده چې مورن دواړه یې په خوله کې ځایرو.

د حسنات لاس کلک نیسم او خپل سترگې پټه وم! د لیوه د را رسیدو په تمه یم چې د شپیلقي او بیا د یو چا غږ اوم لیوه د غږ کولو څخه خاموشه کیږی او نور مې غږ وا نه وریږیو، سترگې مې په نوبت خلاصه وم اول چپه سترگه بیا راسته سترگه د خان د زوی په لیدو چې اوس بو هیږم نوم یې ندیم دی بد احساس پیدا کوم د ندیم په لاس کې د لیوه د غاړی زنجیر وو او دوه سترگې زما مخ ته نیولې وه، د گناه احساس کوم

د زید غوسه ناکه خو په عین حال مې مظلومانه څهره مې سترگو مخ ته راغله نه پوهیږم ولې خو زید ته مې د وفادای احساس درلود، خپل په تکرری باندی مخ مې پټه وم او وایم: مننه وروره خو بل ځل شاید په وخت ونه رسیږی نو دا سم یې در کنترول کړی.

د حسنات لاس کلک نیسم او د هغه ځای څخه ځم د حسنات غږ بورته کیږی او وایي: یغما مړه دی کړم لږ په کراره توبه خدایه!

یغما- ډیری خبری مه کوه که لالا دی خبر شي دا بیعقل مو بیا لیدلی ز مور دواړی پینې
قلم ماته وې او نور ولاکه د باندی مخ لا وویښی، فکر دی ونیسه چې د خولی څخه دی
خبره ونوځي پوه شوی؟

حسنا د کشک پشان خپل د خولی زنجیر د تړلو تمثیل کوی او وایي: زه بد وکړم چې بیا
دی دا غلي تکرار کړم، خو یغما د بیچاره گي رنگ و الوتي کله چط تا ورته وویل: مننه
وروره. ههههه

د حسنا په خبره دواړه خاندو خپل په ځنگل باندی دهغي تشي وهم او په خدا وایم:
میره...!

په توکو او خدا ځانونه کورته رسه و، پودی وخورل شوه او کرار کرار شپي خپل د
تیاری لمنه خپره کړه د شپي د راتلو څخه ویریدم چې بیا هغه منحوس خوبونه ونه وینم..

خوب مې لیدو چې یو سمسور او بناسته ځای کې یم، وینتیان مې تر ملا رسیدلي وه د باد
په هر څپې مې وینتیان په نڅا کیډل، کالی مې شین رنگ درلود سم د آسمان د رنگ پشان
روانه وم روانه وم نه پوهیږم کوم نادرکه خواته روانه وم؟ هیس سوک زما څخه بغیر نه
وه، د سیند په لیدو مې سترگی د خوشحالی څخه رنا کوی، د سیند خواته روانیږم سیند ته
تر رسیدلو مخکې د ترور کورني وینم ټول هلته وه حتا سلیم او نجیب!

ټولو راته په شیطان او مضر خدا راکتل ناساپه سلیم زما پسي په منډو شو د یو وحشي
ځناور پشان زما پسي وو، زه هم په منډو کیږم او سیند اوبو کې ننوخم د سیند اوبه مې تر
ستوني رارسیدلي وه او داسې احساس مې کو چې یو سوک د سیند د لاندی څخه ما د اوبو
تل ته کش کوی! په سیند کې د پوبیدو په حال وم چې د زید دردناکه چغې او سلگي مې تر
غور شول!

مخ مې گرځه وم او زید په هغه حال کې لیدو باندی مې زړه د درد څخه زړه زړه کیږی،
زید د رضوان په لاسونو کې و او کوبښن یې کوی ترڅو خپل ځان د رضوان د غیر څخه

جلا کړی، داسې لکه چې یو زنداني د فولادی زنجیرونو د مات کولو کوبنښ کوی خو د هغه ټول هسې بی فایده وه. رضوان همغسې کلک زید نیولې و او مخ یې د اوبنکو د څاڅکو څخه پک و، زید نه ژړل خو داسې چغې وهل چې د هر انسان زړه یې په درد راوړو..

زید- یغما مه ځه... (دا اخری لفظ و چې وایې وریدی د یو چا په د لاس په بنوره ولو په ویری باندی د خوب څخه پاسیرم، خاله او حسنات په تشویش راگوری او وایې: لورجانې ښه یې؟ بد خوب دی لیدو؟

د خبرو توان مې نه درلود یواځې د سر پو بنوره ولو د هغوی جواب ورکوم، نه پوهیږم بیا څه مې په انتظار کیدی چې دا یو هفته پرلپسې دا خوب وینم؟ خاله- د سهار مونځ پر قضا کیدو دی هله لوری پاسیره خدای دی یاد کړه چې هغه دی هم یاد کړی.

د خاله خبری مې ذهن کې گرځي " خدای یاد کړه چې هغه دی هم یاد کړی! دلر کیناستلو وروسته پاسیرم اودس او مونځ مې کوم او بیرته له سره ویدیرم، سهار د حسنات او خاله په غزونو له خوبه راپاسیرم.

حسنا- موری که لاره نشم پخدای زړه مې پرق چوی. خاله- وه جنی په کراره اوس یغما راویننه وی بیچاره گي ټوله شپه بد خوبونه لیدل او چغې وهل. حسنا- موری څه کیری خیر دی لالا ته مې ووايه.

پاسیرم او خپل ځای ټوله وم د حویلي خواته روانیږم خاله- ضرورت نشته لالا دی خپله زر کارونه لری نور هسې یې ولې په تکلیف کوی؟! په لور غز وایم: حسنا څه شوی؟ حسنا زما په لیدو په خوشحالی زما خواته راځي او وایې: وریندای خیر دی ته ورته ووايه؟ یغما- حسنا وایې او کنه؟ څه خبره ده؟

حسنات- د خاله د زوی واده مې په شهر کیدی خو ادی مې اجازه نه راکوی لارشم.
یغما- کله دی؟

حسنات- همدغه دری ورځې وروسته.

یغما- خاله جانې پرېږده لاره شي سات يې تیرېږی.

خاله- لوری لاره لرې ده، د چا سره لارشي؟ زید زوی هم کار لری.

د دی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم حسنات وايي: موری ته راکړه موبایل دي
زه خپله د لالا سره خبری کوم.

خاله موبایل د حسنات خواته نیسي او وايي: واخله شله جنی.

حسنات د ماشومانو پشان نوق کوی او د زید نمبر ته زنگ وهي، د څو ثانيو وروسته زید
جواب ورکوی، حسنات د موبایل لوډسپیکر وهي او وايي: سلام لالا جانه بڼه يې؟
زید- علیک سلام خورمې شکر خپله بڼه يې مور جانه او یغما بڼه دی؟

د زید د غږ په اوریدو داسې د دیغت احساس کوم لکه چې په کلونو کلونو مې چې غږ
ورڅخه نه ويې اوریدلي!

حسنات- هو لالا ټول بڼه دی صدا غږ آوری او سلام درته کوی، رښتیا لالا جانه کله
راځي لڅیره؟

زید خپل غږ صاف کوی او وايي: نه پوهیږم! ولې کوم ستونزه راپیښه شوی؟

حسنات- دری ورځې وروسته د خاله د زوی واده مې دی شهر کې (حسنات خاموشه
کیري چې زید په خندا وايي: هو خبر یم عابد راته زنگ وهلي و راحم هر څه ته چې اړتیا
لری ماته ولیکه راواستوه ترڅو ځان سره يې درته راوړم.

حسنات په بیجده خوشحالي په تلوار وايي: لالا یواځې تاسو راشي نور هر شی پوره دی،
رښتیا ورینداری کالی نلری، که یو جوړه کالی خپل په خوبڼه ورته راوړی نو ډیر به بڼه
شي. (خاوری دی به سر شه حسنات ما ولې به دی مینځ کې راکشه ويې؟)
زید- سمه ده دوه ورځې وروسته راحم.

حسنات- پخیر راشي لالا نور دی نو وخت نه نیسم.

زید- خدای پامان.

ورځ په خوشحالي او د حسنات په ټوکو او خبرو تیره شوه بیچاره گي بیحده خوشحاله وه، هې ویل یې ډیر وخت کیری خاله دوی مې ندی لیدلې خپل د خاله د لورگانو سره یې د مجلسونو خبری کولې ناساپه یې وویل: پوهیږی یغما، هلته د واده وروسته یو بله شپه هم خلک د ناوی په کور کې شپه تیره ویي، دومره خلک راځي چې مه وایه..

ټول ورځ حسنات د واده ته څو واده ته څو په ویلو د ماشومانو پشان زما ورځ هم خوشحاله تیره کړه، شپه بیا هم خپل د منحوس بد خوبونو سره تیره شوه کرار کرار د زید د راتلو وخت رانږدی کیدو او زما زړه خپل په ځای کې کرار نه درلود، د هغه خبری څخه چې ویریدم همغه مې په سر راغلي وه.

حسنات- پاسیږه یغما د کور کارونه ژر سره خلاص کړو چې څلور بجې باید شهر کې و اوسیږو.
خپل په لاسونو خپل سترگې مینلم او په دور غجنه غوسه وایم: اففف حسنات لیونې دی کرم داسې خوشحاله یې لکه چې ستا واده ویي؟
حسنات په خندا وایي: انشاءالله هغه به هم لڅیره وویني.

د کور کارونه مو په تلوار خلاص کړل او د زید راتلو ته په تمه کیناستلو چې حسنات وویل: وگوره یغما ساعت درې بجې شو خو تراوسه مې لالا ندی راغلي، کوم شی نه ویي شوی..؟
یغما- لیونې خدای دی نکوی لږ صبر ولره.

حسنات خپل سر بنکته او پورته کړو او خپل په فکرونو کې ډوبه شوه، نیم ساعت نور هم تیر شو خو د زید څخه هیس خبر رانغې کرار کرار په تشویش کیدم ورته او غوښتل مې د خاله څخه پوښتنه وکرم چې د حسنات غږ راغې: ورینداری راشه چې لالا مې راغې.

اه ټول بدن مې د بید د ونې پشان لږزیده! زړه مې بیا د نورمال حالت څخه ووت! گامونه مې کرار شول ټکری مې په سر سم کړو او په کراره قدمو د حویلي خواته روانه شوم!

زید مې ولیدې خپل بت پرست مې ولیدې، څومره بدلون یې کړی وو! د گټې سره څومره زړه رابنکونکې او جذاب شوی و! وینتیا یې زیات شوی وه او یو څه خپل د پخوا حالت پشان شوی وه، بیحدت زیات خلطې په لاسونو کې وه خپل په زړه کې وایم: خاوری دی په سر شه حسنات هغه خلطې خو یې د لاسونو څخه واخله! په غټو قدمو د زید خواته چې د حسنات څنگ ته ولاړ دې ورځم او وایم:

یغما- سلام پخیر راغلي.

زید د حسنات څخه مخ راړوی او کرار وایي: علیک سلام خیر یوسي.
نږدی کیرم ورته او د لاسونو څخه یې خلطې راخلم او وایم: حسنات ورځه چای کیرده.
حسنات- سمدې اوس یې ايردم.

خلطې په لاس د کور خواته راوونیرم زید هم په ارام گامو راپسي و، کوتي ته داخل کیرو او هغه په یو نالي کیني چې زه کرار ورڅخه پوښتنه کوم: کور کې خیرت و؟ ټول بڼه وه؟ زید خپل ستوني صاف کوی او وایي: شکر ټول بڼه وه.

و مخ ته یې ځیر کیرم د کوک نښان یې په تندې پاتي و، زړه مې غوښتو خپل په لاس د تندې هغه برخه یې لمس کړم خو کلک زنجیر مې په لاسونو کې اچول شوی و په نوم د مذهب، حیا، غرور، د هغه سر ته اشاره کوم او وایم: د سر حالت دی سنگه دی؟

زید په غټه مسکا جواب راکوی: بڼه دی.

حسنات چای راوړی او په نوق او شوق باندې د پلاستیک خلطو خواته ځي، زه زید ته په یو پیاله کې چای اچوم چې هغه کرار وایي: یغما!

دا زما نوم څومره ښایسته غږ کوی؟ داسې چې زه لا خپل په نوم مینه شوم! کرار ورته وایم: ها؟

هغه هیس جواب رانکړو داسې لکه چې گونگي شو او خپل الفاظ یې وخورل، حسنات غږ پورته کیري او وایي: لالا کومه دی د وربندارۍ کالی؟

زید و دوه پلاستیکو ته چې یو د بل څنګ کې وه اشاره کوی او وایي: په شین پلاستیک کې د یغما او هغه بل کې ستا کالي دی.

د حسنات خوله د خدا څخه خلاصیږی او اول زما کالي د پلاستیک څخه راباسي، حیرانه شوم د زید د انتخاب څخه

اورد لیمویی رنگه کالي چې اورد والی زما د پینو د بنده پوري وه لستوني هم بنایسته دیزان درلوده نیمه او خلاص وه لستوني او یخن باندی، په غمویو ظریفه دیزان داره جوړ شوي وه، خپلو کالو په کتلو بوبه شوي وم چې د حسنات هیجانه غږ پورته شو: واوووو څومره انټیک دي ورینداری ته به د مجلس سپورمی شي.

په شیطاني لهجه ورته وایم: بخیلی مکوه خپل کالي دي وگوره څنګه دي!

زید مور دواړو ته په نرمه خدا راکتل حسنات خپلي سترګي په ناز باندی تاوه وي او خپل خلطه خلاصه وی! اوو یو د بل نه بڼکلی دی حسنات کالي پیر ظریفه انجونو پشان وه! شنه رنگه پنجابی وه لمنه باندی غمي کارول شوی وه لستونپ هم ساده وه خوو پیر بڼکلی ساده جوړه وه!

یغما- و گوره زما د کالو څخه ستا کالي بڼکلی دي شیشکی!

زما او د حسنات د خدا غږ پورته کیږی او په نور خلطو باندی مصروفه کیږو هغه کې هم بنایسته چپلي د کالو د رنگ سیت جوړه وه، حسنات په خوشحالی او خدا چې بیحده شوق پکې و زید ته وایي: لاسونه دی په درد نشي ورور جانه په زحمت شوی. زید په مسکا ورته وایي: څه زحمت دنده مي وه، ورځي ځانونه تیار کړي چې ناوخته کیږي!

حسنات خپل په لاس خپل تندی وهي او په خدا وایي: هوو پخدای رښتیا وایی یغما هله

پورته شه ځانونه تیار کړو !
 یغما- سمد ته دي خپل کالي واخله کوټي ته لاره شه.
 مخکی لدي چې حسنات کوټي ته لاره شي زید ورته وویل: حسنات اول زما کالی،
 واسکت دستمال راوړه، بیا دي خپل کار وکړه.

حسنا ته په سترگو وايي او خپل د کالو خلطه اخلي او په منده د کوټي څخه وځي چې زید
 په کراره ماته وايي: خوښ دي شول؟
 یغما- هو ضرورت نه وه! هسي چټی ځان دومره په زحمت کړی.

يو غړو چای څکي! او د دی څخه مخې چې ماته کوم جواب راکړی حسنات د زید کالي
 راوړی او کوټي ته راځي، او زید یواځي کرار وايي: زحمت نه رحمت دی.

د زید په جواب یواځي سر می لاندې پورته کوم او د ځای څخه می پورته کیرم او وایم:
 سمد که کوم څه ته دي اړتیا شوه ماته غږ وکړه!
 زید- په سترگو.

د هغه پدی خبره د ډیر حیرت څخه می سترگی خلاصې پاتي شوه! یعنی دا اوس زید
 وویل په سترگو؟! یو څو ثاني می په خلاص سترگو د حیرت څخه وروکتل خو زر می
 ځان راټول کړو او دروازی خواته لارم چې زید راپسي غږ کړو: یغما ډیر آرایش او
 فیشن ونکړي.

د زید خبره په غوږ نه نیسم او د کوټي څخه وځم، حسنات آرایش باندی مصروفه وه!
 آرامه ورته وایم: حسنات ما خوو آرایش ندی زده اوس څنگه وکړم؟!
 حسنات- وی د ورینداره څخه می صدقه شم دومره ساده ده خپله درته آرایش کوم داسي
 آرایش درته وکړم چې ټولو خلکو خوله درته وازه پاتي شي!

په خندا ورته وایم: بیشکه بیشکه اوس می په درد وخورلی!
 حسنات- بڼه سمد ډیری خبري مه کوه ته دط کالي په ځان که زما فیشن خلاص کیري بیا
 ستا نوبت..

سمده وایم او اول مې مخ او لاسونه مینځم په تیزه حمام ته ځم مخ لاسونه صابون باندې مینځم! روی پاک راغلم مخ لاسونه وچ کوم کوتي خواته ځم! حسنات هم خپل آرایش خلاص کړي وه کالي مې په ځان کوم کالي مې ځان که داسي جوړ وه لکه چې زما په ځان گنډلي شوي وي مخ حسنات خواته کوم او ورته وایم:

یغما- حسنات ته وگوره څنگه بنکاري!

حسنات مخ زما خواته راگرځه وپي او سترگي زما پر کالوی بندې پاتې کيږي او حیرانه غږ باندې وایي: خاوري دي په سر شه یغما!!! بیخي لکه شهزادگی غوندي شوي وظالمی..

محترمانه تعظیم ورته کوم او په مسخره لهجه ورته وایم: مهرباني کوي زما اغلي خپله هم ډیر بنایسته تشریف لري دلته .

حسنات هم زما په شان خاندی او په ریشخندی لهجه وایي: رآه کینه دلته مور باندې شپه شوه.

مخامخ ورته کینم او حسنات په ځیر، ځیر زما مخ ته راگوري، داسي لکه چې غواړی کوم نقاشي او رسماي ډیزان کړي روسته له لږ ځنډ څخه آرامه او زړه نازره وایي: یغما وریخي دي ډیر بنکلی دی لکه کمان که لږ جوړ یي کړی بغیر د کوم مبالغی څخه بنایست والي دي سل برابر کوي! که ستونزه نلري درته جوړ یي کړم وریخي دي؟

په کلکه ورته وایم: نه ضرورت نشته!

حسنا- خیر دی د لالا جان په خاطر اجازه راکړه.

بد بد خواته یی گورم او په کلکه ورته وایم: لیونی دومره خبره باندی سوک د ورور خاطر او نوم مخته کوي؟

حسنا- مظلومه راته گوري او وایي: اوس اجازه راکوي کنه؟

یغما- سمده آرمان دي په زړه پاتې نشي غوا.

حسنا د خدا څخه په پکه خوله زما د وریخو په جوړه ولو لگیا کيږی، 10 دقیقې تیری شوی خو تراوسه حسنا لگیا وه اخیر په بی حوصله لهجه ورته وایم: اوففف څه کوي دا

دری ساعت؟ خو زړه دی راتنگ کړو (غوښتل می هینداره راواخلم چي حسنات اجازه رانکړه او ويې ويل: آغلي محترمی لطف کوم صبر ولري هروخت مو آرایش خلاص شي بيا خپل ځان وگوری.

بی حوصله انداز باندی جواب ورکوم: وه انجلی تا څومره خبري زده دي پخداي.

حسنات جواب نه راکوی او خپل په کار بوخته کيږی، آرایش 20 دقیقې وخت ونيوه چي زما د اعتراض غږ مې پورته شو: اففففف حسنات بس ده نور سترې شوم! حسنات په خندا وايي: دغه دې خلاصه شو د سپورمې پشان شوي. په مغروره انداز ورته وایم: اول نه همداسی بنايسته وم.

حسنات په خندا وايي: دا ستا دومره باور په ځان زه مړه کړي يم! هینداره راخلم او مخ ته می نیسم مخامخ نفر ته حیرانه شوم (یعنی خپل ځان ته) کماني وریځي، جوری شوي سترگي تور خط باندي، سور رنگ شوندي، گلابي غومبري... څومره می توپير کړي؟! بلکه ناوی په رقم شوي يم!

یغما- حسنات آرایش ډیر ندی؟ لږ به يي پاک کړم؟ حسنات خپل سترگي لکه بداخلاقو بنځو پشان را تاوي کړي او په غوسه يي وويل: غلی شه کوژدنه یی باید مجردو انجونو نه توپير ولري. مظلومانه ورته گورم او وایم: خیر ده

حسنات- نه... نه.. دا پریږده اوس درته وینستان جوړه وم
یغما- څنگه یی جوړه ویچ؟ خو ساده سم دی.؟!

حسنات داسې بد بد راوکتل چي پوه شوم باید خوله مې بنده کړم، حسنات او تو ماشين ساکت که ورکوی! او زما د وینستیانو په کتلو لگیا کيږی زما وینستیان يي بنکته پورته کړل او ويې ويل: یغما څومره بنه نرم وینستان لري ډیر زر زر لویږي؟

د حسنات په خبره زه هم خپل وینستیانو ته گورم رښتیا وايي په یوه نیمه میاشت کی زما وینستان ډیر اوږده شوی وه اول ورځ دلته راغلي وم لږ وه! په کراره ورته وایم: حسنات

لیونی دی کړم کار دی زر خلاص که، سترګې دي هم داسي چپي چپي مه راته کوه،
هسي سترګې دی بيا همداسی پاتیري ولاکه دی بيا څوک در سره واده وکړي!

زما په خبره حسنات په لور غږ خاندی او وایي: ولی غوسه کيزي بداخلاقي په سترګو
نور درته چپ چپ نه گورم ته خوشحاله.

اوتو راځلی او زما د وینتانو سرونه راته قاط کوي، "زما په نظر ورته توني کول وایي
هههه پیر صیب مو دومره تکره دی" وینتانو کار می زر خلاصیري اسپری هم ورباندي
وهي ځکه زر خراب نشي، د کار خلاصیدو وروسته حسنات وایي: اوس پورته شه کار
دی خلاص شوو

وینتان می هینداره کی گورم رښتیا هم بنایسته شوي وه، اوږده غاړه می زیاته بنکاره
کیده په خوشحالي ورته وایم: مننه کوم گراني په زحمت شوي.
حسنات په خندا وایي: مقصد نظره نشي ..

په خندا ورته وایم: دومره هم نه! رښتیا ترور نشته! چیرته تللی؟
حسنات- صبر وکړه راځي د گاوندي کورته تللی، رښتیا کاشکی می درته د پوزه میخک
اخستی واي دا تور تار داسي بد بنکاري ټول فیشن يي درته خراب کړي!

پورته کیرم د الماری څخه هغه قوطعی راځلم چې رضوان راته راوړي وه او حسنات ته
وايم: واخله دا می پوزه ته کړه.(حسنات قوطعی زما د لاس څخه اځلي او وایي: دا دی د
کومه ځای کړل څر مخکی؟
یغما- غلی شه پیری خبري مه کوه! کار دی وکړه!
حسنات په خندا وایي: بڼه صایب.

حسنات تور تار د پوزی څخه می لري کوي او د سرو زرو طلا حلقه راته اچوي او
وايي: اوس بیخی پوره شوی.
ورته خاندم بنایسته تکرې وینتانو باندي حلقه رقمه جوړه وم او وایم: اوس ستا نوبت شو.

اوتو راځلم خپل وینتان پشان ورته قاط کوم، تر اوسه نیمایي کړي می نه وه چې د زید غږ
پورته شوو: یغماااااااا وه یغمااااااا

یغما- ها؟؟ صبر وکړه در غلم) حسنات ته مخ کوم او وایم: حسنات نور ته اوتو کړه خم
گورم لالا دی څه وایي!

حسنات دسکول ته لاس کوی او عطر راباسي او ماته په نیولې وایي: راشه عطر ووهه

پوهیږم مخالفت ورسره وکړم آخر هم په زوره راته عطر وهي نو مخالفت می ونکړو او
عطر می ووهل، چي د زید غږ بیا راغلو: یغما!!!
یغما- دغه دی در غلم څومره ورخطایي وی..

حسنات ته مخ کوم او ورته وایم: دا ورور دی ستا پشان ضدی دی.
حسنات- یغما نوره ورڅه چي زما مغزه دي وخورله شاید بیچاره درسره کار لري توبه!

یغما- مرگ توبه! څنگه خپل د ورور شکایت درباندي بد ولبریده غوا.
حسنات ژبه راباسي او آرامه خاندي په تیز قدمو باندي د ناستی کوتي ته خم پاک یاد څخه
می وځی حسنات زه رنگمالی کړي یم! (یعنی آرایش راته کړي).

کوتی ته داخله شوم او دوه توري سترگي د حیرت څخه هک حیراني راته پاتی وېي، د
زید په حیران نظر تازه مي خپل سر او شکلک ته فکر شو، ای خور دي په سر شه،
خدای می مړه کړي، الهي تباہ شم اوس حتما وایي ماته ځان بنیایي داسي کار کوي! ځانته
می زړه کې بنیراوی کول چي د زید په سم کتلو می ټول فکرونه له سره والوتل!

سپین کالي په ځان وه، تور واسکت، تور دستمال. وطني کالي وه اوسى ویننتان هم ډیر
شوي وه، د زید د کتلو څخه مي په سل زحمت سترگي واخیستل او خپل ټکری مي پر
ویننتیانو جوړه کړو او کرار مي وویل: کوم څه دي پکار وه!

زید په همغه حیران نظر راگوری او خپل سر د نه پشان بنوره وېي، څو دقي همداسي
هک حیران راگوری، د څو دقو وروسته د هغه حیران حالت څخه راوځي او آرامه خپل
لځایه پورته کيږي زما خوا ته راځي له حیاء څخه می غومبري گلابي رنگ څخه سره
رنگه ته بدل کيږي

زید- یغما سترگي دي راپورته کړه.

په شرم چې نپوهېږم د کوم ځای څخه ماته راغی سترگي مي کرار ور پورته کوم چې زید وايي: درته ویلی می نه وه آرایش مکوه هومممممم!
 یغما- پخدای حسنات راته شله شوه قسم درته کوم ما آرایش کول زده ندی!

زید را نیږدې کیري او لاس زما د وینستانو خواته اوږد کوي چې زه ورڅخه لري کیرم او وایم: مکوه
 زید- د چا په اجازه دی خپل وریځي جوری کړي؟

اوس څه ورته ووايم؟ یواځني جواب مي چې ذهن ت راغلو ورته مي وویل: حسنات وکړل..!

زید په کلکه لهجه وايي: تا ژبه نه درلوده ورته ویلي به دي وه نی جوړه وم؟ زما بدبخت مخته خو دی دری متره ژبه ده! (غلی شوم ځمکی ته می کتل، چې هغه کرار وویل: فکر می نکوه هغه حلقه چې ما درکړي وی په پوزه کړي!
 یغما- بنه ده چې پوهیږي! نور څه می نه درلود یوازي مجبوری څخه مي په پوزه کړی.

زید- ډیر بنه اوس به یو بل شي هم د مجبوریت څخه غاړی ته کوی آغلي یغما..!
 زید خپل د خبری سره سم خپل لاس و جیب ته وړی او یو زنځیر راباسي او زما د سترگو خوا ته نیسي د سپورمي چاپ پري و یا بل ټول ووايم څوار لسمه سپورمي وه! د سپینو زرو غاړه کي وه! په حیرانه لهجه ورته وای:

یغما- دا د څه لپاره؟

زید- دا د دي لپاره چې ته په غاړه کړي!

یغما- چا ویلي زه دا په غاړه کوم؟

زید- ما!

یغما- هغه وخت ته سوک و اوسیری بناغلیه؟!

زید کرار خاندی او وايي: اینجانب زید د خایستو مي خاوند (یغما خاوند)

ټول وجود مي د یو خاص احساس نه ټک شو یا که دروغ ونه وایم له غروره ټک شو، کرار ورته وایم: زید منندویه به دی و اوسیرم چې خپل خیالات او فکرونه په ژبه

رانوري!

زید زما لاس نیسي او تاو کوي مې او وايي: زه خیال نه وینم، خیال جوړه وم اوس هم
 ارامه ودریره!
 یغما- په هوش یې څه کوي؟ که ترور یا حسنات راشي!
 زید- رادي شي نو پردي خو نه یې کوژدنه مې یې! یا نااا بنځه مې یې...!

پوهیدم دا خبرې زما د غوسه کولو لپاره کوي! وینستان یې راته واپول، او غاړه کې راته
 ورو په غاړه کې کړه! مروند یې راته ونيوه او تاوه کړم، حیرانه ورته مخامخ ولاړه وم
 چې زید په خوشحالي وویل: دا ده اوس پوره شوي زما سپورمې.
 وشمیدم او سر مې بنکته کړو او په کرار غږ مې وویل: دا خبرې ماته نه دي جوړې
 شوي که نور په خوله رانوري بڼه به وي.

د زید غږ بدل شو او د هغه څو شیبو مخکې آرامتیا پکې نه معلومیده کله چې ویې
 ویل: سومره زما خبرو ته په بې ارزښت نظر گوري یغما! پوهیږي دا خبرې له کوم ځایه
 کیږي؟ (خپل یخن یې لږ خوشي کړو او خپل زړه ته یې اشاره وکړه او ویې ویل: له دې
 ځایه پوهیږي یو ورځ همدا کس چې ستا پر وړاندي ولاړ دي هو همدا زه بدبخته دا د
 عشق او عاشقې خبرو باندې مې ریشخند او توکي وهل، یو ورځ ما هم دا خبرو ته دروغ
 ویل خو ستا خبرې راته د مرگ حکم لری،

کله چې ته زما خبرو ته دومره بې ارزښته گوري... انصاف ندی په هیس مذهب کې
 انصاف ندی !!

د زید هر خبرې زما روح راته تپي کول زید حالت خراب وو خو زه هغه کس نه وم چې
 وضعیت یې ورته بڼه کړم، په ډیر زیار او خپل د زړه او احساس خلاف مې ورته وویل:
 بڼه پوهیږي خو، بیا هم ماشومانو غوندي چلند کوي! بڼه پوهیږي! چې زموږ اړیکه لکه
 ورځ او شپې پشان ده حتی په افسانو او قیصو کې لا دا دواړه یو بل سره ندی جوړ شوی،
 بڼه به دا وي، همغه زید شي کوم چې دا خبرې په ملنډو او توکو نیسي.

زید په درد وخنډل د هغه پدی دردناکه خندا مې که ووايم زړه توتي توتي شو نو اغراق به

مي نه ويې کړی، خو چاره مي نلرله نمي شو کولي زيد خان سره عادت کړم کله چې پوهيرم زما منزل چيرته خلاصيری ...!

زيد- خايستو مي د دي زيد او هغه زيد کي ځمکه او اسمان توپير دي ولي نپوهيری؟! ولي رنده شوي يي؟ هغه زيد مغروره و وفادار نه و ازاد و عاشق نه و بت پرست نه و په اسمانونو کې گرځيدی. خو دا زيد خپل ټول غرور ستا د پښو لاندې کړی وفادار دي هغه بت ته چې پوهيري ډير سرکش دي، بندې شوي دی په هغو سترگو کې چې لا گوري هم نه ورته دا زيد ميين دي د جنون ترحد پوري تر عبادت پوري لږ څه ډير مجنون له اصلي مجنون څخه دی.

مجنون د مينې په لاره کې خپل هيس څه له لاسه ورنکړل پرته له خپل د غرور څخه خو زه څه؟ ما د غرو علاوه خپل جلال مي هم له لاسه ورکړو هغه زيد چې ټولو د هغه پر وړاندې گونډی و هلي او زاري گاني ورته کولي نن خپله خپله د يو ډيرو د زړه والا مخکې په گونډو دی او په زاري ورته کوی، بغير له شکه چې مينه مي د زم زم د اوبو غونډي پاکه ده.....

دا زيد بت پرست دی سپورمي مي بت پرست! او دا زيد د ځمکې په اخري ترينه نقطې کې قرار لري!! گمان مي هم نکوی چې يوه ورځ به داسې راشي چې زه دی د چا په مقابل کې داسې ماتيرم...!

د زيد په خبرو مي بيا دا لعنتي اوبسکي د سترگو څخه په بهيدو شول، سومره تقدير ميله ما پوروري دی دا ځل يي سخته لوبه په لار اچولي خو قسم خورم په هغه ذات چې عبادت يي کوم دا ځل اجازه نه ورکوم زما بد قسمتي دي د زيد ژوند خراب کړي ډوبيرم خو نيريردم زيد هغه سمندر کې ډوب شي کوم کې چې زه ډوبه شوم.. مور هغه حالت کې و چې د حسنات غږ راغي:

حسنات- يغما په خدای ناوخته شو راشه دا چپلکې دي په پښو کړه (حسنات کوتې ته د داخيلو سره سم سترگې پرما او زيد ولگيدي او په خوشحالي وويل: ماشالله سومره بنکلي جوړه بيخي يو بل ته جوړ شوي ياستې. لالا ته راگره تيلفون دي يو عکس خو مو واخلم.

د حسنات پدی خبره په خوله مي ورته هيس ونه ويل خو په سترگو مي چي څه کنځلي وي حسنات ته مي وکړل خوو هغه کله پوهيده د سترگو په کنځلو! او خبره يي منله؟ ناااا هغه ډيره سپين سترگي له دي خبرو څخه وه.
د حسنات په خبره د په خوله مسکا يي خپره شوه او ويي ويل: دا ده واخله
حسنا ت تيلفون واخيست او ماته وويل: وريندار ته هم دا چيلکي واغونده چي د قد توپير مو کم شي..

مرگ دی کم شي ليوني په زړه کي مي حسنات ته بڼه کنځلو وکړل خو کرار مي وويل: حسنات جاني خوگي نگوري واده ته ناوخته ده واده به تير شي درنه زید چي خپله موسکا د پت کولو کوبښښ کو ويي ويل: نا هيس ناوخته نده لس دقو کي مو رسوم نور وايه؟!
حسنا ت په خندا وويل: افرين لالا

په زړه کي مي حسنات ته وويل: مرگ افرين
حسنا ت- هله نو وريندار ..!

په غوسه مي خپل لمن راټوله کړه غوځتل مي تپته شم ترڅو چيلپي په پښو کړم چي زید پرينخودم خپله په گونډو شو چي ما په تلوار وويل: زید څه کوي بده ده.
زید- حسنات ته ووايه خور مي بده ده زما کار؟ هومم؟
حسنا ت- نا لالا ډير بڼه ده.

او ورو يي وخنډل سومره دا خنده رويه شوي؟ ځان سره په زړه کي وايم: حسنات ادم فروشي خايني تاسره به وروسته زه گورم په ملنډو بيا د هغه خبره ځان سره تکرار که وم: نا لالا ډير بڼه ده زید زما د چيلکو بندو تړلو کي بوخت و او ما مي خپل لمن پورته نيولي وه د مو بايل د کمري ترق او تروق شروع شو چي د حسنات له واه واه سره يوځاي و!

په غوسه مي وويل: حسنات نگوري څه کوي لږ صبر خو وکړه ولي عکس اخلي؟
زید خاندي او پورته کيږي او وايي: دا ده خلاص شو.

له شرم نه لېلبو غوندي تکه سره شوي وم!!! زید زما خوا ته ودرید او بیا هم دي کمري ترق تروق د اکس اخیستو پورته شو چې ما به غوسه وویل: اه..بس دي نو فقط چې مودلینگ وي؟!!

زید زما له ملايي لاس تیر کړو او زه يې د ځان خوا ته کش کړم او ورو او په بڼکلي انداز يې وویل: ژوند مي پرېرېده خپل کار وکړي فکر نکوم داسي شایسته شيبه مي بيا په لاس راشي.

لاسونه مي د زید د ډیر نږدی والي څخه یخ کيږي او خوله مي بنده شوه، چې حسنات وویل: وریندار د لالا لاس مي ونیسه بيخي لکه بت ولاړه يي! د حسنات پشان په ریشخند وایم: وریندار دي لالا لاس مي ونیسه بيخي لکه بت ولاړه يي! ستا لالا دی که زما هوم؟ راشه خپله دي لاس ورنه ونیسه!

د زید او حسنات د خندا غږ لوړ شو. زید زما یو لاس نیسي او بل لاس مي خپل د ځان نه تاو کوی معترضانه داسي چې فقط خپله يي واورې وایم: زید مکوه خپله پوهيږي نامحرم يي او پدی هم پوهيږي چې زه سومره پدی خبرو کي حساسه يم هیله کوم د حد څخه دی مه تیرېره.

زید ما غوندي کرار وایي:

گفتی نظر خطاست، تو دل میږی روا است؟!
خودکرده جرم و خلق گنه کار میکنی.؟!!

زید- ته په دی خبرو هم پوهیږی؟ خپله گناه دي ده! ما څو ځله درته وویل چې رآه حلاله نکاح وکړو، څه هم که زمونږ نکاح زما لپاره په یو مقدس ځاي کي تړل شوی(او اشاره يي خپل زړه ته وکړو او ويي ويل: هیس سوک مانه بغير حتي حق نلري درته وگوري ته فقط زما لپاره يي حتي که د ایمان په قیمت مي هم ختم شي!!

او پدی خبری هم پوهه شه زه داسي سړی نه يم چې په حرامو او حلال پوه نشم په ژوند کي مي پرته له تا هیچا ته ندي کتلي او ته په دي بڼه پوهیږی له مانه..

د زید پدی خبره یو تصویر می د سترگو مخ ته راغلو، کله چې مریم کلپزه کي خپل لاس زید ته اورد کړو او زید د هغې لاس رد کړو او زما د طعني په جواب کي چې ومط ويل ورته: بڼه بیا سرقم مبارکي ورکوي هممم؟! یاد مي شو!!! د ځيني خلکو لاس نبايد ومنل شي .. زید راته ویلي وه: غلطي مکوه ځان له هغې سره مه پرتله کوه زما زړه مي غیر مي لاسونه مي او هر څه چې جسم او روح پوري مي اړه لري یواځي یو کس پوري اړه لري چې هغه کس په هیس حال کي مریم نده! نو هغه کس زه وم؟!!!

لا د دی خبری په حیرت کي وم چې د حسنات غږ پورته شو: افرین همداسي ...
یغما- مرگ افرین بس دي نوو.

بعد له څو عکس اخیستلو لاسونه مي د زید د څخه جلا کړل او دروازي خواته لارم چې ترور سره مخ شوم زما په لیدو ترور وویل: ماشالله نظره نشي لوري صبر وکړی زه درته اسپیني راوړم او تاسو ته یې لوگي کړم.

ترور لاره او اسپیني راوړه ټولو ته دود کړو او ویي ویل: خدای مو وساته بچیانو، ماشالله دري واره ډیر بنایسته شوي یاستي.
حسنات په موسکا زید ته وکتل او ویي ویل: څو لالا؟!
زید خپل دستمال سم کړ او ورو یي ویل: سمده راځي خوو غټ ټیکري په سر کړی!

او د دي خبري په ویلو سره د دروازي خواته لارو ما او حسنات د زید په خبر غټ ټیکري په سر کړل او ترور سره د دروازي خواته لارو زید دروازي ته تکیه کړي وه او اسمان ته یې کتل زمونږ په لیدو جیگ شو او موټر خواته ولاړه، زید پسي مونږ هم ولاړو زید شاته دروازه د موټر مونږ ته خلاصه کړه او ویي ویل:

زید- مور جاني تاسي مخکي کيني پریردی دا دواړی شاته ارامي کيني ...
ترور په خندا وویل: سمده زویه !!!

موټر حرکت وکړ او خاموشي په موټر کي خپره شوه د سندري غږ د موټر دننه خاموشي

له منځه یوړه سندرې د احمد ظاهر په غږ وه چې ټول یې د ځان سره غرق کړو په سندرې کې:

امشب از باده خرابم کن وبگذار بمیرم
غرق دریایی شرابم کن و بگذار بمیرم

وخت نا وخت زید سره سترگو په سترگو کیلم د موټر په هینداره کې او زید داسې بنکاریدو لکه چې دا د سندرې یې خپل د زړه خبری وی او ماته یې د سندرې په ډول کوی او خپل سترگو نه په پیر مهارت کار اخلي، تقریباً وروسته له 40 دقیقو منزل ته ورسیدو، پدی 40 دقیقو کې بغیر له سندرې څخه مور نور هیس خبرې و نکړل موټر ودریدو زید بنسخته شو او یو چاته یې زنگ ووهه.

روسته له څو شیبو یو ځوان په ظاهر کې د 25 کالو معلومیدو راووت د زید په لیدو یې خوشحالی څرگنده کړه!! او روغیر یې وکړو.

حسانت- یغما دا می ترور زوی دی عدنان!
یغما- خا د همدې واده ده؟!
حسانت- نا!! دا یې دویم ورور دی
یغما- خا خا پیره بنه ده!!

لگ ځنډ وروسته زید راغی او د موټر دروازه یې ترور ته خلاصه کړه زه و حسانت هم بنسخته شو زید مونږ نه مخکې و!

زید- حسانت دیخوا لاری څخه لار شي...
حسانت- سمدې لالا جان.

ترور زمونږ نه مخکې دننه شوه او بیا زه و حسانت کور ته دننه شو، عجیبه گڼه گونډه وه کور کې رنگارنگ خلک ول د کور په کتلو بوخته وم پیر وخت شوي و واده ته نه وم تللي چې د یو چا غږ راغی:

- واه واه بعد له سومره وخت دي گورم خور جاني

سترگي مي دي کور له کتلو لري کړي او يو نسبتا خواني بنخي باندي مي سترگي ولگيدي هغي د ترور جاني سره سترمشي کوله چې ترور ورته وويل: نکيه جاني ته خو بنه پوهيزي کور چاته نشم پريخودلي ترخو ستاسو ليدلو ته راشم.

نکيه- هو هو پوهيزم بنه پوهيزم اوس هم مهرباني دي ده چي راغلي. ترور او نکيه خاله په خبرو بوخت ول چي حسنات لږ وټوخل، او په خپل شیطانت يي وويل: عه ترور جاني زه دي له هيره ووتم خير تروري..

ترور چي وس ما او حسنات ته پام شو ويخندل او ويي ويل: واي پيشوگي مي!! سومره بنکلي شوي او سومره بدله شوي يي!؟

حسنات په غير کي نيسي او مخ يي ورته بنکل کوي حسنات په خپل شیطانت او مظلومانه لهجه وايي: خاله ټول سينگار (ارايش) دی راته خراب کړو بنه! خاله زکيه په کرار باندي د حسنات په سر وهي، او په همغه مسکاه ورته وايي: په ريښتا هم همغه شان ليوڼي يي!

حسنات ارام وخنډل!

هغه بنخه چي د خاله لخوا نکيه خطاب شوی وه، ماته په اشاره خاله ته وويل: معرفي نکوی!؟

مخکي له دي چي خاله خواب ورکړي، حسنات تلوار وکړو خپل لاس يي زما د اوږي څخه راتاوو کړو او په غرور يي وويل: ورينداره مي ده خاله جاني! زيد خان بنخه! يغمما جانه!

خاله په حيرانتيا سره وويل: رښتيا!؟ ماشاءالله بالاخره زيد خان په جال کي واچول شو هههههه!

د دي کلمي په ويلو نکيه خاله حسنات زما د غيري څخه لري کړه او زما مخ يي بنکل

کړو او ويې ويل: لوری پخیر راغلی زید زما د زوی په څیر دی!
ما په مسکا حُواب ورکړو: مننه، مهربانی مو ده ترور جانی!

ذکيه خاله- اه اوبخبنی ولاړه پاتی شوي! راځي سالون کي کينئ!

مور د خاله ذکيه نه وروسته سالون ته ننوځو! واه، يو لوی او بشکلی سالون! که زه غلطی ونه کړم، د سالون اوږدوالی او پلنوالی څلوېښت مترو ته رسېږي! گڼه گوڼه دومره زیاته وه چې ټول تالار يې ټک کړی وو! ما د شرم احساس وکړ، کله چې زموږ په ننوتلو ټولو سترگي زموږ خوا ته رارولي، او د تل په شان د نوی کسانو په لیدو ټول بڼځو خپل مینځ کي پس پس خبری کولي!

مور يو کوچ غوره کړو او کي ناستو، حسنات د خوښی له امله په جامو کي نه ځای کیده! زه او حسنات په قصي کولو کي گرم شو!

یغما- حسنات ستا خاله زید څنگه پیژني!؟

حسنات په خندا وویل- یغما جانی یواځي خاله نه، بلکي ټوله کورنی زید پیژني، سر بیره پردې زه باید ووايم، چې هغه د کورنی د جینکو په منځ کي خورا مشهور دی، فکر دی ویی..!

په حیرانتیا سره وایم: ریښتیا!؟

حسنات- ولا ریښتیا وایم، که دوی تا وویني، ټول به حیران شي!
په دی خبره باندی زه او حسنات دواړه په لور غږ وخنډل! او ما وویل: خاوری دی په سر نشه حسنات..

حسنات خپل وریځی پورته کوي او په رشخند وایي: ښه بیا وگوره چې ریښتیا وایم او که دروغ!؟

زه خپل سر پورته او ښکته کوم او نور بحث ته دوام نه ورکوو! څو شېبې وروسته د نجونو یوه ډله د چایو له پتتوس سره راغله! حسنات چې دوی ولیدل، پاڅیده او د تلو اراده یې وه چې لاړ شي! چې ما د هغې لاس ونيو او په نه چندان قهرجن لهجه مې وویل:

چیرته پخیر!

حسانت- ځم چې ورسره مرسته وکړم! او هو مور سلام علیک هم نه دی کړي! دا ټول زما د ترور او ماما لورگانی دي!
 ما د هغې لاس پرینود او و مې ویل: سمه ده، لار شه!
 حسانت- اوه، مه غوسه کیره، راءه، ته د زرو بنځو په منځ کې څه کوي چې کيني راءه ته هم مرسته وکړه! (او بیا زما لاس نیسي او ما پورته کوي او خاله ته وايي: موری زه او ورینداره څو چې جینکو سره مرسته وکړو.

ترور چې خپل د عمر بنځې سره په خبرو بوخته وه، او مور ته یې پام نه و د حسانت په خبره یې وروکنل او ویې ویل: سمه ده خو ورینداره دی زیات په تکلیف نه کړی!
 حسانت په مسکاه ځواب ورکړو: په سترگو مور جانی

او بیا زما لاس نیسي او د بنځو او جینکو گڼه گونی څخه راوباسي! او د هغه انجونو په خوا څو چې د چای او خواړه په ورکولو بوختي دي، او پټنوس یې تقریبا خالي شوی وو.

حسانت- یغما، راءه چې بهر لار شو، دلته ټول اوس راټولیري (او په لور غږ یې جینکو ته وویل: جینکو دباندی درته پتمه یم!

مور دواړه په کراره او سختی سره د خلکو د مینځ څخه بهر راوځو، مور لا په پوره توگه ساه نه وه اخیستی او راوتلي نه و چې جینکی راورسې دي! ټولو په وار وار حسانت سره ستړی مشی وکړل البته، چې د شوخ انجونو پشان وه یو یې ویل:

(چیرته یې، شیشکې)

(کم را معلومیږی وه انجلې.)

(ځنگه بنایسته شوی یې)

(وای جامې څومره بڼکلي دي)

کله چې دوی بڼکلول او ستړی مشی خلاص شوه، نو تازه یې و ما عاجزی ته فکر شو،

چې د دوی څخه په پیر لنډ واټن کې ولاړ وم! په زیرو رنگ شوي وینتانو او نسبتا بڼکلي بڼه لرونکې جلی په یوه ځانگړي غږ وویل: حسنات دا جلی څوک ده؟! (او زما خواته یې اشاره وکړه! زه په کراره قدمو د هغوی خواته نږدی کیرم چې حسنات خپله ستوني صاف کوی، او د وینا کونکې کس په تمثیل کولو پشان وایې:

□: #شهاب

حسناټ- جینکو وایم: چې څوک ده، مقصد سکتې ونکړی! نا پریده لومړی به تاسو ورته وپیژنم) بیا یې همغه زیر وینتانو جلی ته اشاره وکړه او ویې ویل: اناهیتا د ماما لور مې) د حسنات په خبره هغه معرفي شوی انجلی ته چې نوم یې اناهیتا ویل شوی وه گورم، رنگ شوی او مصنوعي طلايي وینتان، بڼکلی سترگي، غنمرنگه پوښتکي منځیني پوزه درلود لا دهغې په کتو وم چې حسنات یو بل جنې ته اشاره وکړل او ویې ویل:

حسناټ- ساره د ماما لور مې (د اناهیتا څخه مې نظر واړوی او ساره ته مې وکتل د لنډ قد خو بڼکلي څیره، نیلي سترگي، اوږده بانه، قلمی پوزه او وړې شونډې! په ی لفظ کې بنایسته وه! چې حسنات بیا یو جنې خواته اشاره وکړل او ویې ویل: نجیبه د ترور لور مې. (نجیبه، د متوسط قد لرونکې، خو دومره بڼکلی نه وه؟! حسنات یو بل جنې ته اشاره کوی او وایې: امینه، ترور لور مې (امینه لور قدی جلی، سپین پوستکي لکه د شینو پشان آمینې ته مې په څیر څیر کتل چې حسنات بیا وویل:

حسناټ- او دا هم زموږ د ټول قوم شیشکه حدیثه. (د حسنات په خبرې مې حدیثه ته وکتل یوه نجلۍ چې متوسط قد او بنایسته بڼه لري. ما ټولو ته لاس ورکړو، او خوښي څرگنده مې وکړه! چې د سارا غږ لور شو:

سارا- حسنات وایې اوس که نه؟!!

حسناټ- اه سمه ده دا یغما جانه ده زما وریندار جان ده!

که زه وایم چې د حسنات په خبره د ټول انجونو خولي د غار په څیر د حیرت څخه خلاص شوی نو دروغ به مې نه ویې ویلې د هغوی د څېرو په لیدلو د حسنات د خدا غږ پورته شو او ویې ویل: خوله بنده کړی، چې مچان داخل نشي!
 اناهیتا په نه زړه وویل: ورینداره! زید بڼخه ده! ټوکي کوي؟!!

حسناټ- هو صيب زید خان بنځه ده، زه توکې نه کوم.
 اناهيټا- هيڅ باور نه شم کولی.
 حسناټ اوږه پورته کړه او په يو بي حوصله لهجه يې وويل: ستا زړه نور ما پوري اړه نه لري اناهيټا جاني!

زه يواځې د خغوی د خبرو کتونکې وم، هغوی پوښتنې کولې او حسناټ ځواب ورکاوه!
 خو د ټولو انجونو حسادت او بخيلې له ورايه بنکاره کيده! ساره په تکبر او غرور سره زه مخاطبه کړم او راته ويې ويل: حسناټ رښتيا وايي ته د زید خان بنځه يې؟

ما هم د هغې په څير، په وياړ او غرور موسکا وکړل او ومي ويل: ولای بنکاری خو همداسې!
 آمينه خپل لاسونه خلاصوي او ما غير کي نيسي او په خوشحالي باندې وايي: الا څنگه بڼه سر جوړ راځی، دواړه بنکلې يې، ان شاءالله چې بختوره شي!
 په خدا ځواب ورکوم: مننه، ژوندی اوسې گراني

آمنه او حديثه شوخی او خوش طبيعته جينکيانې وې! خو نجيبه سارا او اناهيټا ماته داسې کتل لکه چې د هغوی د پلار ميراث ما خورلی وي؟! او د هغوی درې نفرو داسې غوسه ناکه نظر زه نور هم خوشحاله ولم او د غرور احساس مې کوی، داسې احساس مې درلود چې يو ډير قيمتي شی چې ټول دهغه شی په تنده او آرمان کيدی ما لاس ته راوړي اوسيری! د نکيه ترور غږ زموږ مجلس خلاص کړو:

نکيه- هله جينکو منډه کړی پيالې راټولي کړی قصي مو اوس پريدي شپي ته فعلاً يوډی وخت دي!

پرته له اضاف خبرو جينکو سره لارم او پيالې مې راټول کړل، يو بار مصرفه دسترخوان مو هوار کړو! پتمه پاتی کيرو چې د بيرون څخه يوډی راشي!
 موږ ټول په انگر کې ولاړ يو! البته، که د ساره او اناهيټا د غوسي څخه لری دريدل په نظر کې ونه نيسم، هلکان له يوډی پتوسونو سره را داخل شول د دوی په منځ کې زما سترگې په زید باندي ولگېدې، په بسکته سترگو پتوس زموږ په لور راکوي

د اناهيټا غږ د زید د لیدو مخه ونيوله: ساره وگوره هغه زید نه دی؟!؟

ساره، له لږ ځنډ وروسته، په ارامه غږ، کوم چې بيخي ما ورڅخه نه و اوریدلې ويې ويل: هو خپله دی!

زه نه پوهيرم، ولې خو بيحده زياد د حسد او بخيلې احساس مي وکړو داسې لکه چې يو ماشوم بخيلې کوی چې د هغه مور او پلار يو بل ماشوم ته ناز ورکړی..! ساره غوښتل، د پنتوس په بهانه زید خواته لاړه شي چې زه د هغې څخه مخکې شوم او د زید په لور روان شوم، د تلو حال کې مې خپل ټول مخ په ټکری پټ کړ ترڅو د نور هلکانو او همداسې د زید قهر نه په امان کې اوسم.

زید ته نږدی کيرم او پنتوس يې له لاسه اخلم! چې زید په حيرانه نظر ماته راگوری فکر کوم چې زه يې ونه پيژندلم! ځکه د هغه تندې تروش، څو او سترگې يې ښکته کړې او اراده وه چې لاړ شي! د زید دا سر ښکته کول او زما نه پيژندل ماته خندا راوړه هي هي لکه چې زما بت پرست خپل د عبادت بت و نه پيژندی؟ صدقه له شرم څخه يې شم خپل ټکري پيڅکه لږه لري کوم او په کراره غږ او مسکا باندی د زید د تلو څخه مخکې ورته وایم: زه یمه مه شرميره!

زما په غږ زید په تلوار خپل سترگې را پورته کړې، چې ما پنتوس يې د لاس څخه واخيستو او په تلوار د سالون خوا ته لاړم! او زید مې هملته هک حيران پريخودو د حسنات په غږ مې وروکنل: یغما، چيرته ورکه شوي، له يو پنتوس پسي غره بيخ ته لاړی زر کوه چې ټول خلک پاتي!

یغما- زيات چر چر مه کوه دا دی واخله!

حسنات پنتوس اخلي او مواد يې ويشي!
هغه بيا پنتوس زما په لور نيسي او زه يې له هغه څخه اخلم د انگر په لور ځم پنتوس زما په لاس کې دی او سترگې مې د زید په لټه کې دي! او، نو چيرته لاړو زما محبوب!؟

زه په خپله خوله لاس کیدم، او هغه کلمه چې بی اختیاره می له خولی څخه بهر شوی وه، هغه کلمه تحلیل کوم. محبوب؟! یعنی چې ما زید خپل عاشق وبلو؟! حتی د دی لفظ اعتراف کول ځان ته لا سخته وه دومره چې له امله یې زما د غومبر د سور والو سبب کیږی.

زید له پنتوس سره انگرې ته رانوتې داسی بنکاریدی چې د چا په لټه کې وی؟ او زه پوهیدمه چې هغه پرته له ما بختوره بل څوک نده! په خندا او پټ مخ زید خواته لارمه! زما په لیدو یې بنایسته خندا په څهره کې بنکاره شوه. څه تسلیم شوی یمه هو اقرار کومه څه یغما هغه څوک چې یوه ورځ زړه یې تیرې په شان وو. ومې بایلل او هغه هم څه یو بایلل وکړل!!

اقرار کومه هماغه ورځ چې زید خپل غرور یې مات کړ او د مینې اظهار یې وکړو. ما خبل زړه و بایلو دیواځې د دی جرات ما کی نه وو چې د مینې په سمندر کې پینه کیږم. زړه می په سینې کې نه ټولو د بت پرست په لاسو کې زولني شوي وو. تر کله به څه له خپل احساساتو تښتمه؟

هر څه کیږي ودی شي گناه کول هم بنایسته ده کله چې د زید نوم پکې وی. زید ته نژدی کیږم. چې هغه په خندا یې کرار وویل: آغلي یغما ولی نورو ته وار نه ورکوی! پریږده دا ځل یو بله مخې ته راشي!

سترگو کی ورته ځیر کیږم. او مخ ته یې په ځیر گورمه چې اوس په خندا کې ده په غوسه ناکه لهجه ورته وایم: چیشی دی؟ نه چې په سترگو دی د رانده کېدو هوا لگي دلی.

سترگي یې ری شوي لکه دا چې د دی خبرو د اوریدو تمه یې زما څخه نه درلوده په حیرانه لهجه یې وویل: ته بیا ووايه جان می. په شیطننت ورته وایم: چیشی ووايمه پنتوس راکړه. پنتوس راکوی او په مینه وایی:

اندر دا من

درون و بیرون
همه توست.
(مولانا)

زید- زما جانانه تسلیم کېږي يا څه خوب کې يمه؟!!

په یوه بنایسته خندا زید یواځی پریردنه او روانیرم ورڅخه بد شانتی د زید له مهربانه الفاظو سره می عادت کړی وو داسی بنکارېده چی د مینی احساس نور د فولادی دیوالونو تر شاه نشم پته ولی نه نور نکیدل ډیر سر کبته شوی وو چی دا هر څه پت کړمه نور زما له توان نه وتلی خبره وه یوډی وخورل شوه او دسترخوان ټول شو. نڅا او گانی پیل شوی وو او ټول انجونی په میدان کی ټول شوی وو

د ماشومانو شور ماشور پیل شو او د ناوی او زوم راتگ یی خبر ورکول. حسنات امینه او حدیثه تر څنک می ولاړی ول. او د زوم ناوی راتگ ته په تمه وو. ساره او اناهی تا زمونږ نه لږ لری ولاړی ول. په دې څو ساعتو کی می درک کړی وو چی حسنات له اناهی تا او ساره سره جوړه نده. له لږ ځنډ وروسته ناوی او زوم راغلل ټولو لاسونه وپړکول. د هغوی په ننوتو ډیر هلکان د ننه شول.

زید هم ورسره وو او د هغوی مینځ لکه لمر ځلیده په لیدو یی څلوریزه می وویله.

ځما په سترگو ورته گوری
جانان بنایسته دی که رب څه لیونی کړمه.

نڅا پیل شوه. هلکانو او انجونو خندل او نڅا یی کوله بسترگی می په میدان پاتی وو او د راغلو خلکو په خوشحالیو کی غرقه ومه چی د حسنات په غږ باندی له خیالی نری نه ووتمه: یغما ژر کوه زید ته ځان ورسوه.
په تلوار می وویل: ولی؟
حسنات- هلته وگوره...

چی ومی کتو ساره له زید سره غږیدله. خو زید خپل سترگی بښتکه نیولی ول. او په غصه

بې خبرو ته غور نیولې وو.

حسناټ- لاره شه هله نو ولی ولاړه یې ساره په باطن پاکه نده.

ای خاوری می په سر شه ولی می پام نشو د حسناټ خبرو ته نه په تمه کې پر مه او منډه کومه زید خواته. زید ته په نږدېدو کېدو سره د د ساره غږ لږ لږ اورمه چې زید ته وایي: ولی نګوری راته نه چې ډار پرې بنځه دی ونګوري؟

زید خاموشه وو ځان می زید ته ورسه و او د خندا څخه په پک غږ می وویل: نه ساره جانی غلط شوی یې څه په زید باندی خپل د سترگو څخه زیات باور او ایمان لرمه او ډاډه یمه چې پرته له ما بل چاته نګوری. همداسی نده زیده؟

دا خبره کوم او د زید لاس په کراره خپل لاس کې نیسم، زما پدی کار او خبرو زید د حیرانتیا څخه هک حیران راګوری چې زه به زړه کې خاندم او ځان سره وایم: دا خو لا تر اوسه د فلم پیل دی زید خان. پام می له زید نه اړومه او د ساره د غوسې او بخیلې څخه تک سور شوی مخ ته گورم او وایم: ساره جانی ته دلته څه کوی؟

سارا- هیڅ د زید سره می خبری کول.

په خندا او په طعنه لرونکې لهجه ورته وایم: عه عه اول خو زید نه او زید ورور. په نوم باندي یې حساسه یمه او بله دا چې فکر نکوی د یو متهل سړی سره خبری کول بڼه خبره نده!؟

زما په خبرو زید کرار خاندی، د سارا د نور غوسه کولو او زړه چاودولو لپاره خپل لاره بدله کومه او د زید مخامخ دریزمه د زید د غاړې رومال په لاسونو می سم کوم چې سارا د غوسې څخه په پکه لهجه وایي: یغما جانی فکر نکوی سم ځای ندی د دی کارو لپاره؟

د خندا څخه په لور غږ ورته وایم: نه ساره جانی که په زړه نه نیسی زما خبره نو گراني ما خپل د خاوند سره یواځې پریخودلې شی؟! اخ مزاحمه یې مور ته.

ساره د غوسې څخه بد بد راګوری او بغیر د کوم خبری کولو څخه تکه سره د غوسې

خپله لاره نیسی او خې د سارا په تلو د زید شتون هیرومه او له خان سره به لوړ غږ وایم:
مرداره جلی سترگی یې د خلگو خاوند ته نیولې.

د زید د خندا په غږ مي تازه هغه ته فکر کیری چې زید په همغه خوشحاله لهجه وایي:
چیشي دی وویل؟ یو خُل بیا ووايه هیللیلیله کومه.

تازه مي پام کیرې چې څه گل ته مي اوبه ورکړی، په دروغجنه غوسه وایم: چیشي
دی؟! زه لایم ترور ناری وهي راته راسره کار لری..
د تلو قصد می درلود چې زید می لاسونه کلک نیسی او کرار وایي: ظالمی یو خلی می
آسمان ته خیزوی او یو خلی می داسی په ځمکه وهي چې دانه دانه هډوکی می ماتوی.
ووايه څه خبره دی په ذهن کیده؟ څه پلان دی ماته جور کړی؟ آیا دا انصاف دی؟

یغما- څه وایي لیوني شوی یی؟ ومی لیده چې خوښ نه بنسکاریدی ورسره په خبرو کولو
ومی غوښتل مرسته درسره وکړم!
زید- یواځی همدومره؟!
یغما- هممم هو!
زید- یغما هلته وگوره هغه انجونې ستا خاوند په سترگو وخورې
بی واکه وایم: هغه انجونې دی بد وکړی چې زما خاوند کاره لا وگوری! کومه دی
انجونې خو نشته؟!

دا د خاوند کلمه می ولی تر خولې شوه؟! اصلا ولی په خپل حرکاتو کنترول نلرم؟!
کوم خاوند هان؟! په څه دومره بخیلی کوم ما چې په ټول عمر د بخیلی په نوم کوم څه نه
پیژندل؟

زید می لاس ته زور ورکوی او په خوشحاله او خند وایي: میرمن یغما نور د فولاد دیوال
هم درته د حل لاره نده د کوم کلک څیز په لټه کی اوسه!

پوه شوم چې مطلب یې څه ده! بنه پوه شوی و چې زه تسلیم شوی یم! بنه پوهیده چې زما
په زړه کې یې کور کړی دی! په هر څه پوهیده خو بنسکاره کوه یې نهچ همداسی چې د
زید ترڅنگ ولاړه وم او زما لاس د هغه په لاسونو کې وه کرار می وویل: زید!

زید- د زید ژونده! ووايه!

څومره بڼکلی یې جواب راکو ولې فکر نکوی دا بت پرست چې زما زړه د دومره خوشحالي طاقت نلری! کرار ورته وایم: کولی شی لاس می خوشی کړی!
زید- نه.. نه کیری وگوره هر څوک له خپلې جوړی سره ولاړ دی ته خو نغواری چې
دومره انجونو تر منځ می یواځې پریردی غواری هوم؟

بیا هم د بخیلی اور می په ضعیفه زړه بری وموندو عجیب د مالکیت حق می پر زید پیدا کړی وه دا حل زه د زید لاسونه می په خپلو گوتو کې ټینگ نیسم دقیقاً د هغه ماشوم حالت می وه چې په یو لوی بڼار کې یواځې خپله مور لری چې لاس یې ورته ټینگ نیولی چې هسی نه په لږ غفلت او بی پروا یې باندی خپل گران کس ورک کړی.

پوهیږم! والله پوهیږم چې زید ماته منع شوی دی بڼه ووايم حرام دی بڼه پوهیږم په لاس نیولو یې په گناه کې غرقیرم اخلم گناه! په خپله خوبڼه گناه اخلم دا دومره وقت د هغه گناه چې هیڅ می نه وه کړې توان می ورکاوه دا یې هم په سر مگم دا دومره وقت ترور! نه یواځې ترور بلکه ټولو می په حق کی ظلم وکړو گناه یې وکړه!
چا یې د حساب پوښتنه وکړه؟

پریرده دا حل زه گناه وکړم! هغه گناه چې ماته مقدسه ده! لکه کعبه! هغه گناه چې تر اخر پرې ودریږم او هیڅکله یې په کولو نه پښیمانه کیرم هغه گناه چې نوم یې مینه ده! نه غلط فکر مه کوی نشی کولای چې د مینه په نوم مستانه گناه وکړې هوس وکړې او د مینې نوم پرې کیردی! زما مینه او ستاسی د هوس چې د مینې نوم مو پری ایښی ډیر فرق شته!

گناه زما لپاره د زید د لاس نیول د له دې زیات نه! د وړه خبره زما لپاره عبادت دیه مگم دا که تاسو یې گناه گنی ستاسو فکر په انځور باسی! د زید خدا زما فکرونه لکه کاغذ په اوبو کې ډوب کړل.

زید- زما سپین گل ډاریري چې خپل بت پرست د دومره عشوه گرو ترمنځ یواځې پریردی؟

مطمئن او په غرور می وویل: که زما بت پرست د دې عشوه گرو په لیدو لږ هم ذهن یی راگیر شی. زه خپله خپل ځان ماتوم، زه پوهیږم! بلکه ایمان لرم ته تر پایه یواځې ما عبادت کوي!

زید په ځیر ځیر راکتل. او په بنکلی غږ یی چې زما لپاره یی د موسیقی ارزښت درلوده وویل: اه یغما بنه پوهیږی خو بیا هم په څو واری دی زما زړه لکه شیشه رامات کړی، پوهیږی چې وجود می ستا له مینې ډک دی بیا دې هم ځان له ما منع کوی زما غوږونه ستا د خواږه الفاظو د اوریدو په تمه کی دی او ته بیا هم په ډیری بی رحمی خپل دا بت پرست له ځان نه شری..؟

په کوم مذهب کی دومره ظلم روا دی؟
دا ځل د ټول وختونو په خلاف په نرمه مسکا او شرم خپل ټول دارايي خپل د ژوند سپری ته کیږدم او وایم:

انکه به دل اسیرم
در دل و جان پذیرم
من گر چه گذشت عمر
باز سربگیرم!
(مولانا)

حیرانتیا د زید په سترگو کی له ورايه ښکاره کیدله، خپل لاس یی په خپل زړه کینود او سترگی یی پټی کړی په زمزمه یی وویل:

بالا بلند عشوه گر، نقش باز من کوتاه کرد
قصه ای زهد دراز من.....

په نرم غږ ورته وایم: سترگی دی خلاصی کی ولی دې تړلی؟
زید خپل توری سترگی کرار خلاصوی او وایی: پټی می کړی که دا خوب ویی نو د عمر تر اخیره دی وینن نشم د دی خوب څخه.

شرم ناکه مسکا می په مخ راولم او خپل لاس د زید د لاس نه خوشی کوم او د حسنات په لوری خم شپه نور اخر ته رسیدلی وه د مولا د راتلو او د نکاح د ترولو وقت رارسېدلی وه! ناوی او زوم بې د بودی خوړلو لپاره کوتی ته بوتلل!
تولی انجونې په یوه کوټه کې تولی شوی وو ویل مو او خندل مو!
ساره او اناهیټا خپل منځ کې قصی کولی او بد بد یی ماته کتل

یغما- حسنات دا قدوگکه هسې سپکه وم پیر بد بد راگوری
زما په خبری حسنات خاندی او وایی: الا شیشکی څه یی کوی زړه یی اور اخیستی
پریرده چی بد بد درته وگوری څه کولای شی؟

ما خبری کول حسنات او حدیث او امینی خندل! دروازه خلاصیری او ترور راننوخې
په مهربانه مسکا ماته په خطاب وایی: یغما جانی لاره شه زید په کار یی بهر درته په تمه
ده.

یغما- سمدۀ ترور جانی راغلم!
پورته کیرم او حسنات ته په کتلو وایم: بهرته راحم غیبت می ونکړی ویلی می وی!
د حدیثی د خندا غر پورته کیری او حسنات په خندا وایی: ورڅه چی یوسف د زمانې درته
غر کوی دومره لوی ویار لاسه مه ورکوه!

خاندم او د حویلی لاره مخې ته نیسم زید موبایل په لاس اندینمن ولاړ و،
مصلحتی توخي کوم ماته یی پام کیری او مسکا کوی کرار وایم: ماسره دی کار وو؟
زید غټه ساه اخلی او د خبرو کولو هڅه کوی گواکې ژبه یی ورسره ملتیا نکوله
د تیلفون په زنگ بې خبره نیمایی کې پاتې کیری بیا غټه ساه اخلی او تیلفون ته ځواب
ورکوی لږ واټن اخلی او په اندیننی وایی:

زید- بلی رضوان اورم رضوان یو څو نقیقی صبر وکړه ویل یی دومره اسانه ندی
نشم کولای زه یی نشم کولای (رضوان یو شی ورتۀ وایی چی زید به کراره سمدۀ وایی او
زما په لوري گام اخلی او په اندیننی وایی: رضوان غواړی درسره خبری وکړی.

تیلفون په نه زړه اخلم او وایم: سلام رضوانه
رضوان- علیکم سلام خورجانی! بنه یی؟

یغما- مننه بڼه یمه ته بڼه یی کورنی بڼه ده؟
رضوان- هو هو زه او کورنی ټول بڼه یو واوره یغما! غواړم یو څه درته ووايم سم دقیق
یې واوره.

د رضوان په داسې لهجه پوهه شوم چی بیا مې سم شی په انتظار کی ندی مخکې هم داسی
خبری کولی؟ کرار ورته وایم: هو ووايه اورم
رضوان- نن دی ترور له پولیسو سره راغلی وه زید هم پوهیږي نیو هیږم ولی یی درته
ندی ویلی؟ گوره یغما جانی نیو هیږم څنگه یی درته ووايم خو باید له زید سره نکاح وکړی
ترڅو وکولای شو ملاتړ دی وکړو خپله خو دی د افغانستان شرایط وینی که د نکاح سند
مو لاس کې نه وي کار مو سخت ده بیا هم فکر مه کوه چې ملاتړ کوونکې نلري یواځې د
شوني پېښی له امله وایم

د رضوان خبرو گنګسه کړم د ترور او پولیسو په نوم وویریدلم مگم د نکاح خبره د زید
سره راباندې بڼه ولگیده چې د رضوان غږ بیا خپل د فکرونو څخه وباسلم: یغما آوری؟
یغما- هو وامي وریدل
رضوان- پریکړه دې څه ده؟
یغما- نیو هیږم

رضوان غټه ساه اخلی او کرار وایی: هیڅوک دي په زوره نه اړ کوي ته خپله پریکړه
نیونکي یې مه هیروي چې یو ورور د رضوان په نوم لري

یوه عجیبه بڼه احساس مې د رضوان پدی خبره وکړو او کرار مې وویل: پوهیږم ژوندی
اوسی.

خدای پاماني کوم او تېلفون قطع کوم سترګي مې د زید په لور نیسم چې هغه وار خطا
وایی: وگوره یغما په خدای قسم که زه کوم بد نیت ولرم باور وکه د نکاح موضوع د
رضوان وړاندیز وو، که ته ونغواړي نه زه او نه هم بل سوک دي په زوره نه اړ کو.

خدا راغلی وه د زید په وار خطایي! نکاح له خپل بت پرست سره! مگم له دي بله لویه

زید- تازہ په توکو نیولې یم؟!
یغما- نه خو تا وویل په غلامې مې منې؟ زه یغما زید خان خپل د زړه سلطان او پاچاه منم
نه غلام!

زما په خبره د زید تللی مسکا بیرته په شونډو خپره شوه، او په خوشحالی وویل: تیاره یې؟
یغما- هو خو خاله خبره ده؟

زید په داسې غږ چې خوشحالی او شوق ورڅخه په څپو و ویې ویل: نه ورځه مور جاني
ته غږ وکړه چې زه یې پوه کړم.
یغما- سمده.

د زید موبایل ورته په لاس ورکوم او په تیز قدمو د سالون خواته روانیږم چې د شاخوا د
زید غږ اورم چې وایې: یغما غټ ټیکری دی په سر کړه.

بغیر لدی چې د زید خبری ته کومه توجه وکړم سالون ته داخله کیرم او د خاله په لټه ولو
بوخته کیرم نظر مې په خاله پریوځي په تلوار یې خواته ځم همدا چې ورور سیرم په کراره
غږ ورته وایم: خاله جاني زید تاسو ته نارې وهل.

خاله- سمده لور جاني(بیا خپل د هم عمره بنځو د مینځ څخه پاسیږی او هغوی ته وایې:
زوی مې راته غږ وې ځم چې وگورم څه راته وایې؟

خاله په کراره گامونو زما سره روانه شوه، کله چې دروازی خولې ته ورسیدو زه و دریدم
او خاله ته مې وویل: خاله زه دلته تاسو ته په تمه کیرم تاسو لارښی.

خاله خپل سر بښکته پو ته کوی او د زید خواته ځي، تقریبا 15 دقی په تمه پاتي شوم!
وخت بیحده کرار روان وو بیخی نه تیریدو زړه مې لکه چو غکې پشان ډب ډب کوی. د
15 دقیقو انتظار وروسته خاله په خلاصه خوله د خدا څخه سالون ته راننوتل د خاله په
راتلو ما په شرم خپل سترگې بښکته کړل چې خاله زما خواته رانږدی شول او په مهرباني
او خوشحالی وویل:

خاله- ورځه لور جاني یو غټ ټيکری دی په سر کره زه نکیه ته غږ کوم.
یغما- په سترگو.

دا خبره کوم او د کالو بدله ولو کوتي ته داخله کیرم او ټيکری کي مي ځان راپیچم
د دهلیز خواته لاړم خاله د نکیه خاله سره ماته په تمه ولاړ وه، نه پوهیږم زید خاله ته
څنگه وضاحت ورکړی وو چې خاله بیخی غوسه نه بنکاریده په بنکته سترگو د شرم
څخه د خاله او نکیه خاله خواته ځم چې نکیه خاله په مسکا باندی وایي:

نکیه- مه شرمیږه زما بنایسته لورکي دغه د هر پیغلي جني لاره ده.
خاله- نکیه زما لور مه پعدابه وه.
نکیه- بي بي جاني ما خو ورته څه ندی ويلي!

خاله زما لاس کلک نیسي او د دباندی پخوا روانیږو په کوچني قدمو د خاله پسي شوم د یو
څه تلو وروسته خاله د یو کوتي دروازه وتکول او بیا یي دروازه خلاصه کړه، زه په
بنکته سترگو کوتي ته ننوځم مور دري واړه په کراره سلام کو او همداسی په آرامه هم د
سلام جواب اخلو او کینو زه د خاله څنگ ته کینستم او خپل سر مي بنکته واچوی

د سترگو د کوچ څخه د کوتي داخل کسان له نظره باسم، یو سپری چې په نظر راته آشنا
رائلو او یو هم مولوی صیب و! سترگي مي په زید ولگیدی یو سپینه خولي په سر کړی وه
او کرار او با وقار ناست وو، څومره سپین خولي په سر بنه بنکاریده! مولوی صیب قران
خلاصه وی او د زید په غوږن کي یو شي وایي.

زید کرار راپاسیږی او زما څنگ ته راځي زما مخکي گونډه وهي او زما غوږن ته نږدی
وایي: د پلار نوم دی څه دی؟
کرار ورته وایم: سید عاصم.

زید خپل سر خوځه ویي او پورته کیری د مولوی صیب په غوږن کي زما په خیال همدغه
خبره کوی چې هغه هم خپل سر خوځه ویي او وایي: یغما بنت سید عاصم آیا تا زید ولد
حاجي رحیم بغیر له کوم زور او جبر څخه په خاوندی قبول دی؟

یغما- هو قبول می دی.

د چک چکو او مبارکیو غږ پورته کیږی! اوس د زید د ایجاب او قبول نمبر و مولوی صیب په همغه انداز زید ته وویل: زید ولد حاجي رحيم آیا تا یغما بنت سید عاصم بغیر له کوم جبر او زور څخه خپل د بنځي په عنوان قبوله ده؟

زید په بیجده بنایسته او خوشحاله لهجه وویل: هو قبوله می ده.
مولوی صیب بیا وویل: زید ولد حاجي رحيم آیا تا یغما بنت سید عاصم بغیر له کوم جبر او زور څخه خپل د بنځي په عنوان قبوله ده؟
زید- هو قبوله می ده.

مولوی- زید ولد حاجي رحيم آیا تا یغما بنت سید عاصم بغیر له کوم جبر او زور څخه خپل د بنځي په عنوان قبوله ده؟
زید- هو قبوله می ده.

د زید د هر "قبوله می ده" په لفظ و زری می کول او آسمانو ته پورته کیډلم د شاهیدانو په اقرار یو همغه هلک چې ماته آشنا معلومیدی د حسنات د خاله زوی عدنان و او بل خله او نکیه زموږ د نکاح شاهیدان شول نکاح و تړل شوه ټولو مبارکي راکړل او د کوتي څخه ووتل او زه پاتي شوم او زید!

زید چې اوس می اسلامي حلال او جایزه خاوند په حساب راتلو خپل سر می تراوسه بنکته نیولې و چې د یو چا چې بغیر له کوم شک زید وو زما مخ ته د کینستلو احساس می وکړو او زما تکرې یې له مخ څخه لری کړو او په مینه ناکه لهجه یې وویل:

زید: یغما می، سترگی دی پورته کړه، دا شرم د څه لپاره!؟
د زید سره د مخامخ کیډو جرئت راکي نه وو د شرمیدو احساس می کولو! نه پوهیډم چې څنگه سترگی پورته کړم او ورته وگورم!

زید په خندا وویل: زما زړه شرمیری!؟

دی خبری وروسته، هغه زما زنه په خپل لاس کې نیسي او سر مې پورته کوي!
خپلې سترګې مې پورته کړې او د زید بڼکلي خندا ته مخامخ شوم! هغه زما لاسونه د
خپلو نارینه لاسونو په مینځ کې ونيول! او کرار یې وویل: زما مینې، که اوس مې هم شم،
زما په زړه کې نور ارمانونه نشته یوازیني ارمان مې ته وی چې لاسته مې راوړی!

لاسونه مې نیسي او بڼکل کړه! شرم مې یوې خوا ته کېښود، لاسونه مې د هغه د لاسونو
له حصار څخه خلاص کړل! اوس نه مذهب او نه هم بل هیڅ خنډ په وجود کې نشته او
نه هم په لاس کې زولني شته! اوس زید فعلاً زما لپاره وو! زما په ژوند کې داسې خوبنی
او بخت مې نه وو، زه تری بې برخې وم! د زید بڼکلي مخ مې خپل په دواړو لاسونو منځ
کې نیسم او په خپلو پښو باندې کینم او مخ مې د هغه مخ ته نژدی کړو او سترګې یې بڼکل
کوم! او ورته وایم:

یغما- زید زما خاوند، زما نړۍ په تا پورې تړلې، د مړینې خبری مه کوو، شک مه کوه،
دا ځل به زه ستا څخه مخکې مړه شم که پرتا کوم شي وشي، دومره بدبختیاني او مرګونه
مې تیر کړل دا ځل زه غواړم چې ژوند وکړم، ته زما لپاره د ژوندون اوبه اوسه!

زه ستا په څېر په خبرو کې تکره نه یم، چې ستا په څېر خوږې خبرې وکولای شم!
د مینې نړۍ ته مې تازه قدم ایښی دی، له هر څه نه ناخبره یم، لکه ماشوم! یغما په تیاره کې
په نفرت کې لوی شوی، هغه د مینې له کلمې څخه نا آشنا ده، ته ما بیا را لویه کړه، ما ته
مینه زده کړه، ما ته د مینې کلمو سره آشنا کړه، هغه وخت به ستا بت مړ شي او یوازي
ستا نوم به په خوله راوړي!

زید زما تندي په ارامه بڼکل کړو او ویې ویل: ته پوهیږې چې زه دې ورځې ته څومره
پتمه وم، څومره تری وم ستا دی خبرو ته؟ زه خپله درته مینه معنا کوم، زما محبوبې ستا د
سختیو ټولي ورځې لکه د خوب په څیر د ذهنه څخه دی درته پاک کوم ته یوازي زما
شه! یوازي ماته خنده! ته نه پوهیږی ستا خدا زما روح تازه کوي ژوند مې!

د زید هر خبرې سره زما یو غم په تیاره کې ورک شو! ما هیڅکله فکر نه کاوه چې یوه
ورځ به زه د زید سره دومره مینه لرم!

زید- یغما ستا په سر قسم ، زه هیڅ باور نشم کولی چې دا صحنه ریښتیا ده، او ته زما یې!
باور مې نه کیري چې دا خبرې ستا له خولې زما غوړونو ته رسېدلې وي! ته

نه پوهېږې چې څومره خوږې خبرې کوي، د سادګي په وخت کې لکه د مولانا شعرونه
په زړه کې کینې! اه ټول وجود مې، زما خایستو فکر کوم چې په خوب کې یم! ممکنه ده
ستا د تیږی زړه ماسره مینه ولري او ستا زړه زما په نوم وی هوم؟ یعنی.. یعنی....

زید حتا نشو کولی چې سمې خبرې وکړي، خپل د حرکاتو کنټرولول! خو لری اه زما
خدايه!! تا ماته زید د ټولو دولسو کالو ثواب راکړو زه منم، قمار و هم، قمار هغه هم له خپل
ژوند سره ، هو، ما ټول خپل عمر د زید په بدل کې قمار ایښی وو، نه پوهیږم دا قمار به
چیرته پای ته رسیږي! زه د زید لاسونه په خپلو لاسونو کې نیسم او په موسکا وایم: زید
زما خاوند، آرام شه، وگوره چې هرڅه ریښتیا دي.

سم وگوره زه ستا و مخ ته ناسته یم او ستا د نکاح په قید کې بندې شوی یم! شاید زه
لومړی بندې اوسیرم چې خپل د قیدی کیدو او په زولنو کیدو باندې راضي یم.

زید نا مطمئنه خپل ځانته اشاره کوی او وایي: زه زه ستا خاوند یم!؟ ته زما د قیدی اوسیدو
باندې راضي یې؟

مسکا مې نرر هم زیاتیري او په خوشحالي ورته وایم: هوو ته زما خاوند یې یواځې او
یواځې ته.. او اقرار کوم زه ستا په قید او زولنو د نکاح باندې د زړه څخه راضي یم. زما
زړه ستا په نوم دی او هر یو چې ستا څخه بغیر زما د زړه حریم ته راشي لکه کافر به د
جنت له دروازو څخه یې شرم.

زید په لور غږ وخنډل او ما د ژوندی اوسیدو احساس وکړو د هغه په خندا زید په همغه
خوشحاله لهجه وویل: ای ظالمي دومره خوږی خبری دی زده وی او زه دی خپل د خبرو
په آرمان کې پاتې کړی وم.

په کراره خاندان او په شیطنت باندې وایم: بڼه چنارگل بابا هغه وختو کې ته یواځې زید وی
او زما لپاره یو دم حرام، خو اوس شرایطو بدلون کړی اوس ته زما خاوند یې او ما خپل

ټول دا خوږه خبری خپل خاوند ته امانت ساتلې وه.

زید په لور غږ خاندی او وایې: وای خدایه دا دومره نیکمرغی او زه؟! نا ممکنه ده!
مگر هغه لیونی یغما هم داسی خبری زده دی او پوهیزی ورباندی!؟

د زید په خبره ما خپلې سترگې پټې کړی او په دروغجنه غوسه د هغه بڼکلي وینستان کش
کوم او وایم: گوره زه له هغو بڼخو نه یم چې ارامه پاتی شم! پخدای ژوندی به دی پوستکی
درنه اوباسم! خبر اوسی! لیونی هم ته خپله یې مجنون خان!

زید خپل لاسونه د تسلیمی په څیر پورته کوي او په خدا وایې: میرمنې زهی نوکر غلام
یم! هو، هو، دا خو واضح ده چې زه لیونی یم، لیونی د خپل بت! لیونی یم.

په خدا ورته وایم: افرین چنار گل مجنون!

زید، ماته وکنل او داسی وخنډل لکه ماشوم چې د زړه له تله خاندی! چې ما ورته وویل:
زید، پورته شه، پیر ناوخته دی، جینکی راته پتمه دی!

زید شونډې رابښکته کړی لکه غوسه چې ویې او ویې ویل: نا، نه منم زه خپله ناوی
غواړم.

د زید و دی سپین سترگي ته مې خوله وازه پاتی شوه او ومې ویل: پورته شه (بیا مې د
هغه د خولې پیښې وکړل او په رشخندی لهجه مې وویل: زه خپله ناوی غواړم هله پورته
شه.

زما په کارونو او خبرو زید خاندی او وایې: سمه ده، پوی شوم، ضرورت نشته ځان
داسی کږه وږه کړی...

په لور او گواښ لرونکي غږ وایمچ: زیددندد

زید- جان زید ووايه خایستو مې ژوند مې.

یغما- ولاړ شه نوو..

زید- سمه په سترگو دا ده ولاړ شوم.

د زید په سترگو ویلو ته په زړه کې وایم: قربان دي د سترگو شم یوسف د زمانې می.
زید خپل د خبر پسي په خپل ځای ودریدی زما لاس یې ونيو او زه یې هم له ځایه جیغه
کړم، پرته له کوم خبرې دروازي خوا ته ځم چې زید حیران راپسی ناری وھی: یغما!
چیرته؟

یغما- خلک چیرته ځي! کوتي ته!

زید- همداسي ځي!؟

سترگي مي تاوي کړي او په توکو وایم: هو صایب همداسي ځم.

زید په شیطانت وویل: ځي مچو مي سنگه کیری؟

د زید په خبره می غومبري د شرم څخه تک سره شول او غوړونه می اور غوندي گرم
شول په ناباوري وایم: ته چنار گل بابا سومره بي تریبه او بی شرمه یې په خدای!؟

زید په لور غږ خاندی او وایي: څه می کړي؟ که مچ رانکری تر سهاره همدلته پتمه کیرم
زړه دی نو.

د نیاگانو غوندي په نصیحت پیل کوم او ورته وایم: زید وشرمیره! بده ده غټ سړي یې.
زید مظلومانه وویل: د زید خایستو کوم ځای بده ده ها میرمن می نه یې؟
پوهیدم تر سهاره راته دلیل وایي د همدې لپاره بغیر له کومې خبرې ورنیردی کیرم او
وایم: سمده!

سترگي مي پتوم! چې زید په خندا وایي: لیوني مینه می (ورو می په وینتیانو بڼکل کوي
سومره د زید حیا او غیرت می په زړه کې ځای نیولی ده باوري شوي وم چې زید کوم
څه د هوس په نوم نه پیژني سترگي می ورو او نوبتي خلاصې کړي چې زید موسکي شو
او وي ویل: اوس ستا نوبت ده!

یغما- زما نوبت!؟

زید- هممم

حسانات پرته له زند نه جیگه شوه او ویې ویل: سمده وس یې راوړم.
 بیرون لاړه او به تلوار له یو جوړه کالیو سره راغله او ویې ویل: دا ده واخله ورینداری .
 کالی می واخیستل او پردی شاته می واغوستل بیرته چې راغلم نو انجونو ته می وویل:
 انجونو شپه ختمیږي جیگ شي ویده شي.
 حدیثه په خدا وویل: ولي مجلس دي خوښ نشو؟!

مخکي له دي چي زه جواب ورکړم ساره په طعنه لرونکي انداز وویل: معلومه ده خوښ یې نشو مجلس.
 یغما- نا گراني مجلس ډیر خور دي خو سبا ورځ هم باید نظر کي ونیسو.
 حدیثه خپل سر بنسکته پورته کړو چې امینی وویل: یغما جاني راشه دلته ما څنگ ته
 (امینه ځان خوا ته اشاره وکړه چې حسانات وویل: اړتیا نسته ماته وریندار نه پرته می
 خوب نه راځي.

د حسانات پدی خبره د انجونو د خدا غږ شو په ډیر زیار حسانات څنگ ته می ځای ونیوه
 انجونو خه شپه وویل او څراغ یې مړ کړو، خوب ځای کي می سملاستم او د څو شیبو
 مخکي کارو ته می چورت وهه لکه دي یو خور خوب غوندي می سترگو ته کیده بی
 اختیاره موسکا می پر شونډو خپره شوه سترگی می پتي کړي او د زید موسکي څیره می
 سترگو کي انځور کړه اخري څه چي می په ذهن پاتي و د هغه بنکلي موسکا وه...

هله انجونو جیگ شي فکر کوم د ذکیه ترور غږ و سترگی می په لاس وځولولي تولي
 انجوني لکه خرس ویده وي،حسانات می په لاس وبنوروله

یغما- هوویي خرس جیگه شه ماسپینین شو.
 حسانات په خوبولي غږ وویل: اه یغما!! پریمیرده
 یغما- نچ نچ ندي پریردم جیگه شه(حسانات په غوسه جیگه شوه او گډود ویننتیانو سره او
 په غوسه یې وویل: یغما ریننتیا ووايه ما ستا د پلار میراث درته خورلي؟ چي عزرايل
 غوندي نازل شوي ها

هغي ويل او ما خندل په خدا مي وويل: سنگه دي زره ډک ده !
 حسانات په غوسه سترگی وارولي او وي ويل: زه تا سره خفه يم !

جیګه شوه او دروازي ته لاړه په شیطنت وایم: سمده لالا ته دي وایم چي نن لاړ شو.

حسناټ- یغما.....

په خدا ورته وایم: لیونی اوس بڼه چیغی ووهه !

د حمام په لور خم مخ او لاسونه مینخم د عادت مطابق اودس هم کوم بیرته انجونو کوتی ته راحم ، خوب خایونه ټول شوي او سهار ناشته هم آماده شوي وه! حسناټ حدیثه پودی چای راوړي امینه نه وه! په توکو ټکالو باندي چای څکل کیري، بیا آرایش کول پیل کیري

ما په زیر زیر هغوی ته کتل، ټولو کالو بد لول خپل خانو باندي بوختی وي چي حسناټ راباندي غږ کړو: ولی ورته گوري لاړه شه کالي دي بدل کړه!
یغما- مه خو نور کالي راوړي ندي نکیزی پرون شپی کالي په ځان کړم !

حسناټ زما اوږه وهی او به خدا وایي: تا راوړي ندي ... مه خو درته راوړي کالي هم تاته هم خپل ځانته.

حیرانه شوم په خوشحالی می ورته وویل: رښتیا؟؟؟؟
حسناټ- اه ته صبر وکړه درته راوړم.

حسناټ په منډه دروازه په لور ځي څو شیبو وروسته راځي دوه جوړه کالي په لاس کي وه! خوشحالی باندي کالیو ته گورم چي حسناټ وایي: کومه جوړه غواړي؟؟
یغما- امم نپوهیږم هر کومه ستا خوبه وي هغه ته واخله.
حسناټ کالیو ته گوري بیا راته وایي: بڼه یغما جانی ته پیره سپینه یی دا شنه کالي ستا واخله په ځان کړه او دا نیلی رنگه کالي زما.....

په مسکاه باندي کالیو لور ته گورم لنډ پنجابي گیبی، پرتوگ سره، غاړه یی غمویو باندي جوړه وه اول ځل مه حسناټ لاس کي ولیدل زړه کی می خوښ شوی وه کالی حسناټ څخه اخلم غومبري ورته بڼکلی کوم او ورته وایم: مننه کنه اوس ساره، اناهیتا، مخکي به دوه روپو کیدم مننه حسناټ جانی.

حديټه وپښتان می ټول پورته کوي څودانی سیخک هم وهي! او وایي: سل زري ماشاالله
ډیر بنکلی شوی گراني.
ورته مسته خاندنم او وایم: اه خجالت مه راکوه سترگي دي بنایسته گوري!

حديټه خاندی او زه پورته کیرم ټکری په سر کوم، خپل ځان باندی بوخته وم یو لس کلن
هلک کوتی ته راغی او ویي ویل: یغما خور څوک ده ???
خواته یی ورځم مسکاه باندی ورته وایم: ووايه گرانه زه یمه!
هلک خاندي راته یو خلطه زما لور ته نسئ او وایي: خاله دا زید لالا راته راکړه راته
وویلی تاته راوړم او تو کړی.

د هلک د لاس څخه کالی اخلم او په خندا ورته ووايم: سمده گرانه په تمه اوسه همدا اوس
درته او تو کوم!

کالی د ماشوم څخه اخلم او بل کوتي په لور راوښیرم کالی خلطی څخه راباسم، تور رنگه
کالی وه! لیونه چنار گل بابا حتما غواړي ما لیونی کړی فکر کولو څخه لاس اخلم کالی
ورته او تو کوم هلک دروازه څنگ کې ولاړ وه کالی ورکوم چې د برق پشان عمومي
دروازه لور ته ځی، ټولی انجونې تیار کیري دهلیز خواته ځي تقریباً نو گرمی تایم شوي
وه، خلک ډیر نه وه یوازي خاص میلمانې پاتی وه گرمی ډوډی جلی کورني راوړي وه
ډوډی هم وخورله شوه بیا مجلس پیل شو.

سهار څخه تراوسه پوري می زید لیدلی نه وه! زید فکر کی وم سارا په ژاړ کوتي خواته
لاړه اناهیتا هم ورخطا خواته یی ورغله او ویي ویل: گرانی سارا څه شوي خوری؟

سارا په سلگو سلگو ژړل اناهیتا، سارا غیر کې نیوله وه آرامه کولی! ټولی انجونو عجیبه
عجیبه سارا ته کتل اناهیتا سارا له لاس څخه نیسی او دروازه په لور ځي اندېښمنه کیرم لږ
ځند وروسته پورته کیرم دروازه په لور ځم دهلیز ته ورننوځم سارا ژړا غږ د کوتو د
شالخوا څخه راتلي سم مې اوریدی نه بیا هم لږ خبرو غږ غوږونو ته می راته

سارا- اناهیتا نږدي وه زما لاس مات کړي.(سارا دا خبره کوی او بیا ژړا ته پیل کوی

چې اناهستا ورته وايي: گرانی سارا آرامه اوسه!

سارا- مه مه یواځې هغه لاس ونيوه خو هغه داسې ناسزاه خبرې راته وکړې د یغما نیکمرغي باندې زما بخیلې او حسادت کیرې پوهیرم څه یې راته وویل؟ (بیا یې ساندې پورته شول اناهیتا ورخطا باندې ورته وايي: آرامه اوسه اوس څوک خبر نشی پخدای قیامت به جوړ شي.

سارا- اناهیتا نپوهیرې هغه تورو کالیو سره یوسف د مجلس شوي وه. اناهیتا په کلکه غوسه ناکه لهجه ورته وايي: سارا انسان شه وجلي ته نگوری هغه بنځه لري اول څخه مې تاته وویل چې زید داسې څوک ندي چې ته یې د غوښتلو اراده وکړی او هغه لاس ته راوړی! اول نه پوهیدی دومره بنکلا سره یې ستا خواته نگوری ته بیا هم هغی په تمه وي؟!

ولی دومره ساده او بیعقله یی؟ عمه لور کیسې څخه یې خبره نه یې؟ زید هغه ته ارزښت ونکړه تاته به ارزښت درکړي؟ هههههه

دوی څه په اړه خبرې کوي کومه خبره شوی؟ اوریدلو څخه لاس اخلم دروازه په لور ځم یو ماشوم ته وایم زید ته غږ وکړه! وروسته د څو شیبو زید دروازه څخه راننوخې ورته گورم زما په لیدولو خاندي او زما خواته راځي....

زید- واه واه زما خایستو څومره بنایسته شوي ده ما شا الله. یغما د خبرو توان نه وو راکې او یواځې زید ته مې کتل چې زید وویل: یغما مې چیشي شوي دی ولی خبرې نکوی؟ په ډیر ستونزمن ډول او کرار مې ورته وویل: ساره ... ساره... د زید څهره له ډیری غصې سور شو. اوپه لور غږ یې وویل: هغه بی حیا جلی چیشي ویلی درته؟

سترگی مې بنکته واچول او سلو مې وویل: ستاسو مېنځ کې څه پینښ شول؟ زید زما د زنی لاندې لاس راکش کوی او سر مې اوچت کوی او ورختا غوندې وايي: یغما قسم په الله باور وکړه څه هیڅ گناه نلرمه نپوهیرم هغه بی حیا جلی څه ویلی درته.

نه می شو کولی زید خواته وگورمه نیو هیږمه ولی؟ شاید د دی لپاره چې ساره د زید تعریف وکړو په دی جامو کی زید په لور غږ وویل: لعنتی ولی گوری نه راته هاللا؟ وپاره شومه بیا کوم لېونتوب ونکړی. هیس کار د زید څخه ناشونی نده هغه هم کله چې غصه وی نه می غوښتل خبری ورسره وکړمه پوهیدمه هم چې زید گناه نلری. ولی بیا هم زړه می خفه وو. ربښتیا هم نیو هیږمه ولی داسی ومه. په بی مینی انداز می وویل:

یغما- زیده دا کور نده چی ته غږ داسی لور کوی. هیله کومه غلي شه. اوس به څوک واورى. او د ترور عزت به یوسی!

زید په غوسه خاندی او وایی: ارام شمه! احمق ته گوری نه راته بیا وایی آرام شمه. پیر غواری ما خوار او نلیل وگوری. اصلا پوهیږی هغه هر ځای انجلی... (په وارخطایی می لاس ورته خوله کی کینوده. بسترگی می د توپ په اندازه شوی وو. نیو هیږمه زید دومره غصه کیږی چې د ژبی کنترول له لاسه ورکوی.

لیونی چنارگل یواځی زما خواته راکتل په غصه می وویل: نشی کولی په دغه غصه او په دغه خبرو ځان پاک کړی. ته ووايه ساره سره دی څه کول؟

په ټول وخت کی چی دا خبری می کولی لاس می د زید په خوله وه. لاس می واپس کومه او د ځواب په تمه یمه زید ځما په لیدو غرق وو. او په بی خوده لهجه یی وویل: یغما نور دا رنگ وانغوندى.

د زید په خبره په حیرت باندی ورگورم! خدایه څه څه وایمه او دا لیونی څه وایی؟! مخکی له دی چی ځواب ورکړمه د حویلی دروازه خلاصه شوه. یو ځوان د ننه شو چې د زید له برکته می ونه لیدو. ځکه زید زما مخ ونيول داسی لکه چې زید اول د هغه ځوان راتلو ته پام شوی وو نو ځکه لکه یو پناه پشانتي خپل سیوری لاندی پته کړمه. تر سېني پوری یی رسيږمه څه ټیټه نه ومه برعکس د لور قنوکی راتلمه. خو زید پیر جېک او اندامی وو.

زید په غوسه ناکه لهجه وویل: یغما که یو توتیه کالی د هم څوک وگوری وژنمه دی.

څه ورسېږي څهري ته دی پوهه شوي. نور دلته مه ودرېږه. (په لاسونو یې پرونی (تیکری) راته سم کړو چې زه د زید په کارونو یې غرقه شوي ومه ټوله غصه می هیږه شوله او زید ته می کتل هر ثانیه له مخکی نه هم پری مینیدمه. هو خبره له مینې تیره شوي وه او د محبت نړی ته می پښه اېښودی وه.

هغه نړی چی یغما یې بدله کړه بخپله شوي ومه. که مخکینی یغما ومه د ساره په ژړا زید می ملامت کول او مغرور می ورته ویلی. ولې اوسنی یغما مخی ته یې دریدلی او حساب پوښتنه کوی. زید چې لیونتوب یې هم ښکلی دی یواځی ځما لپاره .
د دروازي پوری کیدلو اواز شو. چې زید وویل: ورځه وروسته غږیږو.

زید ولاړ او ما د هغه تک ته کتل په لوړو قدمونو دهلیز ته ننوتمه. سمه ده جسما دلته یمه ولی روح می هلته پاتی شو. په سستو قدمونو کوتې ته ولاړمه ټول انجونی په خبرو بوختي ول. او موضوع هم ساره وه. حسنات او امینی خواته لاړمه. او وایم: حسنات لږ اخوا کینه.

حسنا زما په لیدو یو څه شور خوری او ځای راته تش کوی. څه دیوال خواته ناسته ومه خو حسنات زما او د امینې مېنځ کې ناسته وه. د امینې غږ لوړ شو: یغما ځنډ وکړو چیری وی؟

یغما- هیڅ لږ تازه هوا می خپل سږو ته ورکول.
امینه په خدا وایي: زه ښه ده چې پوهیږی هوا سږو ته داخل کیږی.
په شیطانی خدا می وویل: آه امینې جانی ټول خو ستا په څیر هفته فام ندی .

زما پدی خبره حسنات له خدا سره شوه. او امینی هم خپله خوله نیولی وه
حسنا په خدا وویل: جلی ته څومره چالاکه یی.
اوری می پورته اچوم او وایم: مهربانی مو ده.

مجلس مو گرم وو چای مو څښل او ځنډل مو. دلته وخت ډیر ښه تیریدو هوا نوره تیاره شوله او د ډوډی تیاری پیل شو. وروسته له ډوډی انجونو لوبښې ومینځل ذکیه ترور اجازه نه ورکوله لاس په تور او سپین ووهمه. د خوب وخت رارسیدلی وو بوډی ښځی وخته ویدی شوي ول یواځی مونږه انجونی پاتی وو.

ساره لکه بد اخلاقه بنځو هری انجلی ته خوله اچوله. کونښن می کولو چې سترگی په سترگو نشمه ورسره ځان می لری ساتو ورنه. پوهېدمه دا هر څه ځما له وجهې دی. حدیثه او او امینی ځایونه واچول. ټول غزېدلې وو او کېسې مو کولی پوهېدمه نن اخری شپه مو دلته ده. انجونو سره می پیر عادت کړې وو. کیسې ختمې شول او انجونی ویدی شول سترگی می پټې کړل او ایت الکرسي می تلاوت که تر څو بیا هغه خوب ونگورمه.

بیا هم هماغه خوب هماغه ځای خو د سیند رنگ تور وو دقیقاً لکه د زید د سترگو پشان، د سېنې په سر می دقیقاً د زړه څنگ ته می یو مړاوی تور گل وو. له ډاره د خوب څخه پاڅېدمه. کوتي ته می وکتل ټول ویده ول. د سهار رڼا ټوله کوټه روښانه کړی وه پاسیدم او د تشاب خواته لاړم ټول کور پاسیدلې و بغیر زموږ د انجونو د کوتي څخه! اودس کوم او بیرته د کوتي خواته راځم او په انجونو غږ کوم:

یغما- انجونو پاسیری سهار دی.

د هیچا غږ رانغې چې دا ځل می یو څه په تیزه وویل: هوی پاسیری نو...

حسنات په خوبجن غږ وویل: یغما دوه دقی نور مو هم پریرده.

یغما- نچ نه یو دقه نور دی لا نه پریردم.

ما او حسنات خبری کول چې ناساپه سارا سر د کمپل څخه سر راوباسي او په غوسه یې وویل: یغما یې که هر سوک چې یې حق نلری د نور کسانو خوی خراب کړی، ته پاسیدلې یې معنا دا نده چې ضرور دا نور هم راوینس کړی.

د سار پدی خبرو حسنات په تلوار خپل ځای کې کینستل او ویې ویل: سارا د انسان پشان خبری وکړه، ته نشي کولی میلمه ته سپکاوی وکړی.

سارا هم لځایه پاسیدل او دا ځل یې په غوسه ناکه لهجه حسنات ته وویل: څه دی درباندي بده ولگیده؟ حق خبره تریخه وی کنه؟ صحیح ده چې وریندار دی ده او میلمنه ده خو د آسمان څخه نده رابنکته شوی چې زه یې هر حرکت او خبره نادیده ونیسم او هیس ونه وایم ورته!!

د دوی دواړو په جنگ ټول انجونې راوینن شوی وه او هک حیران یې دوی ته کتل د دی څخه مخکې چې حسنات دهغه قنوو جواب ورکړی ما تلوار وکړو او د دوی د جنگ ختم کولو لپاره مې وویل: حسنات بس دی! باسپیره لاس او مخ دی ومینځه.

حسنا زما خواته راوکتل او ما د سترگو په اشاره و پوهه ول چې نور دی چوپه شي! د سهار چای وخورل شو ډیر میلمانه لارل تر غرمه خپل مینځو کې بوختې و او کور مو سره پاک کړو زید خاله ته نارې کړل ضرور کوم شی ورته ویل؟! د څو دقو وروسته چې خاله راغله نو حسنات ته یې غږ کړو او ویې ویل:

خاله- حسنات لورکې خپل او د ورینداری کالې دی را ټول کړه!

د خاله په خبره پوه شوم چې د تلو وخت دی، حسنات بغیر له کوم ځنډ څخه پاسیده او زموږ کالې راټول کړه او په بکس کېخودل خاله خپل سپین ټیکری په سر کړو ما او حسنات هم خپل ټیکرانو کی ځانونه وپیچل! ما او حسنات د ټولو انجونو سره خدای پاماني وکړل، خاله هم د ذکیه ترور سره په خدای پاماني بوخته وه حسنات د ذکیه ترور خواته ولاړه او هغې د مخ بڼکله ولو حال کې ورته وویل:

□: #شهاب

حسنا- خاله جانې تاسو هم زموږ کور ته بیا راشي، ستاسو پسي مو زړه تنگ کیری. ذکیه ترور حسنات غیر کی نیسي او بڼکل کوی او ورته وایي: سمد خاله دی درنه قربان شي ضرور راحم.

زه هم د خدای پاماني په نیت د ذکیه ترور خواته نږدی کیرم چې هغې هم ماته پام کیری او خپل غیره راته خلاصه ویي او وایي: بڼه شو چې راغلي لور جانې، انشاءالله چې بڼه وخت به دی تیر کړی وی؟
یغما- مننه ترور جانې، هو ډیر بڼه وخت و د انجونو سره مې سات تیر شو.

ذکیه ترور زما مخ بڼکل کړو او خپل د لاس گوتمي زما په گوته کړل! د طلا د گوتمي په لیدو و شرمیدم او غوښتل می بیرته یې ورکړم چې ذکیه ترور وویل: لور جانې دا ستا او د زید خان د واده ډالې ده زیات شی نده خو ته یې ومنه زما لخوا.
یغما- هیله کوم ترور جانې دا نو څنگه خبره ده تاسو مهرباني ده...

بلاخره خدای باماني خلاصیږی او د حویلي د دروازی خواته روانیږو، زید خپل په موټر
ډډه وهلي او مور ته په تمه و زمور په رسیدو ژر اول خاله جاني ته بیا ما او حسنات ته د
موټر دروازه خلاصه وی، په موټر کې کینم زید د موټر هینداره زما په مخ برابره وی،
بڼه شو د حسنات او خاله فکر نشو! په حیرت کې وم د زید و دومره بی پرواه کارونو ته!

موټر روښانه کوی او حرکت کو د څو دقو وروسته د حسنات اوف او چوف پورته کیږی
او وایي: لالا یو سندرې خو ولگوه لاره لری ده بیخي سترگی کیږو.

زید بغیر لدی چې د حسنات جواب ورکړی خپل موبایل له جیب راباسی او د یو چارچر
پشان لین سره یې وصل کوی او موبایل د حسنات خواته نیسی او وایي: الخله هر سندرې
چې غواړی چالانده یې کړه!

حسنات په خوشحالی د زید له لاس څخه موبایل اخلي او خپل د خوښی سندرې پسي
گرځي د څو دقو وروسته وایي: اها دغه دی پیدا می کړو (سندرې پلي کوی د سندرې د
اول بیت په آوریو په تلوار د هینداری څخه د زید خواته گورم چې سترگی می د هغه د
سترگو سره بندی پاتی کیږي...)

شده ام بُت پرست تو
قسم به چشمان مست تو

به کُنچ میخانه روز و شب
شده ام جام دست تو

شب هجران دیگه تمامه
گل مهتاب بر لب بامه

عاشقی جز با تو حرام است
که برای تو زنده ام

به تو چون سجده میکنم
شرر به هر سینه میزنم

به غصه میخوام که بعد از این
بت روی تو بشکنم

شب هجران دیگه تمامه
گل مهتاب بر لب بامه

عاشقی جز با تو حرام است
که برای تو زنده ام

شده ام بت پرست تو
قسم به چشمان مست تو

به کنج میخانه روز و شب
شده ام جام دست تو!

د سندرې تر تمام کیدو د زید تندې تروش و چي معنا تر اوسه غوسه دی! کله ناکله په هینداره کې مو سترگې سر جنگیدل چې هغه په ژر خپل نظر اخیستو زما د سترگو څخه، بلاخره کور ته ورسیدو زید خپل موټر خپل د یو انډیوال کور کې و دره وپې او نور لاره تر کوره پیاده روان شو، کور ته ننوتلو سترې ستومانه و دا هم بڼه شول زید د ما بنام لپاره ډوډی اخیستی وه، زید د ناستې کوټې خواته لاړو او حسنات ته یې وویل چای دم کړی.

ما هم خپل ټیکرې په تار واچو او د آشپزخاني خواته ولاړم د حسنات سره مو په گډه چای دم کړو او د ناستې کوټې خواته ولاړو حسنات ټولو ته د چای پیالې ډکې کړل، زید خپل په موبایل لگیا و لیونې بیخی یو ځل راکتل هم نه! ما او حسنات د چای څکلو حال کې د واده په اړه مو خبرې کول او خندل مو، چای مو خلاص شو زید مو یواځې پریخود او د کور د بڼ خواته ولاړو!

حسانات ماش د پاک کولو لپاره راوړل د شپې د تیاره کیدلو پورې د ماش په پاک کولو باندې بوختې وو، د تیاری په خپره کیدلو د بڼې څخه کور خواته څو چې خاله وایي: انجونو هغه ډوډۍ گرمه کړی ناوخته دی.

ډوډۍ خوړل کیږي او خاله زمور ټولو څخه مخکې د خوب لپاره خپلې بستری ته ځي، چنارگل راسره خبرې نکول او د اتلس کلنو انجونو پشان یې ناز کوی! حسانات ته وایم: حسانات زه ځم د لالا د خوب ځای دی اچوم او گورم کوم شی ته خو ضرورت نلری!؟

حسانات- سمدې ورځه او هو. دا غوری هم واخله!

یغما- غوری څه کوی؟

حسانات په ریشخند وویل: غوری خلک څه کوی؟ خو هوښیاری خپل وینیتیان او سر ورباندې غوره وېي او چاپی کوی. یغما- بڼه بڼه سمدې زیات فلسفه مه وایه..

حسانات خپل سر چپ او راست خوځه وېي او زما پر حال افسوس خوری، د ناستې کوتې خواته ځم او کرار دروازه خلاصه وم زید زما پر لیدو خپل سترکې پټه وی! عه دی نو بیخي د حد څخه اوړی! نو زما غوسه هغه ورځ کوم ځای غلط وه؟ خو ویریرم کومه جنې دی زما خاوند خواته بد وگوری او زه دی ناخبره اوسیرم!

د غوری ډوبې مخ ته کیدم او ځای ورته اچوم او کرار ورته وایم: کوم بل شی خو دی پکار ندی؟

زید هیس جواب رانکړو زړه مو غوښتل ټول وینیتیان یې ورته وشکوم خو هیس مې ونه ویل او په غوسه د کوتې د دروازی خواته روانه شوم چې راپسی غږ کړو: چیرته؟ یغما- که اجازه راکړی صیب غواړم ویده شم.

زید- سمدې اول زما سر وینیتیان او سر چاپی کړه بیا لاره شه...

حتا دغه جمله یې لا په غوسې او قهر وویل! زه هم په غوسې او قهر د زید خواته ځم، د غورو ډوبې راخلم او د زید شاته په ځمکې کینم په غوسه مې خپل لاس په غورو ولری او

په کلکه مې د زید په وینستیانو کې وو هو چې زید په غوسه وویل: یغما کش کړه نور هم کش کړه دا میراث شوی وینستیان.

زید په غوسه دا خبره وکړل خو زه هم غوسه وم د هغه دی نازونو څخه نو خبره مې ورڅخه ومنل او په کلکه مې وینستیان ورڅخه پورته خواته کش کړل چې د زید چیغې پورته شوی او ویې ویل: اه یغما و دی شکول پخدای ټول وینستیان دی راته د بیخ څه وباسل..

د ماشومانو پشان وایم: بیا زما سره جنگ کوی؟! بیا زما سره خبری نکوی؟ ها؟
د زید خندا غږ پورته کیری او وایې: د همدی لپاره مې وینستیان د بیخ څخه باسې؟ نه وایې خاوند دی گنجې کیری؟
په غوسه وایم: پریرده گنجې شې ترڅو نور هیس سوک در ونگوری او زما د جگرخونې سبب نشي.

دغه خبری مې دومره په مظلومانه توگه وکړل چې خپل په ځان مې خپله زړه وسوځیدی څه ورسیری زید ته! د زید خندا بنده شوه او په کراره او خفه لهجه یې وویل: ولې راباندی باور نلری؟

وینستیان مې ورنه کرار چاپی کول او سترگې مې د اوبنکو څخه ټکې وه! د خبرو توان مې نه درلود پدی ورځو کې بیجده زړه مې نازکه شوی وو! او په نه خبره مې هم ژړل زید په همغه خفه او نیولې لهجه وویل: یغما راته ووايه ولې راباندی باور نلری؟ ته مگر نه پوهیږی ستا څخه بغیر مې هیس سوک په نظر نه راځي. پوهیږی کله چې د هغه انجلی د خبرو له لاسه دی ماته نه راکتل څنگه مات شوم؟!

خپل ژړا کنترول کوم او کرار مې وویل: زه درباندی باور لرم ستا پاکې ماته ډیر وخت مخکې معلومه شوی! ولې نه پوهیږی زه جنی یم هغه هم د یو مات شوی جنس څخه نه پوهیږی هغې ته سنگه په هغه تور کالو کې تعریف کولې؟! زه اصلا نغوارم ته دومره بنايسته و اوسیری په والله چې نغوارم دومره د هر چا نظر تاته جلب شي،

که کوم کس ستا خواته وگوری زه بخیلې کوم زما نه خوښیږی دا بخیلې خو زما لاس کې

نده همداسې کیرم، نغوړم زما څخه بغير دی سوک تاته وگوری په دی دومره لوی نړی
کې ته یواځې زما حق یې ستا په نظر غټه غوښتنه ده؟!

نیو هیږم څه وخت اوبنکو ټول مخ راته نیولې و زید په شک راته وکتل او په حیرت یې
وویل: خایستو می ژاړې د کوم وخت څخه زما یغما دومره کمزوری شوی چې داسې په
نه خبره ژاړی؟

لکه ماشومانو غونډې شوي وم شونډې می پر یو بل کلکې کړي وي ترڅو ونه ژاړم
زه له قوي اوسیدو نه ستړي شوي وم نمي غوښتل نور نر واوسم غوښتل می د یو بنځي په
څیر ژوند وکړم او زید راته نر توب وکړي زید زما مخ خپل لاس کې نیسي او ورو وایي:

زید- ژوند می ژاره مه صدقه شم درته نا ډیر وړه غوښتنه ده، خایستو می ته څه
وغوړې یا ونه غوړې زه یواځې او یواځې ستا یم ستا یم یغما، بنکلا پسي بلا پریده ماته
وگوره که ټول دنیا ماته راوگوری زه یواځې او یواځې تاته درگورم، زما زړه او ساه ستا
پوري اړه لري څه گټه لري د هغوي کتل کله چې زه ستا د مینې عبادت کوم!؟

سترگي می پورته کړي او ورته می کتل په خپل گوتو یې سترگي راته پاکي کړي او ورو
یې په سترگو بنکل کړم او بنایسته شعر یې وویل:

دیگران چون بروند از نظر از دل بروند
تو چنان در دل من رفته ای که جان در بدنی

نور اوبنکې ختمې شوي خوشبختي می د وجود په رگ رگ کې محسوس کوله د خبرو
بدلولو لپاره می وویل: ویل یې لاس دي ورته مات کړي و ریښتیا ده؟
د زید پر شونډو موسکا خپره شوه او ویې ویل: څرمخکې بنه پوهیږي چې ما د هغه
انجلي سره څه وکړل خو بیا هم ما ملامتوي! هوو خو کاش مات شوي وایي خو افسوس
مات نشو. (بیا ناساپه په شیطنت وویل:

زید- اصلا ته وایه ویننتیان دي ورته ولي نه شکول دا خو ستا وظیفه وه چې زړه دي

ورته له ژوند نه تور کړي واي يا ته فقط ما مخ کي شيره يي؟

د زید په خبرو مي خندا راتله خپل خندا مي کنترول نشو کړي او ومي خندل او په ملنډو مي وويل: هوي او چنارگل ټوله ستا گناه ده چا نه دي اجازه اخيستي وه؟! چي بنځو مجلس کي هي تلي راتلي!! او ولي دي تور کالي اغوستي و؟ مگر ستا وحشي واده و!

زید په حيرت راته کتل چي يو دم له خندا شين شو او ويې ويل: چاته چنارگل وايي ها؟! او وحشي سوک ده يغما؟!

د زید غورونو نه مي ونيول او وايم: تاته وايم! تا بنيم! او وايه توبه بيا دي نجونو منځ ته نه راحم!!
زید په خندا وايي: يغما مکوه نشر ميږي ځان نه مشر کس غورونو څخه نيسي هي سپين سترگي!!

تازه مي پام شو چي مور سومره د عمر توپير لرو! غور مي ورته پريخوده مخامخ ورته کينم او په حيرت وايم: زید ته خو 7 يا اته کاله زما څخه غټ يي کنه؟(په خوله مي لاسچ ايردم او په افسوس غوندي لهجي وايم: وي تخو بوډا يي دوه کاله بعد ډيرش کلن کيږي؟!)

زید خاموش او تروش تندي باندی راته کتل او او په همغه غوسه ناکه لهجه يي وويل: بنه نوو بوډا يم که ځوان يم اوس دي خاوند يم او بل دا چي دومره هم ډير توپير نلرو نو خبر مه غټوه..

د زید په خبره زړه کي خاندن او ځان سره وايم: چنار گل بابا ته زما سره نه غږيدي ها او زورولم دي اوس گوره د شپي ستوري درباندي په ورځ کي وينم کنه؟! په همغه خفگان مي دوام ورکړو: نا ډير زيات توپير دي ولي مي لومړي پام نشو زما قبول ندی (وينتيا نو ته يي اشاره کوم او وايم: وگوره وينتيا دي سپين شوي؟
زید په غوسه وويل: يغما عصاب مي مه خرابوه څه نه قبلوي؟ چتيا ت مه وايه!

سر مي بنسکته پورته کوم او وايم: اوس هم سرى وخت دي، زه ستا د لمسي پر ځاي يم

کنه؟) زما په خبری زید له غوسې څخه غاښونه یو پر بل کیخودل او غوړونه یې سره شول او په حیرت یې وویل: یغما څه وایي؟ په هوبن یې؟! د څه ملسې؟ وگوره ویننتان مې تور دي سپین شوي ندي! (بیا خپل غاښونه یې بنسکاره کړل او ویې ویل: وگوره غاښونه مې یو دم سم دي اوس هم ځوان یم.

په زړه کې د زید و دی کارونو ته له خندا مړه وم، هی زه مې د زید څخه صدقه شم چي ماشومانو غوندي ما غواړی قانع کړی، خو ظاهر کې خپل ځان همغسی خفه نیسم او وایم: نه نه نیکه ز مور ده ونشو.

زید- یغما!!!!!!

یغما- اصلا زه خپل مهر درته بخنم خوشې مې کړه(دا جمله مې بې اختیاره له خولي ووته ناساپه خاموشي کوته کې خپره شوه، لږ ځنډ وروسته زید وویل: څه؟ څه دی وویل؟؟؟؟

په ډار مې وویل: هیسس...

زید زما خبر تکرار کړه: هیسس!؟

سر مې بنسکته پورته کړو او پتمه مې کتل ورته چې زید خپلي سترگي ځمکي ته اچولي وي او تندي یې تروش نیولي و، کاش گونگي شوي وي خو دا جمله مې نه وي ویلي! کرار ورته وایم: زید! زید-همم

پوهه شوم پیر غوسه دي ځکه هر وخت چې نوم یې اخلم داسي ده هم ځواب نه راکوي کرار ورته وایم: تاو شه ویننتیان دي چاپي کړم. زید- ني غواړم زه ویده شه!

خبر مې ورنه جدي ونه گڼله گوتي مې په غوړو کړي او په بنکلي ویننتیانو کې مې ورته دننه کړي ویننتیان مې ورته چاپي کول او مظلومانه مې وویل: په خدای توکي مې کولي خفه یې رانه هوممم؟

ژوره ساه یې واخیسته او پیر مظلومانه یې وویل: ما سره داسي توکي مکوه حتی توکه یې هم ویروونکي ده راته یغما!

په موسکا مي وويل: سمدې په سترگو اوس اشتهي؟ (او کوچني گوته مي مخ ته ورته ونيوه بڼکلي موسکا يي په شونډو خپره شوه او ويې ويل: اشتهي؟! مگر سوک خپل د ژوند څخه خفه کيدی هم شي؟ همم؟

د زيد په خبره مستانه خاندم او ويښتيان يي مساز کوم او په بالښت يي يو ټوټه اچوم تر څو بالښت په غوړو نشي او وایم: ښه نو زيد خان دا هم د ويښتيانو چاپي او غوره ول دی. زيد- لاسونه دي دردمن مښه خايسته ښځي مي. يغما- وظيفه مي ده زما جذابه خاونده.

زيد خاندی او وايي: يو ځل بيا ووايه خايستو مي؟! د لومړي ځل نه په لور غږ وایم: وظيفه مي ده زما!!! جذابه خااااووووندددده.. زيد زما په خبرو او کارونو خندل او د هغه د هر خدا په ليدو ما د خوشحالي او ژوندی اوسيدو احساس کوی دي، غوري راخلم او دروازي خواته ځم چې زيد وايي: ښه شپه ولري خايسته ښځي مي!.. يغما- تاته هم جذابه خاوند مي ..

سهار لکه تل په شان د لمانځه وروسته ويده نشو زيد ته مي سماور روښانه کړو تر څو اوبه گرمې کړ او زيد خپل ويښتيان ومينځي حمام وکړی، چاي وڅکل شو زه و حسنات د کور کارو کي بوخت شو، زيد حمام وکړو او باغچي ته لاړ تقريبا لس بجو پوري کور کار کي مصروفه وم چې ترور غږ وکړو: يغما لوري؟!!

کار نه مي لاس واخيست او ومي ويل: اورم ترور جاني ترور- لوري يو ځل باغچي ته لاړه شه هيس مي زوي ته پام نکوي. په نرمه موسکا مي وويل: په سترگو تروري

کوتې نه ووتم او باغچي ته لاړم زيد چوکي کي ناست و او چاي څکه پټه پټه لاړم او سترگي مي ورته پټي کړي لاسونه يي زما پر لاسو کيخوده داسي چي غوښتل يي پوه شي سوک ده؟

زيد په شيطنت وويل: اه دا بدرنگه لاسونه د چا دي؟؟

لاسونه مي د سترگو ورته لري کرل او مخامخ ورته ودرېدم او ومې ويل: خپل لاسونه دي بدرنگه دي بيخي کلنگ غوندي!
 زيد په خدا وويل: دچا لاسونه بدرنگ دي زما هاللا ژوند مي!؟

اه چي په توکو کي هم د ژوند مي کلمه نه هيروي زما بڼکلي، حق په جانبه ودرېدم او ومې ويل: زه وايم.

زيد په سترگو باندې په ظاهر زما په کتلو بوخت کيږي او خپل يو لاس د زني لاندې ايردي او وايي: ستا خبر په سر سترگو خاي لري بدرنگه مي!
 په حيرت مي وويل: زيد چاته دي بدرنگه وويل؟؟
 زيد له خدا سور شو خو حان يي کنترول کړو او ويي ويل: تاته تا مگر ستا څخه بغير دلته بل سوک هم شته؟

د زيد په خبرو خاندان او په شيطانه او مغرورانه لهجه وايم: بڼاغلي زيد خان همدي بدرنگي د عالم رسوا کړي له هيره خو دي نده وتي؟
 د زيد څيره زما په خبرو د بڼکلي موسکا څخه ډکه شوه او ويي ويل: نا نا مگر کيږي چي له هيره وباسم؟ ته د نري تر ټولو بڼکلي انجلي يي ناچه خو درته په گونډو نشوم!؟

د زيد هر خبر زه د دی دنيا څخه باسلم داسې اثر کو پر مالکه جادو هسي نه زيد د بڼايست بڼار جادوگر وي؟ مخامخ هغه ته په چوکي کينم او په پښتو ژبه وايم (ملگرو ناول فارسي دی او ناساپه يغما پښتو وايي نو حکه زيد حيران دی ورته: وايم څه وخت ځي بڼار ته؟

زيد يواځې په حيرت راکتل او ويي ويل: څه دی وويل؟
 يغما- وايم څه وخت بڼار ته ځي؟"
 زيد- يغما تاته وايم تا هم پښتو زده ده؟

يغما- هو اکثر خلک راته وايي ستا لهجه او څيره پښتو ته ورته ده ..
 آيا رښتيا وايي؟؟؟

زيد په همغه عجيبه او حيرت څخه ډک غږ وايي: د زړه سرمی څومره خوږه پښتو وايي!
 هو ته مشرقی بڼکلا لري. او لهجه دي هم بيخي بڼايسته ده !

په خندا جواب ورکوم: تاسو مهربانه یاست زما بناغلیه
زید په زړه پوري مسکاه راته گوري او وایي: پوهیږی زه دي نیکونونه نه پښتون یم
گرانی!

سر می خوځوم او وایم: هو پوهیږم رضوان ورور راته ویلي وو!
زید- نوره پښتو مه غږیږه، بیخی زړه وړونکي کیږي بناپیږی می!
د زید په خبره خاندنم او وایم: سمده جانانه!
زید حیرانه وایي: جانان؟
یغما- هو، ته یی کنه!

زید خپل دواړه لاسونو باندی خپل مخ پټه وي چوکی ته تکیه کوي او آسمالور ته سر
پورته کوي کراره ورته وایم: زید کوم څه شوي؟
زید- پریمیده دا لفظ دا احساس خپل مغز او زړه کي زنداني کړم!

کراره می وخنډل لږ روسته زید خپل سر پورته کوي خاص آرامتیا سره زما لور ته
گوري او وایي: نن ځم بناار ته.
ناڅاپه لوی غم زما په زړه حمله کوی او کرار او نیولې غږ باندی وایم: نن ورځ؟
زید- هو.

فکر کی ډوبه شوم، د څو شیبو مخکي خوشحالی می له مینځه لاړل چې زید د زید په غږ
می وروکتل: یغما جانی کوم څه وشول!
یغما - نه!

زید په خندا وایي: ولی نه وایي راپسي خفه کیږي؟ ولی نه وایي مه ځهگ د دی خبرو ویل
دومره درته سخته ده!؟
یغما- که درته ووایم مه ځه بیا نه ځي!؟

زید- تر ابده پوري همدلته پاتی کیږم، یوازي ووايه مه ځه.
یغما- نه، فرشته ترور حتما تا پسی خفه شوی باید لارشی.
زید کرار خاندی او وایي: ای زما زړه آزاره یاره ته هم زما سره ځي خپل کورته!
یغما- یعنی څه؟

زید- یعنی دا چې ولاړه شه سامان دی راتول کړه نن ورځ یوځای خوو..

یغما- رښتیا؟

زید- هو خایستو مې.

یغما- نو هغه ستا د عمه کورني څنگه کیري!

زید- اوله خو هیس سوک هیس کار نشي کولېچ ځکه ته زما قانوني میرمن یې او دویم پاتی شوه کورني خبره می هغوی سره رضوان خبري کړي!

غمجنه لهجه وویل: زید مریم سره به څنگه مخامخ کیرم؟ اصلا کورني سره به دی څنگه مخامخ کیرم؟ وایي به نه دا هلک څنگه جلی شوه هومممم؟
زید په خندا وایي: وایم د خدای په امر هلک جنې شوه هههههه.
بد بد می ورته وکتل چې زید په همغه خندا وویل: ښه تسلیم تسلیم ورځه بیگ دی تیار که ،
ناوخته کیري

یغما- سمدہ

په جگو کامو کور خواته ځم او نارۍ وهم: حسنات! حسنات!

حسنا- ها!

یغما- ته یوځلي دلته راشه.

حسنا- دغه ده در غلم.

حسنا- په تیزه کوتي ته راغله او زما په لیدو یې وویل: څه شوي یغما؟

یغما- زید وایي بیگ دی تیار که ښار ته خووو؟!

حسنا- په حیرانتیا وایي: ټوکي کوي؟

یغما- نه .

حسنا- یعنی ته هم لالا سره می ځی ؟

سرمی خوځوم چې حسنا غمجنه کیري الماری څخه بیگ راځلی او زما خواته نیسي او په خفه لهجه وایي: واخله دا دی بکس.

یغما- حسنا ولي دی تندي تروش سو؟

حسنا- جواب نه راکوی او په همغه خفه او نیولي زړه د د راازی خواته ځي، زه مې

بکس کې شیان ټوله وم او د حسنات پسي وځم په آشپزخانه کې گورم ورباندې غږ کوم:
حسناټ!
حسناټ- ها!

سترگو ته مې ورنه وکتل سترگې سرې وه! کرار ورته وایم: حسناټ جاني خیرت خو دی
څه شوی؟
حسناټ راگوری او په ژړا وايي: یغما مه ځه.

وی دا زما پسي ژاړی؟ نږدی کیرم او غیر کې نیسم او کرار او د دلدارۍ لپاره ورته وایم:
حسناټ جاني خور مې مه ژاړه، بیا رځم نکیری چې تل همدلته پاتې شم او ستاسو د اوږو
بار اوسم او بیا میلمستیا هم یو حد لري وخت لري.
حسناټ غیږي څخه مې جلا کیري غمجنه لهجه وايي: یغما ما خو به نه هیره وي؟

یغما- لیونی مگر کولی شم تا هیره کړم؟
حسناټ ژړا کې خاندې او وايي: او که هیره دي کړم مړه کوم دي.
دواړه په لور غږ خاندو چې د زید غږ زموږ خندا ته د پای ټکی کیښود: یغما؟!
یغما- ها در غلم.

دواړه حویلی په لور ځو زید دي ترور څنگ کې ولاړ وه زما په لیدو ترور وویل: راشه
زما لور کې (غیږي کې مې نسئ او په غمجنه لهجه وايي: مور ډیر تاسره عادت کړی وه
زما لوري، هر وخت غواړي راشه زموږ غریبانو زړونه خوشحاله که.

لاسونی ورته بڼکلی کوم وایم: ترور جاني ستاسو لطف مهربانه ده مه هم ستاسو سره
عادت کړی! بیا هم میلمستیا یوحد لري، زحمتونه مو را اوبخښی

ترور خاندې او وايي: رحمت یی زما بڼکلی لور کې نه زحمت (ترور خپل د خبرو پسي
یو قوټي زما خواته نسئ او وايي: لوری دا ما امانت ساتلی وه د زید میرمین لپاره! دا ماته
حسناټ پلار تحفه را کړي وه اوسي هم تاته تسلیمه وم.

یغما- مننه خو زه قبول کولی شم ترور جاني..

ترور خاندي او وايي: ته زما ناوی یی بیا ولی قبول کولی نشی؟!!

د حسنات او ترور سره مې په ژړا خدای پامانی وکړل، اوږه په اوږه یو خای د زید سره د هغه د ملگري کور په لور روانیږو زید خپل موټر ملگري کور څخه واخسته بنار خواته مو حرکت وکړو، هرڅومره بنار ته نیږدی کیدم زړه مې نورماله حالت څخه خارج کیدی ډیری تیز تیز زړه مې وهل کیدی په آرامه او لږزانده غږ مې زید ته وویل:

یغما- زید زه ډارېزم!

زید په مسکا باندی راته وکتل او زما لاس یې خپل لاس کې ونيو او په آرام یې بڼکل کړو او ویې ویل: ولی گرانی، ایا زه مریم چې ته ډارېږی؟! قهرجنه لهجه وایم: زید پام دي شته چې څه وایي؟ که بیا دي داسي د مرگ خبره دی وکړل ځان څخه دی گیله وکړه نه زما څخه؟!!

زید زما لاس خپل لاسي کې نیولې او د موټر گير بدلوی په همغه حال کې زما لاس د هغه لاس کې بند دی خاندي او وايي: په سترگو خایستو مې په سترگو...!

او بیا خپل بل لاس د زنجیر پشان خپل په خوله کش کوی مطلب د خولی کشک مې وتړو او نور نه وایم. په ټول لاره ترڅو چې ماڼي ته رسیدو لاس مې په امن ترینه ممکن خای کې قرار درلود هو د زید په مردانه لاسونو کې زما کوچني او ملایم بڼځینه لاس بیخی معلومیدی لانه! هر څومره چې ماڼي ته نزدی کیدلو هغومره زما ویره استرس زیاتیدو..

یغما- زید نکیری لار نشو؟

زید- نه د زید نفس نکیری ټول زموږ تلو ته په انتظار دی، رښتیا عمه او مریم هم راغلي او موږ ته په تمه دی.

د مریم د نوم په اوریدو فشار مې صفر شو او یو بد احساس مې ټول وجود ونيو په نیولې غږ مې وویل: زید هسی نه بیا حالت یې خراب شي؟! بیچاره انجلی..

زید زما لاس ته لږ زور ورکوی او په خندا وایي: اه زما لیونې! ته ولې دومره مهربانه یې؟ ولې یوځل دا دومره مهربانی دی زما فقیر او عاجز په حق کې نکوی چې د خلکو په

حق کي کوی؟! حق

یغما- زید د توکو او ریشخندی وخت ندی، باور وکړه پیره سخته ده، څنگه د انجلې په نوم او نشان هغه کور ته ننوځم کوم ځای کي چې څه د پاسه یو کال مي ټولو ته ځان هلک معرفي کړی و؟ څه فکر به زما په اړه وکړی؟

زید- هیس فکر نکوی برعکس ډیر هم ليواله دی چې تا وگوری!

یغما- یعنی هغوی په هر څه خبر دی؟

زید- هو رضوان د الف څخه نیولې تر یا ټوله کیسه هغوی ته کړی، او مور مي ستا د هلک کیدو په کار دومره افرین وویل چې بیخی نووو..

د زید په خبره په حیرت او خوشحالي ورگورم او وایم: رښتیا وایي؟

زید- هو ستا په سر قسم زما د ځان څخه لا راباندی گرانې..

او هو پلار، عمه او اسما هر ځل زنگ وهي او وایي: زموږ ناوی څه وخت راوړی؟ بیخی نو زه یې هیر کړی يم ټول ستا پوښتنه کوی!

ما د پخوا پرتله په لا حیرت وویل: زما په سر قسم یاد کړه رښتیا وایي؟

دا زما لپاره هیڅکله د باور وړ نه وه، ما یو لوی لانجې ته چمتو والي نیولې و، ما د زید د کورنۍ څخه د بد رد اوريدو ته چمتو والي نیولې و، ما د زید د عمه بنیر او او کنځلو ته چمتو والي نیولې و، او اخیره کي د مریم د لاس یو څپیره خورلو ته! هیس مي باور نکیدو چې هغوی دی زه بغیر له کوم پېښي او جنجال څخه منلي اوسم؟!

زید په غوسه ناکه لهجه وویل: یغما نوره دی ونه وینم، چې خپل په سر ماته قسم راکړی! یغما- په سترگو خو اوس راته ووايه چې دا ټول رښتیا وو، یعنی ماته دوی سزا نه راکوي!

زید بریک ونيوه او موټر یې ودراره! خپل نظر یې له سړک لرې کړو او ماته یې وکتل او ویې ویل: یغما، ته فکر کوي، چې زما په شتون کي دا امکان لری چې څوک تاته ترخي خبري وکړي، څه ورسیري ستا مجازات او سزا درکولو ته!!؟

زه د داسې احساس څخه ډکه وم چې پدې ورځو کې ما ته په سخته پیژندل شوی وو! د مینې په احساس، بې اختیاره د هغه په لور و خوځیدلم او د هغه مخ مې بښل کړو! زید په حیرت باندې خپل لاس خپل مخ ته یوړو کوم ځای چې ما بښل کړی و همغه ځای لمس کړو او زما خوا ته یې راوکتل!

د شرم څخه مې خپل سترګې د موټر څخه بهر خواته ونيول ترڅو د زید سره سترګو په سترګو نشم، زید له یو څه ځنډ وروسته اخیر حرکت وکړ وروسته یو څو دقیقو کې ودانۍ ته ورسیدو د مانی په لیدو زما په ذهن کې د یادونو سیلاب په څپو وهلو شو! بڼه او بد یادونه! د بڼو یادونو شمیر یقیناً د بدو یادونو څخه ډیر وو!

ساتونکي دروازه پرانیزي او مور ننوځو، خپل په لاس خپل د پوزې هغه حلقه (چارگل) ختا کوم او د ترور راګری قوطي کې اچوم! تازه د ترور ډالۍ ته مې فکر شو، غوږوالی چې د شاپرک په څېر وی دومره نازک او بښکلی وو! د مانی په لیدو د ویرې څخه یو غټ نفس اخلم چې زید راته غږ کوی: یغما!

د زید پر غږ د هغه خوا ته گورم چې د هغه تندې تروش و! او د هغه په خفه څهرې زه پوه شوم چې بیا مې یو داسې کار کړی چې زما د خاوند په مزاج بد ولږیده، مگر ما څه وکړل؟ پدې فکر کې وم چې زید وویل: ولې دې لری کړل؟

اها زما زړه د چارگل په لری کولو خفه شوو! په خدا سره مې ورته وویل: هر کله چې ته و غواړې نو زه به بیا په پوزه کړم خو اوس حالت سم نه دی خیر دې زید درک یې کړه! زید- زه نه پوهیږم چې څنگه حالت دی چې ته دومره خفه بښکاري؟! سمه ده دا ځل تیریرم څه نه وایم خو بل ځل بیا نه تیریرم!

خپل لاس مې په سترګو کیخود چې مطلب په سترګو، زید موټر ودروی، مور دواړه تری بښکته شو! زید زما څنگ ته ودرېد او زما لاس یې ټینگ ونيول او د ودانۍ په لور زما سره روان شو! څنگه چې مور صالون ته نږدې کیدو، ما خپل لاس د هغه له لاس څخه راوباسه، خو زید زما لاس پریننوده چې ما په مظلومانه لهجه وویل: زید په خدای بده ده زما لاس پریرده!

زید- نوچ نه څه شی بد ده، ما ټول عمر ستا د لاس په خاطر هیچا ته کتلي نه دي، او اوس چې خپل جوړه مې پیدا کړی ته وایې بده ده! ته پوهېږې، له هغه وخت چې ما خان وپېژانده او په حلال او حرام پوه شوم، له هغه وخت مې ژمنه کړی وه چې زما ټول احساسات، مینه به زما د میرمنې وی او ستا په نشتون کې مې لایو جنی ته په غلط نظر ندی کتلی..

زه به حیران کیدلم کله چې دا ځینی سریان مې لیدل چې د بنځو د درلودو با وجود هم د پردی بنځو پسې دی او خپل میرمنې سره دوکه کوی، په داسې حال کې چې د ځوانې له وخت څخه تاته ژمن وم.

د زید د خبرو په اوريدو په پراخه موسکا مې وویل: یعنې چې زید خان له پیل څخه ما ته ژمن و، هوم! واقعاً لکه زما په څیر زه هم د هغه ځوانی ورځو کې چې ستا نوم او نشان لا نه و! خو زه تاته ژمنه وم.

زید- هو، زما ژونده مگر د الله تعالی وعده دی هیره کړی چې فرمایې "د پاکو نارینه وو لپاره، د پاکو بنځې دي او هر چا لپاره خپل جنس په څیر دی واقعاً چې همغه شان ورته رسیږی!" زه بلور لرم چې زه او ته له یو جنس څخه یو د پاکو اوبو پشان.

ما په مسکا د زید خواته کتل! د هغه خبرې زما روح او روان ته آرمتیا ورکول، د څو دقیقو مخکې ویره او استرس مې له یاده وویسته او د هغه لاس مې په کلکه ونيوی مور دواړه یوځای صالون ته ننوتو، ټول حاضر وو، رضوان په پراخه خندا ز مور بڼه راغلاست ته راغی، زید یې په غېږ کې ونيوه! او په خندا یې ورته وویل:

رضوان- ای مضره، نوبت دی مراعات نه کړو له ما څخه دی مخکې بنځه پیدا کړه هوم!!!

زید ورو خاندی او وایې: ته بخشه وکړه ورور خپل په مشر باندی.
رضوان، د زید شاه په لاس څو ځلی ووهي او ويې ویل: بختور شی لا لا مې!
زید یوازي خندل رضوان زما مخې ته ودریږی، او په ورته مسکا سره وایې: وریندار جاني پخیر راغلي!

زه څومره د رضوان په شتون کې د ورور په لرلو د خوشحالی احساس مې کول، په رښتیا چې هغه زما په حق کې د رښتیني ورور څخه لا زیا ورور ولې وکړل په کراره غږ ورته وایم: خیریوسی رضوان لالا!

رضوان موسکا کوي او نورو ته نوبت ورکوي! فرشتي ترور په مهربانه موسکا زموږ خواته راغله، پیر مې د شرم احساس کولو، د پیر شرم څخه مې د زید لاس مې کلک ونيو چې فرشته ترور وویل: پخیر راغلی زما نازولې ناوی!

فرشته ترور خپل د خبری سره سم خپله غیر راته خلاصوی چې په ټوله خوشحالی یې مورنی غیر ته پناه وړم، مخ راته په ښکل کوی لاس یې ښکل کوم او ددی مور په مهربانی فکر کوم ستاسو په اند که بل څوک وی له ما یې همداسی ښه راغلاست کوو؟ نه، حتما یې مخ راته په څپيرو ویزاین کوو، فرشتي ترور ورسته له ما زید په غیر کې ونيو او په گيله منده لهجه یې وویل:

فرشته ترور - د مور شاهزاده ولی دې له اوله راته ونه ویل
زید د مور لاسونه ښکلوی او په مسکا وایي: مور جانی ددی په اړه وروسته خبری کوو .

فرشته ترور په سر ښکته کولو او پورته کولو بسنه کوی، اسما په ښکلی مسکا می خواته راغله او په صمیمیت یې ښکل کړم او ویې ویل: ښه راغلي وریندار جانی!
د وریندار د نوم په اوریدو می زړه د حسنات هوا وکړه دی څو ساعتونو کې پیره ورپسي خفه شوی وم! په کراره د اسما جواب ورکوم: خوشحاله اوسی گراني!
اسما- ته هم وریندار جانی!

اسما ددی خبری په کولو یې ځان د زید غیر ته واچوه! او په خندا یې وویل: لالا جانه
مجرد لاری متاهل(واده شوی) راغلی!
زید- ولي ښه ونشو!؟

اسما- ولی نه پیر ښه شو رضوان لالا خو هسی هم زور شوی!
د ټولو د خندا غږ پورته شو چې رضوان په دروغي غوسی وویل: چا ویلي زه زور شوی
یم؟ دا چې زید سپین سترگی وکړه او نوبت یې مراعات نکړو زما گناه څه ده یا الله ته خپله
خو وینی زما مظلوم حق خورل شوی!

ټولو د خندا لا لاسی شونډی پر یو بل کلکی نیولی وی! چې فرشتې ترور په خندا وویل:
رضوان بس کړه نور همدا بې وقت دی!؟
رضوان- په سترگو میرمن فرشتې هر څه ستاسو امر وی!

رحیم تره، ترور، او مریم په کوچ کی ناست ول، ترور او رحیم تره په بڼکلی مسکا د بڼه راغلاست لپاره ودریدل مگم د مریم په لور می نشو لیدلی! زید لومړیتوب وکړو او د پلار لاسونه یی بڼکل کړل چې رحیم تره هم په خپل غیر کی ونیوه! او ویی ویل: ماءشالله زما زید ځان ته ځانته یو نر جوړ شوی، آن شاء الله چی خوشبخته شی او د یو بل تر څنگ زاړه شی!

زید- تاسو دی ژوندی وی پلارجان!

بڼه پوه شوی وم چی زید د ټولو لپاره ډیر گران او اړین دی آن ډېر له رضوان او اسما نه!
د زید پسی زه د رحیم تره لاس بڼکلوم چی سر می بڼکلولی او د خوشبختي هیله راته کوي! ترور هم لکه د فرشتې ترور په څیر دواړه په غیر کی ونیولو او په خوشحالی یی د مور بڼه راغلاست وکړو، په خپلو ډیرو مهربانیو یی زه وشرمولم
اصلا دی کورنی د کښی او ظلم بوی هم ندی حس کړی آن یو یی هم دا راته په مخ رانه وړه چی زه یو ورځ یوسف وم..!؟

اه چې څومره یی منندویه وم سترگې می په ډېر سختی د مریم خواته واپړولي بیا هم د زید په لیدو کی غرقه وه! هغه زید چې هیڅکله د هغې نه وه! مریم لاس د زید په لوری ونیوه!
او ویی ویل: مبارک دی وی!
زید د مریم لاس ونه نیو او په تپت سر او کرار غږ یی ورته وویل: مننه خوری!

د مریم د رنگ سور والی می له ورايه لیده خو څه می لا لاسه نه راتلل! مریم د زید له لیدو لاس اخلي او ماته گوری! نظر یی دومره یخ وه چې د کلکی یخی حس می په خپل ځان کی وکړو، نږدی راغله او په غیر کی یی ونیولم لای یی د غیر د حیرت څخه نه وم وتلی چې د خبرو په اوریدو یی گنگه او بی ژبی شوم، داسی یی خبری کولی چې یواځی ما اوریدلی دومره تیزه او هوبنیاره وه، چې یوه دقیقه یی هم شونډی د دروغی مسکا نه

خالی نه وی؟!

مریم په ریشخند لهجه وویل: نوم دی یغما ده سمدۀ یوسف جانه؟! ههههههه فکر کوی زما زید ستا شوی؟ نه غلطی مه کوه ته د لوبی گټونکی نه یی! فکر کوی نه پوهیږم د څه لپاره د سړیانو په کالیو کې مائی ته راننوتلي پوهیږم د زید د زړه د لاسته راوړلو لپاره دی دا کار کړی مگم قسم دی که د خاورو میلنه می نکړی نوم می مریم نده، د خوشحالی مخ په ونگوری زید تر پایه یواځی زما بت دی یواځی زما!!

د مریم د خبرو په اوريدو می اه له ځیکر ووټل خدایه مگم مریم خپل عقل له لاسه ورکړی؟ مخکې خو داسی نجلی نه وه هیڅ می باور نه راته دا دی همغه مظلومه مریم وی؟ اصلا د کومی گناه لپاره ما محکوموي! مگم زید کوم وقت د مریم وه چی زه خبره نه یم؟ دومره هم فکر نکوی چی که د زید زړه په مکر او نازونو لاسته راوړل کېدلی نو بیا ولی خپله یی ونه توانیده چی لاس ته یی راوړی؟

که ووايم د مریم له خبرو ونه ډاره شوم نو دروغ به می ویلي وی! خبری یی لکه تور سیوری زما ټولی خوشحالی یی راونغاړلي، د مریضو او لیونیو خلکو په څیر یی خبری کولی هیڅکله نور ماله نه بنکاره کیدله او داسی لوی ډار یی زما زړه ته راوړوه، مریم له مانه جلا شوه او په همغه ساره نظر یی راته کتل! چی د رضوان خبری زما فکرونو ته د پای ټکی کینوده!

رضوان- ولی ولاړ یی کینی نور !!!

ټول کینو او مجلس گرمیږی داسی بنکاریده چی غیر له مریم نه هیڅوک ددی اړیکی نه خفه او مخالف ندی، د چای په څښکلو او ترور په رنگارنگ سوالونه چی د زړه سواندی له مخی وو شب راورسیده! یوه کوته چی د اسما د کوتی ترڅنگ وو راته یی راکړه! خبرو په مطابق یی غوښتل یو غټ محفل ونیسی! د رواجونو او کلتور له مخی!

د شپی خواړه تیاریری او ټول دسترخوان ته ټولویږو! زید زما خواته کینی او په داسی مسکا چی نه محسوس کیری وایی: زما خایستو څنگه ده؟ یغما- بنه ده که ته ورسره کار ونلری نوره هم بنه کیری!

زید کرار یی وخنډل او ویی ویل: عه میرمن یغما گوری؟ اوس دی چې خسرگنی ولیدله زه دی له یاده وباسلم؟

یغما- هو تورکی ته وایم چې یوځای کی دی وتړی چې نور دی ونه گورم.
زید- ولی خیر خو دی ستا سترگی غیر زما د لیدو نه بل هر څه ته منع شوی دی زما د سترگو تور!

اه وباسم دا څو ورځی عجیبه ډار لرم نپوهیږم ولی! مخکی له دی چې ځواب یی ورکړم سترگی می په مریم لگیری چې په وینو ډکو سترگو راگوری گواکي د پلار میراث می ورته خورلې وی! د زید د ځواب ورکولو بی فکره کیرم او خپل غاب راخلم او ځان لپاره ږوږی راخلم په نه اشتها خپله ږوږی خورم چې له دوه مړی نه زیات نه وو! دسترخوان تولیری او ټول خپلو کارونو ته ځی! اسما کله ناکله راسره توکی کوی او یوسف راته غږ کوی چې زما له مسکا سره مخ کیری

زید او رضوان د شطرنج په لوبی بوخت ول! د رضوان غږ پورته کیری او وایی ماته د منلو وړ نده یغما یوځل دلته راشه! په خندا د ترور او فرشته ترور له څنگه پورته کیرم او خواته یی ورځم!
یغما- هان ووايه؟!

رضوان- ته دی د روانی خاوند ته وگوره دوکه کوی ټوله لوبه یی همداسی ویوره! څه نه وایی ورته؟!
د څنگ چوکی باندي کینم او په دروغجنه غوسی وایم: هي چنارگله ونه وینم چې له تورکی سره کار ولري!

زید په کرس خاندی او رضوان په حیرانتیا راته گوری! چې ژر وایم: هغه مطلب می وایم له لالا سره می کار مه لره چې ژوندی دی له پوسته کوم!
داخل رضوان خاندی او زید په حیرانتیا راته گوری، رضوان په توکو او په همغه خندا کی وایی: ودي خوړه زید خان ژوندی دی له پوسته کوی له یاده دي ونه وځی!

زید- تاسو دواړو خور او ورور لاس یو کړی چې ما لیونی کړی که څنگه ها؟!
د شطرنج تختی ته ځیر کیرم سپینی دانی د رضوان وی او توری د زید، د سپینو دانو

تعداد له تورو دانو کم وو! او یواځې پادشاه او وزیر او یو څو داني نوري پاتي وي دا یعنی زید گټونکي دي اي تورکيه خاوري دي په سر شه کله چي لوبه نشي کولي ولی دي خپله پوزه پرې کوي!

یغما- رضوان ولی ستا داني په میدان کې کمې دی؟
رضوان لکه ماشومانو زید ته اشاره کوی! او وایي: ټولی دغه وحشی وخورلی!
په خندا وایم: ټولی؟!
رضوان سر بنکته او پورته کوی، له ډیرې خندا کم پاتی وو په ځمکه و غورځم په ځان مسلطه کیرم او په مسکا وایم: بڼه نو زید څه وکړی چی ته لوبه وگټی!
رضوان په خپل لاس د دانو حرکات راوبنودل! په امری (امر کولو) لهجه وایم: هله زید جانه څنگه چي لالا مي وایي همغسې وکه ولی دی ورسره دوکه کړی ها!؟

زید په حیرانتیا راوکتل او رضوان له خندا شین وو زید په همغه لهجه وویل: یغما لیونی شوی یی پخداي دوکه می نده کړی خپله یی زده نده بیخایه شله وی چی رآه لوبه کوو!

یغما- خو هر څنگه چی وی رضوان کومه دانه یی وړاندی کړی!
رضوان وزیر ته اشاره کوی! زید یواځې کتل چی ما وویل: زید هله نو مخکې کړه!
زید په نه زړه خپله دانه مخکې کوی په همدی توگه تورکی د لوبی گټونکی کیری! چی زه په خوشحالی وایم: هور!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! لالامی وگټله!
ما او رضوان خندل چی زید په ټوکو وویل: تاسو دواړه په رښتیا خور او ورور ونه اوسیرئ؟ دواړه هم نمونه!؟

زید- تا باندی خو زه هسې دوکه شوم، دي تورکي ته څوک جلی ورکوي!
زید خپل د خبرو وروسته یی په لور غږ وخنډل! رضوان اعتراض وکړ او ویي وویل:
ما مه مجبوره وی، چی د سپینیدو کریم شروع کړم!
د رضوان په خبرو مي وخنډل! او ومی ویل: چنار گل تا ته وایم ونه گورم، چی زما لالا ته تور ووايه، زه به پخپله یوه جلی پیدا کړم ورته د، بناپیری په څیر!

زید- بڼه بڼه وبه گورم!
رضوان ناساپه وویل: رښتیا یغما، حسنات څنگه وه؟

د رضوان په خبره ما او زید په خلاصو سترگو یو بل ته وکتل، او په همغه حیرانتیا وویل:
 بڼه وه سلام یی ویلو!
 رضوان- علیکم السلام
 ما په آرامه وویل، رضوان، حسنات زما وریندازه کوی!؟؟ رینتیا ووايه، رضوان آرام
 وخنډل او زما په څیر یی وویل: چې خور می یو څه ووايي او زه نه ووايم، دا امکان
 لری؟!!

د رضوان په خبره پوه شوم چې رضوان هم په زړه کې د حسنات سره مینه لری؟! د دی
 خبری په پوهیدو په خندا وایم: کرار کینه تورکی، ستا په زړه بڼه پوه شوم، زړه دی په کلی
 کې پرینودی وو! اوس خور مه بهانه کوه!
 رضوان په خندا وایي: څنگه هونبیاره یی؟
 زید په په کلکه لهجه وویل: څه خبره ده چې د لیونی په څیر خاندی؟
 زه خپل ستونی صاف کړم او په جدي توگه ووايم: د خپل ورینداری په اړه مو خبری
 کولی، خپله د رضوان څخه پوښتنه وکړه!

بی له خنده پاڅیږم، پخلنځي ته لاړم، د چای ترموز می لټولو! چې یو څوک پخلنځي ته
 راننوخی، پرته ده کتلو چې څوک راننوته، خپل کار کې لگیا وم ترموز می پیدا کړو، او
 گیلایس می پک کړو چې د مریم غږ می واوریدی چې ویی ویل: ته ډېر خوشحاله یی چې
 دومره زر دی د کور خلکو په زړونو کې حای پیدا کړو!؟

زه په چټکی سره بیرته وگرځیدم، چې مریم د دروازی مخې ته ولاړه ده، حیرانه شوم!
 او ومی ویل: مطلب!؟
 مریم- مطلب، ډیر خوشحالی مه کوی، تراوسه دا سر فلم دی!

بغیر لدی چې د مریم خبری ته پام وکړم د دروازی په لور لاړم، غوښتل می چې څنگ نه
 زر تیره شم، چې هغی د چایو څخه تازه پک شوی گیلایس راوخیستو او په ناساپه توگه یی
 زما په لاسونو خالی کړو؟! د چای گرم والی دومره زیات و چې بی کنټروله می چیغه
 کړه: اه وسوځیدم..

او هملته پر ځمکه کې ناستم او د اوبسکو پکو سترگو می لاسونو ته گورم! لاسونه می لکه

سور گلاب په څیر شو، او د سوځیدني له امله سپینې پولې ښکاره شوی! زما له اوبښکو ډکې سترگې زما د لاسونو د سوځولو له امله نه وې، بلکې د دې لپاره وې چې زما د عمه د کور یادونه ژوندي شوی بڼه مې په یاد دی، له هر غلطی وروسته ځنکه زما لاسونه د جوش شوو اوبو سوځول!

زه د خپل ژوند په یوه پټه پاڼه کې یوب وم چې زید او ټول په بیره راغلل! مریم لا ولاړه وه او یوازې کتل، زید په ورخطا زما ځنگ ته کیناست زما لاسونه یې ونيول او به ورختا یې وویل: ی... غما څه وشول؟!

ما نه غوښتل چې موضوع لویه شي! ما خپله کرکه زندانی کړه او په مشکل سره مې وویل: هیڅ مې فکر نه وو، چای مې په لاسونو توی شوی! زید په غوسه وویل: توی شول او که چا درباندی توی کړل؟ (او د مریم په لور یې وکتل چې ما په تلوار وویل: نا توی شوو!

زید ما د اوږی څخه نیسي او پورته کوی مې، په چټکۍ سره تشناب ته لارم، لاسونه مې د یخ اوبو لاندې ونيول، چې سوځیدل یې یو څه کم شول! چې زید کرار وویل: بڼه یې، نفس مې؟

خپل سر په پورته کولو او ښکته کولو سره د هغه خبره مې تایید کړه، اسما په تلوار راننوتل او وپې ویل: لالا، په لاسونو یې دا ملحم ووهه، چې سوځیدو ځای پاتې نشي! زید په ورخطایي سره ټول ملحم زما په لاسونو ووهل او وپې مښل، ټول ولاړ وو او په غورځیدلو مخونو یې راته کتل! ما ټولو ته په خدا وویل: ولې ټول ولاړ یې؟ زه بڼه یمه؟ دومره زیات هم نه یم سوځیدلی بڼه یمه.

ترور په خفه لهجه وویل: لور مې کې زیات سوځیری نو ډاکټر ته لار شه یغما- نه، ترور جانی، دومره زیات ندی سوځیدلی، بڼه به شي.

نه پوهیږم، خو د زید د عمه په سترگو کې مې په ښکاره ډول خجالت لیدو، ولې فکر کوم چې عمه پوهیږي چې زما د لاسونو سوځول د مریم کار دی! زما د غوښتنې سره سم، ټول مایوسه سالون خواته روان شول، یوازې رضوان پاتې شو! په ورو گامونو سره،

زما خواته راغلو او ويې وويل: زما خور، ته ښه يې؟

د هغه درد با وجود چې سينه کې مې تاو شوی وو په مسکا مې وويل: هو تورکی زه ښه يم، نه دي اوريدلي چې بده بوټې بلا لا نه وهي!
رضوان ژوره ساه واخيسته، او داسې لکه چې زما خبره يې نه يې اوريدلی ويې ويل: د مريم کار وو؟

يغما- ن... (لا مې خبرې نه وه خلاصه کړې، چې زید په غوسه له خایه پورته شو، او رضوان ته يې مخ کړو او په غوسه يې وويل: رضوان قسم خورم، که بيا خلی يوازی يو حل بيا، زه دا لېونی جلی د يغما شاوخوا وگورمه، بيا هيچا خاطر نه کوم هيچا ښه به دا وی چې ته يو کار وکړی که ماته دا کار پاتی شو بيا به ښه ونشی!

رضوان سر پورته ښکته کوي او وايي: زه به يې پخپله حل کړم، ته هم خپلې کوټې ته لاړ شه، ته هم له مريم نه په کمه نه يې؟!

رضوان د تلو څخه مخکې په يو زړه سواندی نظر ماته راگوی او بيا د آشپزخاني څخه وځي، او زه څومره د خلکو د زړه سوانده نظر څخه کرکه لرم خو لکه چې دا منحوس شيبې زما په قسمت کې ليکل شوی د اول څخه تر پايه، زید زما څنگ ته ناست و او په غوسه ناکه سترگو يې زما لاسونو ته کتل چې کرار می وويل: زید!

زید په ژرغوني او نيولې غږ وويل: جان د زید خايستو..؟!
يغما- وگوره سوځيدل يې په پوره توگه له منځه لاړو! بيخي بيخي ښه يمه باور وکه!

ژوند مې خاوند مې لا تراوسه هم په فکر کې و، چې ماته د منلو نه وه، په ماشومانه لهجه په پښتو مې ورته وويل: ماسره زید خبری نه کوي هوم؟
زید ژوره ساه واخيسته او سترگې يې زما سترگو سره وتړلې او هغه هم په پښتو ژبه وويل: اه يغما احساس کوم چې نړی کمزوری انسان يم، گوره ما د خپل گل نه حفاظت ونشو کړای، هغه گل چې زړه په وينو راغورید! هغه گل چې زما ساه د هغی په خدا پوری تړلی ده، حقا چې دا پولی ستا په ښايسته لاسونو باندی زما د مرگ حکم

جمله لا پای ته نه وه رسیدلې، لاس مې هغه خولی په لور حې، د کلمې د بشپړیدو مخه نیسم! او په غوسه وایم: زیده ایا پوهیږی چې دا خبری دی ستا د گل په تن باندی د گلی (ژاله) په خیر وریری! کومه گلی چې د هغی ضعیفه وجود زخمی کوی!
هیله کوم بیا داسی مه وایه، زما ژوند ستا پوری تړلی دی!

زید زما کیخودل شوی د لاس گوتی بڼکل کړل او په یو داسی مسکا چې ما تراوسه د هغه پشان نه ولیدلی ویی ویل: د سترگو توره! د زړه سر می لیونی کیرم کله چې گورم زما په موجودیت کی دی تاته ضرر ورسیری! له منځه وړم هغه څه چې زما ژوند ته درد رسوی قسم دی.

د زید په خبرو لویه مسکا مې په شونډو خپره کیری، زما زید څومره مرادنه زما څنگ کی ولاړ دی مگر کیری چې د زید په شتون کیدی زه د ویری احساس وکړم؟ زید چې د غر پشان زما شاته ولاړ دی، هغه زید چې پوهیږم زما دیو اوبڼکی په توی کیدو د هغه اوبڼکی د تویه ولو سبب او کس د ریشی څخه پری کوی، نه زه نوره بی پناه او یواځی یغما نه یم زه اوس زید لرم هغه زید چې ماته د ټول دنیا حکم لری.

یغما- که دومره زما سره مینه لری نو د مرگ او تلو خبری مه کوه، مگر ستا زړه راځی خپل گل په دومره وحشی او خونخواره خلکو مینځ کی یواځی پریږدی؟! هغه گل چې د ژوندی پاتی کیدلو اوبه یی ته یی؟! هغه گل چې بیحده کمزوری دی او یواځی ستا د مینې څخه تغذیه کوی! زید که د تلو خبره وکری باور وکړه ستا څخه مخکی ستا گل مړه کیری او نور هیڅکله به ژوندی نشی.

زید- میرمن مې خایستو مې، دومره خوږی او په عین حال کی ترخې خبری مه کوه، زه لکه اغزی پشان خپل و گل ته ژمن یم هر هغه خونخواره کس چې و غواړی زما گل ته لاس راوړی ژوندی نه پریږدم.

د زید په خبره خاندن او وایم: اوو زید خان تر دی حده خطرناک کیدی شی؟! زید هم زما پشان خاندی او په کراره وایی: زما گرانی هیڅکله مه ختا وځه ځینی کسان شاید په څهری عاجزه وی خو داسی کارونه کوی چې باور به دی رانشی،! د هر کس څخه هر کار امکان لری!

یغما- سمدہ بدماش صیب اوس نیمه شپه شول خم چي ویده شم.
زید- څنگه کولي شي دومره راحتہ ویده شي کله چي زما له سترگو دی خوب تخته ولي
دی؟

په خندا وایم: ډیر بڼه خوب هم راځي مزی داره ...
زید- هو پوهیرم زما په زړه ډیری خایستو.

یغما- سمدہ زه به یو ځا سالون ته لار شم ترڅو د خاله جاني دوی تشویش او اندیښنه لری
شي، او بڼه شپه تاته غواړم زید خان.
زید- ستا شپه پخیر د سترگو توری.

د آشپزخاني څخه وځم او سالون ته خم کله چي د کور غړو ته مي خپل د لاسونو د بڼه
والي خبر ورکړو نو بڼه شپه ټولو ته وایم او خپل د کوتي خواته خم، په کټ کینم او د نن
ورځي پېښو ته فکر کوم! عجب ژوند لری میرمن یغما ټول د عجیب غریب کارونو څخه
ډک دی! د مریم پدی کار داسی راته معلومیږی چي یو سخت لاره مي په مخه کیده.

په ځای کي مي ځملم او سترگي د کوتي چت ته نیسم، چت چي په بنایسته سور گلانو
ډیزاین شوی، ټول شپه د لاسونو د سوځیدو په درد مي تیره کړل او د خوب او ویني په
دنیا کي زنگیدم، سهار د مولا په آذان پاسیدم اوس مي وکړو او کوم عادت چي د حسنات
دوی کور کي مي درلود غوښتل مي د کور ټول خلک راویني کړم خو بیا یاد ته مي
راغلل چي دا د حسنات دوی کور ندی، نو ځکه خپل د کار څخه پښیمانه شوم خو ناساپه
مي ځان سره وویل: که ټول کور نشم راویني کولي زید خو راویني کولي شم د دی څخه
مخکي چي مونځ يي قضا شي!؟

په کراره، کراره د زید د کوتي خواته روانه شوم ټول کور په درنه خاموشي کي اخته وو،
د زید د کوتي دروازه مي کراره خلاصه کړه او ننوتلم زید د ماشومانو پشان ویده وو او
ویښتیانو يي ټول مخ نیولي وو څنگ ته يي نږدی شوم او کراره مي ورته غږ کړو: زید

راویني نشو په لاس مي د هغه ویښتیا د مخ څخه لری کړل او پورته مي واپړول چي د زید
لاس ته مي فکر شو عکس يي خپل د زړه په سر نیولي وو! په کراره عکس يي د لاس
څخه راځلم، د عکس په لیدو نه حیرانه کیږم هو په عکس کي زه وم! خپل د عکس په لیدو

مسکا کوم او بیرته عکس د زید لاس کې ايردم او د زید اوږه کراره خوځه وم او وایم: زید پاسیره مونځ قضا کیری شابه.

زما ژوند دواړو توري سترگي کراره خلاص کړي، خو دقیقې ماته زیر زیر گوري او بیا زر پورته کیري خپل خوب های کې کیني او وایي: یغما ته یی؟ یغما- هو، جناب اوس پورته شه لمونځ دی قضا کیدو حال کیدی شابه.

زید په ورخطایی باندی زما لاس نسئ او د هغه په کتلو مصروف کیري، په داسې حال کې چې سری یې لاندي وو او خپل گوتو باندی زما د لاسونو زخمونه لمس کول کرار یې وویل: یغما سوخت والي لږ شوی یا نه؟ ایا دي شپي دی خوب وکه؟

په مسکاه جواب ورکوم: اهان، ډیره بڼه ویده وم. اوس هم دي خبرو تیر شه لمونځ وکړخ خاوند جانه.

زید بڼکلی مسکاه دي خپلو شونډو میلمه کوي او وایي: خاوند جان دي قربان شي میرمن جانی.

د دروغ غوسه کې ورته وایم: خدای نکوی، لیوني خان! دا خبره کوم او د دروازی خواته حرکت کوم د تلو څخه مخکې بیا وایم: لمونځ هیر نکړي.

دا خبره کوم او بیا بغیر لدی چې د جواب په تمه شم خپلي کوتي ته لارم، کالی می بدل کوم لاسونو باندی ملحم وهم سوخ والي سپیني پوقانه هم نظر په شپه باندی لږ شوی وی ملحم خپل کار کړی وه دهلیز په لور لارم، ټول وینس وه سبا ناری یی میز باندی څکل دهلیز ته ننوځم جگ غږ سلام کوم! یوازی مریم جواب رانکړو نورو په خوشحالي جواب راکړو لاس پوښتنه هم رانه وکړه

آخري څوکي می کیناستلو لپاره خوبنه کړه رضوان هم کار لرو چای هم څکلی نه وه شرکتہ تللی وه زید هم تراوسه لاندي راغلي نه وه، ټول په سبا ناری باندی مصروفه ول چې د زید غږ راغی:
زید- سلام

زید غږ د دی سبب شو چې ټول د خوشبویو لپاره چای څکلو څخه لاس واخلي، زید ورزشي کالي په ځان وه بنکاره معلوم وه عادت په چیري ورزشي کړي ورزشي تراوسه پوري هیر کړی نده زید په جگو کامو زما خواته راځي او زما څنگ کې کيني او کرار راته وايي: سهار پخیر میرمن یغما

یغما- ستا سهار هم پخیر زید خان.
 زید په خندا وايي: زما سهار هغه وخت پخیر شو ستا غږ وینس شوم.
 خندا می دي شونډو میلمه کيږي چې فرشته ترور وايي: لوری کولی شي، نن لاري شوو د طلا او کالیو اخیستو لپاره بازار ته؟

ستوني می صاف کوم او په آرامه وایم: هو ترور جاني، هر رقم تاسو وغواړي.
 فرشته- بیا سمدن ورځ به بازار ته لاری شو. زید ته اوزگار یی یا مور خپله لاری شوو!

زید- نه مورجانی اوزگار یم، ستاسو خدمت کی یم
 فرشته ترور خاندي او وايي: سپین سترگیه هلکه

سهار چای خلاصیږي، هرڅوک خپلو کوټو ته ځی بازار تلوو ته ځان تیار وي، نپوهیږم څه واغوندم، نمی غوښتل زید کورني کمه راشي همدی سوچ که وم دروازه ټک ټک غږ پورته شو!

یغما- راځي دننه.
 آسما په لیدلو لږ اندیینه می کمه شوه چې آسما به خوشحالي وویل: ورینداری جانی حجاب می درته راوړه! لالا می نه خوبیږي بغیر حجاب څخه باندي لاری شوو!
 یغما- راءه دننه آسما جانی، بنه شول راغلی نپوهیدم څه واغوندم؟!
 آسما په خندا راننوته زما لور ته راغله! حجاب یی خلاص کړو او په مسکایي وویل:
 ورینداری حجاب دي خوبش شوو!

□: #شهاب

عربي حجاب وه لاستونی، طلايي غمویو باندي ظریفه دیزان جوړ شوی وه په خوشحاله لهجه می وویل: هو مننه گراني پیر بنکلی ده په زحمت شوي
 آسما- وظیفه ده ورینداری جانی ترڅو تاسو حجاب اغوندي زه بیرته راحم

یغما- سمدہ.

آسما کوتي څخه ځي زه حجاب اغوستلو باندی مصروفه شوم، حجاب سره می قد جگ
بنکاره کیده مصروفه دي ځان لیدلو هینداره کی وم چې دروازه خلاصه شوه او آسما هم
حجاب په ځان کړي وه لاس کي یوه بکسه وه کوتي ته راننوتلل او ویې ویل: یغما جانی
راځه که غواړي دا بکس څخه هم گټه واخله!

یغما - په دی کی څه دي؟

آسما آرامه خاندی او وایي: آرایش سامان دی نوو

یغما- اهان ډیر بڼه خو ما گټه اخستلی زده ندی یعنی کولی نشم!

آسما- سمدہ کینه زه درته ساده آرایش کوم

تخت په سر کینم آسما بوخته کیري مخ باندی می! او وایي: دا هم زما بڼکلی وینداره،

آرایش ته هم ضرورته نلري

کراره خاندم او وایم: مهربانی دی ده آسما جانی!

آسما هم زما مسکاه پشان مسکاه باندی جواب راکړو، او د الماری په لور ځي! تور
دسکول توري چپلی بوت الماری څخه راباسي او وایي: دا هم ډیر بڼه حجاب سره دي
خوند کوی دا هم واغونده.

یغما- په سترگو گرانی.

آسما- سترگی دی بی بلا ویندار جانی.

آسما ځي او زه تازه خپل د لیدلو لپاره وخت پیدا کوم، سترگی می ریمل سره جوری وی،
گلابي غومبري، توري وریځي، ډیر ډیر کم رنگ سترگو لیمو (سترگو شاه) باندی سور
رنگ بڼکلی منظره یی جوړه کړي وه تور تکری داسي په سر کوم یوتار ویننتی می هم
بنکاره نشی، چپلی بوت، دسکول راخلم دهلیز په لور ځم! زما په نظر هیڅوک تیار
ندی، ځکه یوازي زید ناست وه هغه هم مایل که مصروفه وه

یغما- دا نور چیرته دی؟

زما په غږ زید خپل سر پورته کوي نظري زما نظر کی قفل کیري، آرامه پورته کیري

زما په لور راځي او په کلکه لهجه وایي: یغما!!! بیادی آرایش کړي؟؟؟

یغما- اه نو ، بده بنکارم؟
 زید- هو ډیر ډیر بده بنکاری هله لاره پاک یې کړه.
 یغما- نوچ پریده پریده بده بنکاره شم پاک کومه نه.

زید- یغما زما اعصاب مه خراپه وه!
 مظلومانه وایم: خیر ده غوسه کیري مه! فرشته ترور سره هم نغوالم هغه ملگرو مخته
 کمه راشي
 زید- چا ویلی بی آرایش لاره شي فرشته ترور کمه راځي هوم؟ کمه بنایسته یی چي
 آرایش دي هم وکړو؟! نور هم بنایسته شوي.

زید خبری کولی چي د فرشتي ترور غږ راغلو: زید زویه چیرته یی دي مور شاهزاده؟
 اه چي څومره بڼه وخت را ورسیده، زید څخه یی خلاصه کړم! فرشته ترور، مریم، عمه
 ، آسما دهلیز ته دننه شوي فرشته ترور زما په لیدو د خوشحالي څخه په ډکه خدا وایي:
 ماشاالله څومره بنایسته شوی زما لورکی.
 هغه پشان په خدا جواب ورکوم: مهرباني مو ده ترور جاني.

زید په جدی لهجه وایي: د باندي په تمه یم زر راشي.
 زید خپل خبری سری سم د باندي لور ته روانیږي! لږ ځنډ وروسته ټولي ورپسی باندي
 ورځوو! مریم هر چاسره خبري نکوی اسما سره هم! دومره ډیر آرایش کړی وه اصلي
 څیره یی ورک شوي وه ، هغه مریم چي ما مخکي پیژندلی د دی مریم سره یی د ځمکي
 او آسمان توپیر درلود، زید موتر ته تکیه کړي وه داسي فکرونه کي ډوب وه چي بیخی
 نو.....

زموږ شمیر زیات وه ټولی موتر شاتني سیت کي نه ځایو مجبوره یوه زموږ څخه مخکي
 سیت کي کینی زید سره! چي فرشته ترور وویل: یغما لوري ته یوځای د زید سره کینه!
 یغما- ترور جاني نکیری تاسو یا عمه دي هلته کینی؟
 زما په خبره فرشته ترور په خدا وایي: نه لورکی نکیری ، شرم څه لپاره کوي بیگانه کس
 څنگ کي خوو نه کینی، زید دی خاوند دی!

په نه زړه د مخته دروازه خلاصه وم او د زید څنگ ته کینم چي زید په مسکا وایي:

مهرباني زما آغلي

سترگي مي غوسه سره ورته تاوه وم او په چوکی کینم! ټول کيني او موټر حرکت کوی هیڅ کومه خبره یو بل مینځ کي ویلي کيږي نا یعنی هیڅوک خبري نکوی روسته د 20 دقیقو هدف ته رسیږو، ټولی بسکته کیږو کالیو مرکز ته ننوځو، دوم منزل ته ځوو یو دوکان ته داخلی کیږو دوکاندار ډیر صمیمت سره زید ته بڼه راغلاست وایي:

دوکاندار - وا وازید خان ، څنگه ز مور غریبانو کلبه ته دي قدم کینودو!
 زید- مهرباني لري اصف جانه ، د نکاح او د واده کالو د خوبڼه ولو لپاراه راغلي یو.
 دوکاندار - بڼه راغلاست راځي ډیر بڼه جنسونه درته بسکاره کوم!
 ټول کالیو باندي مصروفه کیږي بنایسته ظریفه دیزان داره کالي لرل! سترگو باندي می کالي کتل سترگي می په یو ډیر بنایسته کالیو باندي ولگیدی، سپین کالي ډیر ډیره لویه لمنه!
 که ووايم لمني یوه لویه کوټه نیوله که دروغ می ویلی نه وي دومره لویه لمنه درلوده

ټوله لمن باندي سپین کرسنال غمي کارول شوي وه لاستونی مکمل کرسنال وه غاری ملايي هم ساده وه بنایسته کالي ساده وه یوه لویه جالی (سپین تکرې) شال هم درلود ډیر می خوبښ شوی وه خو جرعت می کولی نشوو خوبڼه می په ژبه بیان کړم چې زید وویل: همدا دي خوبښ شول زما گلابه! زما هم خوبښ شول خوو ډار ډیرم د کالیو سره وزری وکړي هغه شپه او و نه تښتي رانه!؟

مخکي لږي چې زه کوم جواب ورکړم زید فرشته ترور ته غږ کوي: مور جاني ستاسو په نظر دا کالي څنگه دي؟

فرشته ترور - هو ډیر بسکلی دی خو ډیر ډیره چې یغما یی خپله خوبڼه کړی!
 زید په خندا وایي: اه مور جاني زما خوبڼه د یغما خوبڼه ده، اندیښنه مکوه!
 فرشته ترور - توبه د نن له ځوانانو سپین سترگی هم یو حد لری، د مور شاهزاده!
 زید- په سترگو مور جاني.

د ټولو په موافقي می خپل د خوبڼی جوړه واخیسته، تقریبا یو دری ساعته گړځو طلا مو واخیسته مگم وخت د نکاح او نکریزو جوړی ته پاتي نشو! مریم او اسما هم خپل ځان ته

کالی واخیستل! یواځی فرشته ترور او د مریم مور نندار چیان ول. نور د گرځیدو توان نه وو ډوډی مو هوټل کې وخوړله او کور ته راغلو زید مور بښکته کړو او خپله شرکت ته لاړه! هر چا خپل خریدونه خپلی کوتی ته یوړل! دومره ستړی وم چې پوهه نشوم کله د خوب نړي ته تللی وم!

د اسما په غږ د خوب نړي مې پرېښوده: وریندار جانی!

یغما- ها گرانی!

اسما- وینه شوی یی!

پورته کیرم او په ځای کې کینم او وایم: هو گرانی کوم کار دی وو؟

اسما- هو بښکته ټول تاته په تمه دی راځه چې چای وڅښکو.

یغما- په سترگو گرانی.

له تخت نه بښکته کیرم او خپل ټکری په سر کوم او اسما ته وایم: راځه چی ځو!

اسما- وریندار جانی ته بښکته شه زه گیتار (دومبره) راخلم او درځم!

په حیرانتیا وایم: گیتار د څه لپاره؟؟؟

اسما- یو ځل دهلیز ته لاړه شه بیا پوهیږی!

سر بښکته او پورته کوم او دهلیز ته ځم، ټول ناست ول رضوان هم راغلی وو چای یی

څښکه! سلام کوم او د ترور ترڅنگ کینم.

رضوان په خندا وویل: میرمن یغما درته سوپرایز (حیران کوونکی خبر) لرو!

په حیرانتیا وایم: زما لپاره؟

رضوان- هو هو وریندار جانی ستاسو لپاره (او مخ زید ته اړوی او وایي: همداسی نده

زید خان!

اسما گیتار په لاس راننوخې او د زید په لور ځی او وایي: دا دي واخله لالا!

زید گیتار واخیست او رضوان ته یی وویل: یعنی نه کیری له دی شرط نه دی واورى؟

رضوان خپلی وریځې پورته اچوی او په ټوکو وایي: نه په هیڅ قیمت نغوایم ژوندی

کنسرت له لاسه ورکړم

زید- سمدې رضوان خان دا ځل یو صفر ستا په نفع

زید یوه غټه ساه اخلي او گیتار په لاسونو کې جوړوي خپل نظر ماته ډالی کوی او په خوږ

غز بی شروع کوی د سندرې په ویلو:

دراين زمانه ای بی های و هوی لال پرست
خوشا به حال کلا غان قیل و قال پرست

چگونه شرحد هم لحظه لحظه ای خود را
برای این همه ناباور خیال پرست

به شب نشینی خرچنگ های مردابی
چگونه رقص کند ماهیذلال پرست!؟

رسیده ها چه غریب و نچیده میافتند
به پای هرزه علف های باغ کال پرست

رسیده ام به کمالی که جز انالحق نیست
کمال دار برای من کمال پرست

هنوز زنده ام و زنده بودنم خاری است
به تنگ چشمی نا مردم زوال پرست..

دومره بی بسکلی وویل چی وروسته له سندرې یې ټوله کوټه غلی وه، په دی ټول وخت کې
یې ماته کتل! مگم ما د مریم حرکات د سترگو لاندې نیولې ول بغیر دسترگو ریول ولو
څخه یې زید ته کتل یعنی یوه دقیقه یې هم سترگی نه پټولی! د لاسونو د پیرقا غز د کوټی
ټوله فضا و نیوله!

رضوان په ټوکو وویل: ظالمه ولی غواړی دا پرېښته ټوله غز دی پټ وساتی که دا غز ما
درلودلی 24 ساعته می سندرې ویلې!

زید- وټره خوله دی رضوانه!

تولو د زید په خبره وخنډل، دوه اونۍ تیرې شولې او ټول په خریداری کې مصروف وو! په دی ورځو کې زید ډېر کم وینم او زړه مې د هغې د لیدلو هوا کړې! مریم هم کله ناکله د عمه سره راځي او زما سره بڼه رفتار کوی خو نه پوهیږم ولې ماته یې ریښتینولي سمه نه ښکاري؟ ولې فکر کوم دا ټول له یوې ډرامې ډېر څه ندی؟! د جمعې ورځ وه زید او رضوان دواړه په بڼ کې ناست ول او نپوهیږم د څه په اړه غږیدل!

ظریفې ترور غوښتل چای بڼ ته یوسی، چې مخه یې نیسم او خپله چای وړلو ته مخکې کیرم! د تل په څیر تکرې مې په خپلو وینستو چې اوس ډیر رسیدلی ول جوړوم او د بڼ په لور ځم! په احتیاط مې گامونه اخیستل چې داسې نه پتتوس رانه ولویږي! لا مې څو گامه پاتې ول چې ورسیرم چې د رضوان اواز مې تر غور شو!

رضوان- زید شپږ ورځې شوی خو تر اوسه یې زخم صحیح ندی جوړ شوی، یو ځل ډاکټر ته لاړ شی ضد مکوه زخم یې بدتره کیري! که ډاکټر ته نه ځي لږ تر لږه مور ته خو ووايه!

زید- رضوانه ژر ژر دی خپل کار وکړه نه ډاکټر ته د تللو وخت لرم او نه یې حوصله! رضوان په غوسې وویل: ولې دومره ناپوه او ضدي یې؟ ماشوم یې؟ پخدای نور خو په سپین ږیری توب یې خو اوس هم چرگه دی یوه پښه لری (د چا خبره نه منل او په خپله خبره ټینگار کول)! نپوهیږم څه درسه وکړم!

زید په اعتراضی ډول وایی: رضوانه یو ځل د یغما مخکې ونه وایی چې سپین ږیری کیري چې وژنم دی! هغه ځل یې هم وویل چې د لمسی په ځای دی یم، او غلطی مې وکړه! که ستا له خولې یې هم واورې بیخي هوايي کیري!

رضوان کرار وخنډل او وپي ویل: بڼه نو ورورمې ستاسو د عمر واټن ډیر دی هغه لا 20 کلنه ده او ته 28 کلن یې! یعنی 8 کاله عمری واټن لری!
زید جدی او په کلکه لهجه وویل: بڼه نو څه وکړم؟ نه چې ته هم فکر کوی یغما زما پر وړاندې لکه ماشومه ده!

نیو هیږم ولی بی حرکتته ولاړه یم او خبرو ته می ورته غوږ نیولی! مگم راته د منلو وړ نده، یعنی زید فکر کوی چی زه په رښتیا رښتیا زید سره په نکاح کولو پښیمانه یم او غلطي می کړی؟! زما د ژوند سړی دومره زر خپه کیری او زه نیو هیډلم؟ منم یی چی زه د خپل د مینه په اظهار کولو کی ضعیفه یم، مگم کاش زید پوهیدلی چی که زه زر خلی هم ژوندی شم نو زر خلی به له خپل زید د خپل د ژوند له سړی سره نکاح کوم! کاش پوهیدلی چی زما لپاره غیر له هغی نور ټول سړیان تر اخر حرام دی!

د ونی شتون ددی لامل شوی وو چی زید او رضوان می له سترگو پناه وی او یواځی می ورته غږ اوریده هغه هم سم نه! د زخم په یاد راوړلو می ټول فکرونه لاهو کیری او په وارخطایی د زید او رضوان په لور حم! د هغه څه چی می مخکی ول په لیدو یی حک او حیرانه پاتی کیرم

زید په چوکی ناست وو نیمه اوږه یی لوڅه وو او رضوان د الکول پکه پخته د هغی په اوږی ایښی وه! زما په لیدو دواړه وارخطا شول، رضوان له خپل کار نه لاس واخیست او زید په تلوار خپل یخن قاق واغوسته، دواړه می مخکی ودریدل!

زید په حیرانتیا وویل: یغما ته دلته څه کوی؟

غلی او بی دمی پنتوس په میز کیردم ستونی می صاقوم او کرار وایم: تاسو ته می چای راوړه!

زید- ظریفی ترور راوړه تا ولی خان په زحمت کړ!

ځواب می ورنکړ او اوږی ته می ورته اشاره وکړه: ولی زخمی شوی؟

رضوان مخکی کیری او وایي: هیڅ همداسی یوه دانه پری راختلی وه!

بد بد ورته گورم او وایم: ته چپ شه مگم خپله ژبه نلری! موضوع مه تغیره نیو هیږم بیا مو کوم گل ته اوبه ورکړی!

رضوان غلی شو او وروسته له لږ چوپتیا یی وویل: بڼه نو تاسو دواړه خپل منځ کی جوړ راشی زه لاړم!

د تللو په حال کی یی وویل: او هو زید خدای درباندی رحم وکړی (او بیا په خدا ماته

اشاره کوی، وای خدایا چی دا بشر په هیڅ حالت کی د توکو نه لاس نه اخلی!

رضوان په غټو گامونو لاړه او مور دواړه یی یواځی پرینودلو! مخ می زید ته واړوه او په غوسی می وویل:

یغما- گنگ شوی یی زیده! وایم بیا دی څه کړی! ولی دی اوږه زخمی شوی!
 زید خپلی سترگی ځمکی کی گڼلی وی او کرار یی وویل: یغما!
 یغما- څه یغما!

زید- درته وایم یی (توضیح درکوم)
 یغما- کینه غور یم!

زید په چوکی کیناسته او راته یی کنل! چې ما وویل: لری که یخن قاق دی!
 زید په هغه حال کی چې سترگی یی د حیرانتیا څخه راوتلی وی وویل: اړینه نده، یو
 کوچنی زخم دی!

وریځی می پورته اچوم او وایم: غواړم چې همدا کوچنی زخم وگورم کومه ستونزه ده؟
 زید د لږ ځنډ وروسته خپل کین لاس د یخن قاق څخه راوباسی! او وایی: نه تاسو صاحب د
 اختیار یی میرمن می!

یغما- اه دا یعنی کوچنی زخم دی؟! (د زخم په لیدو یی وریځی می ټولی شوی! څلور د
 وینو ډک سوری! په حیرت وایم: زید دا په څه زخمی شوی؟ بیا دې جنگ کړی؟

زید په کرا وویل: په بوکس پنډی، نه زه عاجزک کله جنگ کولی شم هغوی راسره جنگ
 وکه!

پوف کوم او د الکول ډکه پخته یی په زخم نه چې په زخمونو کیردم!
 چی لاس یی له ډېره درده موتی کیری چی زما سترگی هم ورسره پټیری! په کراره وایم:
 ډیر درد کوی؟؟

زید په ټوکو وایی: نه د سترگو توره، کله چې ستا شفا ورکونکي لاسونه زما په زخم
 ولگیری نو شونې ده چې ښه نشي؟

یغما- ډیری خبری مکوه چی اعصاب دی راته خراب کړی! پخدای ماشوم خو نه یی!
 چی هر ځل باید جنگ وکړی! یعنی هر ځل چې له کوره وځي ماسره باید ددی ډار ووسی
 چی زخمی راگرځي هووم؟؟

زید- دا ځل زه ملامت نه وم نیو هیروم ولی له شایې حمله وکړه زه ورسره ښکېل نشوم
 یواځې په بوکس پنډی یی وو هلم او وتښتیدل!

په زړه کې وایم الهی لاسونه یې مات شي چې ته یې وهلي! خو په خوله ورته وایم: شپې کورکمن او هگی پری کیردم ددی لامل کیری چې زخمونه دی زر بنه شی دواړه خاموشه کیرو چې زید په مظلومانه ډول وایي: یغما غوسه یې راته؟

یغما- زما سره خبری مه کوه.

زید- ته وایې د ټول ژوند سره دی خبری مه کوه دا هم مگه امکان لری؟

یغما- نو قول راکړه خپل ځانته به فکر کوی نگوری زخمونه دی څومره ژور دی، نه وایې یو څوک به دی په تشویش شی!؟

زید په شیطانی خدا وایې: هغه وخت دا یو نفر سوک دی چې ماته په تشویش کیری؟

د ماشومانو پشان په قهر وایم: ستا بدبخت میرمن، یعنی خدایه زه باید دا وحشی غټ کړم؟! ظلم ندی؟

زما په خبرو زید په لوړ غږ خاندی او وایې: د سترگو توره زه کله وحشی یم؟! او هو ته خایستو می باید لوی کړی.

سومره زه د زید په خدا مئین یم، مگر امکان لری یو سوک دی زید د خدا په حال کی وگوری او مئین نشی ورباندی؟ ناساپه بی اختیاره ورته وایم: زید نکیری د نورو مخکی ونه خاندی؟

زید په حیرت وویل: ولی گرانی!؟

ټپ یې ورته ترم او څنگ ته یې کینم او وایم: پخدای بخیلې می کیری! اصلا حق نلری بغیر د ماسک څخه د باندی لارشی او هو وینستیان دی واخله پوه شوی!؟

زید- عه بلاخره زما یغما هم پر ما بخیلې کوی (بیا خپل سر د آسمان خواته نیسي او په لوړ غږ وایې: خدایه شکر دی اخیره هم زما بت زه د خپل ومنلم.

خپل گوت خپل پر شونډو نیسم او وایم: هیسسسس چنارگل اوس ضرور دی چی ټول خلک پر ما خبر کړی؟

زید- هو ضرور دی هسی زه خپل پر ژوند باور نلرم غواړم هر څومره ژر چی کیری زما گل ما خپل ومنې.

زید د کوم منلو څخه خبری کوی؟ که د زید د مینې احساسات زما په رگونو او فکر یې زما په مغزو کیدی ایا دا منل ندی نو څه دی؟ ولې پت کرم پریرده خبر شي چې زه د هغه په شتون ژوندی یم! پریرده پوه شي زه هغه ته تسلیمه شوی یم، پریرده پوی شي هغه زما د زړه او روح مالک شوی، زید تراوسه آسمان خواته کتل او خندل یې، او زه غواړم اقرار وکړم هر هغه خبره چې په زړه کې مې ده و تراویه مې پوره ویلی نه وه.

شاید نور هیڅکله داسې سم شانس په لاس رانشي، او د اظهار کولو لپاره ناوخته شوی اوسیری زه پدی تقدیر باور نلرم باور نلرم چې دا بد تقدیر به زما شا ایله کړی او زه دی خوشحاله اوسیرم خپل ستوني صاف کوم او په جلا لفظ او کلمه کلمه وایم:

یغما- زید!

زید- د زید سپورمې د زید نفس وایه!

غټه ساه اخلم او اخیره هم دا دروند بار خپل د اور څخه بنکته کوم او ورته هغه خبری کوم، کوم چې هره شپه د خوب څخه مخکې ځان سره مې کول نن پر ژبه راوړم او وایم: زید زما ژوند زما خاوند زه د سره مینه لرم په اندازه د هر هغه آرمان چې ورته ونه رسیدم، مینه د سره لرم خپل د ژوند غمونو په اندازه، تا زما ټول وجود خپل ځانته تسلیم کړی داسې یې لکه وینه چې په رگونو کې د جریان حالت کې وی.

د وجود زره، زره مې ستاد عشق گواهي ورکوی، زید که زر ځله ژوندون وکړم هر زر ځله به زما د زره مالک او صاحب ته اوسیری، زه تا خپل په ټول وجود باندی منم زما ژوند.

زما د خبرو وروسته یو درنه خاموشی خپره شوه کرار خپل سترگی خلاصه وم، او د زید هک پک د حیرت څخه څهره وینم زید بغیر له کوم حرکت او حتا بغیر لدی چې سترگی ورپه وی مات راکتل چې په مسکا می ورته وویل: زما بت پرست زما په شتون کې ستا فکر او خیال چیرته تللی هوم؟

زید کرار وویل: یغما؟!

یغما- جان یغما!

زید- زه وینس یم کنه؟

یغما- هو کنه؟!

زید- ما یو څپیره ووهه چې باور وکړم وینس یم!

نږدی ورځم او مخ یې بنسکله وم او وایم: مگر امکان لری زه خپل خاوند په څپیره ووهم؟

زید د څو ثانيو لپاره په حیرت راگوری او هیس خبره نکوی، د هغه پداسی راکتلو خدا می راحی اخ زما زوند سومره و دی خبرو ته پتمه و او ما ورته ونه ویل هی هی زید په همغه ناباوره غږ وایې: یغما فکر کوم په آسمانو کې یم او دا ټول یو خوب دی!

کرار یې چونگاری کوم او په خدا وایم: ها اوس پوی شوی وینس یې او خوب ندی!
زید کرار خاندی او وایې: هو زما د زړه سکون، پوی شوم ولې دی دا خبری مخکی نکول؟ ولی دومره ظالمه وی؟

کرار وایم: نه پوهیږم ولې می درته وخت نکول! احساس می کړو اوس یې وخت دی ددی څخه مخکی چی ناوخته شي درته می اظهار وکړو چی سومره راباندی گران یې.

زید- ناوخته کیدل نور په کار کی نشته، د عمر تراخیره به یو دبل سره یو د عمر تر اخریره به ته زما د زړه ملکه پاتی کیری.

کرار خاندم او وایم: امید لرم زما بد تقدیر تا هم ځان سر اخته نکړی زید.

زید- زه تقدیر ستا و مخ ته په گونیو کوم زما خایستو!

د زید په خبرو په مسکا باندی سر بنسکته او پورته کوم مگر امکان لری زید یو خبره وکړی او زه یې ونه منم؟! هیس امکان نلری زید چی څه وایې هغه ضرور کوی، د زید خدا او خوشحالی نه کنترول کیدل، او زما زړه راته ویل یغما سم ورته وگوره زید خبری کول او ما ورته کتل زه د زید په کتلو کی ډوبه وم چې د آسما غږ راغلو:

آسما- ورینداری مور څو بازار ته، ته هم راحه.

یغما- ته او مریم څې؟

آسما- هو.

یغما- نه گرانی تاسو دواړه لاړشی زه مو نه مزاحمه کیرم.

آسما په اعتراض لرونکي لهجه وايي: عه ورينداری ولي مزاحم اوسيری؟ خپل مريم ويل د يغما سره به بازار ته لاړشو.

زيد په کلکه لهجه وويل: آسما ضرورت نشته، کله چې وايي نه خم يعنی نه ځي، نور نو هسي ټينگار مه کوه.

د زيد په خبرو د آسما څهره د خفگان څخه پکه شوه او غوښتل يې چې لاړشی چې ما يې لاس کلک ونيو او ورته مې وويل: سمدې آسما جانې ته لاړشه زه هم درخم درپسی.

آسما خپل سر بنکته او پورته کوی او د مانې پخوا ځي چې زيد په غوسه ناکه لهجه وايي: يغما فکر نکوی بايد زما څخه اول اجازه واخلي؟ زه نغوړم ته دهغه انجلي سره د باندی لاړه شي..

يغما- و دی نه لیدو آسما سنگه خفه شوه! يو همدا نن ورسره خم نور بيخي نه خم سمدې زما يوسف د زمانی؟

زيد- اف بڼه چل درځي چې سنگه ما راضي کړی، سمدې لاړشه خو ژر بيرته راشه يو ثانيه لا ستا د بيلتون طاقت نلرم پوه شوی يو ثانيه. يغما- سمدې زما خاوند په سترگو.

زيد خپل د جيب د پيسو بکس زما خواته نيسي او وايي: واخله هر شی چې غواړی ځانته واخله او هو هر کله چې راغلی نو خپل دانه دانه خريد به ماته بڼه يې سمدې؟! غواړم وگورم زما خايستو څه څه اخيستي؟!

د زيد د لاس څخه د پيسو بکسه راخلم او خلاصه وم يې، اوو څومره پيسی لری دا چنارگل د پيسو د مينځ څخه دري زره افغانی يواځي د احتياط لپاره راخلم او بکس بيرته هغه ته ورکوم چې زيد په حيرت وايي: همدومره؟ د پيسو بکس ځان سره ويسه هسي هم زه ټول ورځ کور کی يم نن پکار می نده.

يغما- هو همدومره بسنه کوی دا مې هم يواځي د احتياط لپاره راوخيستل. زيد په خدا وايي: عجب ليونې بڼه لرم، زه سومره نيکمرغه يم.

په خندا لځایه پاسیدم او د ماني خواته لاړم، آسما او مريم تيار کړی ما ته په تمه ناستي وی. په تلوار مي خپل حجاب واغوندو او د ماني څخه بهر شو آسما مريم ته وويل: مريم چيرته لاړی شو؟

مريم موټروان ته آدرس ورکوی او موټر حرکت کوی د ډير مزل وروسته موټر دريږی چې آسما و مريم ته وايي: مريم ولری دومره لری راغلو؟ دا خرید خو په پارک مال کي هم کيدو؟! مريم په پوسخند وايي: نه د دی ځای جنسونه د پارک مال په پرتله ډير با کیفیت دی.

مريم او آسما خبری کول او ما يواځي هغه دواړو ته په خاموشي کی کتل، د يو څه خبرو وروسته د موټر څخه بنسکته کيږو او مغازی ته داخله کيږو، آسما او مريم خپل د خرید اخیستلو باندی لگيا شول او ما يواځي د مغازی شيانو ته کتل، تقریبا خرید مو خلاص شوی وو او د تلو حال کي و چې ناساپه مريم خپل لاس به سر ووهی او ويي ويل: اه آسما د کالو خلطه مو دوکان کی پریخودل! (مريم خپل د خبری وروسته زما خواته راوکتل او ويي ويل: یغما جاني ته همدلته د موټر په تمه ودریږه ما او آسما څو او ژر د کالو خلطه راځلو او راځو.

په مسکا ورته وایم: سمدېه تاسو لاړی شي زه همدلته تاسو ته پتمه یم.

مريم د آسما لاس ونيو، او خپل د ځان پسی په کشه ولو د دوکان خواته ویورل، ډير ژر زما د ست گو پناه شول، تقریبا لس دقی ورته منتظره وم خو رانغله! چې اخير د مجبوری څخه د مريم په تللی لاړی کړار قدمونه اخلم او راو نیږم ورپسی ټول مغازی می وکتل خو د مريم او آسما څخه هیس نام او نشان نه وو؟! ستری شوم او یو يواځي ځای مي بیدا کړو هملته کینستم!؟

لا آرامه نفس مي اخیستي نه وو چې ی آشنا غږ مي واوریدی چې ويي ويل: بح بح ماشالله یغما جانه! د دومره وخت وروسته!؟

په تلوار مخ می شاته وگرځه ويي! او د مقابل کس په لیدو می لاسونه یخ شول او زړه مي

د حرکت څخه و دریدی! س...آلیم. پښی می یاری نکوی چي ودریزم خو کوشش کوم او په سختي باندی پاسیرم چي سلیم په شیطانہ او مضر خندا وایي: اخیره هم زما په گیر راغلی یغما جاني(او خپل د خبری سره سم زما لاس ته حمله کوی او نیسي مي، د هغه پدی کار به چغو او بغارو وایم:

یغما- ماته لاس مه وهه لری کړه دا مردار لاسونه دی.

خو سوک وه زما د غږ اوریدونکی؟ سلیم په زوره ما ځان پسی د مغازی څخه د دباندی خواته کش کوی او ټول د مغازی کسان یواځی کتونکی وه! یو لا مرستی ته می رانغي؟! لکه چي ټول شل او معیوب وه؟! دومره چغی می ووهل چي نور می غږ نه پورته کیډو اخیره په زاری می وویل: سلیم ته وقران ما نکاح ترلی، زه اوس متاهل یم

زما په خبرو سلیم په ریخند وخنډل او ویي ویل: غواړی پدی خبرو دی ماته چل راگری؟

سلیم د خبرو په حال زه خپل د موټر خواته کشه ولم، کله چي بوه شوم خبری ا زاری فایده نکوی اخیری کوشش می وکړو او چیغی می کړی: مرسته وکړی مرسته (ته) سلگی می بو ته شول خو هیس سوک مرستی ته رانغلو سلیم د موټر دروازه خلاص کړل او غوښتل یي چي ما موټر ته تیله وهی خو ما مقاومت وکړو د موټر دروازه می ونیول او په زاری می وویل: سلیم د قران روی ته وگوره، د خدای روی ته وگوره، مکوه! پخدای قسم ما واده کړی پریرده خپل ژون...

خبره می خلاصه شوی نه وه چي سلیم په مخ څپیره راکړل او زما دژړا او خبرو مخ یي ونیو او به غوسه یي وویل: بی حیا انجلي لکه د انسان د لور پشان په موټر کی کینه کنه قسم پخدای ټول غابنونه دی په خوله کی درماته وم.

سلیم خپل د خبری سره سم زه لکه د قربانی حیوان پشان په موټر کی ختا کړم او حرکت یي وکړو، ټوله لاره می چغی کړل ومي ژړل او زید ته می ناری کړل، خو زید نه وه، زید رانغلو، زید غیب شو نور په بدن کی می هیس حرکت نه وو پاتی سر می په بنیښی تکیه کړی و، او خپل تقدیر ته تسلیمه شوی وم! هههه دا تقدیر بیا زه بدبخته کړم..

دا تقدیر دا ځل ضرور زما د خاوند زما د عمر ملا خامخا ماته وی، دا تقدیر زما زید ضرور ځان سره غرق کوی، پدی فکر و بیا می ژړا ته شروع ورکړل او د موټر بښینه می په لاس وهل، د ژړا او ساندو مینځ کی می خدای ته ناری کړل، هغه خدای چی بیچده ورڅخه خفه وم، هغه خدای چی فکر کوم زه یې لیاده باسلي یم؟!

خ دایه ولــی؟؟؟ خ دایه ولــی؟؟؟

تازه د خوشبختي رنگ او بوی می لیدلی او احساس کړی وو، بیا دی ولی زه د دی نا آrame سمندر کی ور گډه کړه؟ مگر د کشتي څخه بغیر زه دا نا آrame سمندر څخه وتلي شم؟ خدایه زما کښتي راسره نده؟! خدایه زما زید راسره ندی! خدایه زما ژغورنی راسره ندی! خدایه زه پویبیرم زه غرقه کیوم، قسم دی وی ستا په جلال او جبروت نور ددی دومره تور تقدیر د مقابلی توان راکي نشته، والله چی نه یې لرم...

سلیم لکه چې کون شوی وو او زما چیغی او زاری نه آوریدل، روند شوی وو او زما بد حال او ژړا یې نه لیدل پخدای چی نه یې لیدل، په بیچده سرعت روان وو، د بښار څخه ووتو او نور روښنای نه تر سترگو کیدل، لکه چې نور د خط اخیری ته ورسیدم!؟

موټر په یو کنډواله کی و دریده او سلیم لکه یو وحشی ځناور زما خواته راغلی او زه یې په زوره د موټر څخه بښکته کړم، او دیو تور تیاری کور خواته یې کشه کړم، لکه یو حیوان یې ځان پسی کشه ولم او زما مقاومت او زور هیس فایده نه درلود، ما یواځي زید ته ناری وهل هغه زید چې زما د نار جواب یې په جان، عمر می، نفس می نه راکو

سلیم د کور دروازه ډیر په غوسه خلاصه کړه او په کور کی واچولم او په غوسه یې په چغو وویل: بنده که خوله دي بی شرمي انجلي نور دهغه بي شرف نوم په خوله وانخلي. په ژړا او ډیر په سختي او په چغو مي وويل: بي شرف ته يي چي د خلکو ناموس دي لکه شغال راوري زما زید غیرت لری دهغه نوم په خپل مرداره خوله دي مه اخله

زما په خبرو د سلیم مخ له غوسي سور شو او لکه یو ځناور یې راباندي حمله وکړه وینتیان یې راته په لاس کی ونيول او په زور یې کش کړل، وینتیانو نه یې ونيولم او یو کوتي خواته یې کش کړم کوتي ته ننوتو سره سم مخ یې راته په څپيرو پک کړ

خپل کنټرول يې له لاسه ورکړي و او چغې وهلې، کله چې له وهلو مي سترې شو په
 ځمکه يې ووهلم او بيرون لاړ او دروازه يې بنده کړه

بي حرکت په ځمکې پرته وم د سر پوستکي مي زياد سوبنت کو، پوزه او خوله مي له وينو
 ډکه وه خاموشه اوبنکي مي تويولي د غږ پورته کيدو تاب مي درلود، ليونيو غوندي مي
 وخنډل له غم او ژړا نه ډکه خدا زيډ چيرته يې؟! راشه او وگوره خپله خايستو دي! زيډ
 خايستو دي مړاوي کيږي او ته نه يې؟! راشه او مړه کيدل مي گوره
 نپوهيرم تر کوم وخته په ځمکه پرته وم ټول يادونه لکه د فلم په شان د سترگو نه مي
 تيريدل

د خوشحالي احساس مي کو چې په جرعت او وضاحت مي خپل مينه اظهار کړه خپل زيډ
 ته خپل ژوند ته، شايد پوهيدم بنه شي مي پتمه ندي او خپل ټوله هستي مي د هغه سترگو
 پر وړاندي کيخوده، اگر چه ما لومړي ځل د حسنات د خاله د زوی محفل کي مي خپل
 زړه خبر کړي وه خو زيډ پري ناباوره وه شايد گمان يې کو له مجبوريت دا خبري کومه
 بنه ملامت هم نه وه ځکه په سمو کلمو مي اظهار نه و کړي
 خو وس پوهيده ډير بنه پوهيده چې د هغه څيزونو په اندازه چې ما نلرل ورسره مي مينه
 کوله په رښتيا چې پوهيده چې زه سومره بيگانه وم د مينې دالفاظو سره.

وجود مي يخ کيدو هميشه له تياره او لوړ ځاي څخه په بيحده اندازه می ويره درلود،
 لاسونه مي د زيات ويري څخه موتي کړي و او لرزيدل، سترگي مي پټي کړي او د زيډ
 څيره مي خپل سترگو کي مجسم کړه يعني اوس به سنگه وي؟ داسي نه چې بيا خپل
 کنټرول له لاسه ورکړي وي او ځانته زيان ورسه وي؟!

پوهيرم حالت به يې بنه نه وي! زما زړه زما ژوند زما د لري والي طاقت نلري، د هر
 حقيقت په ويلو اوبنکو مي لکه سيلاو په مخ څپي وهلي لکه ليونيو غوندي شوي وم کله
 مي خاموشه اوبنکي تويولي کله مي خنډل او کله مي د چغو غږ کيده، مگم نمي ويلې چې
 شپي ته يې زخم په کورکمن "ډيگ مساله" او هگي پټي کوم؟! که پوهيدم ما لپاره شپه نه
 راځي ما به همغه وخت زخم ورته سم پټي کړي و

وايي چې ژوند مي يو نيمگري قصه پشان شو، بيا هم په چغو ژاړم خپل د ټولو غمونه په

اندازه مي وژړل ټوله شپه مي همداسي تيره كړه په هره شيبه يي مړه شوم او ژوندي شوم
زما تياره شپه د زر كلونو په اندازه راباندي تيره شوه زر كاله بيا هم د خپل خداي شكر
گذاره يم عصبي حمله راباندي رانغله د شپي باندي د سهار لمن خپره شوي وه خو زه بيا
هم په تياري كې وم، لكه چې دې كوتي ته زما د ژوند پشان

رنا نه دننه كېده؟!

د كوتي دروازه خلاصه شوه او زه په ځاي كې مي كيناستم خپل ځان مي ټيكرې كې تاو
كړو د سليم په رانوتو سره ځان كې تاوه شوم او عجيبه ويره مي زړه كې دننه شوه ټول
وجود مي لكه پانه لرزېده او ژړا مي ستوني كې بنده وه سليم په شيطاني خدا وويل: شپه
دي سنگه وه د ماما لوري؟!

د سليم د هر قدم نږدې كېدو سره زه شاته تلم چې سليم په ريشخند وويل: عه ولي وپريږي
له مانه گراني؟!

په وپړي او لړزې مي وويل: م..نر... دې كپړه راته.

او د دې خبرې سره سم مي اوښكو په مخ بيا په بهيدو شول چې سليم وويل: سپورمي مي
ته اول نه زما وي كه هغه بيشرفه په مينځ كې نه وي راغلي، اوس هم اوښكي دي پاكه
كړه او سبا نارې دي وخوره نغوړم د نكاح تر ورځې نوره هم مړاوي شي...!

په چغو مي وويل: د څه نكاح ها؟ په هوبښ يي؟ قسم په هغه پاك ذات چې زه د
زيد ميرمنه يم يو ځل مي نكاح كړي مگم خلك سو ځله نكاح كوي؟!
سليم- اه يغما چنيتات مه وايه ته چيرته او نكاح كول چيرته؟ پدې خبرو دي ما خپل كار نه
منع كوي نشي.
يغما- د څه كار بنه به دا وي همدلته مي په سر څو مرمي خالي كړي.

سليم په مسخره خدا وويل: خيال پلو مه وهه، مگر تا تل نه ويل چې ذلت او خواري
تاتهگ د مرگ حكم لري؟! نو ولي دا ذلت ته د پاي ټكي نه ايردي تر كومه غواړي د هغه
بيشرفه كور كې اوسپړي؟ تر كومه غواړي دلته داسي واوسپړي؟ باور وكړه د سر تاج
مي جوړوم دي فقط يو ځل راته هو ووايه!

دا احمق زما په خبرو یقین نکوی او نه مني چي ما د زید سره نکاح ترلی! وای دی زما په حال و اوسیری که سلیم د زور څخه کار واخلی؟ په کراره لهجه ورته وایم: ماته ډیر شيان د مرگ حکم لري لکه ستا اوسیدل دلته. محترم وروره زه ډیر پخوا خپل سري کرښي نه تیره شوي يم دا هم مخ يي ډیر پخوا مړه شوي يم ډیر پخوا مي خپل مرگ تجربه کړي ما له څه نه ډاره وی ها؟!!

سلیم په غوسه وویل: زما ز غمل دومره سخت کار دي؟! سمده یغما پدی باندي پوهه شه چي د زید په جنازه دي کینوم ما غوندي درد تجربه کړي، ته د زید په وړاندي کمه راغلي کنه؟ زه ستا پر وړاندي کم راغلم ما وبایلله ته هم باید وبایلی؟!!

لیوني شوي وم په لور غږ خاندنم او وایم: ته حتي زید له ځاي نه بنورولي نشي ته يي دي مړیني خبري کوي؟! (بیا مي خپل ټوله کرکه په خپلو سترگو او خبرو کي راټوله کړه او په کلکه مي وویل: دعا وکه د زید لاس درته ونه رسیږی کنه ژوندي دي بنخ کوي سلیم! په خدای ژوند دي درته جهنم گرځه وی!)

زما په خبرو سلیم بیا خپل کنترول له لاسه ورکړو او راباندي حمله وکړه او په غوسه يي وویل: زما مخکي د هغه بي شرفه په اړه خبري کوي؟! (د لاس په شایي په خوله ووهم د ویني خوند مي په خوله کي راپیدا شو خو خاموشه نشوم نیو هیږم دا دومره جرعت له کومه شو ما کي چې بیا می وویل: بي شرف ته يي چي په یوي بنخي لاس پورته کوي، که نر يي د زید سره مقابل شه چي لاس دي درماتوي کنه؟)

بیغیرته ته يي چي د زید د کتلو څخه لا ویريزي څه ورسیری د هغه مړ کولو ته (خپل د دی خبری سره سم خپل د خولي ویني او لاري د سلیم پر مخ ورته توو کوم چي هغه هم داسي کلکه ووهم چي پر ځمکي پریوتم او په غوسه يي وویل: تاسره باید لکه د حیوان رفتار وشي د هغه خیال دي له سر نه وباسه که اړتیا شوه تر ابده دي دلته په همدی کوټه کي زنداني کوم.

په سختي او کرار وایم: هغه راځي زما زید پرته له ما ژوند نشي کولي ایمان لرم چي هغه راځي(وحشي خبره يي راته نادیده و نیوله او ووت وینستیان مي پر مخ پریشانه پراته ول او دي تیکري له منځه وتي و چپ لاس مي مخ ته و نیوه او خپل د چلي(يعني کوژدي

گوتمي) په کتلو ډوبه شوم ورو مې بسکل کړه اوزړه ته مې نږدې ونيوله د احمد ظاهر يو
سندره مې بي اختيار په خوله شوه

بيايي ديدنم ترسم که ان روز
بغير از سبزه اي خاکم نبيني

سترگي مې له ستريا او بيخوبي پټې شوي " يغما خوب ويني: زيد لکه ليونيو په شان مندي
وهلي او نوم يې راته اخيسته دومره په لور غږ چې په سل متري کې هم اوريدل کيده زه
لکه بت ولاړه وم او لاسونه مې په حنځير تړل شوي و، زما زيد خفه او پريشان و بنايسته
ويستيان يې په مخ پريشانه ول، لکه د لري خخه چې زه يې وليدم په پير چټکي زما خواته
راغي په نږدې کيدلو سره يې سرعت کم شو لکه پښي چې ورسره ياري نکوي..

زما په څو قدمي کې ودرېد او پر ځمکه پريوت، گونگه شوم حتي نوم مې ورته نشو
اخيستي يوازي کتل مې زيد په سل زحمت او سختي په گونډو کينستي او په ريريدلي غږ
يې وويل: خايستو مې ژوند مې برباد دي کړم په والله چې ملا مې ماته شوه قسم ماته شوه،
اوري يغما ماته شوه، وگوره زخمونه مې ندي بنه شوي مگر تانه و ويلي چې پټي کوي
راته تسکين کوي ووايه يغما؟!!

وگوره درد يې زما له ټول وجودته رسيدلي خبري مې ورته اوريدې خو خبرو کولو توان
راکي نه وه همغه د زړه څنگ ته تور گلاب مې ورژيده او باعث شو چې حنځير مې
شاته کش کړي، زيد جيگ شو او ما خواته منديې وهلي او چغې وهل: يغما ژوند مې
مه ځه د زيد ستوني ټک شو او لومړي د اوبنکو څاڅکي له هغه بنکولو
سترگو خخه وڅڅيدل واي چې زړه زړه د وجود مې اور واخيست
زما زيد اوبنکي تويولي زما ژوند اوبنکي تويولي!

د تندي په احساس له خوب پاسيدم ستوني مې سوځيدو، سومره له دي لعنتي خوبونه نه مې
کرکه کوله سومره دا زما لپاره کرکجن وه زه پوهيرم زما د زيد حالت کټ مټ همغه
وچي په خوب کې و خو حق يې نلره چې وژاري زما زيد اوبنکي نه تويوي بايد استوار
وي، کلک وي، زما ژوند بايد زمونږ په ځاي هم ژوند وکړي زما د حق برخه هم بايد
ژوند وکړي

هغه حق چي هيس کله ماته رانکړی شو، اي کاش هيس کله نه وي ليدلي اي کاش همغه شپه په موټر باندي ساه مي وتلي وي، زما زید ددي بدبختيو لایق ندي زما عشق به هغه بربادي ته کش کړي چي قطعاً منصفانه نده، زه مرگ وينم بنه احساس ددی کوټي او هغه تور گلاب په اړه نه لرم که ونشم کړي مخکي له مرگ نه مي زید وگورم څه؟ حتي فکر کول يي هم ويروونکي ده حتي له خپله مرگ نه هم د زید بيا ځلي نه ليدل راته ويروونکي ده ...

يو هفته تيره شوه او هر شپه سليم شکنجه کولم او دومره وخت کي پوهه شوم مريم د سليم هملاسي وه او زما برمه کيدو کي لاس درلود، هيس مي باور نکيده چي تر دي حده پسته واوسيری، هغه مريم چي په جیگ غږ يي خبري نشوي کولي نن يي زما ژوند په زندان بدل کړي سليم نه ډيره ويريدم هر شپه کوټي ته راته هميشه مي ځان حجاب کي تاووه خو ډير بد يي کتل کله يي غوختل وينستيان او مخ مي لمس کړي چي زما په مقاومت به مخ کيده، له شپي او د کوټي نه مي کرکه کيده

هر وخت مي چي زید وليده ورته وایم هميشه دی زمونږ د کوټي گروپ روښانه پريږدي زه له تياري ويريم ورته وایم دا کوټه شپي دومره ويروونکي کيږي چي فکر کوم خوري مي! ورته وایم خپل په لاسونو سره دی زما وينستيان کرار جوړ کړی، ځکه سر پوستکي مي درد کوي، ورته وایم د وينستيانو له کميدو مي دي نه قهر کيږي بيا به ريشه وکړي او ډير به شي..

ورته وایم د لاسونو شينوالي او مخ زخمونه مي دي بنکل کړي، دي جملي سره مي د ژړا او سلگي غږ پورته شو بيا ژړا مي پيل کړه او چغي مي کړي: زید چيري يي؟ په خدای ډايريم تياري نه دلته يو سوک دي او هر شپه ما مړه کوي ويريم راشه او ما په غير کي ونيسه، قول دی نور دي نه زوره وم بيا دي خبره پر ځمکه نه غورزوم ژړا می زور واخيست...

قول دی نور تانه بغير چيري نه ځم، بيا مي سلگي غږ پورته شو بيا هم شپه شوه او د دي وحشي د شکنجي پتمه وم، د دروازي د خلاص کيدو پتمه وم، هو انتظار ختم شو سليم دننه شودا ولي دومره ځانته رسيدلي؟ ولي دومره سينگار يي کړی؟ ولي لاسو کي گلان دي؟

سليم په مرداره خندا زما خواته راځي او وايي: زما سپورمي سنگه ده اها له هيره مي ونه وځي ټيکري دي په سر که مولوي راځي....

په رپيدلی غبر می وويل: د چشي مولوي؟
سليم- د نکاح ترولو لپاره!

سليم خپل د خبری سری یوازي لاس زما مخ لور ته اوږده وي چې زه په ډیر سرعت سره شاته ځم او په کرکه باندی وایم: مردار لاسونه دي ماته مه اوږده وه.
سليم په خندا وايي: سمده میرمن یغما ، اوس دی ځان تیار که !

گلان زما غيزي اچوي او زما د جواب په تمه نکيزی او د باندی ځی! ټکری می کلک نیسم او د قسمت لوبی ته په تمه کیرم !سليم یو بودا سری سره راننوی
سليم- مولوي صایب پیل کړه!

مولوي د نکاح خطبه ویلو پیل کوي،صبر دوی څه کوي! دی څه نکاح؟
څومره زه بیچاره یمه؟! په تیزه ژړا سره پورته شوم او وایم: د قرآن مخته وگوري! خاوند داره بنځه څنگه نکاح کوي؟په کوم قانون کې راغلي بنځي خاوند وي بغیر طلاق څخه بل چا سره نکاح وکړي؟

مولوي حیرانه ما ته راگوري او په غوسه سلیم ته وايي: فکر کوي زه ستا ریشخند وهلو لپاره یم؟ دا مظلومه جلی څوک ده؟ په وهلو تکولو په زوره نکاح ته مجبوره کوي؟
غواړي ما هم د خدای غضب کی اخته کړي؟

سليم ډیر غوسه څخه سور شوي وه او همغه غوسه ناکه لهجه وايي: مولوي صایب دا جلی زما کوژدنه ده،خپلو اعصابو تعادل نلري یعنی لیون حالی ده، خبرو باندي باور مه کوئ یغما- په پیر ، په پیغمبر رښتیا وایم وگوري دا زما چله ده زید نوم مخ باندی لیکلی شوي په گوتمی وگوری! زه لیونی نه یم ، پخدای لیونی نه یم دا سری زه په زوره دي ځایه ته راوستی یم، خدای لیاړ لپاره ما سره مرسته وکړي !
سليم په غوسه وايي: مولوي صایب که نکاح نه ترلي بل څوک به راوالم؟

مولوي په غوسه پورته کيږي او وايي: دا نکاح هيڅ کوم شريعت کي منلو وړ نده او تړل کيږي هم نه خوانه!

مولوي دا خبري کوي او د کوتي څخه وځي چې زه ورپسي چيغي ناري وهم او وايم: خيره دي مه ځي لطفا مرسته وکړي راسره خيره ده ...

سليم په وحشي انداز بيا زما وينستان ونيول او خوله راته کلکه ونيوله او په غوسه يي وويل: بي حيا جلي زما عزت له مينځه وړي؟ درته بنايم سليم څوک دي؟ (سليم د دي خبري سره سم زه په ځمکه ختا کړم او خپل د کاليو د دکمو په خلاصولو مصروف شو! د سليم پدي کککار په ويري مي ورکتل يا الله دا مردار غواړي څه وکړي؟! په ربيدلي غږ مي ورته وويل: څه کوي؟

سليم په خبيث او شيطاني لهجه وويل: اوس به وگوري ميرمن يغما! سترگي مي پتي کړي ټول بدن مي د ويري څخه لرزيدی په لرزانده غږ وايم: مکوه! قسم در کوم د هغه چا په سر چي درته ډير گران وي، مکوه.

سليم لکه ليونيانو خاندی او وايي: د گران انسان په سر قسم راکوي؟ ته يغما! ته ماته د ټولو څخه زياته کرانه يي يغما مجبوره دي کړم خپله گناه دي ده .

سليم خپل لاس زما پر اوږه باندی ايردي چې زه په چيغو ورته وايم: مکوه، مردار لاس مه راوړه، لاس مه راوړه!!!! لعنتيبيبي (بيا هم زما لعنتی ژړا ډيره شوه چې سليم په همغه مسخره خندا وويل: ولی څه وشوو وډاره شوي سپورمي؟!)

هغه په ليدلو زما وضعيت خرابي دو زړه مي بد بد کيده ، مردار انسان! په ربيدلي غږ ورته وايم: قسم خورمه يوازي يوه گوته دي پر ما ولگيدی يوازي يوه گوته نو هم خپل ځان وژنم او هم تا مردار.....؟!)

سليم- خوبه ستا لاس کيده،يا به ماسره نکاح کوي او يا هم..... خپل په لاسونو باندی خپل غوړونو کلک نيسم او په چغو وايم: خوله دي بنده کړه بيشرفه! خبري مکوه نجسه! نغوارم ستا نجس خبري واروم

موري شاید نور زه هیڅکله د زید ملاقات ونشم کړی، ټوله شپه می په پتو سترگو خبري وکړي نره می هم خوب ونکړو

سهار شوو زه اوس هم ژوندی وم، شپه نیږدې کیدو سره ډار می لروو چې سلیم به پخپل تصمیم ولاړ وی؟ وخت داسې زر تیریدو هیس می شپه راتلو ته فکر نشوو، ځان سره می ویل چې همدا چې سلیم کوتې ت راننوتی نو زه به ورباندې حمله کوم او وسلحه به ورنه اخلم هو! دا یوازینی او آخیرنی لاره همدا ده یا به وژغورل شم یا هم خدای پامان دنیا

بنکاره وخت باندې سلیم مردار قامت څلور لرگي دروازه کې بنکاره شوو، همدا چې غوښتل می حمله ورباندې وکړم او وسله ورنه واخلم د یو چا غږ می واوریده.....

ولی هغه غږی زما ټول ډار لمینځه ویسو؟! او د مرگ او ځان وژنی لځایه ژوندی پاتی کیدو ته می فکر وکړو؟ آر امه ځان سره زمزمه کوم: زید، زید
یا الله یعنی زما زید راغلی!! مړه نشوم او بیا هم د زید ملاقات می نصیب شوو! خدایه شکر دی خدایه شکر دی.

د اوبنکو ډکو سترگو باندې دروازی ته ځیر وم مخکې لدی چې سلیم کوم کار وکړي دروازه په تیزه خلاصه شوه، وای زما یوسف راغی! زما ژوند راغی! زه ډوبه شوم د زید په لیدلو کې او که زید لکه زخمی زمري، بغیر له کوم ځنډ څخه د سلیم خواته حمله وکړه! داسې سوکانو یې سلیم ته بند کړی وه لکه بوکس خلطه پشان موتو لاندې نیولی وه ...

هر بوکس چې زید سلیم وهې زما یو زخم باندې لکه چې مرحم کیخودو، سلیم نغوښتل ځان څخه دفاع وکړي لکه یو سبک او بی ارزښت شي ځمکی باندې پورت وه د زید چیغو نارو زه خپل د سمندر پشان خیالونو څه اوباسلم: بی غیرته، زما ناموس ته سترگي پتي کړي وي، بی پلار نجس مرداره، زما گل زما د بن څخه شکوي؟ ژوند دی درباندي زهر کوم پخدای پېښمانه کوم دی لکه سپي پشان باید د هغې د پښو لاندې وغورځیری او بڅښنه ورڅخه وغواري..

زید د هر چغو او نارو سره، خپل د سوکانو او لغتو ضربه ډیر ول، سلیم یې کلک د وینتانو ونيوه سر یې ورڅخه پورته کړو، اخ زړه می یخ شوو! زما خپل د وهلو خاطر ه د سلیم له لاسه د فلم پشان د سترگو څخه می تیره شوه همغه شان وهل ټکول سلیم ماته راکړی کوم چې زید دا مردار ووهه، زید چغو سره خبرې کولی لکه حساب چې حسای یې اخیستی د سلیم څخه ما یې خبرې نه اوريدل یوازي د زید د لاسونو حرکت می په سترگو لیدو!

سلیم فکر کوه زه به پناه یم! زما لپاره څوک نشته حساب پوښتنه وکړي؟ خو باید پوی شی زما شاته لکه زید غوندی یو غر تکیه او پناه می ده، باید پوی شی د یو واده کړی شزی تخته ول څه سرانجام لری. زما عمر، زما ژوند زما خاوند تراوسه ماته یې فکر نه وو شوی، که هغه زه پدی حال ولیدلم چې گل یې مراوي شوي او عمر یې نیمې ته رسیدلی غروری شاید مات شي

کاشکی دي حالت کې ما ونگوری! کاشکی دا شین والي د بدن می د وهلو له لاسه او دا وچ وینی زما د مخ ونگوری لکه د کیسو پشان خیال وي او لکه شیشه مات نشي د زید روسته یو بل څوک کوتي رانوت چهره راته ډیره آشنا وه؟! اووو دا سری خو هماغه مولوي دی؟! یعنی مولوي په واسطه زید پیدا کړم؟ مولوي کوبنس کوه زید د سلیم څخه جلا کړي!

د هغه بوډا مولوي زور چیرته او زما د زید زور چیرته؟ په ډیره بدبختی سره مولوی زید د سلیم څخه چې پر ځمکی باندي خپل په وینو کې لت پت ډوب پروت وو جلا کړو! زید ژوره، ژوره ساه اخلي لږ ستړیا غوسه کمه کړي مولوي زید ته وایي: زویه دا زه د باندي باسم (مطلب سلیم) بس دی مړ دی کې خپل بنځه د لاس څخه ونیسه او د دی ځای څخه ژر لاړشی، اوس پوليسان رسيري دا هسي هم حرکت کولی نشی (مولوي دا خبره کوی او سلیم په کش کولو کش کولو د کوتي څخه د باندي باسي!

اوس زه او زید یوازي پاتی شو، اوبسکی می لکه سیلاو په مخ راروانی وي یوه لحظه هم درلیدلی نه زید خپل بنایسته د سپور می پشان مخ زما خواته راوي! اوس کولی شم خپل صنوبر (یو رقم گل دی) سم وگورم وای په کتلو کوم څشي نوم یې زړه دی په سینه کې

می مات شو زما خاوند څومره مات شوي وه ، ږيري بی حده لویه شوي وه، سترگو بی خوبی څخه نارې وهلي!

ولی زه دلته ناسته یمه مگر نغوری زید راغلی! په سختي پورته کیرم خواته یی منډه کوم رسیدلو سری یوځای د زید په نارینه او امن غیروي که پناه اخلم، د دنیا د ټولو امن ترین ځای که اوسیرم نور نه سلیم او نه تیاره څخه داریرم! زید بی حرکت و لاړ وه، او یوازي د زړه درزا وه چې اوریدل می زما اوبنکو دا لعنتی اوبنکو د دریدو نوم نه اخیستو... سر می د زید پهسینه که نور هم ننباسم، چې هغه خپل مردانه لاسونه زما د ملا څخه تاوه ویي، چې زه په ژړا او گيله مند لهجه ورته وایم:

یغما- چیرته وي؟؟؟ زید چیرته وي؟؟؟ ولی دی دومره ناوخته کړه؟ (ژړا می ږیره شوه ځان می نور هم د هغه سینه پوره جوخت کړو، زید خاموش وه، د لږ ځنډ وروسته په نیولي غیر نور مال لهجه وویل: زید یغم..... ما.....! (لفظی نیمه کي پاتی شوو او سر یی زما وینتاتو که ننباسی! ژوره ساه اخلی او زما وینتاتان ژړ، ژر بنکله ویي او وایي:

زید- زما خوږی مه ژاړه، زما سپورمی مه ژاړه، وگوره تر یوی اندازه پوري زه هم مات شوي یم قسم پخدا ی نور ژړا لیدلی نشم..! (د زید غږی رپیدی ، سمی خبری نشوو کولی ژړا می ستونکی بنده کړه سترگی می بندي کړی ترڅو اوبنکی می د څڅیدلو لاره بنده شي، زید زما مخ خپلو لاسونه کي ونیوه او په ځیر ځیر یی زما مخ ته کتل

زما د مخ په لیدو د زید د څهری رنگ والوتی او په حیران لهجه یی وویل: یغما مخ دي؟؟؟

زه خپل سترگی د اوبنکو څخه پاکي کوم د هغه لاسون چې زما پر مخ دی لاسونو می نیسم او بنکل کوم یی په دروغجنی مسکا ورته وایم: هو زما مخ لږ حساس دي جدی مه نیسه! لږ وخت کي یوازي څو ورځو کي بنه کیږی! ته راته ووايه ما پسې خفه شوی وي چنار گل خان!؟

زید بغیر له کوم خبری هک پک مات راکتل بغیر د سترگو له رپیدلو څخه یوازي د ستوني منډه (مطلب هغه غټی) پورته بنکته کیدل زید گونگ شوي وه بلکل، د زید حالت څخه ډاریرم ، پوهیدم زما په لیدلو عرش څخه فرش ته وغورځیده کرار ورته وایم: زید

ووايه خفه وي راپسي؟!

زید په سختي باندی په آرامه غږ وایي: هاااا خفه شوی وم؟ زه مړ شوم یغما مړ شوم ، تباہ دي کړم ، زما خایستو زید څخه هیس پاتی ندی ، په والله ندی پاتی...

□: #شهاب

د زید لفظونه او خبری زما په روح باندی تاثیر کوه، په درده ډکه خندا ورته وایم: زید باید ژوندي اوسي یغما لپاره! خپل عمر لپاره یی، تور سترگو لپاره یی ، هغه یغما لپاره چې هر شپي ستا په یادولو تیره وله ژوندي پاتی شوه! دا دلیلونه زما د خاوند لپاره بسنه نکوی! زه ستا څنگ کي د نړی تکره انسان یمه یوازې ستا لپاره می هرڅه په ځان تیر کړل دا یوازې څو دانی ساده زخمونه دي. تیر شو هیر شو زید نور ځان مه غمژن کوه.

زید آرام زما تندي بسکلی کوي او وایي: یغما ژوندي ورته دوزخ کوم، ستا د دي ټولو دانه دانه زخمونه حساب ورڅخه اخلم! سپری به نه یم که د هغه نجس منحوس د مخ نقشه ورته بدله نکړم....

زه بغیر د کوم خبری څخه د زید په الفاظو کي چې ماته یی د خوری زمزمي څخه په کمه نه غوږ نیولي وو، د دروازي په پرانستل کید او د بزو غږ زما څخه د خبرو کولو فرصت واخیست، هر شی په بشپړ سرعت سره پینس شو! زه نه پوهیږم چې څه وشول او څه ونه شول! یوازینی شی چې می احساس کاوه هغه درد و! د زړه په

څنگ کي می د مړینی درد احساس کړ، په ځمکه راوایدم، ساه اخیستل راته سخت او سخت کیده، زید د لیونی په څیر چیغې وهلي، هر څه راته گنگس وو! غږونه نور هم زیات شول داسې بسکاریده چې پولیس کور ته رانوتي دي! زما ژوند هم د فلمونو په څیر شوی و، که پولیس یو څو دقیقې مخکي راغلي وایي خدایه ستا په خدای کي څه کمیدل؟

هو، زما تور تالی او بخت دلته هم خپل کار وکړ! زید زما څنگ ته کی ناست او زما سر یی په غیر کي کی بنود! په ورخطا او غیر نورمال (نیولی غږ) وویل: یغما، پاڅیږه، ولي داسې راپرېوتې؟ هله، بنه جلی، پورته شه، وگوره، زه راغلم، هرڅه پای ته ورسیده! زما خایستو ، یغما می، ته نه اوري!

وگوره ستا سپين کالی (د واده جامې) مې هره شپه په غيره کې نيول! غوسه نشي بڼه! باور وکړه لکه د سترگوو په شان مې ساتنه تری کوله! احتايو لکه (رته تاپه) په نه ده اچول شوی!

زید خبرې کولې زه یوازې تماشه کوونکې وم، د خبرو چانس ما نه درلود، د سینه درد مې په ورو ورو زیاتېده! څومره چې ما فکر کاوه چې سینه مې توتې کيږي! زید په چیغو او په ډکو اوبنکو یې وویل: لعنتی، نو دا امبولانس ولې نه راځي! خدایه زما گل ځی! خدایه، بی نفسه کیرم! (زید زما مخ په خپلو لاسونو منځ کې نیولی او په گیله مند لهجه یې وویل: یغما، زما گراني، واوره! رضوان د واده تالار انتخاب کړی

که تالار وويني حتماً، د هغه غوږونه اوباسی! زما هیڅ خوښ نشو! پورته شه، مور به په گډه رضوان ته سزا ورکوو! (ما ورته په گنگس انداز کتل د زید خبرې پای ته نه وی رسولې او مخ یې له اوبنکو ډک شو، زما خاوند زما پناه.... د آسمان د پراخ والي په اندازه ژړل او زه بې وسه پریوتی وم! هغه ژړل او زه مړه کیدم! اوبنکې بهېدې چې زما بې وسه بدن لږزېده.

درد مې دوه برابره شوو چې د زید اوبنکو توان مې نه لرلو. زه په سختی سره خپل لاسونه پورته کوم، او په لږزه توگه د زید مخ ته یې نږدی کوم او د هغه د اوبنکې په خپلو گوتو پاکوم! په بی وسه او نیولې غږ ورته وایم:

یغما- زید... زما خاوند... ژاړ... ژاړ... نه..... کوی! م..مه ژاړه... مه...
ژاړه....

هغه زما گوتې بنکلوي او دوام ورکوي، "یغما، ته باید زما لپاره د واده جامې واغوندي!" اوری؟؟؟؟؟؟؟ اه ستا په څیر مې تنبله ناوی نه ده لیدلې! اه پورته شه

نو گوره، بیا عصبي کیرم! (اه زما زید عصبي توازن نه لری، نور د خبرو توان راڅخه لاړو چې د زید غږ مې بیا واوریدی: رضوان، هغه به لاړه شي، ورته ووايه زه به له هغه پرته مړ کیرم، رضو!!!! ان ووايه چې مه خاااا، هغه له ما خفه ده! هغه زما سره خبرې نه کوي، ته ورته ووايه، ته یې لالای نه یې!؟

داسې بنسټکاریده چې رضوان راغلی، خو ډېر ناوخته راغلو! کاش چې مخکې له تلو مې حسنات ورته خاستګاری کړی وی! خامخا به خوشبخته جوړه به وي د رضوان او حسنات د واده په فمر همغه حال کې مې په شونډو مسکا خواره شوه! رضوان په منډه زما خواته راغی او ويې ويل: زید، جان لالا، آرام شه، امبولانس راځي، یغما هیڅ ځای ته نه ځي مګر پرته له دې چې خپل تورکی لالا پریردي! همداسې نه ده یغما!؟؟ مګر تانه ویلی چې وریندار غواړم؟

په بې نفس او ناتوان شونډو مې کلمې په څیر وویل: تو...ر...کيه....
رضوان پورته شو او په چټکۍ له کوټې ووت! زید بیا هم چیغې وهلې او ویل یې: ژوند مې، لږ نور هم وزغمه (طاقت)، اوس رارسیري، زما لپاذه وزغمه (طاقت) وکړه!
زما سترګې ورو ورو پټیدې او د زید مخ ماته تار تار شو! یوازې د زید شعر چې له اوبنسکو او چیغې سره ګډ و، وروستی خبره زما په حافظه کې پاتې شو!

خوش خرامان می روی

ای جانِ جان

بی من مرو....

سر به خرامان منی

ای دل و جان

بی من مرو....

" دلته ملګرو داستان د دریم کس مطلب د لیکوال په ژبه بیان کړی "

وروسته له هغه چې یغما له مریم سره لاره، زید بې قراره وو، په سالون کې په عصبي توګه قدم و هلو، د یغما په انتظار کې وو! یغما چې رانغله! څو ساعته تیر شول، د زید ناراحتی دومره زیاته شوه، چې په هرو پنځو دقیقو کې به یې له مور څخه د جینکو د راتګ په اړه پوښتنه کوله! زید په سالون کې ناست و او د یغما د راتلو انتظار یې کاوه، د جنګ او غوسې تیاري یې نیولې وه د انجونو د ناوخته کیدو په خاطر!

چې د اسما د ژړا غږ زید له فکري حالت څخه راوباسي! اسما په اوبنسکو او ډار سره زید ته مخ کې وویل: لالا وریندرا.. وریندرا....

زید په تلوار وویل: اسما یغما چرته ده؟ ولې ژارې؟
 اسما په مشکل سره وویل: لالا یغما وی وره... ورینداره یې په زور وی وره!
 د ورینداره یې وی وره!!!!!! دی کلمې په اوریدو! د یخ اوبو سطل په زید مخکی خالی
 شو او بې نفس و دریدی او د لیونیانو پشان یې چغې کرل "څه وایې په هوبن یې؟ چا یغما
 ویوره؟ مریم چیرته ده؟

د زید په خبرو د آسما ژړا نور هم زیاته شوه او ویې ویل: نه پوهیږم پخدای نه پوهیږم
 لالا! مریم بهر منتظر ده، زید پوی شوی وو چې د یغما په تخته ولو کی خامخا د مریم
 لاس شته نو ځکه بغیر له څه ویلو په تلوار او زغاسته د دباندی خواته منډه وهی، د مریم
 په لیدو په غوسه د هغې خواته حمله کوی او وایې: چیرته ده یغما؟ مه وایه چې خبره نه یم
 چې پخدای قسم مغزی دی در مات کوم.

مریم په ویری او بنده، بنده لهجه وویل: زید د څه په اړه خبری کوی؟ زه له کومه پوهه شم
 چی یغما چا وری؟
 زید مریم په ځمکه ختا کوی او په غوسه ورته وایې: دعا وکړه کومه خبره چی کوی
 رښتیا وی کنه خپل قبر دی خپله کیندلی دی.

زید د مریم د څنگ څخه په غوسه تیریری او خپل موټر خواته ځی، موټر په چالانده کولو
 سره رضوان ته زنگ وهی او ددی پینې په اړه یې خبر کوی، رضوان هم د زید پشان
 ورختا کیږی دواړه د پولیسانو حوزی ته ځی او شکایت درج کوی، د هغه ځای څخه چې
 د زید کورنی زیات خلکو پیژندل نو د حوزی مشر قومندان ورته زیات دلداری او د یغما د
 پیدا کولو قولونه ورکوی، د زید حالت نورمال نه وو رضوان پوهیدی خو هیس کار یې
 خپل د ورور د ښه کیدلو لپاره نشو کولی..

زید پداسی حال کې نه وو چی سوک دی ورسره په کراره خبری وکړی او هغه دی
 واورى، یو سوک د زید د سری کرښې څخه تیر شوی وو د زید وینه په جوش راغلی وه
 خو هیس کار یې نشو کولی او مجبور وو ځان کنترول کړی، دواړه مانې ته ننوځی ټول
 موکود کسان په ژوره فکرونو او خفگان کې وه هیس سوک خوشحاله نه معلومیدی، زید
 بغیر له کوم خبری د یغما د کوتې خواته ولاړی او دروازه یې ځان پسې قفل کړه او هلته
 یې سر په زنگانه کیخودو...

د یغما عطر ټوله کوټه د بویه ډکه کړې وه، ژوره ساه اخلي او د یغما عطر خپل سینې ته کش کوی کوټه د نظر لاندې تیره وی او په غمجنه مسکا خان سره وایي: یغما ملا دی زما و برباد کولو ته ترلی ده؟! ها؟! زما خایستو وگوره زه دی کوم حال ته رسه ولې یم ... ای زما لیونی خبره یې کوم ورځ چی ما ستاس سره تصادف وکړو او تاراته به هغه سترگو وکتل همغه ورځ هم پوی شوم چی جنی یې! او هم می درباندي زړه وبایلود...

سومره آسانه می زړه تاته ولرزیده، هغه زړه چی د هیس جنی په لیدو شور یې لانه وخورلی، ستا به یو نظر د عرش نه فرش ته راغی همغه ورځ پوی شوم چی زما ورځ را توره وی، همغه ورځ پوی شوم ته زما د مرگ فرشته یې، سومره هغه ورځ غوسه وی! سم د وحشی پیشوگانو پشان پوهیدم چی جنی یې نو ځکه تل می درته فکر و او ساتنه می درنه کول او کوشش می کوی نور کسان خبر نشی درباندي....

یغما تل د لری څخه ستا خیال می ساتی وگوره یو نن بی پروای می وکړل او انجام یې ستا الوتنه وه زما د څنگ څخه، یغما پوهیږی هره شپه ستا د عکس په کتلو ویده کیلم؟! زما ناوکی زما سره دی څه وکړل وه ظالمی! یغما تا پر ما باندي تاریخ د سر گردان کړو ما ټول بیچاره کړل خپل په غرور خو تازه بدبخت او بیچاره کړم د ټولو څخه..

لکه چی زما څخه دی بدله واخیسته د ټولو هغه هم څنگه سخت بدله دی هم واخیسته! پوهیږی کله چی دی هغه خبری وکړل(مطلب د یغما د مینی اظهار د سلیم په لاس د تخته ول کیدو څخه مخکی) خایستو می په اسمانوو کی وم فکر نی کوی یو بنایسته خوب وینم، سومره کم و زما د خوشحالی بخت؟! که خبره شی څه پریکړه می نیولی وه هغه ورځ(کوم ورځ چی یغما بیخبره د کندز خواته روانه شوی وه) شاید رانه مروره شی که هغه ورځ ستا ژرانه وایي ما دواړه د مرگ لاسونو ته ورکول...

پوهیږی کله چی خبر شوم تللی یې حال می څنگه شو؟ پوهیږی کله چی دی خپل وینستیان وو هل ټول شپه ما سنگه تیره کړه؟ پوهیږی کله چی عصبی حمله درباندي راغله ما په شپو شپو خوب نشو کولی ...

زید د لیونیانو پشان خان سره خبری کول، خپل د سگریټو قوطی راوباسی او د سهار د هوا روښانه کیدو پوری دوه قوطی سگریټ ووهی، ټول کوټه د سگریټو د دود څخه ډکه وه سهار د مولا په آذان د پولیسو حوزی ته ولاړی، خو د یغما څخه هیس درک نه وو؟ داسی لکه چی ځمکه چاودلی وی او یغما دی پکی ننوتلی وی؟! ټوله ورځ یې حوزه کی تیره کړه خو هیس خبر یې د یغما څخه پیدا نکړو شپې ناوخته کورته راغی او بیا د یغما کوټی ته یې پناه یوړه او خبری شروع کړل د سو داسی کس سره چی شتون یې نه درلود....

د یغما بالښت یې په غیر کی نیولی وو او د زیات عصبی او نارحتی څخه خوب وړیې وو، نن هم تیره شوه او د یغما څخه هیس خبر ونشو زید د جنون او لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو، هیچا دا جرئت نشو کولی چی د زید سره دی خبری وکړی حتا مور یې!!!

زید بیا د یغما کوټی ته ورغی او د هغی د کوټی په کتلو شو د واده د سپین جوړی په لیدو هک بک لکه ساه چی د بدن څخه وتلی وی ودریدی، هغه کال یې په کټ کیخوډل او خپله هم ورسره پریوتی ټوله شپه یې د هغه کالو سره خبری کول: یغما پوهیری هر ه شپه دی پدی کالو کی تصور کوم ای ظالمی سومره ښایسته ښکاری پدی سپین کالو کی....

په همدی توگه یوه هفته تیره شوه، داسی یو هفته چی مور ته په هفتی تیره شوه خو زید ته د زر کالو په برابر تیره شوه، پدی یو هفته کی هر ځل د مریم په لیدو د غوسی څخه یژ خپل کنترول له لاسه ورکو او که رضوان یې مخه نه وایی نیولی خامخا یې مړه کول، یو شپه ورته د حوزی څخه ورته زنگ راغی او د یغما د پیدا کیدو خبر یې ورکړی....

په تلوار یې خان تر حوزی ورسه ویی، خبر راوړنکی مولوی وو! هغه د زور د نکاح ترلو سره د زور د نگاه لفظ په اوریدو د زید لاس او پښی له کار وولیدل او د دریدو توان یې له لاس ورکړو په ناباوره لهجه یې وویل: زما د خایستو په سر څه بلا راغلی؟

زید د پولیسانو د خبر په تمه نه پاتی کیری مولوی خان پسی کوی او د هغه د ورکړل شوی آدرس په لوری حرکت کوی، دومره په تلوار ځی چی په نیم ساعت کی هغه ټاکل شوی ځای ته هغه کنډولې پشان کورته رسیدی! په تلوار د موټر څخه ښکته کیری او د کور په خوا زغلی بغیر له کوم ځند څخه کوټی ته ننوځی او د مخامخ صحنی او منظری

په لیدو هک پک کیری، زید د اول څخه په سلیم شک درلود خو فکر یې نکوی چی
دومره رزیل دی اوسیری ...

خپل په ټول قدرت او توان یې سلیم د لغتو او بکوسونو لاندی ونيوی، دومره کلک یې
سلیم و هی چی هغه نور د حرکت توان نه درلود ضرور شاید هېوکی یې ورمات کړی
وه! مولوی سلیم د کوتی څخه بهر وری زید تر اوسه یغما ته فکر نه وو شوی! د یغما په
لیدو نری ورته یو دم تیاره کیری، مخ یې د وهلو څخه شین او تور اوبنتی وو وینستیان یې
نامنظمه د تیکری لاندی کش کړی وه..

یغما په غیر کې نیسی وصال یې ډیر کم وو د توفنچې په ډز، د زید نری کامل خرابه او
برباده کیری یغما پر ځمکه غورځیدلی وه او زید دهغه سر په غیر کې نیولی چغی او
سلگې وهل، رضوان د پولیسوسره یوځای ورورسیدی، خو ډیر ناوخته وه
زید د لیونیانو پشان د یغما نیمه ژوندی جسد سره خبری کول، گیلې کول او ژړل یې
هو هغه زید چې د الماس پشان نه پری کونکې وو، خپل د معشوقې لپاره یې ژړل او
ساندی وهل...

خبل د مراوی شوی او رژیډلی گل او برباد شوی عمر لپاره یې چغې وهل، د یغما د نیمه
خلاص سترگو په بند کیدلو د زید بند د یخ پشان شو او چغې او ناری نور هم زیات شوه،
رضوان بی غره ژړل او زید یې په غیر کې نیولی وو او د هغه د کنترول کولو کوبنس
یې کوی زید چغې وهل: رضوان یغما لاره، پخدای لاره، رضوان هغه لاره، پریرده زه
هم لارشم، ساه مې لاره، زوند مې لاره، پریرده زه هم لارشم رضوانان مړ کیرم...

امبولنس راورسیدی او د یغما بی ساه وجود یې په سپین چپرکت وځمله وو، زید د
رضوان په هر څومره منع کولو او نه پریخودلو په امبولانس کې د یغما د کت سره
کینستی او د شفخانی پخوا یې حرکت وکړو...

په ټوله لاره کې زید د یغما په کتلو کې ډوب وو، یغما چې رنگ په مخ نه درلود او د یو
مراوی شوی گل پشان ویده وه، زید گونگې شوی وو حتا نور یې د یغما سره لا خبری
نکول، او داسی بسکاریده چی د یغما څخه دی هم خفه وی! د بت پرست بت د هغه د
سترگو وړاندی د غر له څوکې څخه په ولیدو وو! که ویې نه نیسی خامخا د بت د مات

کيدو مخکي زید نابود کيږي، امبولانس د شفخانی خواته نږدی کيږي او د یغما نفس او نبض هم په دریدو دی

امبولانس راغي او د زید بت يې عاجله کوتي ته بوتله، زید پر ځمکه ناست و حالت يې بيخي د هغه خلکو په شان و چې د ژوند اخري شيبې تجربه کوي، هيس څه د هغه يو هفته مخکي زید نه پاتي نه و هر سوک چې روغتون مخي نه تيریده نو د زید باندي زړه سوزیده. زید د خفگان په سمندر کي ډوب و هيچا ته يې پام نه و بغير خپل سپورمي نه لږ ځنډ وروسته رضوان رازي او زید پر ځمکه ويني چې په سوچونو کي غرق دی..

د زید پر لیدو د رضوان په زړه کي عجيبه غم ننوزي، هغه زید چې هيسکله په چا زړه نه سوزیده نن د یغما لپاره پر ځمکه ناست ده او په خود نده!! چا گمان کو چې يو ورځ به زید د ميني سمندر کي دومره ډوب شي داسي ډوبیدل چې د بربادي په قيمت يې وي؟! رضوان د زید خواته ځي او څنگ ته يې کيني او ورو وايي: زید! ته کور ته لاړ شه زه دلته يم هر وخت هر څه وشو زه درته وایم.

زید هيس خبري نکولي او سترگي هغه کوتي ته چې یغما پکي وه پاتي وي، ایا مينه يې خپل بت پرست يوازي پريږدي او ځي يا وفا کوي او پاتي کيږي؟ رضوان بيا وويل: زید لالا جانه اوري حالت دي بنه ندي جيگ څه زید ستري لهجه باند ورته وويل: رضوان چيرته لاړ شم نگوري نفس مي تلو کي ده نگوري سوک په سپين تخت د شفخانی په وینو کي لت پت پراته ده؟ ورور دي برباد کيږي نگوري څه مي پر سر راغله؟! چيرته ولاړ شم چې یغما دلته ده؟!

رضوان خپل مخ زید نه پټ کړو او په لاسو يې خپل مخ اوبنکي پاکي کړي، اوبنکي تويولي دي دواړو لپاره اوبنکي تويولي د یغما لپاره چې د خوبني مخ يې نه وليدلي او شايد ونه ويني هيس ... اوبنکي تويولي د زید لپاره چې د سيند غاړي ته ولاړ دي که یغما گټوونکي نشي زید هم ورپسي ځان غورزه وي. څه يې پر قوي ورور شوي و؟!

هغه ورور چې خپل د نيکه پر مرگ چې د پلار څخه ورته ډير گران وو يوه اوبنکه تويه نکړل، هغه ورور چې قدرت نښان د نوي په کور کي وو، هغه ورور چې د پلار تکيه او ډډه وو، هغه ورور چې رضوان ته يې تل د مشر ورور پشان حمايت او مرسته کول د

یغما غم څه حال ته ورسه ویي؟!!

زید ماشومانو پشان په گیله منده لهجه وایي: رضوان که لاړه شي که زما د حالت مراعت ونکړي! رضوان نزي کنه؟ هر وخت وینه شوه بڼه صحیح پري غوسه کیرم لیوني غواړي مونږ پعذاب کړی... نا... نا نه غوسه کیرم یو ځل سترگي خلاصي کړي ټول قهر او ناز یي اخلم..

رضوان خپل غږ صاف کړو او ویي ویل: هو وینه کیری یغما تانه بغیر هیچ چیرته نزي خو که وینه شي اوتا دي حالت کي وگوري درباندي په غوسه کیری. زید- پریده غوسه شي پریرده وگوري له ماسره یي څه وکړل؟! پریده وگوري توکه یي هیس بڼه نه وه.

رضوان زید غیر کي نیسي او ارامه وایي: هه نر دومره ضعیف نه وي خپل کنترول لاس کي ونیسه!.

زید- چا لپاره نر توب وکم دهغه چا لپاره چي دي لعنتي کوته کي د چرو لاندي ده؟ د زید هر کلمه د رضوان زړه په نښه کړي و هیس کله یي زید دومره بي وسه نه و ایډلي، که پلار او مور یي زید وگوري خدای نکرده د دي دنیا نه به ولاړ شي، مور یي فشار لري او پلار یي هم زړه حمله پري تیره شوي ده. هیس کله د زید داسي کتلو توان نلري ...

زید- رضوان دا دروازه ولي نه خلاصه وی دا ډاکتران؟ داسي خو به نه وي چي یغما----
--(زید خپل خبر نیمه پریخوده حتي د خبري کولو نه هم ویره لرله. بعد له ډیري مودي عملیات کوته خلاصه شوه شین آسماني کالو والا ډاکتران راووتل زید په منډه خوا ته ورغي او په ورخطا یي وویل: میرمن مي سنگه ده
ډاکترانو زید ته وکتل او ماسکونه یي بنکته کړل او ویي ویل: عملیات پخیر تیر شو په وخت مو راوسته خو پاسیدل یي د خدای لاس کي ده!! ځکه زخم سره مریض حمله عصبي هم لرله!)

زید خپل غږ صاف کړ او بي واره یي وویل: یعنی امکان لري,,,,,, چي هیس کله وینه نشي,,,,, کما!....!
ډاکتر- هو امکان یي شته البته ناروغ باید د خپل د وینس کیدو لپاره لامل پیدا کړی؟! مطلب

د هغې مغز فعال دی باید یو امید او ډاډ ورکول شي ترڅو هغه خپل بدن ته د راوینس کیدلو اجازه ورکړي! کنه زمونږ له لاسه څه نه راځي.. هو متاسفانه اوس کما حالت کیده

زید سترگو باندي تیاره شوه که رضوان نه وایي شاید پر ځمکه غورزیږي وي، ډاکټران لارل او زید يي همسي برباد پریخود رضوان په تشویش وویل: زید وروره بڼه يي؟

زید خپل سر وبنورو او په منډه موټر خواته ورغی...
رضوان- زید چیرته صبر موټرواني نسي کوي حالت دي بڼه ندي دواړه
څو زیدیدیدید...

خو زید بغیر د رضوان د خبرو د آرویدلو خپل موټر ته لار او په اخر سرعت يي حرکت وکو، ځان خالي کولو ته باید چیرته تللي وایي؟ هغه ځای چي خپل قسم يي پوره کړي؟
حوزي ته ننوتو سره سم قومندان ورته بڼه راغلاست وویل: زید خان پخیر راغلي انشاءالله حاجي صیب بڼه دي؟

زید خپل سر و خوځه ويي او په جدیت يي وویل: چیرته دي؟
قومندان- په یو تیاري کوټه کیدي.
زید خپل سر د قومندان غور ته نږدي کوي او کرار وایي: تیزاب لري؟؟
د زید په خبره د قومندان سترگي له حیراني خلاصی پاتی کیری او په کلکه لهجه زید ته وایي: قانون به فیصله وکړي ..

زید په معنا داره الفاظو ورته وایي: که قانون واخلم؟
(د زید په خبره د قومندان په څهري شیطانه خدا راغله چي زید بیا وویل: قیمت؟
قومندان د خدا او خوشحالي څخه په نیولي غږ وایي: پنځه لکه!
زسد- لس لکه..

د زید په خبره د قومندان خوشحالي نور هم زیاته شوه او په غوره مالي پول يي وویل:
سمده زید خان هیس سوک به پوی نشي هر څه یو پینسه په څیر بنکاره کو..
زید خپل سر بنوروي او وایي: ورخطا يم چیرته دی؟ کومه کوټه کیدی؟ او هوو چوکي
مو هیره نشي؟

قومندان- هر څه چې تاسو امر وکړی...

قومندان خپل یو اعتمادي کس ته وویل چې چوکي او تیزاب راوړي، خپله یې زید سره د کوتي په مخ روان شو رسيدلو سره سم افسر له چوکي او تیزاب سره راځي چې زید هغه دواړو ته وايي: تاسو تللي شې.

قومندان او افسر ځي! زید سلیم سره یوازي پاتې کيږي، سلیم د کوتي کونج کې پروت و د زید په لیدو یې قهقهه خندا پیل کړه او ویې ویل: اه د فلم هلکه د یغما داغ مي درته پر زړه پریخوده، زما که نشوه ستا هم نشوه ...

ایا تاسو خو د زید څخه د رحم توقع او امید خو نلري؟! زید په بي رحمي ورباندې حمله وکړه او لکه حیوان یې ووهه تر دې چې د هډوکو د ماتیدو غږ یې اوریدل کیده، داسې بوکسونه په خوله کې ورکړل چې توخي سره وینه یې خوله نه رغله او همغه وهلو وخت کې وزته وویل: دا د دې لپاره چې زما د بنځي نوم په خپل مرداره خوله وانخلي ...

زید د ډیر ستړیا څخه په چوکي کیناست، لستوني ډډ وهل یخ او بي رحمه یې سلیم ته کتل هر سومره یې کتل زړه یې تیره ته بدلیدو او رحم یې وجود نه تلو. چوکي سلیم څنگ ته کیخوده او د تیزابو بوتل چې اوس یې سر خلاص کړي و په لاسو کې نیسي سلیم د وینتیانو څخه نیسي او ځان خواته کش کوي، د زید غاښونه یو په بل لگيږي له غوسه نه او د لاسو فشار یې ډیر کيږي..

زید- په همدا مردار لاسونه دي زما پر بنځي وار مری وو؟؟ (او بیا د سلیم دواړه لاسونه نیسي او تیزاب پري اچوي د سلیم چغې پورته شوي، له هري چغې سره یې د زید په شونډو ویروونکي موسکا راتله.. لاسونه یې چې خلاص شول وینتیان یې نیسي او مخ باندې یو دم تیزاب اچوي ... سلیم چغې وهلي او زید لکه لیونیو خندل...

سلیم- مرسته- مرسته - مرسته وسوځیدم (زید پورته کيږي او چوکي هخوا اچوي)

سلیم- مرسته - مرسته اوبه اوبه وسوځیدم..

زید- وسوځیږه هر شپه وسوځیږه دا زما حساب و د قانون او د قانون څخه هم پورته پورته (اشاره اسمان ته کوي او وايي پاتې هغه جدا حساب دي. زما د خایستو ستا د

مرداري چهرې په کتلو نښه پخواني بد خاطرات ورياد شي... لکه سپي بايد مړ شي درد سره بايد مړ شي خوو نه زما پر لاسو...! مړ به شي پر خپله کله چي ونشي کولي خپل مخ چاته بښکاره کړيگ؟!!

زید خپل لستونې بښکته کوی او د کوتې څخه وځي د قومندان خوا ته ځي، قومندان د زید په لیدو پهچاپلوسانه لهجه وايي: کار دي خلاص شو زید خان؟!!

زید خپل بکس راباسي او قلم له ميز سر څخه را اخلي، او پیسو مبلغ پري لیکي او قومندان ته ورکوي قومندان په پیر خوشحالي وايي: مهرباني مو ده حاجي صیب ته سلام کوي.

زید پرته له ځواب نه د حوزي څخه وزی او روغتون ته زی، تېلفون یې مکرر زنگ راتلو ورته خو ځواب یې نه ورکو، بعد له لږ تپایم او فاصلي روغتون ته ورسیدپه بي ځانه قدمو د یغما کوتې خوا ته لاړو دروازه یې خلاصه کړه او ورو ننوته د یغما تخت ته نږدی شو هغه یغما چي اوس په ژوره خوب نړی ته تللي وه، زید د یغما په څیره کي ډوب شو ټول مخ یې شین او تپي تپي و رنگ یې سپین الوتي و سري شوندي نوري سري نه وي بلکي رنگ یې سپین شوي و...

زید خپل لږزانده لاس د یغما مخ خواته کیخود، د مخ شین والي او زخمونه ورته لمس کول او څاڅکي او بښکي تویولي مخ ته یې نږدي شو او دانه دانه زخمونه یې ورته بښکل کړل سر یې په لاسو ورته کیخود او په سختي وویل: یغما جیگه شه سترې شوم سمدغه غوسه شه مروره شه چغي ووهه خو داسي مه ویده کیره، وگوره خایسته مخ نه دي رنگ تللي! خپل سترگو نه مي مه محروم کوه؟! سپورمي مي اسمان دي ستا څخه بغیر نا تکمیل دي پاسیره او ژوند ته مي معنا ورکړه...

زید خبري کولي او یغما خاموشه پرته وه، شپک وړځي تیري شوي او د یغما حالت کي هیس کوم تغییر رانغي زید حالت نورمال نه و په 24 ساعتو کي 20 ساعت یغما سره و په دومره وخت کي سلیم د مریم سره په همکاري اعتراف وکړ او د مریم کار محکمي پوری کش سو، خو کورني لخوا رد شوه نوره هیس سوک حاضر نه وه چي د مریم مخ ته لا وگوري او هغي خپل په کوته کی ځان قیدی کړی وه..

تقریباً لس بجي وي چي زید په ورخطايي کور ته راغي، زړه يې د ډاکټر د خبري طاقت نه درلود ډاکټر ويلي ول بايد ماشينونه لري کړو د يغما څخه او بدن (مثال زړه، گورده، دا د کما ته چي کوم کسان ورشي د څو ورځو د تيريدو وروسته دا غوښتنه د مريض د پيواز څخه ډاکټران تل کوي). غړی يې خلکو ته اهدا کړو.. مگر شوني ده چي د زید په موجوديت دي ماشينونه د يغما څخه لري شي؟

او د هغه د خايستو د وجود حصي بل چاته اهدا شي؟ په اوږدو قدمو سره د عمارت نه لري دوه کوټو خواته لاړ، زید درد لره خو د مور او پلار په موجوديت کي نشو کولي خپل درد بڼکاره کړي، خامخا هغوي نشو کولي دومره درد وزغمي، زید محکوم و چي د کورني مخکي ځان خوشحال او نورمال بڼکاره کړي، کوټي ته د رسيدلو سره سم د پخلنځي ټول لوبني يې مات کړل ليونيانو غوندي شوي و، خوب کوټي ته دننه شو هغه کوټي ته چي يو وخت پکي يغما وه ...!

گلدان يې مات کړو او خپل ويښتيا يې کلک ونيول، خپل ويښتيا يې کش کول او چغي وهل: لعنتي حق نلري لاره شي مگر زما بدبخت او سيدل درته بسنه نکوي بسنه نکوي هومم! زید خپل د هري خبري سره يې او بڼکي تويولي، په کم حق وايي چي ماشينونه لري کو تري؟ وايي خپل د خايستو وجود مي نورو ته اهدا کړم ههههههههه خپل د مړيني سند مي راباندي امضا کوي!! کوم ځاي انصاف دي خدايه نگوري حال مي؟ بس ندي؟

ځان سره يې خبري کولي او ديوال ته تکیه کړي وه لږ زڼد وروسته تيلفون يې راوخيست او د موبایل پر سکرين يې د يغما عکس راوړ، د يغما يو يو عکس يې اړوه ويې تر دی چي هغه عکس ته ورسيدی چي يغما ته په گونډو شوي و او د چپلکي بند يې ورته تړه؟ خواشينی و خندل او عکس يې بڼکل کړو او سترگي پټي کړي و او خوب يوره... خوب يې ليدې چي يغما سپين کالي پر تن وه لکه ناوي؟! ويښتيا يې اوږده شوي و تر ملا پوري رسيدل وه!

زید- زما خايستو سومره بڼکلي شوي يې؟
يغما خندل او شاته شاته تله..
زید- يغما چيرته ځي مانه بغير؟

یغما د یوې شیبې لپاره ودرېده او په خوبنۍ یې وویل: زید دا حای ډیر بڼکلی دی! ته غواړې چې ماسره لار شی؟
 زید په نیولې غږ وایي: زما خایستو ته دا د اور کرښه نه گوري، زه نشم کولی د دی کرښې څخه تیر شم.
 یغما- هو، ته نه شي تېرېدای، له هغه حایه څوک نه شي راتلای!

زید- نو ته چټکي وکړه یو گام مخکې راشه، شاید ته وکولای شي چې له دی کرښې راتیره شي!
 یغما په فکر ډوبه شوه او ویي ویل: زید، مور مې هلته انتظار کوي، ناوخته کیږي، زه باید لار شم! حتماً راته غوسه کوي!
 زید- نو زه به څه شم؟ سمه ده، زه هم راحم انتظار وکړه!

زید په لور قدمونو سره د اور کرښو په لور روان شو! یغما ته نژدې کیږو سره یغما چیغه کړي: زید، ودریره، نږدې کیږه مه، دا حای ستا لپاره نه ده!
 زید په غوسه لهجه وایي: که نه راحي زه به پخپله راحم، له دې کرښې څخه نه وېرېرم،

زید د کرښې د اوختلو څخه په یو قدمې کې وو، چې د تیلیفون زنگ په غږ له خوبه راوین شو او د هغه خوب نیمایي پاتي و! زید په خپلو لاسونو خپلې سترگې مېنلې، د سهار رڼا په خونه کې خپره شوی وه. زید تلیفون ته بی حوصلې حواب ورکړ!
 د رضوان خوشحاله او له انرژي ډک غږ په تلیفون کې وپیل شو: زیددندد هله زر خپل حان شفاخانې ته راورسه، یغما په هوش راغله پخدای چې د رښتیا لکه ستا په څیر لیونی ده، یواځې ستا نوم اخلي!

زید د حیرانتیا له امله ډیرې خبرې نشو کولی، باور یې نه شو کولی، چې خدای د هغه غږ اوریدلی وي او د هیله لیک ويلي، بی له اختیاره ځمکی په مخ سجده وکړه

"اوس کیسه د یغما له خولې بیان کیږی"

ما په سختۍ سره سترگې خلاصې کړې، د رڼا سره، داسې نه بڼکاري چې ما ډیر خوب کړی وي! سپینه خونه زما سره آشنا نه وه، خپل ذهن فشار راوړم په یادولو دا چې زه

چيرته يم! لومړی شی چې زما یاد ته راغلو د ډزو غږ و او وروسته
د زید او بنګي! لکه چې زه اوس شوک څخه بهر شوم، ما په چیغو زید نوم واخیست!

یغما- زیدد....

زما لاس او زما د سینی په چپ اړخ کې، سخت درد تاو شو، د څو شیبو لپاره بی حرکت
پاتې شوم او بیا حلی می د زید نوم غږ کړو: زیدد

دروازه پرانیستل شوه او نرس په چټکی سره رادننه شوه! هغه سمدلاسه له کوتی څخه
ووته او څو دقیقې وروسته ډاکټر سره راغله، دواړو په حیرانی ماته کتل!
توبه خدایه په دوی څه شوی دی! فقط چې جن بی لیدلی وی! زه خپل ستونی صاف کړم
او په لور غږ وایم: زما خاوند چیرته دی؟
د نرسی په شونډو موسکا خپره شوه! وایي: هغه لیونی ستا خاوند دی! څومره بختوره یی
دا چې زیاته مینه در سره لري نژدې وو ډاکټر سره جنګ کړی وایي. همدا تیره شپه لاړو!

زړه می غوښتل د هغې وینستان وشکوم! هیڅوک حق نه لري چې زما زید ته لیونی
ووايي! غوښتل می چې ځواب ورکړم، چې دروازه خلاصه شوه او رضوان ورخطا
راغی، په ډیر حیرانتیا سره وویل: یغما!

یا خدایه په دوی څه شوي، خو یو مری وخورلی یم، مړه نه وم زه بیا ژوندی شوم چې
دوی به حیران شي! نرس راغله زما لاس څخه یی سیروم پیپ لري کړو، ډاکټر هم زما
سترګي په ګروپ سره کتنه کوی، او د زړه ضربان یی وڅیرل (چک) بهر لاړه!
رضوان هم حیران وچ کلک ولاړ وو!

یغما- هوی تورکی څه شوي؟ ریښتیا یاد می دي چې کلي ته لاړه شم او حسنات باندی
مرکه وکړم، له یاده خو نه دی وتلی؟؟؟
رضوان حیرانتیا ورو ورو په خدا بدلیری او وایي: نه له یاده می نه دي وتلي، څنگه یی
اوس؟ درد احساس خو نه کوی!

یغما- نه، یوازی دا لاس می درد کوي، د دي ډاکټر له امله چې دوی سنتی کار کړي دي!
رضوان په خدا سره خپل سر وښور او وایي چې زه بیا وایم: ترور ښه ده!

رضوان- هو، هره ورځ ستا لیدو ته راتلله! شاید یو څو ساعته وروسته راشی
په حیرانتیا سره مې وویل: او هی څو ورځې؟ ما څومره خوب وکړی؟

رضوان خپه او غلی شو! چې ما ورباندې غږ کړو: زید چیرته دی؟ دا نه وايي چې یوه
دلته پرته ده او مرمی یې خورلې! خاوري په سر نشي دا چنار گل!
رضوان په ارمه وخنډل او وپې ویل: یغما پخدای ستا خورې ژبي پسي خفه شوي وم.

مخکې لدې چې زه ځواب ورکړم ، دروازه په کلکه ډول خلاصه شوه زید بنده ساه رادننه
شو! زما په لیدو په خپل ځای کې جام ودریږي! زما خاوند ډیر ستړی بنکاري! د هغه
رږیره و لي دومره زیاته ده؟؟ تیره شپه څخه د نن ورځې کمه وه!

په کراره وایم: رضوان تا تراوسه دا انسان کړي نه دي، وگوره د مریض کوتي ته څنگه
رادننه شو!

رضوان ارام وخنډل او د دروازی په لور ولاړ! او زید ته په رسیدو هغي زید ورو په شا
وو هلو او په مسکا سره وویل: دا ته او دا هم ورینداره!

رضوان لاړ او دروازه یې وتړله! زید بیا هم بې حرکتې ولاړ و!
په شیطانت مې وویل: هو ی چنار گل او بنکي تویدل دي راته په یاد دي ههههههههه څنگه
دي چیغي وهلي! نژدی وو چې غورونه راته کانه کړي ولا!

له لږ ځنډ وروسته زید په ورو قدمونو زما خواته راغی!
په ناباوره وویل: یغما؟

په خندا سره وایم: جان یغما!

زید یوازي لیدلی او بنوریده نه! په کټ کې ځان راتولوم لږ شان ځای ورته پریردم!
له لاس څخه نیسم په خوا کې ورته ځای ورکړم! زید لا اوس هم په شوک کې وو، یعنی په
دوی څه شوي پېښه خو پرون شپه تېره شوه، او زه نن په راویننه (په هوش) شوم! نو
کوم ځایي حیرانتیا لری؟ په کراره ورته وایم: زید گونگی یې هوم؟؟
زید د لیونی په څیر زما مخ ته کتل!

په خندا د هغې مخ په خپل لاس پوښم او د هغه اوږه په خپل لاسونو مینځ کې ټینګه نیسم،
سر مې د هغه په نارینه اوږه باندې کېدم! او وایم: زید، ماته داسې مه ګوره، زه وېرېرم! او
هوو دومره درېسي خفه شوی یم چې مه وایه! (زید خبرې نه کول! چې ما بیا وویل: زید،
ته په غوسه یې؟ ماسره خبرې نه کوی هووووم؟؟)

زید ستونی صاف کړو او په ارامه سره وایي: ښه یې؟
یغما-هو، هو، زه ډېره ډیره ښه یم، ته زما تر څنګ اوسئ دا ناشونې ده چې ښه نه اوسم!
زید خپل سر پورته کړ او زما په سر کې ښود او ژوره ساه یې واخیسته! ما په ماشومانو په
لهجه وویل: زید، ته زما وینتان لاس ووهه؟

د زید موسکا مې احساس کړه، هغه زما په وینتو څو ښکلي مچو کېښودل، د هغه ګوتي
زما وینتو ته لاړه او یو ښکلی ساز یې جوړ کړی! شیطاني فکر د یادولو لپاره د هغه له
اوږو سر پورته کوم او په پراخه موسکا سره وایم: زید، په یوه شپه کې دې څه وکړل؟
وګوره څومره بوډا شوي! هههههه ته دی ږیري ته وګوره!

زما د خبرو په تعقیب، ما خپل لاس د هغه په ږیره کې ښود او زه د ماشوم په څیر لوبوم،
زید په خندا راته وکتل او ویي ویل: زما خایستو، ته فکر کوي چې په یو شپه کې دومره
بوډا شوم؟ ته نه پوهېږي چې څو ورځې بې پروا ویده وي! ته نه پوهېږي چې ما څه
ورځی راوړی ای ظالمی!!؟ ته نه پوهېږي چې پرون شپه دوي لعنتی ماته څه وویل؟

زما لاس حرکت څخه ودریدل! او زه په حیرانتیا سره وایم: څو ورځې ویده وم؟

د زید سترګو د خپګان رنگ ونيو! خاموشه شو او څه یې ونه ویل چې ما بیا وویل: زید،
راته ووايه، داسې نه چې کما تللی وم؟

زید سترګې بندې کړې او په ارامه یې وویل: هو شپږ ورځې ویده وي (یعني کما کي وی)
ژوند مې شپږ ورځې او شپې چې هر یو یې په ما باندې زر کاله تیریده! هسی خو زه بوډا
نه شوم!

یعني شپږ ورځې زه په خپل حال کې نه وم؟؟ یعنی په همدې خاطر ټول حیرانه وو چې زه

ويينه شوم؟؟ زما خاوند په همدې خاطر مات شوي دي! زید خپل د خبری وروسته په شیطانت وایي: او هو رښتیا دا خبره هم باید وکړم زه ځوان هلک وم ستا د لاسه بوډا شوم دی څو ورځو کی نو هیس ډول حق نلری ماته بوډا ووايي او ما نشي پریخودلی، تا زه بوډا کړم، اوس مي باید وزغمي د سترگو توره..

د زید په خبره زه خپل سترگي تنگ کوم او په کلکه يې چونگاری کوم او وایم: چا وویل چې زه تا ایله کوم، هو؟ لیونی چنار گل! که ته وغواړي، بیا هم زما لاس نه خلاصیدلی نشي!

زید په لور غږ خاندی او ما خپل غیر خواته کش کوی او وایي: ای زما زړه لیونیه!!! څومره چې زه ستا سرپناه پسي خفه وم، څومره زه ستا په خدا پسي خفه وم! هیڅکله مي هغه ورځي فکر نه کاوه، چې دومره ژور عاشق (میئن) شم.....

په خدا وایم: زید، پاڅیږه، زما زغم ختم شو، اوس به څوک راشی زمور پوزي به پري شي پخداي!

زید- خو زما زغم زما د ژوند تر پایه نه ختمیږي، زما زړه، ته نه غواړي چې پوزه دي پري نشي، نو ژر روغ شه چې کور او خپلي ژوند ته لار شو!

خدایه دی انسان سترگي ورځ په ورځ سپینيږي! په حیرانی وایم: یعنی چې ستا پوزه به نه پري کیږي او یوازي زما پوزه به پري شی! ته د شرم او حیا په نوم څه نه پیژني؟

زید خپلي وریځي اوچتې کړي او زه يې نور هم کلک خپل غیره کي ونيولم او ويې ویل: نه، شرم څه شی دی!؟ ته زما بنځه يي، نامحرمه خو نه يي یا نامحرمه يي راته!؟

د خپلو خبرو په تعقیب يې شیطاني وخنډل، چې ما په دروغجنه غوسه وویل: ته زما په کت کې د شیطان په څیر پورت يي، غټ سړی يي، که زما څخه نه شرمیږي، لږ خو خدای وشرمیږه، پورته شه نو!

زید په خدا وایي: یغما ته لېونی شوی یی؟؟ ولی وشرمیږم، هسی مي عصاب مه خرابو ولا همدلته خبل ټول ویننتان شکوم!

هغه هڅه کوله چې زما خدا کنترول کړي، مگر کولی شم خپله خدا کنترول کړم، د لبلبو په څیر د خدا تکه سره وم په خدا وایم: ولي خپل وینستان شکوی؟ خبر اوسه، چې یو تار وینسته دی کم شوو، نه دی کوم خبره ختمه (تمام)؟

دخپلی خبرو په تعقیب، خپل سر پورته کوم او د هغه وینستان خپلو د گوتو سره څیرم چې زید وایي: یغما ته څه کوی؟

یغما- گورم چې وینستان دی کم دی او که پوره!!

زید په لور غږ خدای او وایي: نه کم شوی دی، ستا په جدائی کې ټول توی شول!

زه پوهیدم چې هغه ریښتیا وایي، تل د کنترول څخه بهر شی، نو خپل وینستان شکوي! ما د گواښ په توگه وویل: زید، پخدای که لاس دی وینستانو کې وو هل، لاسونه به دی مات کړم، افسوس ستا په وینستانو چنار گل!
زید- په سترگو بنځي می زما واک ستا په لاس کې دی!

په شونډو مي پراخه موسکا راښکاره شوه او وایم: بڼه سمه د اوس پورته شه، ځای دي راته تنگ کړو!

زید- یغما همدا ستا زړه تنگون وو همدومره؟ د څو دقیقو لپاره مي پرېرېده چې راحتته ساه واخلم.

یغما- خو زما ځای دی راتنگ کړی وی توبه خدایه، ها خفه وم مگر اوس خفه نه يم، که پورته نشوي ډاکټر ته غږ کوم نور دی زړه!

لېونی چنار گل نه پوهېده یو پېړۍ په اندازه خفه شوی وم، خو زه ویریدم چې څوک رانشي او به شرمو ونه شرمیرو خلکو ته، زه پوهیدم چې هرکله زما خبره رامخکې شي زید نور د هیچا خبرو ته ارزښت نه ورکوی. زید له یو ټوپ سره کټ څخه بنکته شو ظاهراً غوسه وو او وپي ویل: صحیح شو ځای دی پراخه شو!؟

په یوه شیطانت موسکا سره، کټ د خپلو لاسونو او پښو سره ټول بستر محاصره کوم او وایم: هوو ډیر ډیر رررر ځای مي پراخه شوو! سربیره پردې، وزن او دا سپورت عضلاتی هم باید اوبه کړي!

زید- بیا ولی؟؟

سغما- ځکه چې پیر ځای نیسي هههههههه!

زید په خندا ماته کتل، ما دا ټولې خبرې د هغه د مزاج د بدلون له امله کولې. زید چوکې سره زما څنگ ته راغلی! د ماشومانو او مظلومانو یې وویل: ته زما په حق پوره ظالمة یې بدرنگی! مجبور چې درباندي بڼه (دویم بڼه) راوړم

د زید په خبره بالښت ورته ورباندې ور غورځوم! او په حیرانتیا مې وویل: چاته دی بدرنگه وویل!؟؟؟ په چا باندې بڼه راوړی هااااان؟؟؟ (زید وخنډل او په خپلو سترگو یې ماته اشاره وکړه! چې ما په غوسه وویل: هلووو لیونی زید خان! ته له کوم ځایه پوهه شی چې همدا بدرنگه چې لوړ قد، نری وریځی، ښایسته سترگی، غونچه شونډی، بیبی گگ قندول، او اخیره کي د شیدو په شان سپینه نو څومره خاستگاری لری هوممم؟؟؟

او په عین حال کې، هم تاته او هم خپلی بنی ته اور اچوم سپین سترگی به بدرنگ!!
زه خبری کوم، او هغه ورو ورو خنډل! زما خاوند خاندی، او زه د گل پشان غوتیرم

زید کرار وایي: اه، زما خایستو څومره مغروره شوی! هو، زه ستا د ښکلا په پرتله هیڅ نه یم! په ناحقه خو ستا بت پرست نه یم!
خنډل مې او په لوړ غږ وایم: وای، زه قربان شم خپل مات شوی خاوند څخه!"
زید- خدای دی نه کوی د سترگوو توره! هیڅکله داسې مه وایه حالت مې د خراب کپړی ستا دی لفظ ته.....!؟

په خندا مې ورته وویل: زیده زه د رښتیا شپږ شپږ ورځی ویده شوی یمه؟
د زید څیره خفگان څرگند کړ او سترگی یې ښکته کړی ما نه غوښتل چې د زید خفگان وگورمه زید خپل سر یې کرار و خوځول او ویې ویل: هو
یغما- بیا څه وشول؟
زید- څه وشول؟؟؟
یغما- مطلب ولی دومره ویده شوی یمه؟

زید نور هم خفه شو او په نیولې غږ یې وویل: ډاکټر ویل ته په هوښ راتلو لپاره باید یو

دلیل پیدا کړې. خو تا د هوبن راتلو لپاره حتمن کوم دلیل نه درلوده. حتا همدا پرون شپه یی وویل چی ماشین باید بند کړو او د بدن غړي دیـ(زید خپل د خبرو دی های کی چوپ شو زید څه وویل؟ ما د هوبن راتلو لپاره دلیل نه درلود؟ مگر زید خپل زما لپاره دلیل نه وو؟ مطلب زید فکر کوی چی ما کوبنبن ندی کړې په هوبن راتلو لپاره او زید می له پامه غورځولی.

په غوسه می وویل: ډاکتر غلط کړی چی داسی یی ویلی. په هوبن راتلو می یو دلیل پورې اړه درلود. کنه ستا په شتون کی هیڅکله بی هوبنه کیدلم نه. پوهیږی څه می په خوب لیدل هر وخت؟! یعنی شپږ شپي او ورځي می یواځي همدا یو خوب می لیدلی (زید ما خواته کتلو خبری یی نکول. چی ما وویل: زیده ته می لیدلی کوبنبن می کول ستا خواته راشمه خو هغه ځنځیر چی زما په پینو لاسو کی تړلی وو نه می شو کولی درشمه نیو هیږمه اخر حل چی شاته تیل وهل شومه څه سبب شو چی ځنځیر وشلېدل او تا خواته می منډه کړل...

زید ډیر خفگان سره زما خواته کتل چی ما کرار وویل: زیده داسی مړاوی مه اوسه وگوره جوړه تیاره یمه بد بوتې بلا هم نه وهی. او تر څو چی ستا ویننتان لکه غابنونو په شان دی سپین نکړمه هیچ چیری نه ځمه و عده ده.

زما په خبری بنایسته خدا زما د خاوند په خوله رابنکاره شول او ویی ویل: وعده ده؟ په ډایمن لهجه او په خدا می وویل: وعده وعده ده.

مازدیگر ترور، اسما، او رحیم تره له گلانو سره راغلل ډیر خوشحاله ول. او کامله شفای یی راته وغوښتله. یو ساعت کیناستل او بیار ولاړل. زید باندی تللی وو فکر کوم کار یی درلوده. حوصله می نه وه نوره او هوا هم تیاره کیدله. ځان می د مجلې په لوستلو بوخت کړی وو. او د چیستان په ځواب می فکر کول. چی دروازه خلاصه شوه. ور خواته می وکتل او حیرانه شومه زید له گلانو او ډیرو پلاستیکونه یی په لاس د ننه شو. ډیره حیرانتیا می د زید ظاهري بني ته وو؟! څومره یی په خپل ځان گوتی وهلی وو.

ږیره یی کمه کړی وه. او نقره یی یخقاق یی په ځان وو، په خدا زما خواته راغی. او ویی ویل: د سترگو تور می څنگه ده؟

گروپ مړ کړه او خپله هم لار شه .
زید په حیرانتیا وویل: څه؟؟ چیرته ولاړ شمه یعنی څه غواړي؟ نو څه دا ټول لاره د چا
لپاره راغلی یمه؟

اورې می پورته واچولې او په خدا وایم: ماته یی څه د نرسانو لپاره به راغلی یې فقط چی
زه دی نه پیژنمه!!؟

زید- یغما اعصاب می مه خرابوه سمه انسان غوندی کینه ولا خفه شوی یمه درپسې.
ای جان دومره یی په مظلوم انداز وویل چی زړه می ورته و سوخیدی او د پغذاب کولو
می ورته ډډه وکړه. او ومې ویل: بڼه سمه ده اوس ځان ماشوم ماشوم مکوه .
زید په خدا شو او ویې وویل: یغما کولی شي لږ ځای قرض راکړي؟

خدا می تیره کړه او په تنده لهجه می وویل: نه ځای می تنگ کیری .
زید- پخدای هماغه کنج کی ځان ځایومه څو دقیقو لپاره .
خدا می نور نه کنترول کیده په خدا می وویل: سمه ده خو یواځې څو دقیقې!
زید خوشحاله شو وو خواته می راغی یوې خواته ټولیرمه او زید ته ځای ورکومه.
زید کت کی څنگه ته می تکیه وهی او وایې: دومره هغه چوکی کی کیناستلم بیخس ستړی
شوم.

یغما- کاش کور ته تلې وایې!؟
زید- نه نو دومره هم ستړی نه یمه او هو یو بل څه غواړمه بڼکاره کړمه درته.(زید خپل د
خبری سره سم خپل موبایل راویستو او عکس زما سترگو مخې ته نیسې. موبایل ورته
اخلمه او عکس ته په غور گورمه د قصر (هال) په شانتي ځای وو!؟ په حیرت وایم: زید
دا څه لپاره دی؟

زید په خوشحالی وایې: زما او ستا د واده تالار یو میاشت وروسته ان شاء الله.
واده مخکی لرو؟ په حیرانتیا می وویل: توکی کوی؟
زید- نه ولي توکی وکړم؟! خیر کار کی تلوار بڼه دی!

تر سهاره مو کیسی وکړی او ومو خندل، کله چی سهار زید له ډاکتر سره خبری وکړی او
زما رخصتی واخیستل تقریبا یو میاشت تیره شوه او جالبه پینې وشوی راسره.

لکه حسنات او خاله زما لیدو ته راغلل چې حسنات می هم ریبیاری وکړه. که څه هم د زید غیرت سره مقابل شو خو زما په شتون حل شو. امکان نه درلوده زما په شتون زما ورور ته چنار گل څه ووايي. خو زما کارونه یی بی ځوابه نه پرېښودل.

لکه تام او جیری (پیشو او مورک) پشان شوي وو کله ناکله یی ځورولمه. اخر رضوان ا حسنات ته یی وړوکی محفل ونيول. او زمونږ دواړو واده یوه ورځ کی وټاکل شوه. په حقه چې بنایسته جوړه وه دواړه وروسته له مودو د واده ورځ ورسېدل. هو سبا آخری ورځ زما پرته له تخلص می ده سبا ته د ټولو مخ کی د زید تخلص ځانته اخلمه یغما زید غضنفری.

سترگی می وتړلې خو خوب می د سترگو څخه تختیلي وو، په سختی می سترگی وتړلې او ویده شومه. سهار له آذانو سره پاڅیدمه. اودس می وکړو او د شکر سجده می پر ځای کړه. حسنات او اسما راغلل راته. دري واړو جامی مو واخیستي او سینگار تون په لوری ولاړو. د سینگار کار تقریبا څلور ساعته وخت ونيول. لومړی حسنات تیاره شوه. اوففففف چې څومره بنایسته شوي وه د نکریزو شپي په جامو کی.

یغما- حسنات څومره بنایسته شوي پي ما شاء الله. حسنات په ناز وخنډل او وویل: مننه کوم خوري می . یغما- هغه خو هسی هم یمه خو ته هم بنایسته شوي پي . زما په خبره حسنات او اسما دواړو وخنډل. اوس زما د سینگار نوبت وو سینگار بنځي ته می ډیر تاکید وکړو چې ساده فیشن راته وکړی. ډیر سینگار می نه وو خوښ.

څوکی کیناستمه دوه ساعته می بنور هم ونخوړلو، کار یی خلاصیږی بالاخره او د پاڅیدو اجازه راکوی. زما سره د اسما کار هم خلاص شو. اسما هم ډیره بنایسته شوی وه د ارایشکري او اسما و حسنات تعریف خدا یی راوستلو. سینگار والا بنه خپل کار کی بلد وو ډیر بنایسته او ساده فیشن یی کړی وو.

اسما په خدا راته وویل: اوففففف چې دواړه وریندار گانی می سپور می په شان بنکلی شوي. نظر نشي ما شاء الله.

حسانات له شرم نه په ډکه لهجه وویل: خپله هم بنایسته شوې یې گرانې. یغما- هوی مننه او تعریفونه پریږدی زید او رضوان ته زنگ وکړی. چې راشی کار ختم دی.

اسما سر خوځوی او زید ته زنگ کوی او مور ته وایي: تاسې خپل شالونه خپل پر مخ واچوی هغوی هم اوس رارسېږي.

څنگه چې اسما ویلې وه مور هم خپل شالونه په مخ اچو او زید و رضوان ته په تمه کیږو وروسته له پینځه دقو د موبایل غږ پورته شو او اسما جواب ورکړو: سمه ده ورور دا دی در ووتلو (اسما مونږ ته اشاره کوی او وایي: هله چې راغلل یغما ته په تمه شه اول حسانات وږمه ترور له رضوان سره راغلی په تمه نشی. یغما- سمه ده لاره شه.

اسما حسانات دباندي وړی او بیا راځی ما له لاسه نیسی او وایي: راځه وریندار جانی. کرار کرار د اسما سره له سینگار تون څخه وځو. سر می بنکته وو او شال سره می زید نشو لیدلی. خو پوهېدمه چې د نن شپې د مجلس لمر بیا هم زید دی. زید د موټر دروازه مور ته خلاصوی او ځه وو اسما دواړه شاه سېټ کی کینو.

موټر له بنایسته سندری سره حرکت کوی. او وروسته له څو دقو تالار ته رسیږو. اسما زمونږ نه مخکی بنکته شوه او لاره. چې ما ورپسی ناری کرل: هی اسما چیرته ځی؟ ما اوس څوک یوسی؟ زید په خندا وویل: ځه دی وږمه.

له شرم نه می غمبوری سره شول. زید بنکته شو او د موټر دروازه یې راته خلاص کړه زه یې د لاس و نیولمه او په بنکته کیدو کی یې مرسته وکړه راسره. فرشته ترور او ترور دواړه زما بڼه راغلاست ته راغلی ول.

لاس په لاس د زېد سره تالار ته ننوتلو او ناوی خونی ته لاړو. په ننوتو سره سترگی می په رضوان او حسانات ولگیدلی، حسانات سر یې بنکته نیولی وو او رضوان غږېده. کرار د زید غوږ انډی ته وایم: زید وگوره دواړه څومره بنایسته بنکاری ما شاء الله. زید- هو خایستو می.

د رضوان خبرو زموږ خبری بندی کړی: واه واه یوسف زلیخا راورسیدل (رضوان خپل د خبرو سره سم راغی او زید یی په غیږه ونیوی او ویی ویل: مبارک دوی وروره او تاته هم اغلی یغما.
زید- ژوندی اوسی رضوانه. اوس ته ما پرېږده او حسنات ته ولاړ شه چې زه خو خپل د میرمنې مخ خو وگورم..!؟

رضوان خاندی او سپین سترگی وایی او حی چې زه زید ته وایم: زید بده ده مننی ته د هم پرینبنوده څه کار د وو ورسره .

زید- بد نده زما سپور می. نیو هیږی دی ورخی ته می څومره انتظار کړی. (زید خپل د خبری سره سم خپل لاسونه پورته کوی او زما شال سم کوی نشم کولی دا وخت بیان او توصیف کړم درته زید زما او څه د زید له لیدو حیرانه ومه. او ففففففف د لونکی او افغانیو کالیو سره څومره بنایسته شوی وو بیخی افسانو په شان.

زید کرار غږ باندی وویل: زر ما شاء الله ما شاء الله ژوند می (زه د شرم څخه سر بنکته اچوم چې زید په خدا وایی: همدا شرم می خوښیږی ستا خایستو می.
زید زما لاس نیسی او رضوان او حسنات خواته حی. نن دواړه وروڼه ډیر بنایسته شوی ول وای د مجلس په بخیلو انجونو غږ می سم کومه او په لور آواز وایم: هی تورکیه څنگه نور دی ویستلی.
زما په خبری رضوان په خدا وایی: خپله خو دی زما فقیر د عالم څخه زیات نور ویستلی.
په خدا وایم: هغه خو ده ولی ته هم بد نه یی ورور.

څلور واره خاندو چی زموږ د خدا سره سم فرینته ترور خاله او اسما یوځای کوتی ته راننوخی، او موږ د تالا مجلس سالون ته هدایت کوی اول حسنات او رضوان داخل کیری بیا زه او زید ټول سالون تالار د چک چکو غږ نیسی لکه چې د زید عمه او مریم ندی راغلی! مجلس په خلاصیو وو یواځی د سپین واده کالو اغوستل پاتی وه..

ما د حسنات سره د کالو په اغوستلو کې مرسته وکړل او هغې زما سره، د حسنات سپین د واده کالی زما د کالو څخه زیات ساده وه یو تورکی جوړه وه، د زید غږ می واوریدی چې ناری وهل: یغما راشم؟

یغما- هو راځه.
 زید او رضوان دواړه جوړه راندخل کیری کوتي ته، تورکي د حسنات خواته روان شو خو
 زید هک پک د دروازی مخکې ولاړ وو او ماته یې راکتل، د څو ثانيو وروسته زید زما
 خواته رانږدی کیری او په پراخه مسکا وايي:

در	وصف	تو	چې	گویم؟؟
که	تو	خود	جاني	جهاني....

د واده محفل خلاص شو او نکاح د دویم ځل لپاره وتړل شوه، او د مشرانو د لاسونو په
 بنکوله ولو سره چې د فرشته ترور، خاله، او رحیم کاکا چې زموږ دواړو هم د حسنات او
 هم زما د وکیل شو، ما په عمر کې دومره مهربان انسان نه وو لیدلی ..
 د مایې خواته روان شو فرشته ترور د درې منه سپاندې (اسفند) دود کولو وروسته اجازه
 راکوی هر یو خپلې کوتي ته لاړشي، زید د محفل څخه نیولې تراوسه زما لاس کلک نیولې
 وو او یو ثانيه یې لا خوشې نکړو ټول وخت یې راته بنایسته اشعار زمزمه کړل..

زید د کوتي دروازه خلاصه وی او دواړه کوتي ته ننوځو، وای دا کوټه سومره بنایسته
 سینگار شوی وه، ټول کوټه د سپین گلابو باندې ډیزاین شوی وه او د گلابو بنایسته بوی
 ټوله کوټه نیولې وه، زید غټه ساه اخلې او په خندا وايي: اه خلاص شو راحت شوم. (او خپل
 د خبری سره سم ما د لاس څخه نیسي او د کټ خواته ځي د واره کوره څنگ په څنگ په
 کټ کې کینو، زید زما سترگې بنکله وی او زه یې په مقابل کې دهغه مردانه لاس بنکله
 وم..

زید خپل سر زما غیر کې اړدی او خپل په بنایسته غږ وايي: اه زما خایستو، د زر کلونو
 په اندازه ستړی یم! دا لاری سومره خاوری او تکلیفونه درلودل! خو شیرني او خورن والي
 یې د درد څخه زیات وو! خایستو مې غواړم د زر کالو په اندازه ستا غیره کې خوب وکړم
 او ته راته کیسي وکړی..

خپل لاس د زید په وینتیانو کې تیره وم او وایم: نو کیسه درته وکړم؟
 زید- زما عمره ته یواځې کیسه وکړه زه د عمر تر اخیړه ستا د کیسو د اوریډو څخه نه
 ستړی کیرم!

د زید په خبره خاندان او وینستیان یې بنسکه وم او وایم: نو غور ونیسه زما مغروره چنارگل) خپل ستوني صاف کوم او کرار د کیسي په بیان کولو شروع کوم:

وو نه وو په پخوا زمانه کې یو جني وه..
په نوم د یغما، زره یې د نوم پشان د غمونو کور وو..

تقدیر یې د شپې پشان تور او بدبخت وو..
ناساپه د دی په ژوند یو رنا وپرقیده..

تور او د غم آسمان باندې یو لمر وځلیدی..
زره یې یو سړی و تخته وپې..

هغه سړی چې د یوسف پشان خایسته وو...
او د زلیخا پشان عبادت کونکې..

د قیس د جنون (مجنون) په اندازی..
او خپل د غرور تر حده..

هغه کس بل سوک نه وو بلکې د هغې بت پرست..
زید مشهور په بت پرست..

هغه بت پرست چې د هغه مینې د هغه بت ته نوی ژوند او نوی روح ورکړل، هغه بت چې
د بت پرست په مینه لیونی شو او ساه او روح یې واخیستل او د زید په مینه کې ډوبه شول...

#بت پرست ناول پای...
#لیکوال: ناشناس...
#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره..

مننه کوم د ټولو هغه ملګرو څخه چې د ژباړی او د ناول په نور تخنیکي کارونو کې زموږ سره مرسته وکړل او خاص مننه ستاسو لوستونکو څخه چې موږ مو حمایت او تشویق کړو دا وو د بت پرست ناول پای د نور داسې خونده ور ناولونو د ویلو لپاره زموږ د ټلګرام چینل جوین او خپل ملګری دعوت کړی...

صاحب.

زی

#خواجه

<https://t.me/shuhab00>

Edit From bashir Ahmad Shabab

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**